

Daniel Silva

A Moszad ügynöke és az angol lány

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2013

Fordította Tóth Attila
A fordítás alapjául szolgáló mű:
Daniel Silva: The English Girl

Előkészületben:
Gyilkolás művészi fokon

Copyright © 2013 by Daniel Silva
All rights reserved

Hungarian translation © Tóth Attila, 2013
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

ISBN 978 963 383 150 2

*Mint mindig, a feleségemnek, Jamie-nek,
valamint a gyerekeimnek, Lilynek és Nicholasnak.*

Aki erkölcstelen életet él, az csúnya módon hal meg.

KORZIKAI KÖZMONDÁS

ELSŐ RÉSZ

A tús

PIANA, KORZIKA

Augusztus végén jöttek érte Korzika szigetén. A pontos időpont örök rejtély marad – valamikor napnyugta és másnap dél között lehetett, de ennél pontosabb információval senki sem tudott szolgálni a házban. Napnyugtakor látták utoljára, ahogy a piros robogóval végighaladt a villa bekötőútján, és vékony vászonszoknyája a napbarnított combja körül lebegett. Délben vették észre, hogy az ágya üres, leszámítva egy rongyos, félig elolvasott, papírkötésű regényt, amelyen kókuszos napolaj, és nyomokban rum szagát lehetett érezni. Újabb huszonnégy óra telt el, mire kihívták a csendőrséget. Ilyen nyár volt, Madeline pedig ilyen lány.

A csoport két héttel korábban érkezett Korzikára; négy csinos lány és két komoly fiú, mind a brit kormány vagy az akkor éppen hatalmon lévő párt hű alattvalói. Egyetlen autójuk volt, egy csapott hátú Renault, amelybe öten még éppen befértek, és jutott benne hely a piros robogónak is, amely egyedül Madeline-é volt, és amelyen határozottan életveszélyes módon közlekedett. Okkersárga villájuk a falu nyugati szélén volt egy sziklán, és a tengerre nézett. Az épület takaros és praktikus volt, az a típus, amelyet az ingatlanügynökök általában az „elbűvölő” szóval jellemeznek. Tartozott hozzá úszómedence és fallal

körülvett kert, benne rozmaringbokrokkal és borsfákkal; mihelyt rátaláltak, órákon belül máris élvezhették a félmeztelen napozás örömeit, amiről a brit turisták ábrándoznak, függetlenül attól, hogy hová is utaznak éppen.

Noha Madeline volt a csoport legfiatalabb tagja, mégis ő számított a nem hivatalos vezetőnek, és nem is tiltakozott a megbízás ellen. Ő intézte a villa bérbevételét, ő szervezte a hosszú ebédeket, a késő esti vacsorákat, valamint a nappali kirándulásokat Korzika belsejébe, amikor is mindig ő ment elől a robogójával a nem túl jó burkolatú utakon. Egyszer sem kellett a térkép segítségét igénybe vennie. Az utazás előtti hetekben intenzív tanulmányokat végzett, és lexikonszerű pontossággal jegyezte meg a sziget földrajzával, történelmével, kultúrájával és konyhaművészetével kapcsolatos információkat. Úgy tűnt, semmit nem bíz a véletlenre. Ez általában nem volt rá jellemző.

Két évvel korábban került a párt millbanki központjába, miután közgazdasági és társadalompolitikai szakon diplomát szerzett az Edinburgh-i Egyetemen. Noha nem a legmenőbb iskolába járt – a legtöbb kollégája elit magániskolákban, Oxfordban vagy Cambridge-ben végzett –, nagyon gyorsan jutott előre a ranglétrán, s végül kinevezték a közösségi szolgáltatások igazgatójává. A munkája, ahogy gyakran jellemezte, abból állt, hogy szavazatokat szerezzen a britek olyan társadalmi rétegeiben, amelyek tagjainak különben eszük ágában sem lett volna támogatni a pártot vagy annak jelöltjeit. Mindenki egyetértett abban, hogy a beosztás csak megálló

egy magasabb célok felé vezető úton. Madeline jövője fényes volt, „a nap fényében tündökölt”, mint ahogy Pauline, aki nem kis irigységgel figyelte fiatalabb kollégája előmenetelét, jellemezte. Az a szóbeszéd járta, hogy Madeline-t a párt valamilyen nagyon magas beosztású tagja vette pártfogásába. Valaki, aki közel áll a miniszterelnökhöz. Talán maga a miniszterelnök. Jól mutatott a televízió képernyőjén, jól vágott az esze, duzzadt az energiától, így biztos helyre számíthatott a parlamentben és egy minisztérium vezetőségében. Mindez mindössze idő kérdése volt, vagy legalábbis így mondták.

Ezért is volt furcsa, hogy huszonhét éves kora ellenére Madeline Hartnak nem volt romantikus kapcsolata. Amikor a meglehetősen üres szerelmi életéről kérdezték, azt válaszolta, hogy túl elfoglalt, és nincs ideje férfiakra. Fiona, a kormányhivatal gonoszkodásra hajlamos, sötét hajú szépsége a magyarázatot gyanúsnak tartotta. Sőt mi több, úgy vélte, hogy Madeline viselkedése megtévesztő – a megtévesztés volt Fiona egyik legeredményesebb tulajdonsága, ezért is érdeklődött a pártpolitika iránt. Elmélete alátámasztására többször rámutatott, hogy Madeline, bár szinte minden elképzelhető témáról sokat tud beszélni, általában zárkózott, amikor személyes dolgokra terelődik a szó. Igen, mondta Fiona, a kolléganője hajlandó felfedni néhány ártalmatlan részletet a zavaros gyerekkoráról – a borzalmas családi házról Essexben, az apjáról, akinek az arcára alig emlékszik, vagy az alkoholista bátyjáról, aki egyetlen napot sem dolgozott egész életében –, de minden mást vizesárok és várfal mögött tart elzárva. „A mi Madeline-ünk lehetne

akár baltás gyilkos vagy kiemelkedő tarifával dolgozó prostituált is – mondta Fiona –, és egyikünk sem tudna róla.” De a megtört szívű Alisonnak a belügyminisztériumból más elmélete volt.

– A szerencsétlen pára szerelmes – jelentette ki egy délután, miközben figyelte, ahogy Madeline istennőként emelkedik ki a villa alatti pici öbölben a tenger habjaiból.

– A gond az, hogy az illető férfi nem viszonozza az érzelmeit.

– És miért nem? – kérdezte Fiona álmosan egy hatalmas napernyő alól.

– Talán nincs abban a helyzetben, hogy megtegye.

– Nős?

– Az csak természetes.

– Csirkefogó!

– Te még sosem?

– Sosem folytattam viszonyt nős férfival?

– Igen.

– Mindössze kétszer, de gondolkodom egy harmadikon.

– A pokol tüzére jutsz, Fi.

– Remélem is.

Akkor történt, a hetedik nap délutánján és szinte minden ok nélkül, hogy a Madeline Harttal a Piana szélén bérelt villában tartózkodó három lány és két fiú magára vállalta a feladatot, hogy szeretőt kerítsenek társuknak. Nem akármilyen szeretőt, mondta Pauline. Korban megfelelő legyen, vonzó megjelenésű és jó neveltetésű, rendezett anyagiakkal, akinek nincsenek homályos részek a múltjában és más nők az ágyában. Fiona, aki a

szívügyek terén a legtapasztaltabb volt, a vállalkozást reménytelennek nyilvánította.

– Ilyen férfi nem létezik – bizonygatta egy olyan nő fáradságával, aki az életéből sok időt töltött a keresésével.
– Ha van is, akkor vagy nő, vagy annyira el van telve magával, hogy szegény Madeline-re már nem jut ideje.

Kétségei dacára Fiona teljes lelkesedéssel ugrott fejest a feladatba, már csak azért is, hogy valami kis ármánykodást vigyen a nyaralásba. Szerencsére nem volt hiány lehetséges célpontokból, mivel úgy tűnt, Délkelet-Anglia lakóinak fele hátrahagyta a nedves szigetet Korzika kedvéért. Ott volt a City pénzembereinek csoportja, akik luxuskörülmények között laktak a Golfe de Porto északi végénél. Vagy a művészek, akik cigányok módjára éltek a Castagniccia egy hegyi városkájában. És volt még egy színtársulat is, amely Campomoro tengerpartján ütött tanyát, az ellenzéki politikusok egy delegációja, akik egy a Bonifacio szikláin lévő villában tervezték a hatalomba való visszatérést. Fiona, a kormányhivatalt egyfajta névjegyként használva, gyorsan megszervezett pár rögtönzött találkozót. És minden alkalommal – legyen az vacsora-összejövetel, hegyi túra vagy italozás a tengerparton – odacsalogatta az éppen fellelhető és leginkább megfelelő férfit, és úgy intézte, hogy az illető Madeline mellett kapjon helyet. A nő védőbástyáin azonban egyiküknek sem sikerült áthatolnia, még annak a fiatal színésznek sem, aki nemrég mutatkozott be sikeresen a West End akkor legnépszerűbb musicaljének a főszerepében.

– Egyértelmű, hogy nagyon belehabarodott valakibe – állapította meg Fiona, ahogy az egyik este visszatértek a villába, és Madeline előttük haladt a piros robogóján.

– Miből gondolod? – kérdezte Alison.

– Nem tudom – felelte Fiona irigykedve. – De az illetőnek valami egész rendkívülinek kell lennie.

Akkor történt, amikor már egy hétnél alig több idő maradt a tervezett londoni visszatérésig, hogy Madeline egyre több időt töltött egyedül. Minden reggel korán távozott a villából, általában még mielőtt a többiek felkeltek volna, és csak este tért vissza. Amikor arról kérdezték, hogy hol volt, feltűnően ködös válaszokat adott, a vacsora alatt pedig gyakran komoran magába zárkózott. Alison természetesen a legrosszabbtól tartott, hogy Madeline szeretője, akárki legyen is az illető, üzenetet küldött, hogy többé nem tart igényt kolléganőjük társaságára. Ám a következő nap, egy bevásárló kirándulásból visszatérve Fiona és Pauline boldogan jelentette be, hogy Alison téved. Úgy tűnt, Madeline szeretője megérkezett Korzikára, amit Fiona fényképekkel is bizonyítani tudott.

A felfedezésre kettő után tíz perccel került sor a Les Palmiers-ben, Calviban, az Adolphe Landry mólón. Madeline a kikötő szélén ült egy asztalnál, és fejét picit a tenger felé fordította, mintha nem is venne tudomást az asztal szemközti oldalán ülő férfiről. Szemét nagyméretű, sötét napszemüveg takarta. Hibátlan arcára egy nap elleni szalmakalap vetett árnyékot, a kalapon aprólékos munkával elkészített, fekete masni volt. Pauline

megpróbált az asztal közelébe jutni, de Fiona, aki megérezte a helyzet intimitását, inkább gyors visszavonulást javasolt. Elég ideig maradt azonban, hogy titokban elkészíthesse az első inkrimináló fényképet a mobiltelefonjával. Úgy tűnt, Madeline minderről tudomást sem vesz, nem így a férfi. Abban a pillanatban, amikor Fiona lenyomta az exponáló gombot, hirtelen elfordította a fejét, mintha valami állatokra jellemző ösztön megsúgta volna neki, hogy elektronikus kép készül az arcáról.

Fiona és Pauline egy közeli sörözőbe menekült, ahol figyelmesen tanulmányozták a fényképen látható férfit. Haja ezüstösen szőke volt, szélfűtta, és gyermekien sűrű. A homlokába hullott, és szögletes arcot keretezett, amelyen a kicsi, meglehetősen szigorú benyomást keltő szájjal volt a legfeltűnőbb. Ruházata valamelyest a tengerészek öltözetére emlékeztetett: fehér nadrág, kék csíkos vászoning, nagy bűváróra és olyan vászoncipő, amely nem hagy nyomokat a hajó fedélzetén. Pont az a típus, állapították meg. Olyan, aki sosem hagy nyomokat.

Feltételezték, hogy brit, de akár német vagy skandináv is lehetett volna, vagy talán, gondolta Pauline, egy lengyel nemesi család leszármazottja. A pénz nyilvánvalóan nem jelentett problémát neki, ezt világosan mutatta az asztal melletti, ezüst jégvödörben gyöngyöző pezsgősüveg. Úgy vélték, a pénzt inkább munkával, mint örökség révén szerezhette, bár a vagyon eredete nem teljesen tiszta. Szerencsejátékos. Svájci bankszámlái vannak. Veszélyes helyekre utazik. Diszkrét személyiség. Ügyei, akárcsak a vászon matrőzcipője, nem hagynak nyomot.

A legnagyobb meglepetést mégis Madeline viselkedése jelentette. Már nem az a lány volt, akit Londonban ismertek, vagy akivel az elmúlt két hét során megosztották a villát. Úgy tűnt, teljesen más modort vett fel. Egy másik filmben játszott szerepet. Más nő volt. Ahogy Fiona és Pauline két iskolás lány módjára hajolt a mobiltelefon fölé, megírták a dialógust, hús-vér testet adva így a jellemeknek. A történetnek az általuk kigondolt változatában a kapcsolat meglehetősen ártatlanul kezdődött, egy véletlen találkozással a New Bond Street egyik elegáns üzletében. A flört sokáig tartott, és az események csúcspontját gondosan megtervezték. A történet végével azonban pillanatnyilag nem foglalkoztak, mert azt már a valós életnek kell megírnia. Mindketten egyetértettek azonban abban, hogy a vég tragikus lesz.

– Az ilyen románcok *mindig* így végződnek – mondta Fiona tapasztalatból. – A lány találkozik a fiúval. A lány szerelmes lesz a fiúba. A lány sebet kap, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy elpusztítsa a fiút.

Fiona aznap délután még két képet készített Madeline-ről és a szeretőjéről. Az egyikben a vakító napfényben sétáltak a mólón, és a kezük feltűnés nélkül összeért. A másikon éppen elbúcsúztak egymástól, de semmi csók nem tartozott hozzá. A férfi utána beszállt egy Zodiac csónakba, és megindult a kikötő felé. Madeline felült a piros robogójára, és visszaindult a villába. Mire megérkezett, már nem volt meg a szalmakalapja a gondosan kötött, fekete csomóval. Aznap este, ahogy beszámolt a délutáni eseményekről, nem említette a Calviba tett látogatást, vagy az ebédet egy sikeresnek tűnő

férfival a Les Palmiers-ben. Fiona határozottan lenyűgözőnek tartotta az alakítást.

– A mi Madeline-ünk különösen jól tud hazudni – jegyezte meg Pauline-nak. – A jövője talán tényleg olyan fényes, mint ahogy mondják. Ki tudja? Egy nap talán még miniszterelnök is lehet.

Aznap este a villában lakó négy csinos lány és két komoly fiú úgy tervezte, hogy a közeli Porto városában vacsoráznak. Madeline iskolásokra emlékeztető franciatudásával asztalt foglalt, és még arra is rávette az étterem tulajdonosát, hogy a legjobb asztalt adja nekik a teraszon, ahonnan az öböl sziklás partját lehet látni. Úgy tervezték, a szokásos módon mennek el az étterembe a két járművel, de nem sokkal hét előtt Madeline bejelentette, hogy átmegy Calviba és megiszik valamit egy edinburgh-i barátjával.

– Az étteremben találkozunk – kiáltott vissza, ahogy nagy sebességgel végighajtott a bekötőúton. – Az ég szerelmére, egyszer végre próbáljatok idejében érkezni!

Azzal eltűnt. Senki nem tartotta furcsának, hogy aznap este nem jelent meg a vacsoránál. Akkor sem ijedtek meg, amikor az ágyát üresen találták reggel. Ilyen nyár volt, Madeline pedig ilyen lány.

KORZIKA – LONDON

A francia államrendőrség Madeline Hart eltűnését hivatalosan augusztus utolsó péntekjén, délután kettőkor jelentette be. Háromnapi keresés után a lánynak semmi nyomát nem találták, leszámítva a piros robogót, amely összetört lámpával került elő Monte Cinto mellett, egy elhagyatott helyen lévő vízmosásból. A hétvégére a rendőrség már feladta, hogy valaha is élve találják meg. A nyilvánosság előtt váltig hangoztatták, hogy egy eltűnt brit turista kereséséről van szó, de szakmai körökben már a gyilkost keresték.

Nem volt más lehetséges gyanúsított, vagy érdekesnek tartott személy, mint az a férfi, akivel a lány az eltűnése délutánján együtt ebédelt a Les Palmiers-ben. De, akárcsak Madeline, mintha ő is eltűnt volna a föld színéről. Titkos szerető volt, mint ahogy Fiona és a többiek gyanították vagy a viszony csak nemrégiben jött létre Korzikán? Angol volt? Francia? Vagy, mint ahogy egy elcsigázott detektív megfogalmazta, marslakó egy másik galaxisból, aki részecskékre bomlott, és úgy tért vissza az űrhajójára? A Les Palmiers pincérnője nem sok segítséget adott. Emlékezett rá, hogy a férfi angolul beszélt a szalmakalapos lánnyal, de a rendelést már tökéletes franciasággal adta le. A számlát készpénzzel

fizette ki – ropogós, tiszta bankjegyekkel, amelyeket úgy terített ki az asztalra, mint egy nagy tétekkel játszó szerencsejátékos –, és busás borraival adott, ami a gazdasági válság napjaiban meglehetősen ritkaságnak számított Európában. A pincérlány leginkább a férfi kezére emlékezett. Nagyon kevés szőr, semmi napfolt vagy forradás, tiszta köröm. Az illető nyilvánvalóan törődött a körmével, és ezt a lány nagyra értékelte egy férfi esetében.

Az illető fényképe, amelyet feltűnés nélkül megmutattak a sziget jobb kocsmáiban és éttermeiben, nem sokkal többet váltott ki közönyös vállrándításnál. Úgy tűnt, senki nem nézte meg magának a férfit. Vagy ha megnézték is, az arcára már nem emlékeztek. Olyan volt, mint a többi magamutogató alak, aki minden nyáron elvetődik Korzikára: leburnult bőr, drága napszemüveg, svájci aranyóra a csuklón. Semmi más, mint egy hitelkártya és egy csinos lány az asztal másik oldalán. Ő volt az elfelejtett férfi.

A korzikai boltosoknak és éttermi dolgozóknak talán, de a francia rendőrség számára már nem. A képet végigfuttatták a birtokukban lévő összes bűnügyi adatbázison, és még néhány más nyilvántartással is összevetették. És amikor egyik kutatás sem szolgáltatott semmi kézzelfogható eredménnyel, megvitatták, hogy kiadják-e a képet a sajtónak. Voltak néhányan, főleg magasabb rangúak, akik az indítvány ellen érveltek. Hiszen elképzelhető, mondták, hogy a szegény fickónak a házassági hűtlenségen kívül semmi más vétsége nincs, ami aligha tekinthető bűnnek Franciaországban. Ám amikor

újabb hetvenkét óra telt el érdemi előrelépés nélkül, arra a következtetésre jutottak, hogy nincs más választásuk, mint a nagyközönség segítségét kérni. Két gondosan megvágott fényképet adtak át a sajtónak – az egyik a férfi a Les Palmiers-ben ült, a másikon a mólón sétált –, és mire az est leszállt, a nyomozók több száz tippet kaptak. Gyorsan kigyomlázták közülük a nyilvánvaló butaságokat, és azokra összpontosítottak, amelyek többé-kevésbé hihetők voltak. Eredményre azonban egyik sem vezetett. Egy héttel Madeline Hart eltűnése után az egyedüli gyanúsítottjuk továbbra is egy név és állampolgárság nélküli férfi volt.

Bár a rendőrség nem volt ígéretes nyomon, elméletekben nem szenvedtek hiányt. A detektívek egy csoportja azt gondolta, hogy a Les Palmiers-ből ismert férfi elmeháborodott gyilkos, aki csapdába csalta Madeline-t. Egy másik csoport úgy könyvelte el, hogy egyszerűen rosszkor volt rossz helyen. A feltevésük szerint nős férfiről volt szó, aki ebben a helyzetben nem működhet együtt a rendőrséggel. Madeline sorsa kapcsán úgy vélték, hogy bizonyára rablás történhetett, amely rosszul alakult – az egyedül motorozó fiatal nő vonzó célpont lehetett. A test végül elő fog kerülni. A tenger kiveti, egy kiránduló ráakad a hegyekben, egy farmer szántás közben kifordítja a földből. Ez már csak így megy a szigeten. Korzika mindig előadja a halottakat.

Nagy-Britanniában a rendőrség kudarcjai alkalmat adtak a franciák ostromozására. A legtöbb esetben azonban még az ellenzékkel szimpatizáló újságok is úgy taglalták Madeline eltűnését, mint nemzeti tragédiát. Részletesen

leírták a látványos felemelkedést a bérelt essexi házból, és a párt több vezéralakja tett közzé nyilatkozatokat a hirtelen kettétört, ígéretes karrieréről. A könnyes tekintetű anyja és az ügyefogyott fiútestvér egyetlen televíziós interjút adott, majd eltűnt a nagyközönség szeme elől. Ugyanezt lehetett elmondani a korzikai nyaraló társakról is. Amikor visszatértek Angliába, együtt jelentek meg a repülőtéren tartott sajtótájékoztatón, amelyet a párt sajtófőnökei felügyeltek. Ez után viszont már minden interjúra vonatkozó kérést visszautasítottak, még azokat is, amelyek csábító fizetéssel kecsegtettek. A hírekből hiányzott minden, esetlegesen botrányra utaló elem. Nem voltak történetek szabadság alatti, kemény italozásokról, szexuális kalandokról vagy nyilvános rendzavarásról, csak a szokásos megállapítások azokról a veszélyekről, amelyek az idegen országba utazó fiatal nőkre leselkednek. A párt központjában a sajtócsoporthoz tartozók csendben gratuláltak maguknak az eset ügyes kezeléséért, a politikai alkalmazottak ugyanakkor a miniszterelnök támogatottságának határozott javulását érzékelték. Zárt ajtók mögött „Madeline-hatásként” beszéltek róla.

A lány sorsa körüli hírek a címlapokról egyre inkább a belső oldalakra kerültek át, és szeptember végére teljesen el is tűntek az újságokból. Ősz volt, már vissza kellett térni a kormány ügyeihez. A Nagy-Britannia előtt álló nehézségek hatalmasak voltak: zsugorodó gazdaság, az euróövezet lélegeztetőgépen, hosszú lista az Egyesült Királyság életét metelyező, nem orvosolt társadalmi betegségekről. Mindezt betetőzte egy esetleges választás lehetősége. A miniszterelnök többször utalt rá, hogy még

az év vége előtt kiírja. Nagyon is tudatában volt, hogy milyen politikai veszélyekkel járna, ha meggondolja magát; Jonathan Lancaster azért volt Nagy-Britannia hivatalban lévő kormányfője, mert az elődje nem volt hajlandó választást kiírni az után, hogy hónapokig kacérkodott a gondolatával. Lancaster, aki akkor az ellenzék vezetője volt, a „Downing Street 10. Hamletjének” nevezte, és a halálos dőfés célba talált.

Ez magyarázza, hogy Simon Hewitt, a miniszterelnök kommunikációs igazgatója miért nem tudott akkoriban jól aludni. Álmatlanságának előfordulási formái sosem változtak. A napi robot terheinek hatására gyorsan elaludt, általában valami dokumentummal az ölében, de két vagy három órával később máris felébredt. Ilyenkor a gondolatai zakatolni kezdtek. A kormányban töltött négy év után úgy tűnt, hogy semmi másra nem tud gondolni, csak a negatívumokra. A Downing Street sajtófőnökének már csak ilyen sors jutott. Simon Hewitt világában nem voltak sikerek, csak kudarcok és majdnem kudarcok. Akárcsak a földrengések, súlyosságukban ezek is az alig érezhető, gyenge remegéstől indultak és az épületeket romba döntő, emberéleteket követelő katasztrófákig terjedtek. Hewitt-től elvárták, hogy előre megjósolja a közelgő csapást, és, ha lehetséges, a lehető legkisebb szintre szorítsa a károkat. Hamarosan rájött, hogy a feladat teljesítése lehetetlen. A legborúsabb pillanataiban ebből a tényből merített valami vigaszt.

Mindig is olyan típus volt, akit egyértelműen figyelembe kellett venni. A *Times* politikai rovatvezetőjeként a Whitehall egyik legbefolyásosabb

emberének számított. A rá jellemző vitriolos stílusban mindössze pár szóval kudarcra tudott ítélni egy kormánypolitikát, az intézkedéseket kidolgozó miniszter politikai karrierjével együtt. Hewitt hatalma olyan mérhetetlenül nagy volt, hogy egyetlen kormány sem próbált bevezetni semmilyen fontos kezdeményezést úgy, hogy előtte ne konzultált volna vele. És egyetlen szebb jövőről álmódzó politikus sem vállalta volna el úgy egy párt vezetését, hogy nem érzi maga mögött Hewitt támogatását. Az egyik ilyen politikus Jonathan Lancaster volt, a City egy korábbi jogásza, aki biztos pozíciót tudhatott magáénak a londoni külvárosokban. Hewitt kezdetben nem sokra tartotta Lancastert; túlságosan csillogó volt, túlzottan jó megjelenésű, és túl sok kiváltsága volt ahhoz, hogy komolyan lehessen venni. Idővel azonban Hewitt már tehetséges embernek tartotta Lancastert, akinek ötletei vannak, és aki fel akarja támasztani a haldokló politikai pártját és az országot. Ami ennél is meglepőbb, hogy Hewitt rájött, valójában *kedveli* Lancastert, ami sosem számított jó jelnek. Ahogy a kapcsolatuk szorosabbá vált, egyre kevesebb időt töltöttek a Whitehall politikai pletykáival, és egyre többet annak megvitatásával, miképp lehetne jobba tenni a brit társadalom helyzetét. A választások éjszakáján, amikor Lancaster generációk emlékezete óta a legnagyobb parlamenti többséggel nyerte meg a küzdelmet, Hewitt volt az egyik első ember, akinek telefonált. „Simon – kezdte behízselgő hangján –, szükségem van rád, Simon. Egyedül nem boldogulok.” Hewitt addigra már elragadtatással írt Lancaster kilátásairól a sikerre, és

nagyon jól tudta, hogy pár napon belül neki dolgozik majd a Downing Streeten.

Most kinyitotta a szemét, és mogorván meredt az éjjeliszekrényen lévő órára. A világító számok 3.42-t mutattak, mintha csak csúfolódnának vele. Az óra mellett volt a három mobilja, már mind teljesen feltöltve a következő nap médiarohamaira. Azt kívánta, bárcsak a saját akkumulátorait is ugyanilyen könnyen feltölthetné, ám ezen a téren semennyi alvás vagy trópusi napfény sem tudta volna kijavítani a kárt, amit középkorú teste okozott. Emmára nézett. A nő mélyen aludt, mint mindig. Korábban kigondolt volna valami csalafinta módot, hogy felébressze őt, de most már nem; hitvesi ágyuk hideggé vált. Egy rövid időre Emmát megigézte Hewitt munkája a Downing Streeten, de már nagyon bánta, hogy férje olyan nagy rajongással szolgálja Lancastert. A miniszterelnökben szinte már a szexuális riválisát látta, és az iránta érzett gyűlölete szokatlanul vehemens szintet ért el. „Kétszer annyit érsz, mint ő, Simon – jegyezte meg az előző este, amikor hideg csókot nyomott férje petyhüdt arcára –, és mégis, valami miatt szükségét érzed, hogy a lakája szerepét alakítsd. Egy nap talán majd elárulod nekem, hogy miért.”

Hewitt érezte, hogy már nem tud újra elaludni, legalábbis akkor nem, ezért csak ébren feküdt az ágyban, és hallgatta a nap kezdetét jelző neszeket. A reggeli újságok puffanása a küszöbön. Az automata kávéfőző gurgulázása. Egy kormánytag gépkocsijának a hangja az úton az ablaka alatt. Óvatosan kelt fel, hogy ne ébressze fel Emmát, majd felvette a háziköntösét, és halk léptekkel

lement a konyhába. A kávéfőző dühösen sziszegett. Töltött magának egy pohárral, a gyarapodó testsúlya miatt csak feketén, és átment vele az előszobába. Nedves szélfuvallat fogadta, ahogy kinyitotta az ajtót. Az újságok nejlonba csomagolva heverték a lábtörlőn a hervadt muskátlik agyagedénye mellett. Ahogy lehajolt, valami mást is észrevett: egy hússzor huszonöt centis, szorosan lezárt manilaborítékot, amelyen semmilyen jelzés nem volt. Hewitt azonnal tudta, hogy nem a Downing Streetről érkezett; személyzetének egyetlen tagja sem merné akár a legjelentéktelenebb dokumentumot is csak úgy az ajtaja előtt hagyni. Tehát valami kéretlen küldemény lehet. A dolog nem számított szokatlannak; régi kollégái a sajtónál ismerték a hampsteadi címét, és állandóan különböző csomagokat és papírokat hagytak ott neki. Apró ajándékokat az információk jól időzített kiszivárogtatásáért. Dühös kirohanásokat, amiért várhatóan mellőzni fogják őket. Pajkos szóbeszédeket, amelyeket e-mailben nem tanácsos küldeni. Hewitt számára fontos volt, hogy lépést tartson a Whitehall legújabb pletykáival. Korábbi riporterként tudta, hogy amit az ember háta mögött mondanak, gyakran sokkal fontosabb, mint amit az újságok címlapjain közölnek róla.

Hüvelykujjával megnyomkodta a borítékot, hogy meggyőződjön, nincsenek benne huzalok vagy elemek, majd letette az újságokra, és visszatért a konyhába. Bekapcsolta a televíziót, a hangerőt a suttogás szintjére csökkentette, majd kivette a papírokat a műanyag csomagból, és gyorsan átfutotta az első lapokat. Leginkább Lancaster javaslatával foglalkoztak, hogy

miképp lehetne a brit ipart versenyképesebbé tenni az adók csökkentésével. A *Guardian* és az *Independent*, ahogy várni lehetett, megdöbbenőnek tartotta, de Hewitt erőfeszítéseinek hála a legtöbb információ pozitív tartalmat hordozott. A Whitehall-lal kapcsolatos többi hír kegyesen jóindulatú volt. Semmi földrengés. Még kisebb rázkódások sem voltak.

Hewitt átnézte az úgynevezett fontos újságokat, majd gyorsan átfutotta a bulvárlapokat, amelyek szerint jobb képet adtak a britek véleményéről, mint bármilyen közvélemény-kutatás eredménye. Azután újabb adag kávé töltött magának, és kinyitotta a névtelen borítékot. Három tétel volt benne: egy DVD, egy A4-es méretű lap és egy fénykép.

– A fenébe! – káromkodott magában. – A franc esne belé!

Ami kiszivárgott, később sok találgatásra adott okot, vagy, mint ahogy Simon Hewitt, korábbi politikai újságíróként nagyon jól tudhatta volna, nem kevés vádaskodásra. Ugyanis nem a londoni rendőrséggel vette fel a kapcsolatot, ahogy a brit törvények azt számára előírták, hanem a Downing Street 12. alatti irodájába vitte a borítékot és annak tartalmát; az iroda mindössze két ajtóval volt a miniszterelnök hivatalos rezidenciája mellett. Miután megtartotta a szokásos nyolcórai tájékoztatót, amikor is semmi utalást nem tett a tételekre, megmutatta őket Jeremy Fallonnak, Lancaster kabinetfőnökének és politikai tanácsosának. A brit történelemben Fallon volt a legnagyobb hatalommal

felruházott kabinetfőnök. Hivatalos kötelmei közé tartozott a stratégiai tervezés, valamint a politika összehangolása a különböző minisztériumok között, ennek következtében gyakorlatilag bármibe beleüthette az orrát. Az újságok gyakran „Lancaster esze”-ként hivatkoztak rá, ami meglehetősen hízelgett Fallonnak, de Lancasternek már annál kevésbé.

Fallon reakciója mindössze a használt szitokszavak megválasztásában különbözött. Ösztönösen azonnal Lancaster elé akarta tární az ügyet, de szerda lévén várt, hogy Lancaster túl legyen a miniszterelnöki tájékoztatóként ismert, hetente megtartott halálos gladiátormérkőzésen. Amikor találkoztak, Lancaster, Hewitt vagy Jeremy Fallon a megbeszélés során egyszer sem javasolta, hogy adják át az anyagot a megfelelő hatóságnak. Mind egyetértettek abban, hogy olyasvalakire van szükség, aki tud titkot tartani, ügyes és legfőképp, akire rá lehet bízni a miniszterelnök érdekeinek a védelmét. Fallon és Hewitt potenciális jelöltek nevét kérte Lancastertől, de csak egy nevet kaptak. Családi kapcsolat is tartozott hozzá, vagy ami fontosabb, egy kifizetetlen adósság. A személyes hűség sokat számít ilyen esetekben, mondta a miniszterelnök, de a befolyás sokkal praktikusabb.

Ezért hívták be a Downing Streetre feltűnés nélkül Graham Seymourt, aki már régóta a brit titkosszolgálat, más néven az MI5 igazgatóhelyettese volt. Jóval később Seymour a találkozót – amelyet a dolgozószobában Thatcher bárónő ragyogó portréja alatt tartottak – pályafutása legproblémásabb eseményének nevezte.

Habozás nélkül vállalta, hogy segít a miniszterelnöknek, mivel a hozzá hasonlók az ilyen körülmények között mindig ezt teszik. Azt azonban egyértelműen kijelentette, hogy ha az ügyben játszott szerepe bármikor kitudódik, leszámol a felelősökkel.

Ezután már csak a vizsgálat lefolytatásával megbízandó ügynök személye maradt hátra. Mint korábban Lancasternek, Graham Seymournak is csak egy jelöltje volt. Nem közölte a nevet a miniszterelnökkel. Ehelyett pénzt vett fel az MI5 egyik titkos akciószámlájáról, és helyet foglalt a British Airways aznap esti, Tel-Avivba tartó járatára. Ahogy a repülőgép elszakadt a beszállókaputól és gurulni kezdett, azon tűnődött, miképp lenne a legcélszerűbb megkönyékezni az illetőt. A személyes hűség sokat számít ilyen esetekben, gondolta, de a befolyás sokkal praktikusabb.

JERUZSÁLEM

Jeruzsálem szívében, nem messze a Ben Yehuda bevásárlóközponttól, volt egy csendes, fákkal beültetett utcácska, a Narkisz utca. A tizenhatos számú bérház kicsi volt, mindössze háromemeletes, és gyakorlatilag eltakarta egy masszív mészkőfal, valamint az előkertben növény, hatalmas eukaliptuszfa. A legfelső szinten lévő lakás abban különbözött a többitől, hogy valamikor Izrael állam titkosszolgálatának a tulajdonában volt. Tágas nappaliból, egy modern berendezésekkel felszerelt, apró konyhából, egy ebédlőből és két hálósobából állt. A kisebbet, amelyet eredetileg gyermeknek szántak, aprólékos munkával profi műteremmé alakították. Gabriel azonban jobban szeretett a nappali szobában dolgozni, ahonnan a nyitott erkélyajtón át bejutó, hűvös fuvallat ki tudta vinni az oldószerek erős szagát.

Abban a pillanatban olyan, acetontól, alkoholtól és desztillált vízből álló oldatot használt, amelynek elkészítésére Velencében tanította őt meg a híres restaurátor, Umberto Conti. Az elegy elég erős volt, hogy feloldja a felületi szennyeződések és a régi lakkot, de már nem ártott a festő eredeti ecsetmunkájának. Most belemártott egy megfelelő méretűre összenyomott vattacsomót az oldatba, és finoman végighúzta Zsuzsanna

fedetlen mellén. A nő tekintete másfelé irányult, és úgy tűnt, alig vesz tudomást a két kéjsóvár falusi öregről, akik a kerítés fala mögül figyelik, ahogy fürdik éppen. Gabriel, aki általában védte a nőket, azt kívánta, hogy bárcsak be tudna avatkozni, megmentve ezzel Zsuzsannát a később rá váró megpróbáltatásoktól – a hamis vádtól, a tárgyalástól és a halálos ítélettől. Ehelyett óvatosan végighúzta a vattacsomót a mell felületén, és figyelte, a sárga bőr miképp válik fényesen fehérre.

Amikor a vattacsomó bepiszkolódott, Gabriel betette egy szorosan lezárt üvegbe, hogy ne lehessen érezni a szagát. Ahogy újabbat gyúrt össze, tekintete lassan végigsiklott a festmény felületén. Az adott pillanatban a művet csak Tiziano egy utánzójának tulajdonították. A kép akkori tulajdonosa, Julian Isherwood, az ismert londoni műkincskereskedő azonban úgy vélte, hogy Jacopo Bassano műhelyéből kerülhetett ki. Gabriel egyetértett vele – most, hogy az ecsetvonások jobban előtűntek, már látta magának a mesternek a keze nyomát, különösen Zsuzsanna alakján. Gabriel jól ismerte Bassano stílusát; inasévei alatt nagyon sokszor tanulmányozta a képeit, és egyszer több hónapot töltött Zürichben, amikor egy fontos Bassano-festményt restaurált egy magángyűjtő megbízásából. Ott-tartózkodása utolsó éjszakáján megölt egy Ali Abdel Hamidi nevű férfit egy nyirkos sikátorban, a folyó partján. Hamidi, egy palesztin terroristavezér, akinek sok izraeli vér tapadt a kezéhez, drámaírónak adta ki magát, Gabriel pedig olyan halált mért ki rá, ami illett az áldozat irodalmi szerepjátszásához.

Gabriel belemártotta az új vattacsomót az oldatba, de mielőtt folytatni tudta volna a munkát, ismerős motorhangot hallott meg az utcán. Kilépett a teraszra, hogy meggyőződjön feltételezése helyességéről, és pár centire kinyitotta a bejárati ajtót. Egy pillanattal később már Ari Samron trónolt Gabriel mellett egy fából készített széken. Khakiszínű nadrág volt rajta, fehér vászoning és bőrszakó, amelynek bal vállán nem javítottak ki egy szakadást. Csúnya szemüvege csillogott Gabriel halogénlámpáinak fényében. Mélyen barázdált arca egyértelmű méltatlankodást tükrözött.

– Mihelyt kiszálltam az autóból, máris megéreztem a vegyszerek szagát – mondta Samron. – El tudom képzelni, hogy az évek során mennyi kárt okoztak már a testedben.

– Nyugodt lehetsz, hogy semmit ahhoz a kárhoz képest, amit te okoztál benne – felelte Gabriel. – Néha azon is csodálkozom, hogy még egyáltalán kézbe tudok venni egy ecsetet.

Gabriel a nedves vattát Zsuzsanna testéhez érintette, és óvatosan forgatta. Samron olyan bosszúsan nézett a rozsdamentes acélból készített karórájára, mintha nem járna jól.

– Valami baj van? – kérdezte Gabriel.

– Azon tűnődöm, mikor jut majd eszedbe, hogy kávéval kínálj.

– Tudod, hogy mi hol van. Gyakorlatilag itt élsz.

Samron lengyelül dörmögött valamit a gyerekek hálátlanságáról. Utána lekászálódott a székről, és a botjára támaszkodva kiment a konyhába. Sikerült csapvízzel megtöltenie a kannát, de a tűzhely gombjai és kapcsolói

már zavarba ejtették. Ari Samron kétszer töltötte be az izraeli titkosszolgálat igazgatójának posztját, azelőtt pedig a legsikeresebb ügynökök egyike volt. Most azonban, idős korában, úgy tűnt, a háztartási tevékenységek alapjait sem ismeri. Kávéfőzők, mixerek, kenyérpirítók: mind titokzatosak voltak a számára. Gilah, sokat szenvedett felesége gyakran tréfálkozott, hogy a nagy Ari Samron, ha magának kellene boldogulnia, még egy élelemmel teli konyhában is éhen halna.

Gabriel begyűjtotta a tűzhelyt, és folytatta a munkáját. Samron az erkélyajtónál állva dohányzott. Török dohányának bűze hamarosan elnyomta az oldószer kellemetlen szagát.

– Muszáj ezt? – kérdezte Gabriel.

– Muszáj – felelte Samron.

– Mit csinálsz Jeruzsálemben?

– A miniszterelnök beszélni akart velem.

– Igazán?

Samron kékesszürke füst felhőjén át nézett Gabrielre.

– Miért tartod meglepőnek, hogy a miniszterelnök látni akar?

– Mert...

– Öreg vagyok, akit nem lehet számításba venni? – kérdezte Samron, belefojtva a szót.

– Szeszélyes vagy, türelmetlen, és időnként irracionális. Számítani viszont mindig lehetett rád.

Samron egyetértően bólintott. A korral képessé vált arra, hogy felismerje saját hiányosságait, noha már nem maradt ideje, hogy korrigálja őket.

– Hogy van most? – kérdezte Gabriel.

– Mint ahogy sejtetted.
– Miről beszéltetek?
– Nagyon sok mindenről, és őszintén.
– Ez azt jelenti, hogy ordibáltatok egymással?
– Mindössze egyetlen miniszterelnökkel ordibáltam.
– Ki volt az? – kérdezte Gabriel őszinte kíváncsisággal.
– Golda – felelte Samron. – A müncheni támadás utáni napon volt. Elmondtam neki, hogy változtatnunk kell a taktikánkon, és terrorizálnunk kell a terroristákat. Átadtam neki egy listát azoknak a nevével, akiknek meg kellett halniuk. Golda egyikük halálát sem akarta.

– Tehát kiabáltál vele?
– Nem tartozott életem legboldogabb pillanatai közé.
– Mi volt a reakció?
– Természetesen ő is kiabálni kezdett. Végül azonban elfogadta az álláspontomat. Azután pedig összeállítottam egy újabb listát olyan fiatal férfiak nevével, akikre szükségem volt az akció végrehajtásához. Mindegyik habozás nélkül beleegyezett.

Samron kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Egy kivétellel.

Gabriel szó nélkül beletette a piszkos vattacsomót a jól lezárt üvegbe. Ezzel sikerült ugyan megszabadulnia az oldószer átható szagától, de továbbra is megmaradtak az emlékei az első találkozásról azzal az emberrel, akit a Memuneh, a főnök néven ismertek. Mindössze néhány száz méterrel volt arrább attól a helytől, ahol most álltak, a Bezalel Művészeti és Formatervezési Akadémia területén. Gabriel éppen akkor jött ki egy olyan óráról, amelyen Viktor Frankel festményeiről volt szó. Viktor Frankel

ismert német expresszionista, aki történetesen az anyai nagyapja volt. Samron a napsütötte udvar szélén várt rá: zömök vasember, borzalmas szemüveggel és acélcsapdához hasonló fogakkal. Mint mindig, akkor is jól felkészült. Tudta, hogy Gabriel egy sivár mezőgazdasági telepen nevelkedett a Jezréel-völgyben, és megszállottan gyűlöli a mezőgazdasági munkát. Tudta, hogy Gabriel anyja, egy tehetséges művész túlélte a birkenau haláltábor, de a testét megtámadó rákkal már tehetetlen volt. Azt is tudta, hogy Gabriel anyanyelve a német, és mindig németül álmodik. Minden ott volt a papírokon, amelyeket a nikotinfoltos ujjai között tartott. „Az akció neve az »Isteni harag« lesz – mondta azon a napon. – Nem az igazságról szól. Egyszerű és jogos bosszú – megtorlás a Münchenben elvesztett tizenegy ártatlan életért.” Gabriel arra kérte Samront, hogy keressen valaki mást. „Nem akarok mást – felelte Samron –, téged akarlak.”

A következő három évben Gabriel és az Isteni harag többi ügynöke Európa-szerte és a Közel-Keleten becserkészte a zsákmányt. Egy huszonkettes kaliberű Berettával, egy közeli célpont ellen jól használható, halkan működő fegyverrel Gabriel maga gyilkolta meg a Fekete Szeptember hat tagját. Amikor csak tehetett, tizenegyszer lőtt, egy-egy golyót a Münchenben lemészárolt mindegyik izraeliért. Amikor végre hazatért, a halántéka szürkés volt, az arca pedig mint egy húsz évvel idősebb emberé. Mivel többé már nem tudott eredeti műveket alkotni, Velencébe ment, hogy kitanulja a restaurálás mesterségét. Utána pedig, amikor eleget pihent, folytatta a Samronnak végzett munkát. A

következő években az izraeli titkosszolgálat leginkább csodált akciói közül hajtott végre néhányat. Most pedig, sokévnyi nyughatatlan bolyongás után végül visszatért Jeruzsálembe. Ennek legfőképpen Samron örült, aki fiaként szerette Gabrielt, a Narkisz utcai lakást pedig úgy kezelte, mintha a sajátja lett volna. Korábban Gabriel nehezen viselte volna el Samron folyamatos jelenlétét, de már változott a helyzet. A nagy Ari Samron halhatatlan, ám a test, amelyben a lelke lakik, nem tart örökké.

Semmi sem ártott jobban Samron egészségének, mint a folytonos dohányzás. A szokást fiatalkorában vette fel Kelet-Lengyelországban, és szenvedélye csak fokozódott azután, hogy Palesztinába jött, ahol az Izrael függetlenségéhez vezető háborúban harcolt. Most is, ahogy a miniszterelnökkel folytatott találkozóóról beszélt, felpattintotta az öreg Zippo öngyújtójának a fedelét, és rágyújtott egy újabb, nagyon bűdös cigarettára.

– A miniszterelnök a szokásosnál is idegesebb. Feltételezem, hogy joggal. Az arab tavasz a teljes régiót zúrzavarba sodorta, az irániak pedig egyre közelebb kerülnek nukleáris álmaik valóra váltásához. Egy ponton eléri a védettség állapotát, és katonai téren nem tehetünk semmit az amerikaiak segítsége nélkül. – Samron egy pattintással becsukta az öngyújtót, és Gabrielre nézett, aki folytatta a munkát a festményen. – Figyelsz rám?

– Minden egyes szavadra.

– Nem hiszem.

Gabriel szóról szóra megismételte Samron utolsó gondolatait. Samron elmosolyodott. Gabriel hibátlan memóriáját az egyik legjobb teljesítménynek tartotta.

Ujjai között forgatta a Zippo öngyújtót. Két fordulat jobbra, és kettő balra.

– A probléma az, hogy az amerikai elnök nem hajlandó meghúzni az átléphetetlen piros vonalat. Azt mondja, hogy nem engedi meg az irániaknak nukleáris fegyverek gyártását. Ez a nyilatkozat viszont értelmetlen, ha tudjuk, hogy az irániaknak megvan a *képességük*, hogy hamarosan a birtokában legyenek.

– Mint a japánok.

– A japánokat nem az apokalipszist idéző síita mollák vezetik – mondta Samron. – Ha az amerikai elnök nem óvatos, a két legjelentősebb külpolitikai teljesítménye egy nukleáris Irán és az iszlám kalifátus helyreállítása lesz.

– Ez már az amerikai kapcsolatunk utáni világ, Ari.

– Ezért gondolom, hogy butaság részünkről az ő kezükben hagyni a biztonságunkat. De nem ez a miniszterelnök egyetlen problémája – tette hozzá Samron. – A tábornokok nem biztosak benne, hogy elég programot tudnak megsemmisíteni ahhoz, hogy egy katonai csapás hatékony legyen. A Saul király út pedig, Uzi Navot barátod gyámsága alatt, azt mondja a miniszterelnöknek, hogy egy a perzsák elleni egyoldalú háború bibliai méretű katasztrófával járna.

A Saul király út az izraeli titkosszolgálat címe. A központnak hosszú és szándékosan megtévesztő nevet adtak, amelynek nagyon kevés köze volt az ott ténylegesen végzett munkához. Még a nyugalomba vonult ügynökök, mint Gabriel és Samron is csak úgy hivatkoztak rá, hogy „a Cég”.

– Uzi naponta látja a friss titkosszolgálati anyagokat – jegyezte meg Gabriel.

– Én is látom. Természetesen nem mindet – tette hozzá Samron sietve –, de eleget ahhoz, hogy meggyőződéssel állíthassam, Uzi számítása téves lehet a még rendelkezésünkre álló időről.

– A matematika sosem volt Uzi erős oldala. De amikor ügynökként dolgozott, sosem hibázott.

– Ez azért van, mert ritkán kormányozta magát olyan helyzetbe, ahol hibát lehetett volna elkövetni. – Samron hallgatásba merült, és figyelte, a szél hogyan mozgatja az eukaliptuszfa leveleit Gabriel teraszának korlátja mögött. – Mindig is azt mondtam, hogy az ellentmondások nélküli karrier igazából nem is karrier. Nekem bőven kijutott a vizsályokból, ahogy neked is.

– Ezt forradásokkal tudom bizonyítani.

– És dicséretekkkel is – mondta Samron. – A miniszterelnök aggódik, hogy a Cég túlságosan óvatos, ha Iránról van szó. Igen, vírusokat juttattunk a számítógépeikbe, és sok tudósukat kivontuk a forgalomból, de mostanában semmi sem volt igazán sikeres. A miniszterelnök azt szeretné, ha Uzi egy újabb Mestermű hadművelettel tudna előállni.

A Mestermű annak a közös izraeli, amerikai és brit akciónak volt a neve, amelynek nyomán négy titkos iráni urándúsító létesítményt sikerült elpusztítaniuk. Uzi Navot felügyelete alatt történt, de a Saul király úti folyosókon Gabriel egyik legnagyobb alkításának tartották.

– A Mestermű hadművelethez hasonló alkalmak nem adódnak naponta, Ari.

– Igaz – ismerte be Samron. – De mindig is azt vallottam, hogy a legtöbb alkalmat nem kapjuk, hanem ki kell érdemelnünk. És a miniszterelnök is így véli.

– Elveszítette a bizalmát Uziban?

– Még nem. Arra viszont kíváncsi volt, hogy én elveszítettem-e.

– Mit válaszoltál?

– Mit mondhattam volna? Én javasoltam Uzit a beosztásra.

– Tehát áldásodat adtad rá?

– Jobb híján.

– Miért?

– Emlékeztettem a miniszterelnököt, hogy az illető, akit *igazából* kívántam a posztra, nem fogadta el az ajánlatot. – Samron a fejét ingatta. – A Cég történetében te vagy az egyetlen, aki visszautasította az igazgatói poszt lehetőségét.

– Egyszer mindennek meg kell történnie.

– Ez azt jelenti, hogy újra megfontolnád a lehetőséget?

– Ezért jöttél?

– Arra gondoltam, hogy talán örülsz a társaságomnak – hárította el a kérdést Samron. – És a miniszterelnökkel úgy véltük, hogy talán hajlandó lennél segíteni az egyik legközelibb szövetségesünknek.

– Melyiknek?

– Graham Seymour bejelentés nélkül érkezett a városba. Beszélni szeretne veled.

Gabriel megfordult, hogy Samron szemébe nézhessen.

– Beszélni, miről? – kérdezte egy pillanattal később.

- Nem mondta meg, de úgy tűnik, hogy sürgős az ügy.
- Samron odament a festőállványhoz, és rápillantott a vászon azon részére, amelyet Gabriel megtisztított. – Mintha új lenne.
 - Azért csinálom.
 - Van arra bármi esély, hogy ugyanezt megtegyed velem is?
 - Sajnálom, Ari – mondta Gabriel, és megérintette Samron mélyen barázdált arcát –, de attól tartok, hogy téged már nem lehet kijavítani.

DÁVID KIRÁLY SZÁLLODA, JERUZSÁLEM

1946. július 22-én délután az Irgun néven ismert, szélsőséges cionista csoport hatalmas bombát robbantott a Dávid király szállodában, a palesztinai brit katonai és polgári erők főhadiszállásán. A támadás, amelyet több száz zsidó harcos letartóztatásáért megtorlásnak szántak, kilencvenegy embert ölt meg, köztük huszonnyolc brit állampolgárt, akik nem vették figyelembe a telefonos figyelmeztetést a szálloda elhagyására. Noha világszerte elítélték, a robbantásról hamarosan bebizonyosodott, hogy a politikai terror egyik leghatékonyabb aktusa volt, amelyet valaha is végrehajtottak. Két éven belül a britek kivonultak Palesztinából, és a modern Izrael állam, a korábban szinte elképzelhetetlen cionista álom, valósággá vált.

A robbantást túlélő kevés szerencsés között volt egy fiatal brit titkosszolgálati tiszt, Arthur Seymour, a háborús idők Kettős kereszt programjának veteránja, akit nemrégiben irányítottak át Palesztinába, hogy kémtevékenységet végezzon a zsidó földalatti mozgalomban. Seymournek az irodájában kellett volna lennie a támadás idején, de pár percet késett, mivel egy informátorával találkozott az Óvárosban. Éppen a Jaffa-kapun ment át, amikor hallotta a detonációt, és

borzalommal figyelte, ahogy a szálloda egy része összeomlik. A látvány egész további életében kísértette Seymourt, és befolyásolta a pályafutása alakulását. Hevesen Izrael-ellenes volt, folyékonyan beszélt arabul, és gyanúsán szoros kapcsolatokat épített ki Izrael sok ellenségével. Rendszeres vendég volt Gamal Abden-Nasszer egyiptomi elnöknél, és már a korai években csodált egy Jasszer Arafat nevű fiatal palesztin forradalmárt.

Az arabok iránti elfogultsága ellenére a Cég Arthur Seymourt az MI6 egyik legtehetségesebb közel-keleti ügynökének tartotta. Ezért is hatott meglepően, amikor Seymour egyetlen fia, Graham, a vonzó titkosszolgálat helyett inkább az MI5-nál vállalt munkát. Az ifjabb Seymour, ahogy karrierje kezdetén ismerték, először a kémelhárításnál szolgált, és a KGB elleni munkát végezte Londonban. Utána, a berlini fal leomlását és az iszlám fanatizmus megjelenését követően, a terrorelhárítás vezetőjévé nevezték ki. Most, az MI5 igazgatóhelyetteseként, arra kényszerült, hogy mindkét területen a tapasztalataira támaszkodjon. Ezekben a napokban több orosz kém tevékenykedett Londonban, mint a hidegháború legveszélyesebb éveiben. És az egymást váltó brit kormányok tévedései nyomán az Egyesült Királyságban most az arab világból és Ázsiából származó több ezer iszlám militáns élt. Seymour úgy jellemezte Londont, hogy „Kandahár a Temze partján”. Aggódott, hogy hazája egyfajta civilizációs szakadék felé közeledik.

Bár Graham Seymour örökölte apjának a kémkedés iránti szenvedélyét, az Izrael iránti megvetésből már semmi nem volt benne. Valójában az irányítása alatt az MI5 erős kapcsolatokat alakított ki a Céggel, és különösen Gabriel Allonnal. A két ember magát egy titkos testvériség egy-egy tagjának tekintette, akik elvégzik a kellemetlen feladatokat, amelyekre más nem hajlandó, és a következmények miatt csak később aggódnak. Harcoltak egymásért, vért hullattak egymásért, és időnként öltek is egymásért. Olyan közel voltak egymáshoz, amennyire csak két, ellentétes oldalon álló szolgálat kéme lehet, ami azt jelenti, hogy csak kismértékben voltak bizalmatlanok egymással.

– Van bárki ebben a szállodában, aki nem tudja, hogy ki vagy? – kérdezte Seymour, és úgy rázta meg Gabriel kinyújtott kezét, mintha először találkoznának.

– A recepciós lány azt kérdezte, hogy a Greenberg bár micvára jöttem-e.

Seymour picit elmosolyodott. Szürkés fürtjeivel és erős állkapcsával hamisítatlan brit gyarmati helytartónak tűnt, olyan embernek, aki fontos ügyekben dönt, és mindig más tölti ki számára a teát.

– Bent vagy kint? – kérdezte Gabriel.

– Kint – felelte Seymour.

A kinti teraszon ültek le egy asztalhoz; Gabriel a szállóval, Seymour pedig az Óváros falaival szemközt. Pár perccel múlt tizenegy, tehát a reggeli és az ebéd közti időszak volt. Gabriel csak kávéat ivott, de Seymour ennivalót is bőven rendelt. A felesége lelkes, de borzalmas szakács volt, Seymour számára a repülőgépen felszolgált

étel is mennyei volt, a szállodai pedig, még a Dávid király konyhájában készült is, kihagyhatatlan élvezet. Akárcsak az Óváros látványa.

– Talán furcsának tartod – kezdte két falat omlett között –, de most először teszem be a lábam az országodba.

– Tudom – felelte Gabriel. – Minden ott van a rólad készült anyagban.

– Érdekes olvasmány?

– Biztos vagyok benne, hogy semmi ahhoz képest, ami a ti szolgálatotoknak van rólam.

– Hogy lehet az? Ófelsége Titkosszolgálatának csak egyszerű tagja vagyok. Te viszont legenda. Voltaképpen – tette hozzá Seymour halkabban – hány titkosszolgálati ügynök mondhatja el magáról, hogy az apokalipszistól mentette meg a világot?

Gabriel hátrapillantott a Sziklamecset aranykupolájára, az iszlám harmadik legszentebb templomára, amely csillogott a szikrázó, jeruzsálemi napfényben. Öt hónappal korábban, ötvenegy méterrel a Templomhegy felszíne alatt, egy titkos kamrában felfedezett egy bombát, amely, ha felrobban, a teljes fennsík leomlott volna. Salamon jeruzsálemi templomának huszonkét oszlopát is megtalálta, ami kétségtelenül bizonyította, hogy a Királyok és Krónikák könyvében leírt, ősi zsidó szentély valóban létezett. Bár Gabriel neve egyszer sem jelent meg a kiemelkedően fontos felfedezéssel foglalkozó sajtóhírekben, a nyugati titkosszolgálat bizonyos köreiből köztudott volt az ügyben való részvétele. Mint az is, hogy legközelebbi barátja, Eli Lavon, az ismert, bibliai helyszínekkel foglalkozó régész és a Cég ügynöke

majdnem meghalt, miközben megpróbálta megmenteni az oszlopokat a pusztulástól.

– Átkozottul szerencsések vagytok, hogy a bomba nem robbant fel – mondta Seymour. – Ha ez megtörténik, órákon belül több millió muzulmán lett volna a határaitoknál. Utána pedig... – Seymour nem folytatta.

– Az Izrael állam nevű vállalkozás megszűnt volna – mondta Gabriel, befejezve Seymour helyett a gondolatot.

– El sem tudom képzelni, milyen érzés lehetett, amikor megpillantottad azokat az oszlopokat.

– Hogy őszinte legyek, Graham, nem volt időm élvezni a pillanatot. Túlságosan lekötött a feladat, hogy megpróbáljam Elit életben tartani.

– Hogy van?

– Két hónapot töltött a kórházban, de már tökéletesen rendben van. Visszatért a munkájához.

– A Cégnél?

Gabriel megrázta a fejét.

– Újra a nyugati fal alagútjában végez ásatást. Szervezhetek neked egy magánlátogatást, ha akarsz. Valójában, ha érdekel, még a közvetlenül a Templomhegy alá vezető, titkos átjárót is megmutathatom.

– Kétlem, hogy a kormányom helyeselné.

Seymour hallgatásba mélyedt, miközben a pincér újratöltötte a kávésbögréjüket. Utána, amikor megint csak magukban voltak, folytatta:

– Tehát a szóbeszéd mégiscsak igaz.

– Milyen szóbeszéd?

– Hogy a tékozló fiú végül hazatért. Különös – tette hozzá bánatos mosollyal –, de mindig úgy gondoltam,

hogy életed hátralévő részében Cornwall sziklái között fogsz sétálni.

– Nagyon szép vidék, Graham. De Anglia a te hazád, és nem az enyém.

– Időnként már én sem érzem annak – mondta Seymour. – Helennel nemrég vettünk házat Portugáliában. Hamarosan száműzött leszek, amilyen te voltál.

– *Mennyire* hamarosan? – kérdezte Gabriel.

– Nem azonnal – felelte Seymour. – De végül minden jónak vége szakad egyszer.

– Nagyszerű karriert futottál be, Graham.

– Így gondolod? A hírszerzés világában nehéz mérni a sikert, nem igaz? Azok alapján ítélnék meg minket, amik *nem történnek meg* – olyan titkok után, amelyeket *nem lopnak el*, és olyan épületek alapján, amelyek *nem robbannak fel*. A pénzkereset hihetetlenül kevés megnyugvással járó módja.

– Mit csináltok majd Portugáliában?

– Helen megpróbál megmérgezni az egzotikus ételeivel, én pedig borzalmas, természeti témájú vízfestményeket festek.

– Nem is tudtam, hogy festesz.

– Nem véletlenül. – Seymour komor képpel szemlélte a látványt, amit sosem próbált volna vásznon megörökíteni.

– Az apám forogna a sírjában, ha megtudná, hogy itt voltam.

– Tehát, *miért* vagy most itt?

– Arra gondoltam, hogy talán hajlandó lennél megkeresni valamit egy barátom számára.

– Neve is van ennek a barátnak?

Seymour nem válaszolt. Ehelyett kinyitotta a diplomatatáskáját, kivett belőle egy hússzor huszonötös fényképet, és odaadta Gabrielnek. A felvétel vonzó, fiatal nőt ábrázolt, aki közvetlenül a fényképezőgép lencséjébe néz, és az *International Herald Tribune* három nappal korábbi példányát tartja a kezében.

– Madeline Hart? – kérdezte Gabriel.

Seymour bólintott. Utána egy A4-es lapot is átadott Gabrielnek. Egyetlen mondat volt rajta Sans-serif betűtípussal szedve:

Hét napjuk van, különben a lány meghal.

– A nyavalyába – jegyezte meg Gabriel.

– Attól tartok, hogy még jobb is lesz.

A Dávid király szálló személyzete Graham Seymourt, Arthur Seymour egyetlen fiát történetesen a szállodának pont abban a részében helyezte el, amelyet 1946-ban felrobbantottak. Seymour szobája nem volt messze attól, amelyet az apja irodaként használt a britek palesztinai megbízatásának utolsó szakaszában. Ahogy megérkeztek, az ajtón még mindig ott lógott a NE ZAVARJANAK! tábla, mellette pedig egy tasak volt a *Jerusalem Post* és a *Haarec* példányaival. Seymour bevezette Gabrielt. Miután meggyőződött róla, hogy távollétében senki nem járt a szobában, betett egy DVD-t a notebookjába, és rákattintott a LEJÁTSZÁS gombra. Pár másodperc múlva Madeline Hart, az eltűnt brit állampolgár és Nagy-Britannia kormánypártjának alkalmazottja jelent meg a képernyőn.

„Jonathan Lancaster miniszterelnökkel először egy manchesteri pártkonferencián feküdtem le 2012 októberében...”

DÁVID KIRÁLY SZÁLLODA, JERUZSÁLEM

A videofelvétel hét percig és tizenkét másodpercig tartott. Madeline tekintete végig egy a kamerától kicsit balra lévő pontra irányult, mintha egy televíziós riporter kérdéseire válaszolna. Ijedtnek és fáradtnak tűnt, ahogy vonakodva leírta, hogyan találkozott a miniszterelnökkel, amikor az egyszer a párt millbanki központjába látogatott. Lancaster elismerően nyilatkozott Madeline munkájáról, és két alkalommal a Downing Streetre is elhívta, hogy személyes tájékoztatást kapjon tőle. A második látogatás végén vallotta be, hogy a Madeline iránti érdeklődése nem kizárólag szakmai. Az első szexuális kapcsolatuk röpke esemény volt egy manchesteri hotelszobában. Ezt követően Madeline-t mindig a miniszterelnök egy régi barátja ösztönözte, hogy menjen el a Downing Street-i rezidenciára, mindig akkor, amikor Diana Lancaster nem volt Londonban.

– És most – mondta Seymour komoran, ahogy a számítógép képernyője elsötétült –, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a miniszterelnökét hitvány zsarolással büntetik a botlásaiért.

– Semmi hitványság nincs benne, Graham. Akárhik állnak is az ügy mögött, tudták, hogy a miniszterelnök házasságtörést követett el. Utána úgy intézték, hogy a

szeretője nyom nélkül eltűnjön Korzikáról. Egyértelmű, hogy rendkívül agyafúrtak.

Seymour kivette a lemezt a számítógépből, de nem szólt semmit.

– Ki tud még róla?

Seymour pontosan előadta, hogyan hagyták a három tételt – a fényképet, a szöveget és a DVD-t – az előző reggel Simon Hewitt küszöbén. Hewitt pedig hogyan ment el a Downing Streetre, ahol megmutatta őket Jeremy Fallonnak, majd Hewitt és Fallon hogyan találkozott Lancasterrel az irodájában, a tízes számú épületben. Gabriel, aki nemrégiben az Egyesült Királyság lakója volt, jól ismerte a szereplőket. Hewitt, Fallon, Lancaster: a brit politika szentháromsága. Hewitt a lobbista, Fallon a stratégiai szervező, Lancaster pedig a politikai talentum.

– Lancaster miért téged választott? – kérdezte Gabriel.

– Mindkettőnk apja a hírszerzésnél dolgozott.

– Bizonyára más ok is volt.

– Hogyne – ismerte be Seymour. – A neve Szidi Husszein.

– Attól tartok, hogy ez semmit nem mond nekem.

– Nem meglepő – jegyezte meg Seymour. – Mivel, hála nekem, Szidi már évekkal korábban eltűnt egy fekete lyukban, hogy soha többé ne lehessen róla hallani.

– Ki volt?

– Szidi Husszein a kelet-londoni Tower Hamlets pakisztáni születésű lakója volt. A 2007-es bombamerényletek után bukkant fel a képernyőnkön, amikor megjött az eszünk, és kezdtük eltávolítani az iszlám radikálisokat az utcáinkról. Emlékszel azokra a

napokra – jegyezte meg Seymour keserűen. – Amikor is a baloldal és a média ragaszkodott hozzá, hogy tegyünk valamit a közöttünk élő terroristákkal.

– Folytasd, Graham.

– Szidi a kelet-londoni mecsetben gyakran mutatkozott ismert szélsőségesek társaságában, és mobiltelefonjának a száma folyton gyanús helyeken tűnt fel. Átadtam az aktáját a Scotland Yardnak, de a terrorellenes parancsnokság úgy vélte, hogy nincs elég bizonyítékunk ellene. Azután Szidi valami olyasmit tett, aminek révén esélyem nyílt, hogy a magam módszereivel oldjam meg a problémát.

– Mit csinált?

– Repülőjegyet váltott Pakisztánba.

– Súlyos hiba volt.

– Történetesen végzetes – mondta Seymour komoran.

– Mi történt?

– Követtük a Heathrow-ra, és meggyőződünk róla, hogy fel is száll a Karacsiba tartó járatra. Utána pedig feltűnés nélkül felhívtam egy régi barátot a virginiai Langleyben. Azt hiszem, te is jól ismered.

– Adrian Carter.

Seymour bólintott. Adrian Carter a CIA Nemzeti Biztonsági Szolgálatának igazgatója volt. Ő felügyelte az ügynökség globális terrorellenes harcát, azokkal a korábban titkos programokkal együtt, amelyek során nagyon fontos ügynököket fogtak el és vallattak ki.

– Carter csapata három napon át figyelte Szidit Karacsiban – folytatta Seymour. – Utána zsákokat dobtak a fejére, és az első alkalmas járatral kivitték az országból.

– Hová?

– Kabulba.

– A sóbányába?

Seymour bólintott.

– Mennyi ideig tartott ki?

– Attól függ, kit kérdezel. Az ügynökség eseménynaplója szerint Szidit tíz nappal a Kabulba való megérkezése után holtan találták a cellájában. A családja egy bírósági tárgyaláson azt állította, hogy akkor halt meg, amikor kínozták.

– Mi köze van ennek a miniszterelnökhöz?

– Amikor a Szidi családját képviselő jogászok az ügyhöz kapcsolódó összes MI5-dokumentum bemutatását akarták, Lancaster kormánya megtagadta a kérést azon az alapon, hogy az veszélyeztetné a brit nemzetbiztonságot. Megmentette az állásomat.

– És most úgy fizeted meg az adósságot, hogy megpróbálsz megmenteni a nyakát?

Amikor Seymour nem válaszolt, Gabriel folytatta:

– Ennek csúnya vége lesz, Graham. És ha ez bekövetkezik, a neved a legfontosabbak között szerepel majd az elkerülhetetlen vizsgálat során.

– Egyértelművé tettem, hogy ha ez történik, mindenkit magammal rántok, Lancasterrel együtt.

– Sosem tartottalak naivnak, Graham.

– Nem is vagyok az.

– Akkor ne foglalkozz az üggyel! Menj vissza Londonba, és mondd meg a miniszterelnöknek, hogy a felesége társaságában álljon ki a kamerák elé, és

nyilvánosan kérje az emberrablókat, hogy engedjék el a lányt.

– Már túl késő. Mellesleg – tette hozzá Seymour –, talán kicsit régimódi a gondolkodásom, de nem szeretem, ha egyesek zsarolni próbálják az országom vezetőjét.

– Az országod vezetője tudja, hogy Jeruzsálemben vagy?

– Bizonyára tréfálsz.

– Miért rám gondoltál?

– Mert ha az MI5 vagy a titkosszolgálat próbálja a lányt megtalálni, a hír kiszivárog, mint ahogy Szidi Husszein esetében is történt. Te is átkozottul ügyes vagy, ha valamit meg kell találni – tette hozzá Seymour csendben. – Ősi oszlopok, ellopott Rembrandtok, titkos iráni urándúsító létesítmények.

– Sajnálom, Graham, de...

– És mert Lancasternek is tartozol – mondta Seymour, társába fojtva a szót.

– Én?

– Mit gondolsz, ki adott engedélyt, hogy álnéven Cornwallban meghúzd magad, amikor egyetlen más ország sem akart befogadni? És mit gondolsz, ki engedte meg, hogy beszervezz egy brit újságírónőt, amikor be kellett hatolnod az iráni nukleáris programhoz alkatrészeket szállító hálózatba?

– Nem is tudtam, hogy számadást vezetünk a tartozásainkról, Graham.

– Nem vezetünk ilyet, de ha ezt tennénk, igencsak rosszul állna a számlád.

A két férfi kényelmetlen hallgatásba burkolódzott, mintha zavarná őket a beszélgetés hangneme. Gabriel a plafont nézte, Graham pedig a leírt üzenetet.

Hét napjuk van, különben a lány meghal.

– Elég homályos, nem gondolod?

– De annál hatékonyabb – felelte Seymour. – Egyértelmű, hogy megragadta Lancaster figyelmét.

– Semmi követelés?

Seymour megrázta a fejét.

– Világos, hogy az utolsó percben akarják megnevezni az árat. Azt kívánják, Lancaster annyira kétségbeesetten akarja menteni a politikusi irháját, hogy beleegyezzen az összeg kifizetésébe.

– Mennyit ér a miniszterelnökök mostanában?

– Utoljára, amikor betekintést kaptam a bankszámláiba – mondta Seymour tréfásan –, százmillió fölött járt.

– Fontban?

Seymour bólintott.

– Jonathan Lancaster milliókat keresett a Cityben, milliókat örökölt a családjától, és milliókkal kötött házasságot Diana Baldwin képében. Tökéletes céltábla; olyan ember, akinek több a pénze, mint amennyire szüksége van, és nagyon sokat veszíthet. Diana és a gyerekek a Downing Street 10. biztonsági pajzsa mögött élnek, ami azt jelenti, hogy egy emberrabló gyakorlatilag nem férhet hozzájuk. De Lancaster szeretője...

Seymour itt megállt, majd folytatta:

– A szerető már teljesen más ügy.

– Feltételezem, hogy Lancaster ebből semmit sem mondott el a feleségének.

Seymour egy kézmozdulattal jelezte, nincs betekintése a Lancaster házaspár belső ügyeibe.

– Foglalkoztál már valaha emberrablási ügygel, Graham?

– Azóta nem, hogy eljöttem Észak-Írországból. És azok mind az IRA-hoz kötődtek.

– A politikai emberrablás különbözik a pénz miatt elkövetettől – mondta Gabriel. – Az átlagos politikai emberrabló racionális fickó. Azt akarja, hogy a társait kiengedjék a börtönből, vagy egy törvényen módosítsanak, tehát elrabol egy fontos politikust vagy egy busznyi iskolás gyereket, és túszként tartja őket fogva, amíg a követeléseik nem teljesülnek. Egy bűnöző azonban csak pénzt akar. És ha fizetsz neki, utána *még több* pénzt akar. Tehát addig követeli a pénzt, amíg úgy nem gondolja, hogy már nincs több.

– Akkor úgy vélem, csak egy lehetőségünk marad.

– Micsoda?

– Találd meg a lányt!

Gabriel odament az ablakhoz, és a völgy túloldalán a Templomhegyet nézte; egy pillanatra ismét ötvenegy méterrel a felszín alatt volt, egy titkos barlangban, és Eli Lavont tartotta a karjában, miközben barátja vére a szent hegy szívébe spriccelt. A hosszú éjszakák alatt, amelyeket Gabriel Lavon kórházi ágya mellett töltött, megfogadta, hogy nem teszi többé a lábát a titkos csatamezőre. Most azonban egy régi barát bukkant elő a kusza múltból, és segítséget kért. És Gabrielnek újra nehéz volt szavakat találnia, hogyan küldhetné el üres kézzel. Holokauszt-túlélők egyetlen gyermekeként nem szeretett másoknak

csalódást okozni. Voltak feltételei, de csak ritkán mondott nemet.

– Még ha megtalálom is – mondta egy pillanattal később –, az emberrablóknál továbbra is ott lesz a videofelvétel a vallomásával, hogy viszonyt folytatott a miniszterelnökkel.

– Az a felvétel azonban már teljesen más benyomást tesz az emberekre, ha az angol rózsza biztonságban visszakerül az angol talajra.

– Hacsak az angol rózsza úgy nem dönt, hogy elmondja az igazságot.

– Lojális a párthoz. Nem merné.

– Fogalmad sincs, mit tettek vele – válaszolta Gabriel.

– Mára már teljesen más személyiség válhatott belőle.

– Igaz – jegyezte meg Seymour. – De ezzel túlságosan előreszaladunk az eseményekben. A beszélgetés értelmetlen, hacsak te és a szervezeted nem vállaltjátok az akciót, hogy megtaláljátok nekem Madeline Hartot.

– Nincs felhatalmazásom, hogy a szolgálatomat a rendelkezésedre bocsássam, Graham. Ebben Uzi dönt, nem én.

– Uzi már a jóváhagyását adta – mondta Seymour határozottan. – Akárcsak Samron.

Gabriel rosszállón meredt Seymourra, de nem szólt semmit.

– Tényleg azt gondolod, hogy Ari Samron akárcsak egy kilométerre is a közeledbe engedett volna, ha nem tudja, hogy miért jöttem a városba? – kérdezte Seymour. – Nagyon vigyáz rád.

– Elég furcsán juttatja kifejezésre. Attól tartok azonban, hogy Izraelben csak egyvalaki nagyobb hatalmú Samronnál, legalábbis ha rólam van szó.

– A feleséged?

Gabriel bólintott.

– Hét napunk van, utána a lány meghal.

– Hat nap – mondta Gabriel. – A lány a világon bárhol lehet, és semmi tájékozódási pontunk nincs.

– Ez nem teljesen igaz.

Seymour benyúlt a táskájába, és két Interpol-fényképet vett elő a férfiről, akivel Madeline Hart együtt ebédelt az eltűnése délutánján. Arról az emberről, akinek a cipője nem hagy nyomot. Az elfelejtett emberről.

– Ő kicsoda? – kérdezte Gabriel.

– Jó kérdés – mondta Seymour. – De ha megtalálod, akkor úgy vélem, hogy Madeline Hart is előkerül.

IZRAEL MÚZEUM, JERUZSÁLEM

Gabriel egyetlen tételt vett át Graham Seymourtól, a fogoly Madeline Hart képét, és azzal nyugati irányban átment Jeruzsálemen, az Izrael Múzeumba. Az autóját a személyzeti parkolóban hagyta – ezt az előjogot csak nemrégiben adták meg neki –, és a magas, üvegezett bejárati csarnokon keresztül érkezett ahhoz a helyiséghez, amelyben a múzeum európai műtárgyait állították ki. Az egyik sarokban kilenc impresszionista festmény lógott, amely egykor egy Augustus Rolfe nevű svájci bankár tulajdonában volt. Egy információs tábla pontosan leírta a festmények útját Párizsból a jelenlegi helyükre – hogyan vitték el őket a nácik zsákmányként 1940-ben, és később hogyan kerültek Rolféhoz a német titkosszolgálat számára végzett szolgáltatásokért cserébe. A táblán nem említették, hogy Gabriel és Rolfe lánya, a híres hegedűművész, Anna Rolfe egy zürichi bank pincéjében bukkant rá a festményekre – vagy hogy svájci üzletemberek bizonyos konzorciuma egy korzikai gyilkost bérelt fel, hogy mindkettőjükkel végezzen.

A szomszédos kiállítócsarnokban izraeli művészek képei voltak. Hármat közülük Gabriel anyja készített, köztük azt a megrázó erejűt is, amelyik 1945 januárjának auschwitz-i halálmenetét ábrázolta, és amelyet

emlékezetből festett. Gabriel kis ideig csodálta a rajzokat és az ecsetmunkát, majd kiment a szoborkertbe. Annak távolabbi végében állt a Könyv Szentélye, a kaptár formájú épület, ahol a holt-tengeri tekercseket őrzik. Mellette volt a múzeum legújabb része, egy modern, üvegből és acélból készített épület, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harminc sing magas. Egyelőre építkezéseknél használt ponyva takarta, ennek következtében a tartalma, Salamon templomának huszonkét oszlopa, láthatatlan volt a külvilág számára.

Fegyveres biztonsági őrök álltak az épület mindkét oldalánál és a bejáratnál is, amely keletre nézett, akárcsak Salamon eredeti templomáé. A kiállításnak ez az eleme érthetően a világ által valaha ismert egyik legellentmondásosabb kurátori munka volt. Az izraeli ultra-ortodox haredi zsidók a kiállítást Isten meggyalázásának tartották, ami végül a zsidó állam pusztulásához vezet, míg az arab Kelet-Jeruzsálemben a Sziklamecset őrei az oszlopokat hamisítványnak nyilvánították. „A Templomhegyen valójában sosem állt templom – írta a jeruzsálemi főmufti egy a *New York Times*nek küldött olvasói levélben –, és ezt a tényt egyetlen múzeum kiállítási anyaga sem változtatja meg.”

A kiállítás körül dúló heves vallási és politikai csatározások ellenére a munka meglepően gyors volt. Gabriel felfedezése után pár héten belül az építészeti tervek már jóváhagyták, pénzalapokat hoztak létre, és az első kapavágások is megtörténtek. Ebben legnagyobb érdeme a projekt olasz származású igazgatójának és vezető tervezőjének volt. A nyilvánosság előtt a lánykori

nevét használták, amely a Chiara Zolli volt, de mindazok, akiket a projektbe bevontak, tudták, hogy az igazi neve Chiara Allon.

Az oszlopokat ugyanúgy rendezték el, mint amilyen formában Gabriel megtalálta őket; két sorban, úgy hét méterre egymástól. Az egyik, a legmagasabb, tűz hatására megfeketedett – a tüzet a babiloniak gyújtották azon az éjszakán, amikor meggyalázták a templomot, amelyet az ősi zsidók Isten földi lakhelyének tartottak. Ezt az oszlopot ölelte át Eli Lavon a halálhoz közeli állapotban, és itt találkozott Gabriel Chiarával. A nő az egyik kezében jegyzetömböt tartott, a másikkal pedig az üvegmennyezet irányában mutatott valamit. Kifakult farmernadrág volt rajta, lapos sarkú szandál, és ujjatlan, fehér pulóver, amely szorosan feszült formás idomaira. Csupasz karja nagyon barna volt a jeruzsálemi naptól; dús, hosszú hajában mindenütt aranyszínű foltok látszottak. Megdöbbenően szép, gondolta Gabriel, és túlságosan fiatal egy olyan leharcolt veteránhoz, mint ő.

Fent két technikus végzett beállításokat a helyiség világításán, Chiara pedig letről ellenőrizte a munkát. Határozott olasz akcentussal, héberül beszélt velük. A velencei főrabbi lányaként gyermekkorát egy régi gettó szeparált világában töltötte, és csak annyi időre ment el onnan, amíg diplomát szerzett a Pádai Egyetem római történelem szakán. Utána visszatért Velencébe, és a Campo del Ghetto Nuovo kis zsidó múzeumában vállalt munkát. Ott is maradhatott volna örökre, ha egy izraeli látogatásán nem figyel fel rá a Cég egyik fejvadásza. A fejvadász bemutatkozott egy tel-avivi kávézóban, és

megkérdezte Chiarát, hogy nem szeretne-e többet tenni a zsidó népért annál, mint hogy egy pusztuló gettó múzeumában dolgozik.

Chiara, miután egy évig a Cég titkos kiképzőprogramjában vett részt, visszatért Velencébe, de már mint az izraeli titkosszolgálat beépített ügynöke. Egyik első munkájaként a háttérből titokban fedeznie kellett egy Gabriel Allon nevű gyilkost, a Cég csökönyös ügynökét, aki azért ment Velencébe, hogy restaurálja Bellini San Zaccaria oltárképét. Nem sokkal később Rómában fedte fel magát a férfi előtt, egy olyan incidens után, amelyben lövöldözés is volt, és amelybe az olasz rendőrség is bekapcsolódott. Ahogy Gabriel egy titkos lakásban rekedt Chiarával, hatalmas vágyat érzett, hogy hozzáérhessen. Várt azonban, amíg az ügy lezárult, ők pedig visszatértek Velencébe. Ott, a Cannaregio egy lakóhajóján szeretkeztek először, a friss ágyneművel megvetett ágyon. Az élmény olyan volt, mintha Veronese egyik festett nőalakjával feküdt volna le.

A nőalak most elfordította a fejét, és ahogy észrevette Gabrielt, elmosolyodott. Nagy és keleties vonású szemének színe a karamellé volt, benne arany pöttyökkel – olyan kombináció, amelyet Gabrielnek még sosem sikerült pontosan visszaadnia a vásznon. Már sok hónap telt el az óta, hogy Chiara vállalta, modellt ül neki, ám a kiállítás szervezése mellett minden másra csak nagyon kevés ideje maradt. Ez kifejezett változás volt a házasságuk mindennapjaiban. Rendszerint Gabriel idejét foglalta le teljesen valami, egy festmény vagy egy akció, most viszont a szerepek felcserélődtek. Chiara, a született

szervező, aki mindenben precíz volt, szinte kivirult a kiállítás-szervezés feladatainak hatására. Gabriel azonban titokban már várta a napot, amikor visszakaphatja a feleségét.

A nő odament a következő oszlophoz, és figyelte, hogyan esik rá a fény.

– Pár perce telefonáltam a lakásba – mondta –, de senki nem vette fel.

– Graham Seymourral tízóraiztam a Dávid királyban.

– Milyen nagyszerű – mondta Chiara kajánul. Azután, miközben még mindig az oszlopot vizsgálgatta, megkérdezte:

– Mi van a borítékban?

– Ajánlat munkára.

– Ki a művész?

– Ismeretlen.

– És a téma?

– Egy Madeline Hart nevű lány.

Gabriel visszatért a szoborkertbe, és leült egy padra, amelyről Nyugat-Jeruzsálem rozsdabarna hegyeit lehetett látni. Pár perccel később Chiara is csatlakozott hozzá. Lány őszi szellő legyezte a haját. Elhúzott egy elszabadult szálat az arcából, majd hosszú lábát keresztbe vetette úgy, hogy a szandálja lelógott a napsütötte lábujjairól. Gabriel hirtelen semmit nem akart kevésbé, mint elmenni Jeruzsálemből, hogy egy olyan lányt keressen, akit nem ismer.

– Próbáljuk meg újra! – szólalt meg végül Chiara. – Mi van a borítékban?

- Egy fénykép.
 - Milyen fénykép?
 - Amely az életben létet bizonyítja.
- Chiara kinyújtotta a kezét. Gabriel habozott.
- Biztos vagy benne?

Amikor Chiara bólintott, Gabriel odaadta a borítékot, és figyelte, a nő hogyan nyitja ki és veszi elő a képet. Ahogy tanulmányozta őt, árnyék vetült az arcára. Az árnyékot egy Ivan Harkov nevű orosz fegyverkereskedő vetette. Gabriel mindent elvett Ivántól: az üzleti vállalkozását, a pénzét, a feleségét és a gyerekeit. Ezt Ivan Chiara elrablásával torolta meg. A kiszabadítására tett akció Gabriel hosszú pályafutásának a legvéresebb feladata volt. Utána, megtorlásként, tizenegyet ölt meg Ivan emberei közül. Végül Saint-Tropez egy csendes utcájában magával Ivannal is végzett. Ivan azonban még a halálában is az életük része maradt. A ketamininjekciók hatására, amelyeket az emberei adtak be Chiarának, a nő elveszítette a méhében fejlődő gyermeket. Mivel nem kapott kezelést, a vetélés hatására többé nem tudott teherbe esni. Magában már fel is adta a reményt, hogy valaha gyermeke lehet.

Berakta a fényképet a borítékba, a borítékot pedig visszaadta Gabrielnek. Utána pedig figyelmesen hallgatta, az ügy hogyan került Graham Seymourhoz, és onnan Gabrielhez.

– Tehát a brit miniszterelnök Graham Seymourral végezteti el a piszkos munkát – szólalt meg, amikor Gabriel a mondandója végére ért –, és Graham ugyanezt teszi veled.

– Jó barátom.

Chiara arca kifejezéstartelen volt. Szemét, gondolatainak megbízható ablakát, napszemüveg takarta.

– Mit gondolsz, mit akarnak? – kérdezte egy pillanattal később.

– Pénzt – válaszolt Gabriel. – Mindig pénzt akarnak.

– Majdnem mindig – felelte Chiara. – Időnként azonban olyan dolgokat követelnek, amelyeket lehetetlen átadni.

Levette a napszemüvegét, és az inge elejére akasztotta.

– Mennyi időd van, mielőtt megölnék a lányt? – kérdezte. És amikor Gabriel válaszolt, a fejét ingatta. – Reménytelen – mondta. – Ennyi idő alatt egész biztos nem találod meg.

– Nézz a mögötted lévő épületre! Utána pedig mondd meg, hogy továbbra is így gondolod-e.

Chiara semmi mást nem nézett, csak Gabriel arcát.

– A francia rendőrség már több mint egy hónapja keresi Madeline Hartot. Miből gondolod, hogy te meg tudod őt találni?

– Talán nem a megfelelő helyen keresték – vagy nem a megfelelő emberekkel beszéltek.

– Hol kezdenéd a munkát?

– Mindig is úgy véltem, hogy egy nyomozást a bűncselekmény helyszínén célszerű elkezdeni.

Chiara levette a napszemüveget az ingéről, és szinte észre sem vette, ahogy a farmernadrágjához dörzsölte a lencsét. Gabriel tudta, hogy ez rossz jel. Ha Chiara zaklatott volt, mindig tisztított valamit.

– Összekarcolod, ha nem hagyod abba – mondta.

– Piszkos – hangzott a meggyőződés nélküli válasz.
– Inkább tokban kellene tartanod, és nem csak bedobnod a táskádba.

Választ sem kapott.

– Meglepőnek tartom a viselkedésed, Chiara.

– Miért?

– Mert mindenkinél jobban tudod, hogy Madeline Hart a pokolban van. És ott is marad, amíg valaki ki nem hozza.

– Csak azt kívánom, hogy ez a valaki ne te legyél.

– Nincs más.

– Senki olyan, mint te.

A nő a napszemüveg lencséjét nézegette, és elkomorodott.

– Mi a baj?

– Karcos lett.

– Mondtam, hogy összekarcolod.

– Mindig igazad van, drágám. – Feltette a napszemüveget, és a város távoli részét nézte. – Feltételezem, hogy Samron és Uzi az áldását adta rá. Így volt?

– Graham hozzájuk ment, mielőtt velem beszélt volna.

– Milyen okos tőle. – Chiara mindkét lábát letette a földre, és felállt. – Vissza kell mennem. Nem sok időnk maradt a nyitásig.

– Csodálatos munkát végeztél, Chiara.

– Hízalgéssel nem mész semmire.

– Azért nem árt megpróbálni.

– Mikor látlak újra?

– Csak hét napom van, hogy megtaláljam a lányt.

– Hat – helyesbített Chiara. – Hat nap, különben meghal.

Lehajolt, és puha csókot nyomott Gabriel arcára. Utána megfordult, és lágyan ringó csípővel átment a napsütötte kerten, mintha csak valami zenét hallgatna közben. Gabriel figyelte, amíg eltűnt a ponyvával takart épületben. Hirtelen semmi mást nem akart kevésbé, mint elmenni Jeruzsálemből, hogy egy olyan lányt keressen, akit nem is ismer.

Gabriel visszament a Dávid király szállodába, hogy átvegye Graham Seymourtól a dosszié tartalmának többi részét – a követelési jegyzéket, amelyben nem volt követelés, a Madeline vallomását tartalmazó DVD-t, valamint a két fényképet a Calviban, a Les Palmiers-ben látott emberről. Ezek mellett kért még egy példányt Madeline pártjának személyes aktáiból is, de ezt már egy nizzai címre.

– Hogy ment a dolog Chiarával? – kérdezte Seymour.

– Ebben a pillanatban az én házasságom nehezebb helyzetben lehet, mint Lancasteré.

– Tehetek érted valamit?

– Hagyd el a várost, amilyen gyorsan csak lehet. És ne említsd a nevem a miniszterelnöködnök vagy bárki másnak a Downing Streeten!

– Hogyan tudom felvenni veled a kapcsolatot?

– Jelentkezem, ha hírem van. Egész addig nem is létezem.

Gabriel ezekkel a szavakkal távozott. Ahogy visszatért a Narkisz utcába, a dohányzóasztalon egy pénzes övet

talált, benne kétszázezer dollárral. Mellette jegy volt a délután négy órai, párizsi járatra. A jegy a Johannes Klemp névre szült, ez volt az egyik kedvenc álneve. Belépett a hálósobába, és egy kis utazótáskába pakolta Herr Klemp divatos német öltözetét, ugyanakkor a repülőúthoz is kikészített egy másikat; fekete öltönyt és fekete pulóvert. Ezután megállt a fürdőszobai tükör előtt, és a saját megjelenésén is végzett pár apró változtatást – kevés ezüstös szín a hajba, keret nélküli német szemüveg, és egy pár barna kontaktlencse, hogy elrejtse az áruló, zöld szemét. Pár perc múlva alig ismert rá a tükörből visszatekintő arcra. Már nem Gabriel Allon, Izrael bosszúálló angyala volt. Johannes Klemp volt Münchenből, egy hétköznapi ember, aki nagyon sértődékeny, és ezért bármikor hajlandó felfortyanni.

Felvette Herr Klemp fekete öltönyét, magára locsolt egy keveset Herr Klemp borzalmas kölnijéből, majd leült Chiara fésülködőasztalához, és kinyitotta a nő ékszeres dobozát. Egyvalami furcsán nem illett a benne lévő tárgyak közé. Vékony bőrszíj, rajta vörös koralldarabkákkal, olyan alakban, mintha kéz lett volna. Kivette, és zsebre tette. Utána, maga sem tudta az okát, de felrakta a nyakára, Herr Klemp pulóvere alá.

Kint a Cég autója várakozott járó motorral. Gabriel bedobta a táskáját a hátsó ülésre, és ő is beszállt. Azután a karórájára pillantott, de nem az időt nézte, hanem a dátumot. Szeptember 27. volt. Valamikor ez volt számára az év kedvenc napja.

– Mi a neve? – kérdezte a sofört.

– Lior.

- Honnan származik?
- Bersebából.
- Jó volt ott gyerekek lenni?
- Rosszabb helyek is vannak.
- Hány éves?
- Huszonöt.

Huszonöt, gondolt bele Gabriel. Miért kell a sofőrnek pont huszonöt évesnek lennie? Újra a karóráját nézte. Nem a mutatókat, hanem a naptárt.

– Milyen utasításokat kapott? – kérdezte a sofőrt, aki történetesen huszonöt éves volt.

– Azt mondták, hogy vigyem önt a Ben Gurion repülőtérre.

– Bármilyen más?

– Azt is mondták, hogy útközben esetleg meg akar állni valahol.

– Ki mondta? Uzi?

– Nem – felelte a sofőr, és megrázta a fejét. – Az Öreg.

Úgy, gondolta Gabriel. Már emlékezett. Ismét az órára pillantott. *A dátum...*

– Nos? – kérdezte a sofőr.

– Vigyen ki a repülőtérre! – felelte Gabriel.

– Nem lesz megálló?

– Csak egy.

A sofőr sebességbe kapcsolott, és olyan lassan indult el a járdától, mintha csak egy temetési menethez csatlakozna. Nem kérdezősködött, hogy hová mennek. Szeptember huszonhetedike volt. És Samron emlékezett valamire. Elmentek a Gecsemáné-kertig, majd egy keskeny, kanyargós úton fel az Olajfák hegyének lejtőjén. Gabriel

egyedül lépett be a temetőbe, és haladt végig a fejfák rengetegében, amíg elért Daniel Allon – született 1988. szeptember 27-én, meghalt 1991. január 13-án – sírjáig. A fiú egy havas este halt meg Bécs első kerületében, egy kék Mercedesben, amelyet darabokra szakított egy robbanás. A bombát egy Tarik al-Hurani nevű palesztin terroristavezér helyezte el, Jasszer Arafat közvetlen utasítására. Nem Gabriel volt a célpont; az túl enyhe büntetés lett volna. Tarik és Arafat azzal akarta őt büntetni, hogy nézze végig a felesége és gyermeke halálát, és egész életében gyászoljon, mint a palesztinok. A tervnek mindössze egy eleme hiúsult meg. Leah túlélte a poklot. Most egy idegstanatóriumban élt a Herzl-hegy tetején, az emlékezet és a tűzben megégett test börtönében. Mivel a sérülés utáni stressz és a pszichés depresszió együttesen gyötörte, folyamatosan újra és újra átélte a robbanást. Időnként azonban voltak világosabb pillanatai. Egy ilyen alkalommal, a kórház kertjében engedélyt adott Gabrielnek, hogy feleségül vegye Chiarát. *Nézz rám, Gabriel. Semmi nem maradt belőlem. Semmi, csak az emlék.*

Gabriel újra a karórájára pillantott. Ezúttal nem a dátumot, hanem az időt nézte. Egyetlen, utolsó búcsúra volt idő. Egy végső bocsánatkérésre, amiért nem végezte el az autón a biztonsági ellenőrzést, mielőtt Leah beindította a motort. Utána bizonytalan léptekkel távozott a fejfák kertjéből, azon a napon, amely valamikor az év kedvenc napja volt a számára, és beszállt a Cég autójának hátsó ülésére, az autót egy huszonöt éves fiú vezette.

A fiúnak volt annyi esze, hogy ne szólaljon meg a repülőtérig tartó úton. Gabriel úgy lépett be a terminál épületébe, mint egy közönséges utas, de utána már a Cég személyzete számára fenntartott helyiségbe ment, és ott várta, hogy bejelentsék a járata indulását. Ahogy helyet foglalt az első osztály ülésén, a szakmai szabályokkal teljesen ellentétes vágyat érzett, hogy felhívja Chiarát. Ehelyett azonban, a fiatalkorában Samrontól tanult technikával inkább kizárta a nőt a gondolataiból. Abban a pillanatban nem volt Chiara. Vagy Daniel. Vagy Leah. Csak Madeline Hart létezett, a brit miniszterelnök, Jonathan Lancaster elrabolt szeretője. Ahogy a repülőgép felemelkedett az egyre sötétebbé váló égbe, Madeline képe vászonra festett olajfestmény formájában jelent meg Gabriel előtt, mint a kertben fürdő Zsuzsanna. A kerítés mögül egy férfi kukucsált, akinek szögletes arca és kicsi, szigorú benyomást keltő szája volt. A férfi, akinek nincs neve vagy országa. Az elfelejtett férfi.

KORZIKA

A korzikaiak azt mondják, hogy amikor hajón közelednek a szigetükhöz, már jóval azelőtt megérik a jellegzetes bozót szagát, mielőtt még megpillanthatnák a tengerből kiemelkedő, csipkés partvidéket. Gabriel nem tapasztalt ilyet, mivel repülőgépen érkezett a szigetre, az Orly repülőtérrel felszálló, első reggeli járatral. Csak amikor beült a bérelt Peugeot kormányához, és az ajacciói repülőtérrel déli irányba haladt, akkor szippanthatta be a sünzánót, a vadrózsa és a rozmarin illatát, amely a hegyek felől áradt. A korzikaiak ezt a növényzetet *macchiának* nevezik. Ezeket a bokrokat használták a főzéshez, a lakásuk fűtésére, és közöttük kerestek menedéket háború meg vérbosszú idején. A korzikai legenda szerint az üldözött elbújhatott a *macchia* sűrűjében, és ha akarta, örökre ott is maradhatott. Gabriel mindössze egyetlen ilyen embert ismert. Ezért viselt bőrszíjra fűzött, vörös korallkezet a nyakában.

Fél óra elteltével letért a parti útról, és a sziget belseje felé vette az irányt. A *macchia* illata erősebbé vált, ahogy a pici, hegyi településeket övező falak is masszívabbak lettek. Korzikát, akárcsak Izrael ősi földjét, sokszor megszállták – a Római Birodalom bukása után a vandálok olyan kegyetlen fosztogatást végeztek rajta, hogy a

lakosság legnagyobb része elmenekült a partvidékről, és a biztonságos hegyek közé vonult vissza. Még mindig nagyon erős volt az idegenektől való félelem. Egy mindentől elzárt faluban egy idős nő az összeérintett mutatóujját és kisujját mutatta Gabriel felé, hogy távol tartsa magától az *occhju*, a rontó tekintet hatását.

A falu mögött az út már csak egy keskeny csapás volt, amelyet mindkét oldalon a macchia vastag fala szegélyezett. Másfél kilométer után Gabriel egy magánbirtok bejáratához érkezett. A kapu nyitva volt, de nem messze tőle terepjáró állt, benne két biztonsági őrrrel. Gabriel leállította a motort, és kezét a kormányon tartva várt, hogy a férfiak odamenjenek hozzá. Az egyik végül kiszállt, és odaballagott. Egyik kezében pisztolyt tartott, a másikat pedig a nadrágja övébe dugta. Mindössze vastag szemöldöke rándításával kérdezte Gabriel látogatásának a célját.

– A donnal szeretnék találkozni – mondta Gabriel franciául.

– A don nagyon elfoglalt ember – válaszolt az őrkorzikai dialektussal.

Gabriel levette a talizmánt a nyakából, és átadta. A korzikai elmosolyodott.

– Megnézem, hogy mit tehetek.

Korzika szigetén sosem kellett túl sok minden a vérbosszú kiváltásához. Elég volt egy sértés. Valakit megvádolni, hogy becsapta a vevőt a piacon. Egy eljegyzés felbontása. Egy hajadon nő terhessége. Az első szikra események sorát váltotta ki. Megöltek egy ökröt, kivágtak egy értékes

olajfát, vagy felgyújtottak egy házat. Ezután már gyilkosságokra került sor. És ez így folytatódott. Időnként generációkon át, amíg a sértett felek rendezték a nézeteltéréseiket, vagy kimerülten abbahagyták a küzdelmet.

A legtöbb korzikai férfi a legnagyobb örömmel végezte saját maga az öldöklést. Akadtak azonban néhányan, akik mások segítségét igényelték a véres munkához: méltóságok, akik túl finnyásak voltak, hogy bepiszkolják a kezüket vagy akik nem akarták a letartóztatást vagy száműzetést kockáztatni; nők, akik nem tudtak maguk ölni, vagy nem volt férfi rokonuk, hogy ezt helyettük megtegye. Az ilyenek a *taddunaghiu* néven ismert, profi gyilkosok segítségét vették igénybe. Általában az Orsati klánhoz fordultak.

Az Orsati családnak jó földje volt sok olajfával, és az ő olajukat tartották egész Korzikán a legédesebbnek. De nem csak olajat termeltek. Senki sem tudja, hány korzikai halt meg egy Orsati gyilkos kezétől az évszázadok folyamán, ezt még maguk az Orsatik sem tudják, de a helyi szóbeszéd alapján a szám ezres nagyságrendű lehetett. Jelentősen nagyobb is lehetett volna, ha a klán nem ellenőriz mindent olyan behatóan. Az Orsatik szigorú szabályok szerint dolgoztak. A gyilkosságot csak akkor voltak hajlandók elkövetni, ha meggyőződtek róla, hogy az azt kérő fél valóban sérelmet szenvedett, és vérbosszúra van szükség.

A helyzet azonban Don Anton Orsati idején megváltozott. Mire ő vette kézbe a család irányítását, a francia hatóságoknak – a sziget lejelzártabb zugait

leszámítva – sikerült megszüntetniük az ellenségeskedést és a vérbosszút, ennek révén nagyon kevés korzikai maradt, aki a *taddunaghiu* szolgáltatásait igényelte. Ahogy a helyi kereslet meredeken zuhant, Orsati számára nem maradt egyéb megoldás, másutt kellett lehetőségeket keresnie, a tengeren túl, az európai kontinensen. Most szinte minden munkát elfogadott, amit felkínáltak neki, függetlenül attól, mennyire undorító, gyilkosait pedig a legmegbízhatóbb profiknak tartották egész Európában. Gabriel gyakorlatilag azon két ember egyike volt, akik túléltek az Orsatikkal kötött szerződés következményeit.

Bár Orsati korzikai méltóságok családjából származott, kinézetre meg sem lehetett különböztetni a birtoka bejáratát őrző *paesanutól*. Ahogy Gabriel belépett a hatalmas irodába, a dont az íróasztalánál találta; fehér ing volt rajta, fakó, bő vászonnadrág, és olyan szandál, amelyet mintha a helyi bolhapiacon vettek volna. Egy régimódi pénztárkönyvet tanulmányozott, meglehetősen komor arccal. Gabriel csak sejtette a don elégedetlenségének okát. Orsati már jóval korábban egyetlen cégbe vonta össze a két üzleti vállalkozását. A neki dolgozó összes *taddunaghiu* az Orsati Olive Oil Company alkalmazottja volt, és a végrehajtott gyilkosságokat úgy könyvelték el, mint a termékekre adott megrendeléseket.

Orsati felállt, és a legnagyobb nyugalommal nyújtotta Gabrielnek gránitkemény kezét.

– Megtiszteltetés önnel találkozni, Monsieur Allon – szólalt meg franciául. – Hogy őszinte legyek, már

korábban vártam. Nagy tiszteletet vívott ki magának azzal, hogy keményen bánik az ellenségeivel.

– Az ellenségeim azok a svájci bankárok voltak, akik felbérelték önt, hogy öljön meg, Don Orsati. Mellesleg – tette hozzá Gabriel –, a gyilkosa nem a fejembe röpített golyót, hanem ezt adta nekem.

A talizmán felé biccentett, amely Orsati asztalán feküdt a pénztárkönyv mellett. A don komor arckifejezést öltött. Utána a börszíjánál fogva felemelte az amulettet, hogy a vörös korallkéz úgy lengett rajta, mint egy óra ingája.

– Könnyelmű dolog volt – szólalt meg végre a don.

– A talizmánt hátrahagyni vagy engem nem megölni?

Orsati diplomatikusan elmosolyodott.

– Van egy régi mondás itt nálunk, Korzikán. *I solda un vènnini micca cantendu*: Énekléssel nem kereshetünk pénzt. Meg kell dolgozni érte. És ez minálunk a munkaszerződések teljesítését jelenti, még akkor is, ha azokat híres hegedűművészekkel és izraeli titkosszolgálati ügynökökkel kapcsolatban kötik.

– Tehát visszafizette a pénzt azoknak, akik a megbízást adták?

– Svájci bankárok voltak. Legkevesbé pénzre volt szükségük. – Orsati összecuska a pénztárkönyvet, és rátette a talizmánt a borítójára. – Bizonyára nem tartja meglepőnek, hogy alaposan megfigyeltem önt az évek folyamán. Nagyon sok munkája volt, amióta az útjaink keresztezték egymást. A legjobb alakításai közül néhányat az én területemen végzett.

– Most járok először Korzikán – tiltakozott Gabriel.

– Dél-Franciaországra gondoltam – felelte Orsati. – Azt a szaúdi terroristát, Zizi al-Bakarit Cannes régi kikötőjében ölte meg. És volt az a kis nézeteltérése Ivan Harkovval Saint-Tropez-ban, pár éve.

– Amennyire tudom, Ivant más oroszok ölték meg – mondta Gabriel kitérően.

– *Maga* ölte meg Ivant, Allon. És azért tette, mert elrabolta a feleségét.

Gabriel nem szólt semmit. A korzikai újra elmosolyodott, ezúttal egy olyan ember mosolyával, aki tudja, hogy igaza van.

– A *macchiának* nincs szeme – jegyezte meg –, de mindent lát.

– Azért vagyok itt.

– Feltételeztem, hogy erről van szó. Hiszen egy magához hasonlónak nincs szüksége profi gyilkosra. Egyedül is remekül boldogul.

Gabriel kihúzott egy köteg pénzt a kabátzsebéből, és letette Orsati pénztárcájára, a talizmán mellé. A don nem is figyelt rá.

– Miben segíthetek önnek, Allon?

– Információra van szükségem.

– Mivel kapcsolatban?

Gabriel szó nélkül letette Madeline Hart fényképét a pénz mellé.

– Az angol lány?

– Nem tűnik meglepettnek, Don Orsati.

A korzikai semmit sem szólt.

– Tudja, hogy hol van?

– Nem – felelt Orsati. – De van elképzelésem arról, hogy ki rabolhatta el.

Gabriel felemelte a Les Palmiers-ben látott férfi fényképét. Orsati bólintott.

– Ő kicsoda? – kérdezte Gabriel.

– Nem tudom. Csak egyszer találkoztunk.

– Hol?

– Ebben az irodában, egy héttel az angol lány eltűnése előtt. Pont azon a széken ült, amelyiken most maga – tette hozzá Orsati. – Pénze azonban több volt, mint magáruik van, Allon. Sokkal több.

KORZIKA

Ebédidő volt, Don Orsati számára a nap legkellemesebb időszaka. Az irodája melletti teraszra mentek ki, és leültek egy asztalhoz, amelyen bőségesen volt korzikai kenyér, sajt, zöldség és kolbász. A nap ragyogóan sütött, és a fenyőfák közötti résen át Gabriel a távolban kékeszölden csillámló tengert is megpillantotta. A *macchia* szagát mindenütt érezni lehetett. Benne volt a hűvös levegőben, az étel illatában, és úgy tűnt, hogy még magából Orsatiból is az árad. A férfi többujjnyit töltött a vérvörös borból Gabriel poharába, majd jó pár szeletet is vágott a tömör, korzikai kolbászból. Gabriel nem kérdezte a hús eredetét. Samron egyik kedvenc kifejezésével élve, időnként jobb nem kérdezősködni.

– Örülök, hogy nem öltük meg magát – mondta Orsati, és kissé megemelte a borospoharát.

– Biztosíthatom, Don Orsati, hogy az érzés kölcsönös.

– Kér még kolbászt?

– Igen, szeretnék.

Orsati levágott még két vastag szeletet, és Gabriel tányérjára rakta. Utána feltett egy bifokális szemüveget, és vizsgálgatni kezdte a Les Palmiers-ben látott férfi fényképét.

– A képen kicsit másképp néz ki – állapította meg egy pillanattal később –, de határozottan ő az.

– Miben más?

– A frizurája. Amikor hozzám eljött, a haja olajozott volt, és szorosan a fejére fésülte. Nem sok munkát igényel

– tette hozzá Orsati –, de nagyon hatásos.

– Neve is volt?

– Úgy mutatkozott be, hogy Paul.

– És a vezetékeve?

– Legjobb tudomásom szerint ez a vezetékeve volt.

– Milyen nyelven beszélt Paul barátunk?

– Franciául.

– Helyi?

– Nem, akcentussal.

– Milyen akcentus?

– Nem tudtam beazonosítani – mondta a don, összehúзва vastag szemöldökét. – Olyan volt, mintha magnóról tanulta volna a francia nyelvet. Hibátlan volt. Ugyanakkor kicsit furcsa is.

– Feltételezem, nem a telefonkönyvben találta meg az ön nevét.

– Nem, Allon, ajánlottak neki.

– Ki ajánlotta?

– Valaki.

– Olyan valaki, aki korábban már felbérelte magát.

– Ilyesmiről van szó.

– Milyen jellegű munka volt?

– Amelyik során két ember lép be egy helyiségbe, de csak egy jön ki. És ne is kérdezze az ajánlóm nevét! – tette hozzá Orsati sietve. – Az üzleti ügyeimről van szó.

Gabriel kis fejbólintással jelezte, hogy nem kívánja tovább firtatni a dolgot, legalábbis egyelőre. Utána arról kérdezte a dont, hogy miért ment el hozzá az illető.

– Tanácsot kérni – felelte Orsati

– Mivel kapcsolatban?

– Azt mondta, hogy valamilyen terméket kell szállítania, és szüksége van valakire, gyors hajóval. Valakire, aki ismeri a helyi vizeket, és éjszaka is tud mozogni rajtuk. Valakire, aki tudja tartani a száját.

– A termék?

– Talán meglepőnek tartja, de nem árult el részleteket.

– Ön csempésznek vélte – jegyezte meg Gabriel úgy, hogy az inkább hangzott kijelentésnek, mint kérdésnek.

– Korzika a Közel-Keletről Európába szállított heroin jelentős tranzitállomása. Pusztá megjegyzésként mondom – tette hozzá a don gyorsan –, az Orsati család nem foglalkozik kábítószerrel, de egy alkalommal likvidáltuk a szakma pár befolyásos tagját.

– Megfelelő díjért, természetesen.

– Minél nagyobb tétekben játszik valaki, annál magasabb a díj.

– Ki tudták elégíteni az illető kívánságát?

– Természetesen – mondta a don.

Utána halkabbra vette a hangját, és hozzátette:

– Időnként nekünk magunknak is éjszaka kell szállítanunk dolgokat, Allon.

– Például holttesteket?

A don megvonta a vállát.

– A szakmánk sajnálatos melléktermékei – jegyezte meg bölcsen. – Általában megpróbáljuk otthagyni őket,

ahol éppen vannak. Időnként viszont az ügyfél kicsit többet fizet, hogy örökre eltüntessük őket. Az általunk kedvelt módszer, hogy betonkoporsóba tesszük, és ledobjuk őket a tenger fenekére. Az ég tudja, mennyi lehet már ott.

– Paul mennyit fizetett?

– Százezret.

– Ezt hogyan osztották el?

– Fele nekem, és fele a hajós embernek.

– Csak a fele?

– Szerencsés, hogy ennyit is megkapott tőlem.

– És amikor az angol lány eltűnéséről hallott?

– Egyértelmű, hogy gyanakodtam. És amikor megláttam Paul képét az újságokban... – A don nem folytatta. – Mondjuk azt, hogy nem voltam boldog. Semmit sem akarok kevésbé, mint zavaros ügyeket. Árt az üzletnek.

– A fiatal nők elrablásánál már meghúzza a határvonalat?

– Feltételezem, hogy ön is ezt teszi.

Gabriel nem szólt semmit.

– Nem akartam megbántani – mondta a don őszintén.

– Nem vettem sértésnek, Don Orsati.

A don roston sült paprikát és padlizsánt rakott a tányérjára, majd leöntötte Orsati olívaolajjal. Gabriel ivott a borából, megdicsérte, majd megkérdezte annak az embernek a nevét, akinek gyors hajója van, és jól ismeri a környék vizeit. Úgy tette fel a kérdést, mintha egyáltalán nem is tartaná fontosnak.

– Ez már érzékeny terület – válaszolta Orsati. – Mindig ezekkel az emberekkel végzem a munkát. Ha rájönnek, hogy elárultam őket egy magafajtnak, a dolgok zűrössé válnak, Allon.

– Biztosíthatom, Don Orsati, hogy sosem fogják megtudni, honnan szereztem az információt.

Úgy tűnt, Orsatit nem nyugtatja meg a kijelentés.

– Miért olyan fontos ez a lány, hogy a nagy Gabriel Allon keresi?

– Mondjuk azt, hogy befolyásos barátai vannak.

– Barátok? – Orsati hitetlenkedve rázta meg a fejét. – Ha maga is benne van a dologban, akkor ennél többről lehet szó.

– Bölcs gondolkodás, Don Orsati.

– A *macchiának* nincs szeme – jegyezte meg a don titokzatosan.

– Szükségem van a nevére – mondta Gabriel csendesen.

– Sosem tudja meg, hogy kitől kaptam.

Orsati felemelte a vérvörös borral töltött poharát, és a nap felé tartotta.

– A maga helyében – szólalt meg egy pillanattal később – egy Marcel Lacroix nevű emberrel beszélnék. Talán tud valamit, hogy hová ment a lány, miután elhagyta Korzikát.

– Hol találom?

– Marseille-ben – felelte Orsati. – A régi kikötőben tartja a hajóját.

– Melyik oldalon?

– A délin, a művészeti galériával szemben.

– Mi a hajó neve?

– *Moondance*.

- Kedves – jegyezte meg Gabriel.
- Biztosíthatom, hogy semmi kedvesség nincs Marcel Lacroix-ban vagy azokban, akiknek dolgozik. Ügyelnie kell majd magára Marseille-ben.
- Talán meglepőnek tartja, Don Orsati, de egyszerűen kétszer már végeztem hasonlót.
- Ez igaz. És már régen meg is kellett volna halnia. – Orsati átadta Gabrielnek a talizmánt. – Tegye a nyakába! Nem csak a rontó tekintetektől véd.
- Történetesen – felelte Gabriel –, arra gondoltam, tudna-e szolgálni valamivel, ami kicsit hatásosabb.
- Mint például?
- Egy pisztoly.
- A don elmosolyodott.
- Van valamim, ami jobb a pisztolynál.

Gabriel az aszfaltburkolat végéig ment az úton, és még egy kicsit tovább. Az öreg kecske pont ott állt, ahol Don Orsati szerint lennie kellett, közvetlenül az éles balkanyar előtt, három öreg olajfa árnyékában. Ahogy Gabriel közelebb ért, az állat felkelt a pihenőhelyéről, és megállt a keskeny csapás közepén. Fejét harciasan felemelte, mintha meg akarná akadályozni Gabriel áthaladását. Aranysárga foltok voltak rajta, és vörös volt a szakállja. Régi csaták forradásait viselte, akárcsak ő.

Gabriel nagyon lassan haladt az autóval, hátha a kecske harc nélkül is feladja az őrhelyét, de nem így történt. Ránézett a Don Orsatitól kapott pisztolyra. Kilenc milliméteres Beretta volt, és teljesen megtöltve feküdt mellette az ülésen. Elég lett volna egyetlen lövés a kecske

harcias szarvai közé, hogy megszűnjön a blokád, de nem lehetett; a kecske, akárcsak az öreg olajfák, Don Casabianca tulajdonát képezte. És ha Gabriel akár csak egyetlen ujjal is hozzányúl, az ellenségeskedést szül, és vér fog folyni.

Kétszer dudált, de a kecske nem mozdult. Nagyot sóhajtott, kiszállt, és megpróbálta jobb belátásra bírni az állatot – először franciául, később olaszul, és végül, kimerülten, héber nyelven. A kecske válaszul lehajtotta a fejét, és úgy fordította Gabriel derekának irányába, mintha faltörő kos lenne. Gabriel azonban, aki szerint a legjobb védekezés a támadás, megelőzte. Vadul hadonászott a kezével, és kiabált, mint egy őrült. Nagy meglepetésre a kecske azonnal visszavonult, és eltűnt a macchia egy nyílásán át.

Gabriel sietve indult vissza az autó nyitva hagyott ajtaja felé, de megállt, amikor a távolban meghallott valamit, ami a poszáta hangjára emlékeztette. Megfordult, és felnézett a szomszédos hegy oldalára épített okkersárga villa felé. Teljesen fehérbe öltözött, szőke férfi állt a teraszon. És bár Gabriel nem lehetett egészen biztos benne, de úgy tűnt az illetőt rázza a nevetés.

KORZIKA

A villánál a Gabrielt váró férfi nem korzikai volt – legalábbis nem bennszülött. Eredetileg Christopher Kellernek hívták, és London flancos Kensington városrészében nevelkedett, egy felső középosztálybeli család jómódú otthonában. Erről azonban Korzikán csak Don Orsati és pár embere tudott. A sziget többi lakosa számára Keller egyszerűen az angol volt.

Christopher Keller útja Kensingtonból Korzika szigetéig az egyik legrejtélyesebb ügy volt, amelyről Gabriel valaha is hallott, és ez önmagáért beszélt. A Harley Street két orvosának egyedüli fiaként Keller már nagyon korán egyértelművé tette, hogy esze ágában sincs követni szülei példáját. Rajongott a történelemért, főleg a hadtörténetért, és katona akart lenni. A szülei megtiltották neki, hogy katonai pályát válasszon, és egy ideig meg is hajlott az akaratuk előtt. Beiratkozott a Cambridge-i Egyetemre, ahol történelemmel és keleti nyelvekkel foglalkozott. Nagyon okos diák volt, de a második évben nyugtalanság fogta el, és egy éjszaka nyomtalanul eltűnt. Pár nappal később felbukkant apja kensingtoni házánál, kefefrizurával és olajzöld egyenruhában. Beállt a brit hadseregbe.

Az alapkiképzés elvégzése után a gyalogságnál szolgált, de intellektusa, testi adottságainak együttese és magányos farkasra jellemző viselkedése gyorsan felkeltette a Különleges Légi Szolgálat, az SAS figyelmét. Napokkal az után, hogy megérkezett az ezred herefordi központjába, nyilvánvalóvá vált, hogy megtalálta, amit keresett. A „küzdőházban”, ebben a hírhedt intézményben, ahol az újoncok a közelharcot és a túsók kimentését gyakorolják, a valaha feljegyzett legjobb eredményeket érte el, ugyanakkor a fegyvertelen harc kurzusának oktatói is azt írták, hogy még sosem láttak embert, akiben ennyire ösztönösen van meg az emberi élet kioltásának a technikája. Kiképzésének csúcspontja egy hatvan kilométeres menetelés volt a Brecon Beacons néven ismert, szélfúttá, ingoványos területen, egy olyan állóképesség-próbán, amelybe páran már belehaltak. Harminckilós hátizsákkal és ötkilós géppisztollyal a hátán, Keller harminc perccel javította meg a pályarekordot, amelyet azóta sem döntöttek meg.

Először a sivatagi hadviselésre szakosodott Sabre csoporthoz osztották be, ám karrierje hamarosan újabb fordulatot vett, amikor a katonai hírszerzéstől jött érte valaki. Az ember olyan katonát keresett, aki helyszíni megfigyeléseket és egyéb különleges feladatokat végezhet Észak-Írországban. Azt mondta, hogy lenyűgözőnek tartja Keller nyelvi adottságait, valamint az improvizációs képességét. Megkérdezte Kellert, hogy érdekli-e a lehetőség. Keller még aznap este összezsomagolta a holmiját, és Herefordból a Skót-felföld egy titkos bázisára települt át.

A kiképzés során egy újabb, meglepő tulajdonsága is megmutatkozott. A brit biztonsági emberek és hírszerzők éveken át küzdöttek a kiejtés tömértelen változatával Észak-Írorszában. Ulsterben az egymással szemben álló közösségek pár hang alapján már azonosítani tudták egymást, és néhány egyszerű mondat kimondása elég lehetett annak eldöntésére, hogy valaki életben marad vagy borzalmas halált hal. Keller elsajátította a képességet, hogy tökéletesen utánozza a különböző kiejtéseket. Hanghordozását szinte átmenet nélkül megtudta változtatni – az egyik pillanatban armaghi katolikus volt, a másikon a belfasti Shankill Road protestánsa, a következőben pedig megint csak katolikus a Ballymurphy lakótelepről. Több mint egy éven át Belfastban tevékenykedett, ahol az IRA ismert tagjait figyelte, és hasznos információkat szedett össze a környező közösségből. A munka természete olyan volt, hogy időnként heteken keresztül nem vette fel a kapcsolatot a felesleges tisztjeivel.

Észak-Írországi megbízatása hirtelen ért véget egy éjszaka, amikor Nyugat-Belfastban elrabolták, és Armagh megye egy mindentől távoli farmházába vitték. Ott azzal vádolták, hogy brit kém. Keller tudta, hogy a helyzet reménytelen, ezért a kitörés mellett döntött. Mire kiért a farmházból, az ír Köztársasági Hadsereg négy harcedzett katonája hevert ott holtan, kettő szó szerint darabokra szabdaltan.

Keller visszatért Herefordba; úgy gondolta, hogy hosszabb időn át pihenni fog, és kiképzőként dolgozik. Ottléte azonban már 1990 augusztusában véget ért, amikor

Szaddám Húszéin megszállta Kuvaitot. Keller sietve ismét beállt a Sabre csoporthoz, és 1991 januárjában már Irak nyugati sivatagában kereste a Scud rakéták kilövőhelyeit, amely rakétákkal félelemben tartották Tel-Aviv lakosságát. Január 28-a éjszakáján Keller és csapata felfedezett egy rakétavető állást Bagdadtól úgy százhatvan kilométerre északnyugatra, és rádión megadták a koordinátákat a Szaúd-Arábiában lévő parancsnokoknak. Kilencven perccel később koalíciós vadászbombázók egy köteléke jelent meg, alacsonyan repülve a sivatag felett. A repülőgépek azonban tragikus módon a Scud rakéták kilövőállása helyett az SAS osztagot vették baráti tűz alá. A brit tisztek arra a megállapításra jutottak, hogy a teljes egység elveszett, Kellerrel együtt. A gyászjelentésében nem említették az észak-írországi hírszerzői munkát, vagy a négy IRA katonát, akiket Armagh megye farmházában lemészárolt.

A brit katonai vezetés arról viszont már nem szerzett tudomást, hogy Keller karcolás nélkül élte túl az incidenst. Először ösztönösen arra gondolt, hogy rádión bejelentkezik a bázison, és kéri, menjenek érte. Ehelyett azonban, felettesei ügyetlenségén felbőszülve, gyalogolni kezdett. Egy sivatagi arab köntösével és fejkendőjével álcázta magát, és mivel jól képzett volt a feltűnés nélkül való mozgás terén, simán áthatolt a koalíciós erők vonalán, és észrevétlenül jutott be Szíriába. Onnan nyugati irányba ment tovább, Törökországba, Görögországba és Olaszországba, míg végül Korzika partján kötött ki, ahol Don Orsati nagy örömmel fogadta. A don villát adott neki, amelyhez nő is tartozott, hogy segítsen begyógyítani a

sebeit. Utána pedig, amikor Keller eleget pihent, a don munkával bízta meg. Észak-európai kinézetével és az SAS-nál kapott kiképzéssel Keller teljesíteni tudott olyan szerződéseket, amelyek messze meghaladták Orsati korzikai születésű *taddunaghiuinak* a képességeit. Az egyik ilyen szerződésben Anna Rolfe és Gabriel Allon neve szerepelt. Keller lelkiismereti okokból nem tudta teljesíteni, de a szakmai büszkeség arra sarkallta, hogy hagyja ott a talizmánt – azt, amelyet most Gabriel a tenyerében tartott.

A két férfi sok évvel korábban már találkozott, amikor Keller és az SAS több más tisztje Izraelbe ment, hogy a terrorelhárítás technikáját tanulja. Ott-tartózkodásuk utolsó napján Gabriel vonakodva beleegyezett, hogy bizalmas jellegű előadásban beszámoljon az egyik legmerészebb akciójáról – a PFSZ-vezér Abu Dzsihád 1988-as megöléséről a tuniszi villájában. Keller az első sorban ült, és szinte itta Gabriel szavait; később pedig, amikor fénykép készült a csoportról, Gabriel mellett foglalt helyet. Gabriel napszemüveget és kalapot viselt hogy álcázza magát, de Keller közvetlenül a fényképezőgép lencséjébe nézett. Az volt az egyik utolsó fénykép, amely készült róla.

Most, ahogy Gabriel kiszállt a bérelt autójából, az életét korábban megkímélő férfi a korzikai rejtekhelyének nyitott ajtajában állt. Fél fejvel magasabb volt Gabrielnél, és jóval szélesebb vállú. A korzikai napsütésben leélt hús év sokat változtatott a kinézetén. Bőre a nyergek készítéséhez használt bőr színét vette fel, rövidre vágott haja pedig kivilágosodott a tengertől. Úgy tűnt, hogy csak

a kék szeme nem változott semmit. Ugyanaz a szempár figyelte Gabrielt annyira behatóan az Abu Dzsihád haláláról tartott beszámoló alatt. És ugyanaz a tekintet könnyörült meg rajta egy esős éjszakán Velencében, de az már régen történt.

– Ebéddel kínálnálak – mondta Keller jellegzetes brit kiejtésével –, de hallottam, hogy már ettél Chez Orsatinál.

Amikor Gabriel felé nyújtotta a kezét, karizmai duzzadtak a fehér pulóver alatt. Gabriel csak egy pillanat habozás után fogadta el a kezét. Christopher Keller határozottan azt a benyomást keltette, hogy az erős és hajlékony lábától kezdve a fejszéhez hasonló kezéig minden kifejezetten az ölés célját szolgálja rajta.

– A don mennyit mondott el neked? – kérdezte Gabriel.

– Eleget ahhoz, hogy egyértelmű legyen, fedezet nélkül nem közelíthetsz meg egy olyan embert, mint Marcel Lacroix.

– Feltételezem, hogy ismered őt.

– Egyszer elvitt a hajóján.

– Előtte vagy utána?

– Előtte is és utána is – mondta Keller. – Lacroix szolgált a francia hadseregben. Az ország néhány legkeményebb börtönében is ült már.

– Ezt most elismeréssel kellene fogadnom?

– Ha ismered az ellenségeidet és saját magadat is, csaták százait nyerheted meg veszteség nélkül.

– Szun-ce – mondta Gabriel.

– Te idézted ezt a mondást a Tel-Avivban tartott előadáson.

– Tehát mégis figyeltél?

Gabriel Keller mellett bement a villa nagy nappalijába. A berendezés rusztikus volt, és, akárcsak Keller, fehérbe öltöztetett. Minden lapos helyen könyvek tornyosultak, a falakon pedig több értékes kép lógott, köztük Cézanne, Matisse és Monet jelentéktelenebb alkotásai.

– Nincs biztonsági rendszer? – kérdezte Gabriel, ahogy körülnézett a helyiségben.

– Nincs rá szükség.

Gabriel odament a Cézanne-képhez, amelyet a művész Aix-en-Provence mellett festett a hegyek között, és végighúzta az ujját a felületén.

– Nagyon szépen berendezkedtél itt, Keller.

– A munkám jól fizet.

Gabriel nem szólt semmit.

– Helytelenítet a pénzkeresetem módját?

– Embereket ölsz pénzért.

– Akárcsak te.

– Én az országomért ölök – felelte Gabriel. – És csak akkor, ha nagyon muszáj.

– Ezért borítottad be Ivan Harkov agyvelejével azt az utcát Saint-Tropez-ban? Az országod miatt?

Gabriel elfordult a Cézanne-től, és közvetlenül Keller szemébe nézett. Mindenki más elgyengült volna Gabriel pillantásától, Keller azonban nem. Erős karját lazán összekulcsolta a mellkasa előtt, szája pedig enyhe mosolyra húzódott.

– Talán mégsem olyan jó az ötlet – mondta Gabriel.

– Ismerem a játékosokat, és ismerem a területet. Bolond lennél, ha nem tartanál igényt a segítségemre.

Gabriel nem felelt. Kellernek igaza van; ő a legjobb idegenvezető a francia bűnözők világában. Taktikai érzéke és fizikai adottságai pedig egész biztos nagyon jó szolgálatot tesznek még neki, mielőtt az ügy lezárul.

– Nem tudlak megfizetni – mondta Gabriel.

– Nincs szükségem pénzre – felelte Keller, és szétnézett a szép villában. – Néhány kérdésre viszont választ szeretnék kapni, mielőtt elindulunk.

– Öt napunk van, hogy megtaláljuk a lányt, különben meghal.

– Öt nap az örökkévalóság olyanoknak, mint mi vagyunk.

– Hallgatlak.

– Kinek dolgozol?

– A brit miniszterelnöknek.

– Nem is tudtam, hogy beszélő viszonyban vagytok.

– A brit titkosszolgálatnál kért meg valaki.

– A miniszterelnök nevében?

Gabriel bólintott.

– Milyen kapcsolatban áll a miniszterelnök ezzel a lánnyal?

– Használd a fantáziádat!

– Te jóisten!

– Nem túl istenes a kapcsolat.

– Ki a miniszterelnök barátja a brit titkosszolgálatnál?

Gabriel kicsit habozott, de őszintén válaszolt a kérdésre. Keller elmosolyodott.

– Ismered? – kérdezte Gabriel.

– Észak-Írországból együtt dolgoztam Grahammal. Abszolút profi. De mint mindenki Angliában – tette hozzá

gyorsan Keller –, Graham Seymour is úgy gondolja, hogy meghaltam. Ami azt jelenti, hogy nem tudhatja meg, hogy most együtt dolgozunk.

– Szavamat adom.

– Van még valami, amit kérek.

Keller kinyújtotta a kezét. Gabriel átadta a talizmánt.

– Meglep, hogy megőrizted – mondta Keller.

– Kedves emlék.

Keller a nyakába akasztotta a talizmánt.

– Menjünk! – mondta, és elmosolyodott. – Tudom, hol szerezhetsz másikat.

A *signadora* a falu közepén lakott egy kopottas házban, nem messze a templomtól. Keller bejelentés nélkül érkezett, de az öreg nő nem tűnt meglepettnek, hogy látja. Fekete pongyolát viselt, és fekete sállal fogta össze fakó haját. Aggódó mosollyal picit hozzáért Keller arcához. Azután a nyakában lévő nehéz keresztre tette a kezét, és Gabrielre nézett. Az ő feladata volt, hogy a rontó tekintetek hatásait orvosolja. Nyilvánvalóan attól tartott, hogy Keller magát a rontást vitte be a házába.

– Ki ez az ember? – kérdezte.

– Egy barátom – felelte Keller.

– Hívő?

– Nem olyan, mint amilyenek mi vagyunk.

– Árukl el a nevét, Christopher – az igazi nevét.

– Gabriel.

– Mint az arkangyal?

– Igen – mondta Keller.

A nő figyelmesen tanulmányozta Gabriel arcát.

– Izraelita, ugye?

Amikor Keller bólintott, az öreg nő enyhén rosszálló arckifejezést vett fel. A zsidókat eleve eretnekeknek tartotta, de személy szerint semmi baja nem volt velük. Széthúzta Keller ingét, és megérintette a férfi nyakában lógó talizmánt.

– Ez az, amit évekkel korábban elveszítettél?

– Igen.

– Hol találtad meg?

– Egy nagyon sok mindennel telerakott fiók mélyén.

A *signadora* rosszállón csóválta meg a fejét.

– Hazudsz, Christopher – mondta. – Mikor tanulod meg végre, hogy mindig meg tudom mondani, mikor hazudsz?

Keller elmosolyodott, de nem szólt semmit. Az öreg nő elengedte a talizmánt, és újra megérintette Keller arcát.

– Elmész a szigetről, Christopher?

– Ma este.

A *signadora* nem kérdezte, hogy miért; nagyon jól tudta, hogy Keller miből él. Voltaképpen egyszer ő maga is felfogadott egy fiatal, Anton Orsati nevű *taddunaghiut*, hogy bosszulja meg a férje meggyilkolását.

Egy kézmozdulattal behívta Kellert és Gabrielt, hogy üljenek le a fából készült asztalkához a vendégszobájában. Eléjük tett egy vízzel teli tálát és egy olívaolajjal megtöltött edényt. Keller belemártotta a mutatóujját az olajba; utána kezét a tál fölé tartotta, és három cseppet behullajtott a vízbe. A fizika törvényei szerint az olajnak kis gömböcskévé kellett volna összeállnia. Ehelyett azonban ezernyi apró cseppecskévé hullott szét, és hamarosan nyoma sem volt.

- A gonosz visszatért, Christopher.
- Attól tartok, hogy ez nálam szakmai ártalom.
- Ne tréfálg, aranykám. A veszély igenis valós.
- Mit látsz?

A nő meredten a vizet nézte, szinte transzban. Egy pillanattal később csendben megkérdezte:

- Az angol lányt keresed?

Keller bólintott, majd megkérdezte:

- Él?
- Igen – felelte az öreg nő. – Életben van.
- Hol van most?
- Azt már nem tudom megmondani.
- Megtaláljuk?
- Amikor már nem él – mondta az öreg nő. – Akkor fogjátok megtudni az igazságot.

- Mit látsz?

A nő behunyta a szemét.

- Vizet... hegyeket... egy régi ellenséget...

- Az én ellenségem?

– Nem. – A nő kinyitotta a szemét, és egyenesen Gabrielre nézett. – Az övé.

Nem szólt többet, megfogta az angol kezét, és imádkozott. Egy pillanattal később sírni kezdett, ami azt mutatta, hogy a gonosz Keller testéből átment az övébe. Utána lehunyta a szemét, és úgy tűnt, hogy alszik. Amikor újra felnézett, utasította Kellert, hogy ismételje meg a próbát az olajjal és a vízzel. Ezúttal az olaj egyetlen cseppé állt össze.

– A gonosz távozott a lelkedből, Christopher. – Ezután Gabrielhez fordult. – Most magán a sor.

– Én nem vagyok hívő – mondta Gabriel.

– Kérem – folytatta a nő –, ha nem magáért, hát Christopherért.

Gabriel vonakodva érintette bele a mutatóujját az olajba, és hagyta, hogy három csepp belehulljon a vízbe. Amikor az olaj több ezer darabkára robbant szét, a nő lehunyta a szemét, és reszketni kezdett.

– Mit látsz? – kérdezte Keller.

– Tüzet – hangzott a halk válasz. – Tüzet látok.

Ajaccióból öt órakor indult egy komp. Gabriel fél ötkor felhajtott a Peugeot-jával a gépkocsi-fedélzetre, és tíz perccel később már azt figyelte, Keller hogyan érkezik meg a hajóra egy ütött-kopott, csapott hátú Renault kormányánál. Kajütjük ugyanazon a fedélzeten volt, egymással szemben. Gabrielé akkora volt mindössze, mint egy börtöncella, és körülbelül annyira otthonos is. Táskáját a keskeny ágyon hagyta, és felfelé indult, a bárba. Amikor odaért, Keller már elhelyezkedett egy ablak melletti asztalnál, söröspoharat emelt az ajkához, az asztali hamutartóban pedig cigaretta parázslott. Gabriel megcsóválta a fejét. Negyvennyolc órával korábban még egy vászon előtt állt Jeruzsálemben. Most pedig egy olyan nőt keres, akit nem is ismer, és egy olyan ember társaságában, aki egyszer meg akarta őt ölni.

Feketekávét rendelt a bárpincértől, majd kilépett a hátsó fedélzetre. A komp a kikötő külső részén túl állt meg, az esti levegő pedig hirtelen lehűlt. Gabriel felhajtotta a kabátja gallérját, és a kávéspoháron melengette a kezét. A keleti csillagok fényesen világítottak a felhőtlen égen, és a

tenger, amely egy pillanattal korábban még türkizszínű volt, most úgy csillogott, mint a sötét tinta. Gabriel azt gondolta, érzi a szélben a *macchia* szagát. Azután, egy pillanattal később, már a *signadora* hangját hallotta. Amikor már nem él, mondta az öreg nő, akkor fogják megtudni az igazságot.

MARSEILLE

Amikor másnap korán reggel Gabriel és Keller megérkezett Marseille-be, a *Moondance*, ez a tizennégy méter hosszú, erőtlől duzzadó tengeri csempészármű a szokásos helyén ringatózott a régi kikötőben. A tulajdonosát azonban sehol sem lehetett látni. Keller az északi oldalon foglalt el megfigyelőpontot, Gabriel pedig a keletin, egy pizzéria mellett, amely megmagyarázhatatlan módon egy divatos manhattani városnegyed nevét viselte. Félóránként változtatták a helyzetüket, de késő délután Lacroix-nak még mindig nyoma sem volt. Gabriel végül, mivel nyomasztotta a gondolat, hogy egy napot elveszíthetnek, keresztülment a kikötőn, elhaladt a fémasztalaik mellett halat árusító kofák előtt, és beült Kellerhez a Renault-ba. Az idő egyre rosszabb lett: hideg misztrál süvített a hegyek felől, és sűrű eső hullott. Keller gyakran kapcsolta be az ablaktörlőt, hogy a szélvédőn ki lehessen látni. A páramentesítő sem volt igazán hatásos az ablakra belülről lecsapódó nedvesség ellen.

– Biztos vagy benne, hogy nincs lakása a városban? – kérdezte Gabriel.

– A hajón lakik.

– Nem egy nőnél?

– Több barátnője is van, de sokáig senki nem tudja őt elviselni. – Keller a keze fejével letörölte a szélvédőt. – Talán ki kellene vennünk egy szállodai szobát.

– Kicsit korán van hozzá, nem gondolod? Hiszen csak most találkoztunk.

– Mindig ilyen buta vicceid vannak az akciók során?

– Hozzátartoznak a természetemhez.

– A buta viccek vagy az akciók?

– Mindkettő.

Keller kivett egy papír zsebkendőt a kesztyűtartóból, és böszön nekilátott, hogy letörölje az összekent ablakot.

– A nagymamám zsidó volt – jegyezte meg úgy, mintha arról tenne említést, hogy a nagymamája szeretett bridzselni.

– Gratulálok.

– Újabb buta vicc?

– Mit kellene most mondanom?

– Nem tartod érdekesnek, hogy zsidó ősöm van?

– Tapasztalataim szerint a legtöbb európainak van zsidó rokona, aki valahol a háttérben rejtőzik.

– Az enyém nem rejtőzött.

– Hol született?

– Németországban.

– A háború idején ment Nagy-Britanniába?

– Közvetlenül előtte – mondta Keller. – Egy távoli nagybátyja fogadta be, aki már nem tekintette magát zsidónak. Keresztény nevet adott a nagymamámnak, és templomba járatta. Anyám már a harmincas évei közepén járt, amikor megtudta, hogy zsidó őse van.

– Nem szeretek rossz híreket közölni senkivel – jegyezte meg Gabriel –, de számomra egyértelműen zsidó vagy.

– Bevallom, hogy kicsit mindig is annak éreztem magam.

– Ki nem állhatod a kagylót és a német operát?

– Spirituális értelemben mondtam.

– Profi gyilkos vagy, Keller.

– Ami nem jelenti, hogy nem hiszek Istenben – tiltakozott Keller. – És szerintem többet tudok a történelmetekről és a szentírásotokról, mint te magad.

– Akkor miért jársz ahhoz az örült jövőmondóhoz?

– Nem örült.

– Azt ne mondd, hogy elhiszed azt a sok marhaságot.

– Honnan tudta, hogy a lányt keressük?

– Feltételezem, a don mondhatta neki.

– Nem – jegyezte meg Keller, és a fejét rázta. – Láttam. Mindent lát.

– Mint a vizet és a hegyeket?

– Igen.

– Franciaország déli részén vagyunk, Keller. Én is vizet és hegyeket látok. Ezt látom, szinte akárhová nézek.

– Egész biztos attól lettél ideges, hogy egy régi ellenségedről beszélt.

– Nem vagyok ideges – mondta Gabriel. – Ami pedig a régi ellenségeket illeti, szinte ki sem tudok lépni úgy az ajtón, hogy bele ne fussak egybe.

– Akkor talán máshová kéne áttenned az ajtót.

– Ez is korzikai közmondás?

– Egyszerű baráti tanács.

– Még nem vagyunk barátok.

Keller megvonta a szögletes vállát, és a mozdulatból nemtörődomség, sértődöttség vagy a kettő keveréke áradt.

– Mit csináltál a talizmánnal, amit neked adott? – kérdezte némi kellemetlen hallgatás után.

Gabriel picit megveregette az inge elejét, hogy jelezze, a Kellerével megegyező talizmán a nyakában lóg.

– Ha nem hiszel benne – kérdezte Keller –, akkor miért viseled?

– Jól illik az öltözetemhez.

– Akármit csinálsz, sose vedd le! Féken tartja a gonoszt.

– Van néhány ember az életemben, akiket szeretnék féken tartani.

– Mint például Ari Samront?

Gabrielnek sikerült elrejtenie a meglepetését.

– Honnan tudsz Samronról? – kérdezte.

– Találkoztam vele, amikor az izraeli képzésre mentem. Mellesleg – tette hozzá Keller sietve –, a szakmában mindenki ismeri Samront. És mindenki tudja, hogy téged akart főnöknek Uzi Navot helyett.

– Nem kellene mindent elhinned, amit az újságokban olvasol, Keller.

– Jó forrásaim vannak – mondta Keller. – És azt mondják, hogy a beosztást neked kínálták fel, de te visszautasítottad.

– Talán nehezen fogod elhinni – jegyezte meg Gabriel, és fáradtan kinézett az esőtől vizes ablakon –, de most nincs kedvem az emlékeimben vájkálni veled.

– Csak segíteni akartam, hogy jobban teljék az idő.

- Talán élvezhetnénk a megnyugtató csendet.
- Újabb szellemesség?
- Megértenéd, ha zsidó volnál.
- Gyakorlatilag az vagyok.
- Kit kedvelsz? Puccinit vagy Wagnert?
- Természetesen Wagnert.
- Akkor nem lehetsz zsidó.

Keller cigarettára gyújtott, és elfújta a gyufát. Egy szélfuvallat esőcseppekkel borította be az üveget, amitől nem látszott a kikötő. Gabriel pár centire leengedte az ablakot, hogy Keller cigarettájának füstje kiszálljon.

– Talán igazad van – jegyezte meg. – Talán mégis szobát kellene kivennünk egy szállodában.

- Azt hiszem, hogy erre nem lesz szükség.
- Miért nem?

Keller egy pillanatra bekapcsolta az ablaktörlőt, és kimutatott az ablakon.

- Mert Marcel Lacroix felénk tart.

A férfi fekete melegítőt és élénkzöld edzőcipőt viselt, és az egyik vállán Puma sporttáska lógott. Egyértelmű volt, hogy a délután nagy részét az edzőteremben töltötte, bár nagy szüksége nem lehetett rá; Lacroix legalább száznyolcvankilenc centi magas volt, és jóval száz kiló fölött. Sötét haját olajozta, és rövid lófarokban fogta össze. Mindkét fülében fülbevaló volt, és vastag nyakára kínai ábrákat tetováltatott, ami világosan mutatta, hogy ázsiai harcművészetet tanul. Tekintete állandó mozgásban volt, de nem vette észre a két embert a párás ablakú, viharvert Renault-ban. Gabriel nagyot sóhajtott. Lacroix

egész biztos méltó ellenfél lesz, különösen a *Moondance* szűkös kabinjában. Nem számít, hogy ki mit mond, a méret igenis fontos.

– Semmi szellemesség? – kérdezte Keller.

– Most gondolkodom valamin.

– Miért nem bízod rám?

– Nem tartanám túl jó ötletnek.

– Miért nem?

– Mert tudja, hogy a donnák dolgozol. Ha most megjelensz, és kérdéseket teszel fel Madeline Hartról, abból rájön, hogy a don elárulta, és ez nem szolgálja a don érdekeit.

– Bízd rám a don érdeke miatti aggódást!

– Ezért jöttél ide, Keller?

– Azért jöttem, hogy ne végzed betonkoporsóban a Földközi-tenger fenekén.

– Rosszabb helyen is eltemettek már emberek.

– A zsidó törvények nem engedik a tengeri temetést.

Keller elhallgatott, ahogy Lacroix rálépett a stégre, és elindult a *Moondance* felé. Gabriel azt figyelte, hogy a melegítő anyaga hogyan tapad a francia derekára. Utána azt vizsgálgatta, miképp lóg a vállán a sportzsák.

– Mit gondolsz? – kérdezte Keller.

– Szerintem a zsákban van a pisztolya.

– Te is észrevetted?

– Mindent észreveszek.

– Hogyan fogsz elbánni vele?

– A lehető legcsendesebben.

– Én mit csináljak?

– Itt várj! – mondta Gabriel, és kinyitotta az autó ajtaját. – És igyekezz senkit sem megölni, amíg távol vagyok.

A Cég szabálya nagyon egyszerű volt a feltűnés nélkül viselt fegyverek megfelelő használatáról. Ari Samron az Istentől tanulta – legalábbis így szólt a történet –, és továbbadta mindenkinek, aki titokban kilépett az éjszakába, hogy teljesítse Samron kívánságait. Bár írott formában nem volt meg, minden ügynök mégis olyan jól ismerte, mint a sabbati gyertyagyújtáskor mondott imát. A Cég ügynöke egy és csakis egy célból húzza elő a fegyverét. Nem lóbálja, mint egy gengszter, hogy fenyegetsen vele. Azért veszi elő, hogy elsüsse – és addig lő vele, amíg a célba vett egyén eltávozik az élők világából. Ámen. Samron törvénye Gabriel fülében csengett, ahogy az utolsó lépéseket tette meg a *Moondance* felé. Kicsit habozott, mielőtt a fedélzetre lépett volna; a hajó még egy magafajta, apró termetű ember súlyától is megbillen egy piát. Éppen ezért a gyorsaság és a magabiztosság látszata nagyon fontos volt.

Még egyszer hátrapillantott a jobb válla fölött, és látta, hogy Keller feltűnés nélkül figyeli a Renault kormányára mögül. Utána fellépett a *Moondance* fedélzetére, és gyorsan elindult a hátsó részen a kabin bejárata felé. Mire odaért, Lacroix már talpon volt. A kabin szűk terében a francia még annál is nagyobbbnak tűnt, mint ahogy az utcán kinézett

– Mi a bánatot keres a hajómon? – kérdezte rögtön.

– Elnézést – felelte Gabriel, és mentegetőzve emelte fel a kezét. – Nekem azt mondták, hogy maga tudni fog az érkezéséről.

– Ki mondta?

– Természetesen Paul. Nem mondta, hogy jövök?

– Paul?

– Igen, Paul – felelte Gabriel magabiztosan. – Aki felbérelte magát, hogy vigye a csomagot Korzikáról a kontinensre. Azt mondta, hogy maga a legjobb a szakmában, akit csak ismer. Azt is a tudomásomra hozta, hogy ha bármikor szükségem lesz valakire értékes áruk szállításához, önt keressem.

A francia arcán több érzelem is tükröződött egyszerre: zavar, nyugtalanság és természetesen mohóság. Végül ez utóbbi győzedelmeskedett. Arrább lépett, és a szemével intett Gabrielnek, hogy lépjen be. Gabriel két nyugodt lépést tett meg előre, és közben azt kereste, hol van a kabinban Lacroix sportzsákja. Az asztalon hevert, egy üveg Pernod ánizslikőr mellett.

– Becsukná? – kérdezte Gabriel, és a nyitott ajtó felé intett. – Nem szeretném, ha a szomszédok is hallanák, amiről szó van.

Lacroix egy pillanatig habozott. Utána odalépett az ajtóhoz, és bezárta. Gabriel az asztalhoz ült, ahol a sportzsák is volt.

– Milyen jellegű munka? – kérdezte Lacroix, és megfordult.

– Nagyon egyszerű. Gyakorlatilag pár perces.

– Mennyi?

– Mire gondol? – kérdezte Gabriel, zavarodottságot színélve.

– Mennyit kínál érte? – kérdezte Lacroix, és egymáshoz dörzsölte az ujjait.

– Olyasmit ajánlok, ami a pénznél többet ér.

– Micsodát?

– Az életét – felelte Gabriel. – Tehát, Marcel, most megmondja nekem, Paul barátja mit csinált az angol lánnyal. Ha nem teszi, akkor darabokra vágom, és csaliként használok magát.

A krav maga néven ismert izraeli harcművészet nem a kecses mozdulatokról híres, de nem is esztétikai szempontok alapján jött létre. Egyedüli célja a lehető leggyorsabban harcképtelenné tenni vagy megölni az ellenfelet. Számos keleti küzdősporttal ellentétben, nem zárja ki a nehéz tárgyak használatát, ha egy nagyobb és erősebb ellenfelet kell ártalmatlanítani. Az oktatók még bátorítják is a tanítványaikat, hogy használjanak mindent, amit a kezükbe kaphatnak, hogy magukat védjék. Előszeretettel említették, hogy Dávid sem birkózott Góliáttal. Egy kődarabbal terítette le. És csak utána vágta le a fejét.

Gabriel nem kődarabot választott, hanem a Pernod ániczlikőr üvegét, amelyet a nyakánál fogva ragadott meg, és törként hajította Marcel Lacroix támadóan közeledő alakja felé. Az üveg a homloka közepén találta el a célt, és mély, vízszintes vágást ejtett a vastag szemöldök fölött. Góliáttal ellentétben, aki azonnal arcra bukott, Lacroix talpon maradt, bár elég bizonytalanul. Gabriel

előrerontott, és térdel belerúgott a francia védtelen ágyékába. Utána egyre feljebb haladt, kemény csapásokkal megdolgozta Lacroix testének középső részét, végül könyökének jól irányzott ütésével eltörte az állkapcsát. A könyökkel a halántékra mért második ütés már a padlóra küldte Lacroix-t. Gabriel lenyúlt, és megtapintotta a francia nyakát, hogy van-e pulzusa. Azután felnézett, és Kellert pillantotta meg, aki az ajtóban állt, és mosolygott.

– Nagyon lenyűgöző – mondta. – A Pernod ügyes húzás volt.

MARSEILLE MELLETT

Az eső napnyugtakor elállt, de a misztrál még sötétedés után is könyörtelenül fújt. Dalolt a régi kikötőben horgonyzó hajók kötélzetében, és ott nyargalt a *Moondance* fedélzetén, ahogy Keller gyakorlott kézzel a nyílt tenger felé kormányozta a hajót. Gabriel mellette maradt a hídon, amíg kiértek a kikötőből. Utána lement a szalonba, ahol Marcel Lacroix arccal lefelé feküdt a padlón, megkötözve, felpeckelt szájjal és leragasztott szemmel. Gabriel a hátára fordította a franciát, és egyetlen durva mozdulattal letépte a szemére ragasztott szalagot. Lacroix visszanyerte az öntudatát; tekintetében nem félelem, hanem düh tükröződött. Kellernek igaza volt. A francia nem ijedt meg egykönnyen.

Gabriel visszatette a szemet leragasztó szalagot, és nekilátott az egész hajó alapos átkutatásának – a szalonnal kezdte, és Lacroix kabinjában fejezte be. Előkerült egy zacskó illegális kábítószer, körülbelül hatvanezer euró készpénzben, pár hamis útlevél, négy különböző névre kiállított francia jogosítvány, száz lopott hitelkártya, kilenc eldobható mobiltelefon, pornófelvételek gondosan összeválogatott gyűjteménye és egy számla, amelynek a hátoldalára telefonszámot firkantottak. A számla a rognac-i Jean Jaurès körútról, egy Bar du Haut nevű helyről

származott. Rognac iparváros Marseille-től északra, nem messze a repülőtértől. Gabriel egyszer, valamikor nagyon régen már átment rajta. A hely praktikus megálló, ha az ember úton van valahová máshová.

Megnézte a dátumot a számlán. Azután ellenőrizte a kilenc telefon híváslistáját, hogy szerepel-e rajtuk a papír hátoldalára felírt szám. Három telefon adatai között megtalálta. Lacroix aznap délelőtt kétszer is felhívta, két különböző készülékről.

Gabriel betette a mobiltelefonokat, a számlát és a készpénzt egy nejlon hátizsákba, és visszament a szalonba. Ott ismét letépte a ragasztószalagot Lacroix szeméről, de most a szájából is kivette a pecket. Lacroix arcát már nagyon eltorzította a törött állkapocs okozta duzzanat. Gabriel keményen megszorította, ahogy a francia szemébe nézett.

– Felteszek magának néhány kérdést, Marcel. Nincs más esélye, meg kell mondania nekem az igazat. Érti? – kérdezte Gabriel, és kicsit fokozta a szorítást.

Lacroix nem adott más választ, csak egy fájdalmas nyögést.

– Egyetlen esély – ismételte meg Gabriel, és a nyomatékosítás kedvéért felemelte a mutatóujját. – Figyel rám?

Lacroix nem szólt semmit.

– Ezt igennek veszem – mondta Gabriel. – Most pedig, Marcel, hallani szeretném azoknak a nevét, akik fogva tartják a lányt. Utána pedig azt, hogy hol találom meg őket.

– Semmit nem tudok semmilyen lányról.

– Hazudik, Marcel.

– Nem, esküszöm...

Mielőtt Lacroix újabb szót szólhatott volna, Gabriel ismét leragasztotta a száját. Azután egy méternél is több szalagot ragasztott a francia fejére, míg végül már csak az orrlyuka látszott ki. A hajó alsó részében, egy tárolórekeszből kivett egy nyaláb nejlonkötelet. Utána visszatért a hídra. Keller mindkét kezével a kormányt markolta, és az ablakon át a viharos tengert kémlelte.

– Hogy mennek odalent a dolgok? – kérdezte.

– Meglepő, de nem sikerült rávennem, hogy működjön együtt velünk.

– Mire kell a kötél?

– Újabb eszköz a meggyőzésre.

– Segíthetek valamiben?

– Csökkentsd a sebességet, és kapcsolj automatikus kormányzásra!

Keller úgy tett, ahogy mondták neki, és követte Gabrielt a szalonba. Lacroix-t súlyos kínok között találták; mellkasa nagyokat emelkedett, ahogy levegőt próbált kapni a ragasztószalagból készített sisakban. Gabriel a hasára fordította, és a nejlonkötelet ráerősítette a férfi lábát és bokáját összefogó béklyóra. Miután szoros csomóval rögzítette, úgy vonszolta ki Lacroix-t a hátsó fedélzetre, mintha egy éppen megszigonyozott bálna lett volna. Ott Keller segítségével leengedte a hajó oldalán lévő lépcsőre, és belökte a vízbe. Lacroix nagy csobbanással ért a tengerbe, és vadul csapkodni kezdett, hogy fejét a víz felett tartsa. Gabriel figyelte egy pillanatig, majd a horizontot fürkészte minden irányban.

Sehol semmi fény nem látszott. Úgy tűnt, mintha egyedül csak ők hárman lettek volna az egész Földön.

– Miből fogod tudni, hogy már elég volt neki? – kérdezte Keller, ahogy figyelte, Lacroix miképp küzd az életéért.

– Abból, hogy süllyedni kezd – felelte Gabriel nyugodtan.

– Emlékeztess, hogy sose haragítsalak magamra.

– Soha ne haragíts magadra!

Lacroix, miután negyvenöt másodpercet a vízben töltött, hirtelen mozdulatlaná vált. Gabriel és Keller gyorsan visszahúzta őt a fedélzetre, és kivette a pecket a szájából. A francia percekén keresztül nem tudott még beszélni, mivel vagy levegő után kapkodott, vagy a tengervízet köhögte fel a tüdejéből. Amikor az öklendezés végre abbamaradt, Gabriel megragadta a törött állkapcsot, és megszorította.

– Talán most éppen nem úgy gondolja – mondta –, de ez a maga szerencsenapja, Marcel. Tehát próbáljuk meg újra! Mondja meg, hogy hol találom meg a lányt.

– Nem tudom.

– Hazudik, Marcel.

– Nem – mondta Lacroix, és hevesen megrázta a fejét.

– Az igazat mondom. Fogalmam sincs, hogy hol van.

– De ismeri a fogva tartói egyikét. Sőt, együtt ivott vele egy rognac-i bárban egy héttel a lány eltűnése után. És azóta is tartja vele a kapcsolatot.

Lacroix nem szólt semmit. Gabriel jobban megszorította a törött állkapcsot.

– A nevét, Marcel. Mondja meg a nevét!

– Brossard – zihálta Lacroix fájdalmai közepette. – A neve René Brossard.

Gabriel Kellerre nézett, aki bólintott.

– Nagyon jó – mondta Lacroix-nak, és engedett a szorításon. – Most folytassa! És eszébe ne jusson hazudni! Ha megpróbálja, visszakerül a vízbe. De legközelebb már örökre.

MARSEILLE MELLETT

Két forgószék állt egymással szemben a hátsó fedélzeten. Gabriel lekötözte Lacroix-t az egyikre a hajó jobb oldalán, ő maga pedig a másikon foglalt helyet. Lacroix szemén továbbra is ott volt a kötés, melegítője pedig vizes volt a rövid úszástól a tengerben. Erősen reszketett, és váltóruhát vagy egy takarót szeretett volna. Majd, miután nem kapott választ, részletesen beszámolt egy langyos estéről augusztus közepén, amikor egy férfi jelent meg előzetes bejelentés nélkül a *Moondance* fedélzetén, pont úgy, mint Gabriel aznap délután.

- Paul? – kérdezte Gabriel.
- Igen, Paul.
- Találkozott vele korábban?
- Nem, de már láttam őt.
- Hol?
- Cannes-ban.
- Mikor?
- A filmfesztiválon.
- Idén?
- Igen, májusban.
- Elment a cannes-i filmfesztiválra?
- Nem voltam rajta a meghívottak listáján, ha azt kérdezi. Dolgoztam.

- Milyen munka volt?
- Mit gondol?
- Lopott a filmszillagoktól és a gazdag emberektől?
- Ez az év egyik legmozgalmasabb hete, igazi aranybánya a helyi gazdaságnak. A hollywoodiak tiszta idióták. A szemüket is kilopjuk, valahányszor idejönnek, és mintha észre sem vennék.
- Mit csinált Paul?
- A gazdagok társaságában mutatkozott. Azt hiszem, több alkalommal is láttam, ahogy bement a vetítőterembe, megnézni a filmeket.
- Azt hiszi?
- Mindig változtatja a kinézetét.
- Cannes-ban a helyszínen intézte a kétes üzelveit?
- Erről őt kell megkérdeznie. Nem beszéltünk róla, amikor hozzám jött. Csak a munkáról tárgyaltunk.
- Fel akarta fogadni magát, hogy a hajójával a lányt Korzikáról a kontinensre vigye.
- Nem – mondta Lacroix, és hevesen rázta a fejét. – Egy szót sem szólt semmilyen lányról.
- *Mit* mondott?
- Hogy egy csomagot kellene elszállítanom.
- Nem kérdezte meg, hogy mi van a csomagban?
- Nem.
- Mindig így végzi a munkát?
- Az attól függ.
- Mitől?
- Hogy mennyi pénzről van szó.
- Itt mennyi volt az összeg?
- Ötvenezer.

- Az jónak számít?
- Határozottan.
- Említette, hogy honnan tudja a maga nevét?
- A dontól kapta.
- Ki az a don?
- Don Orsati, a korzikai.
- Milyen jellegű munkával foglalkozik a don?
- Mindenfajta zűrös ügyben benne van – felelte Lacroix –, de főleg embereket öl. Időnként én fuvarozom egyik-másik alkalmazottját. És néha dolgok eltüntetésében is segíték.

Gabriel kérdései kettős célt szolgáltak. Ellenőrizhette Lacroix válaszainak igaz voltát, ugyanakkor a saját nyomait is eltüntette velük. Lacroix most úgy vélhette, Gabrielnek még sosem nyílt lehetősége találkozni egy Orsati nevű korzikai gyilkossal. És, legalábbis abban a pillanatban, az igazságnak megfelelően válaszolt Gabriel kérdéseire.

– Paul megmondta magának, hogy mikor kerül sor a munkára?

– Nem – felelte Lacroix, és a fejét rázta. – Azt mondta, hogy huszonnégy órával előtte értesít, és egy héten, vagy legkésőbb tíz napon belül hallok róla.

– Hogyan akarta felvenni a kapcsolatot magával?

– Telefonon.

– Megvan még a telefon, amelyet használt?

Lacroix bólintott, majd megadta a készülék számát.

– A megbeszélrt időben hívta?

– A nyolcadik napon.

– Mit mondott?

– Azt akarta, hogy vegyem fel másnap reggel a Capo di Feno-foktól délre lévő öblöcskében.

– Mikor?

– Hajnali háromkor.

– Hogyan kellett őt felvenni?

– Azt akarta, hogy hagyjak egy csónakot a parton, és a nyílt vízen várjam.

Gabriel a hajóhíd felé nézett, ahol Keller állt, és a fejleményeket figyelte. Az angol bólintott, mintha azt mondaná, hogy valóban van egy ilyen célra alkalmas öböl a Capo di Feno mellett, és a Lacroix által előadott forgatókönyv teljesen hihető.

– Mikor érkezett Korzikára? – kérdezte Gabriel.

– Pár perccel éjfél után.

– Egyedül volt?

– Igen.

– Biztos benne?

– Esküszöm.

– Mikor hagyta a csónakot a parton?

– Kettőkor.

– Hogyan jutott vissza a *Moondance*-re?

– A vízen járva – vetette oda Lacroix –, mint Jézus.

Gabriel kinyújtotta a kezét, és kitépte a fülbevalót Lacroix jobb füléből.

– Csak tréfáltam – jajdult fel a francia, miközben vér folyt a sérült fülcimpájából.

– A maga helyében – felelte Gabriel –, ilyen pillanatokban nem üznék tréfát az Úrból. Inkább mindent megpróbálnék, hogy ne haragítsam magamra.

Gabriel újra a hajóhíd felé nézett, és azt látta, hogy Keller megpróbál elnyomni egy mosolyt. Majd arra kérte Lacroix-t, írja le az utána történeteket. Paul, mondta a francia, a megbeszélrt időpontban érkezett, pontban hajnali háromkor. Lacroix egyetlen járművet látott csak, egy kis terepjárót, amely a szikla felső részétől zötykölődött lefelé az öbölbe, és csak a helyzetjelző lámpái világítottak. Azután pedig meghallotta a csónak motorjának a hangját. Amikor a csónak a *Moondance* tatjának ütődött, meglátta a lányt.

- Paul vele volt? – kérdezte Gabriel.
- Igen.
- Bárki más?
- Nem, csak Paul.
- A lány az eszméleténél volt?
- Többé-kevésbé.
- Mit viselt?
- Fehér ruhát, és fekete kapucni volt a fején.
- Látta az arcát?
- Nem.
- Sérülések?
- Véres volt a térde, és végig karcolások voltak a karján. Zúzódások is.
- Kötelek vagy pántok?
- A kezén.
- Elöl vagy hátul kötözték össze?
- Hátul.
- Mit használtak?
- Nagyon profi bilincspántokat.
- Folytassa!

– Paul lefektette a lányt a szalon díványára, és beadott neki valamit, hogy nyugton legyen. Utána feljött a hídra, és megmondta, hogy hová akar menni.

– Hová?

– A Saintes-Maries-de-la-Mer nyugati oldalán lévő keskeny öbölbe. Van ott egy kis kikötőmedence. Én is voltam már ott korábban. Remek hely. Paul alapos munkát végzett a tervezésnél.

Újabb pillantás Kellerre. Újabb bólintás.

– Rögtön odament?

– Nem – felelte Lacroix. – Akkor fényes nappal érkeztünk volna meg. Az egész napot a tengeren töltöttük. Éjszaka, úgy tizenegykor kötöttünk ki.

– Paul a lányt végig a szalonban tartotta?

– Egyszer elvitte az előrészbbe, de különben...

– Különben mi volt?

– Injekciót kapott.

– Ketamint?

– Nem vagyok orvos.

– Az nyilvánvaló.

– Kérdezett valamit, én pedig válaszoltam.

– Csónakban vitte a lányt a partra?

– Nem. Bementem a kikötőmedencébe. Olyan hely, ahol közvetlenül a hajó mellé lehet állni autóval. Ott várt ránk egy kocs. Fekete Mercedes.

– Milyen típusú Mercedes?

– E osztályú.

– A rendszám?

– Francia.

– Üres volt?

– Nem. Ketten voltak vele. Az egyik férfi a motorháznak támaszkodott, amikor odaértünk. A másik a kormánynál ült.

– Ismerte a motorháznak támaszkodót?

– Előtte egyszer sem láttam.

– De a kormánynál ülőt már ismerte, ugye, Marcel?

– Igen – felelte Lacroix. – René Brossard ült a kormánynál.

René Brossard egy ambiciózus, nemzetközi kapcsolatokkal is büszkélkedő, marseille-i bűnözőcsalád szolgálatában állt. Főként az izmait használta a munkára – adóbehajtás, követelések érvényesítése, védelmi szolgálat. Szabadidejében kidobóemberként dolgozott a régi kikötő mellett egy éjszakai bárban, leginkább azért, mert tetszettek neki az ott megforduló lányok. Lacroix a környékről ismerte őt. A telefonszámát is tudta.

– Mikor hívta fel Renét? – kérdezte Gabriel.

– Pár nappal az után, hogy az első híreket olvastam az újságban az angol lányról, aki eltűnt a korzikai nyaralás idején. Összeadtam a tényeket, és arra a következtetésre jutottam, hogy őt tettem ki a Saintes-Maries-de-la-Mer keskeny öblében.

– Maga matematikai zseni.

– Összeadni éppen tudok – jegyezte meg gúnyosan Lacroix.

– Felismerte, hogy Paul hatalmas váltságdíjra számít valakitől, és ön is részt akart kapni belőle.

– Félrevezetett a munka jellegét illetően – mondta Lacroix. – Sosem vállaltam volna a részvételt egy első osztályú emberrablásban pusztá ötvenezerért.

– Mennyit akart?

– Nem szeretek saját magammal alkudozni.

– Nagyon bölcsen teszi – jegyezte meg Gabriel. Utána megkérdezte Lacroix-t, hogy Brossard mennyi idő múlva hívta őt vissza.

– Két nappal később.

– Mennyire mentek bele részletekbe a telefonbeszélgetés során?

– Eléggé, hogy kiderüljön, mit akarok. Brossard pár órán belül újra hívott, és azt mondta, hogy menjek el a Bar du Haut-ba másnap délután négykor.

– Ez nagyon könnyelmű dolog volt magától, Marcel.

– Miért?

– Mert Brossard helyett Paul is várhatta volna. És ő akár golyót is röpíthetett volna a két szeme közé a vakmerőségéért, hogy több pénzt merészel követelni.

– Tudok vigyázni magamra.

– Ha ez így lenne – mondta Gabriel –, most nem ülne székhöz kötözve a saját hajóján. De az előbb a René Brossard-ral folytatott beszélgetésről volt szó.

– Azt mondta, hogy Paul hajlandó kicsit többet adni. Azután tárgyalni kezdtünk.

– Tárgyalni?

– A követelésem rendezéséről. Paul ajánlatot tett, amit én nem fogadtam el. Több egyeztetésre is sor került.

– Mindre telefonon?

Lacroix bólintott.

- Mi Brossard szerepe az akcióban?
- Ott van a házban, amelyikben a lányt tartják fogva.
- Paul is ott van vele?
- Sosem kérdeztem.
- Hány másik ember van még ott?
- Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy egy másik nő is lakik ott, hogy család benyomását keltsék.
- Említette Brossard valaha is az angol lányt?
- Azt mondta, hogy életben van.
- Ez minden?
- Ez minden.
- Milyen stádiumban vannak a tárgyalásai Paullal és Brossard-ral?
- Ma reggel jutottunk megegyezésre.
- Mennyit sikerült még kisajtolnia belőlük?
- Újabb százezret.
- Mikor kellene átvennie a pénzt?
- Holnap délután.
- Hol?
- Aix-ben.
- Aix-ben hol?
- A General de Gaulle tér mellett egy kávézóban.
- Mi a hely neve?
- Le Provence – mi más lehetne?
- Mik a tervek?
- Brossard érkezik elsőként, öt után tíz perccel. Én öt után húsz perccel csatlakozom hozzá.
- Hol fog ülni?
- Egy kinti asztalnál.
- És a pénz?

– Brossard azt mondta, hogy egy fém diplomatatáskában lesz.

– Nem is feltűnő.

– Ő választotta, nem én.

– Van második helyszín arra az esetre, ha valamelyikük nem jelenik meg?

– A Le Cézanne, ugyanabban az utcában.

– Mennyi ideig fog ott várni?

– Tíz percig.

– És ha maga nem jelenik meg?

– Nincs üzlet.

– Volt bármi más utasítás?

– Ne telefonáljak többé – mondta Lacroix. – Pault idegesítik a telefonhívások.

– Azt nem is kétlem.

Gabriel újra a hajóhíd felé nézett, de Keller most mozdulatlanul állt, fekete alak az ég fekete hátterében, és a kinyújtott kezében pisztolyt tartott. Az egyetlen lövés, amelyet a hangtompító elfojtott, Lacroix bal szeme fölött ütött lyukat a fejben. Gabriel tartotta a francia vállát, amíg az haldoklott. Utána tajtékozva megfordult, és a saját fegyverét Kellerre fogta.

– Inkább tedd el, mielőtt még valaki megsérül – mondta az angol nyugodtan.

– Ezt mi a fenének csináltad?

– Idegesített. Mellesleg – tette hozzá Keller, ahogy becsúszta a pisztolyt a derékszíja alá – már nincs rá szükségünk.

CÔTE D'AZUR, FRANCIAORSZÁG

A testet lesüllyesztették a Golfe du Lion mögötti mély víz fenekére, majd Marseille-be mentek. Még sötét volt, amikor beértek a régi kikötőbe; pár perccel egymás után szálltak le a *Moondance*-ről, beültek az autójukba, és megindultak a Toulonba vezető tengerparti úton. Bandol előtt Gabriel kiállt az út szélére, és meglazított néhány vezeték a motortérben. Utána telefonált az autókölcsönző cégnek, és Herr Klemp hisztérikus hangján üzenetet hagyott, hogy hol találják meg a műszaki hibás autót. Letörölte az ujjlenyomatait a kormánykerékről és a műszerfalról, átszállt Keller Renault-jába, és együtt mentek tovább a felkelő nappal szemben, Nizzába. A Verdi utcában volt egy régi bérház, fehér, mint a csont, benne a Cég számos franciaországi titkos lakásának egyike. Gabriel egyedül lépett be az épületbe, és csak annyi ideig maradt bent, hogy átvegye a küldeményeit, köztük Madeline Hart pártjának személyzeti dokumentumait, amelyet Graham Seymourtól kért. Azt olvasta, miközben Keller kocsijában Aix felé tartottak az A8-as autópályán.

– Mi van benne? – kérdezte az angol pár perc hallgatás után.

– Azt írják, hogy Madeline Hart tökéletes. De hát ezt már tudtuk.

– Egyszer én magam is tökéletes voltam. És nézd meg, mi lett belőlem.

– Mindig is elvetemült voltál, Keller. Csak ezt egészen az iraki éjszakáig nem tudtad.

– Nyolc társamat veszítettem el, miközben a te országodat próbáltuk védeni Szaddám Scud rakétáitól.

– És örökre az adósod vagyunk.

Keller megenyhült, bekapcsolta a rádiót, és egy monacói, angol nyelvű adót állított be, amely a Franciaország déli részén élő, nagy létszámú angol közösség számára sugárzott műsort.

– Honvágy? – kérdezte Gabriel.

– Időnként szeretem az anyanyelvemen mondott szöveget hallgatni.

– Sosem mentél vissza?

– Angliába?

Gabriel bólintott.

– Soha – felelte Keller. – Nem vagyok hajlandó ott dolgozni, és sosem fogadtam el munkát brit állampolgár likvidálására.

– Milyen figyelmes.

– Az embernek be kell tartania bizonyos szabályokat.

– Tehát a szüleid nem is tudják, hogy élsz?

– Fogalmuk sincs róla.

– Akkor mégsem lehetsz zsidó – jegyezte meg Gabriel.

– Egyetlen zsidó fiú sem hagyná, hogy az anyja halottnak higgye őt. Nem tenne ilyet.

Gabriel Madeline Hart személyzeti aktáit a legújabb bejegyzésnél nyitotta ki, és csendben olvasott Keller mellett. Annak a levélnek a másolata volt amelyet Jeremy Fallon a párt elnökének küldött, és amelyben javasolta, hogy Madeline-t léptessék elő a minisztériumban, és készítsék fel egy választással betölthető posztra. Ezután a fényképet nézte, amelyen Madeline egy kávézó udvarán ül a csak Paul néven ismert ember társaságában.

Keller ránézett, és megkérdezte:

– Mire gondolsz?

– Azon tűnődöm, hogy a brit kormánypárt egy ifjú csillaga miért pezsgőzött együtt egy olyan ganéval, mint a mi Paul barátunk.

– Mert a férfi tudta, hogy Madeline viszonyt folytat a brit miniszterelnökkel. És arra készült, hogy elrabolja.

– Honnan vehette az információt?

– Van egy elméletem.

– Ténnyel is alá lehet támasztani?

– Több ténnyel is.

– Akkor is csak elmélet.

– De legalább segít, hogy jobban teljen az idő.

Gabriel összecsukta a mappát, mintha csak azt mondaná, hogy figyel. Keller kikapcsolta a rádiót.

– A Jonathan Lancasterhez hasonlók mindig ugyanazt a hibát követik el, ha viszonyt folytatnak valakivel – kezdte.

– Bízna benne, hogy a testőreik tartják a szájukat, de ez nem így van. A testőrök a hírt elmondják egymásnak, a feleségüknek, a barátnőiknek és a korábbi társaiknak, akik időközben a londoni magán biztonsági cégeknél találtak

munkát. És a szóbeszéd hamarosan olyasvalaki fülébe is eljut, mint Paul.

– Úgy gondolod, hogy Paul a londoni biztonsági cégekkel áll kapcsolatban?

– Elképzelhető. Vagy ismer valakit, aki náluk van. Akárhogy történt – folytatta Keller –, az effajta információ aranyat ér az olyanoknak, mint Paul. Valószínűleg már Londonban figyelni kezdte Madeline-t, lehallgatta a mobiltelefonját, és olvasta az e-mail levelezését. Onnan tudta meg, hogy a lány Korzikán tölti a szabadságát. És amikor Madeline megérkezett, Paul már várta.

– Miért ebédelt a lánnal? Miért vállalta a kockázatot, hogy megmutassa az arcát?

– Mert kettesben akart lenni vele, hogy a bizalmába férközzön.

– Elcsábította?

– Vonzó megjelenésű gazember.

– Ezt nem veszem be – jegyezte meg Gabriel pillanatnyi tűnődés után.

– Miért nem?

– Mert az elrablása idején Madeline romantikus viszonyban volt a brit miniszterelnökkel. Nem vonzódott volna olyasvalakihez, mint Paul.

– Madeline a miniszterelnök szeretője volt – taglalta Keller –, ami azt jelenti, hogy nagyon kevés romantika volt a kapcsolatukban. A lány bizonyára magányosnak érezte magát.

Gabriel újra a fényképet nézte – nem Madeline-t, hanem Pault.

– Ki a fene lehet ez az ember?

– Nem amatőr, az biztos. Kizárólag profik tudhatnak a dónról. És csak egy profi merne kopogni a don ajtaján, hogy segítséget kérjen.

– Ha ennyire profi, miért kellett egy helyi valaki segítségét igénybe vennie a munka elvégzéséhez?

– Arra gondolsz, hogy miért nincsenek meg a saját emberei?

– Valami ilyesmire.

– Pénzügyi okokból – felelt Keller. – Egy csapat fenntartása komplikált vállalkozás lehet. És óhatatlanul is bajok vannak a személyezettel. Ha rosszul megy az üzlet, a fiúk elégedetlenek. És ha valami nagy fogásról van szó, nagyobb részt kívánnak maguknak a koncból.

– Tehát szabadúszókat fogad fel szerződésben rögzített áron, hogy ne legyen gond a profit megosztásával.

– Napjaink rivalizáló üzleti világában mindenki ezt teszi.

– A don nem.

– A don más. Család vagyunk, egyfajta klán. És egy dologban igazad van – tette hozzá Keller. – Marcel Lacroix szerencsés volt, hogy Paul nem ölette meg. Ha Don Orsatitól próbált volna több pénzt kérni egy munka elvégzése után, betonkoporsóban végzi a Földközi-tenger fenekén.

– Most történetesen ott van.

– De nem betonban, természetesen.

Gabriel rosszalló tekintettel nézett Kellene, de nem szólt semmit.

– Te tépted ki a fülbevalóját.

– Egy sérült fülcimpa múltó kellemetlenség. A golyó a szembe örökre szól.

– Mit kellett volna tennünk vele?

– Elvihettük volna Korzikára, hogy ott átadjuk a donnak.

– Higgy nekem, Gabriel – nem élt volna sokáig. Orsati nem szereti a problémákat.

– És, ahogy Sztálin szokta mondani, a halál minden problémára megoldás.

– Nincs ember, nincs probléma – mondta Keller, befejezve az idézetet.

– De mi van akkor, ha az ember hazudott nekünk?

– Nem volt rá oka.

– Miért?

– Mert tudta, hogy nem jut le élve a hajóról.

Keller halkabbra fogta a hangját, és még hozzátette:

– Csak abban bízott, hogy a vízbe fojtás helyett kíméletesebb módon öljük meg.

– Ez is az elméleteid egyike?

– Marseille-i szabály – mondta Keller. – Ha valami erőszakosan kezdődik, az mindig erőszakosan is ér véget.

– És mi van akkor, ha René Brossard nem lesz ott a Le Provance-ban öt után tíz perccel, fém diplomatafényképpel a lábánál? Mit gondolsz?

– Ott lesz.

Gabriel azt kívánta, bárcsak ő is osztani tudná Keller optimizmusát, de a tapasztalatai ebben megakadályozták. A karórájára nézett, és azt számolgatta, mennyi idejük maradt a lány megtalálására.

– Ha Brossard mégis ott lesz – mondta –, célszerűbb lesz nem megölnünk addig, amíg el nem vezet minket a házhoz, ahol Madeline-t fogva tartják.

– És utána?

A halál minden problémára megoldás, gondolta Gabriel. Nincs ember, nincs probléma.

AIX-EN-PROVANCE, FRANCIAORSZÁG

Az ősi Aix-en-Provence városa, amelyet a rómaiak alapítottak, később pedig elfoglaltak a vizigótok, és amelyet a királyok igencsak felékesítettek, szinte semmiben nem hasonlított Marseille-re, a déli szomszédjára. Marseille-ben kábítószer volt, bűnözés, valamint egy olyan arab negyed, ahol alig lehet francia szót hallani; Aix-ben múzeumok voltak, üzletek, és az ország egyik legjobb egyeteme. Aix lakói előszeretettel nézték le a Marseille-ben élőket. Csak ritkán mentek oda, akkor is főleg a repülőtér miatt, és a lehető leggyorsabban távoztak, remélve, hogy minden értéktárgyuk megvan.

Aix főútja a Cours Mirabeau, egy hosszú és széles sugárút, amelynek két oldalán kávéházak vannak, és amelyet kettős sorokba ültetett lombos platánok szegélyeznek. Ettől északra van a Quartier Ancien, az óváros a keskeny utcáival és aprócska tereivel. Főként lakónegyed, ahol gépjárművel csak a legszélesebb utcákon szabad közlekedni. Gabriel a Cég több bevált módszerét is alkalmazta, hogy meggyőződjön róla, nem követik-e. Amikor biztos lehetett benne, hogy egyedül van, kiment egy forgalmas kis térre a rue Espariat mellett. A tér közepén régi oszlop állt római oszlopfővel; a déli sarkában volt a La Provence, amelyet részben eltakart egy nagy fa.

Néhány asztal volt a téren, és kicsit több a rue Espariat szélén, ahol két férfi meredt a levegőbe egy üveg Pastis ánizslikőr fölött. Inkább helyiek, mint turisták látogatják, gondolta Gabriel. Olyan hely, ahol a René Brossard-hoz hasonlók biztonságban érezhetik magukat.

Belépett, odament a dohánytermékek pultjához, kért egy csomag Gauloises-t és egy *Nice-Matin* újságot; amíg a visszajáró pénzre várt, alaposan szemügyre vette a helyiséget, hogy meggyőződjön róla, csak egy kijárata van. Utána kiment, hogy keressen egy megfigyelőpontot, ahonnan jól láthatja a külső asztalokat az étterem mindkét oldalán. Ahogy a számításba vehető helyeket vizsgálta, két japán tinédzser lépett oda hozzá, és borzalmas franciasággal megkérték, hogy készítsen róluk fényképet. Úgy tett, mintha nem értené. Azután megfordult, és elindult a rue Espariat mentén. Elhaladt a két semmibe meredő provence-i férfi mellett, és kiért a General de Gaulle térre.

A Quartier Ancien csendje után a forgalmas körforgalomban haladó autók zaja fülsértő volt. Elképzelhető, hogy Brossard más útvonalon hagyja el Aix-et, de Gabriel nem tartotta valószínűnek; autóval a General de Gaulle térnél nem lehet közelebb jutni a Le Provence-hoz. Minden gyorsan fog történni, gondolta, és ha nem készülnek fel, elveszítik az emberüket. Végignézett a Mirabeau sugárúton, ahol a platánfák leveleit gyenge fuvallat mozgatta, és azt számolgatta, hány emberre és járműre lenne szükség az akció biztonságos végrehajtásához. Legalább tizenkét főre és négy járműre, hogy ne vehessék észre őket a lány fogva tartásának

helyszínére vezető úton. Megcsóválta a fejét, és bement egy kávézóba a körforgalmi csomópont szélén, ahol Keller magában kávézott.

– Nos? – kérdezte az angol.

– Motorkerékpárra lesz szükségünk.

– Hol van a pénz, amit Lacroix-tól vettél el, mielőtt megöltem?

Gabriel megpaskolta a dereka táját. Keller pár eurót hagyott az asztalon, és felállt.

Nem messze volt egy kereskedés, a La République sugárúton. Gabriel pár percig tanulmányozta a kínálatot, és vettek egy Peugeot Satelis 500 premium robogót, amelyet Keller készpénzzel fizetett ki, és amelyet a hamis korzikai papírai alapján regisztráltak. Amíg az eladó a papírokat intézte, Gabriel átment az út másik oldalán lévő férfiruházati boltba, ahol fekete bőrzakót, fekete farmernadrágot és egy pár bőrcsizmát vett. A bolt egyik fülkéjében átöltözött, a régi ruháját pedig betette a robogó csomagtartójába. Utána feltett egy fekete sisakot, felült a robogóra, és követte Kellert a sugárúton a General de Gaulle térre.

Addigra öt óra felé járt az idő. A rue Espariat elején hagyta a robogót, és a sisakkal a hóna alatt felment a keskeny utcán a kis térre, amelynek római oszlop állt a közepén. A két öreg férfi még mindig ott volt a Le Provence asztalánál. Gabriel az utca szemközti oldalán lévő ír kocsmában ült le egy asztalhoz, és sört rendelt a pincéernőtől; egy pillanatig azon tűnődött, hogy vajon miért tér be valaki egy ír kocsmába Franciaország déli

részn. Gondolatait egy erős testalkatú férfi megjelenése szakította félbe, aki az utca árnyékos részén jött felfelé, és jobb kezében fém diplomatátáskát tartott. Belépett a Le Provence belső részébe, majd egy pillanattal később krémkávával és valami erősebb itallal jelent meg újra. Ahogy leült, tekintete lassan végigpásztázta a teret, és Gabrielen is megállapodott egy kis időre, mielőtt továbbvándorolt volna. Gabriel megnézte az óráját. Pontosan tíz perccel múlt öt. Elővette a mobiltelefonját a kabátzsebéből, és Kellert hívta a beprogramozott számmal.

- Biztosra vettem, hogy eljön – mondta az angol.
- Mivel érkezett?
- Fekete Mercedesszel.
- Milyen típus?
- E osztályú.
- A rendszám?
- Mire tippelsz?
- Ugyanaz az autó, amelyik a kikötőben várakozott?
- Hamarosan megtudjuk.
- Ki vezette?
- Egy a húszas évei közepén vagy a harmincas évei elején járó nő.
- Francia?
- Lehet. Megkérdezhetem tőle, ha szeretnéd.
- Most hol van?
- Köröket ír le az autóval.
- És te hol vagy?
- Két kocsival mögötte.

Gabriel bontotta a kapcsolatot, és visszacsúsztotta a telefont a kabátzsebébe. Utána a másik zsebéből elővette az egyik telefont, amelyet Marcel Lacroix hajóján talált. Minden gyorsan fog történni, jutott ismét az eszébe, és ha nem készülnek fel, elveszítik az emberüket. Tizenkét ügynök, négy jármű – erre lenne szükség a munka megfelelő elvégzéséhez. Ehelyett csak két járműve van, és csapatának egyetlen másik tagja egy profi bérgyilkos, aki egyszer őt is megpróbálta megölni. Ivott a sörből, már csak az álcázás miatt is. Utána a halott ember telefonjára nézett, és figyelte, hogyan telnek lassan a percek.

AIX-EN-PROVANCE, FRANCIAORSZÁG

5.18-kor az idő mintha megállt volna. A forgalom távoli zaja elhalkult; a cseppnyi téren lévő alakok megmerevedtek, mintha csak Renoir festette volna őket. Gabriel, a restaurátor, kedvére szemlélhette őket. Négy pirosposzgás német tanulmányozta egy tapast árusító bár étlapját. Két, szandált viselő skandináv lány vizsgálgatta a várostérképet. A római oszlop tövében csinos, fiatal nő ült, egy háromévesforma fiúcskával a térdén. És ott volt még egy férfi a Le Provence nevű kávézó asztalánál, aki mellett nem volt más, csak egy fém diplomata táskája, benne százezer euróval. Százezer euróval egy olyan embertől, akinek nincs hazája, és az egyetlen neve Paul. Amikor Gabriel rápillantott az oszlop aljánál lévő nőre és gyermekeire, gondolataiban tűz és vér jelent meg. Utána ismét a Le Provence asztalánál egyedül ülő férfira nézett. Húsz perccel múlt öt óra. Abban a pillanatban, amikor Gabriel óráján a kijelzés a 21-es számra ugrott, a férfi felállt, felvette a diplomata táskát, és kiment a kávézóból.

– Van második helyszín arra az esetre, ha valamelyikük nem jelenik meg?

– A Le Cézanne, ugyanabban az utcában.

– Mennyi ideig fog ott várni?

– Tíz percig.

- És ha maga nem jelenik meg?
- Nincs üzlet.

De miért nem jelenik meg egy profi bűnöző a várt fizetési napon, hogy átvegyen százezer eurót? Mert a bűnöző abban a pillanatban a Földközi-tenger mélyén feküdt, tizenkét kilométerre Marseille-től dél-délkeleti irányban, golyóval a fejében. René Brossard ezt természetesen nem tudhatta, és Gabriel ezért tartotta magánál a halott telefonját. Figyelte, ahogy Brossard gyors léptekkel végigmegy az árnyékos utcán, a diplomatatáskával a kezében. Utána a pirosposzsgás németekre nézett, a szandált viselő skandinávokra, majd az anyára és a gyermekére, akik az emlékei mélyén még mindig ott voltak a tűzben. 5.22 volt. Még nyolc perc, gondolta, és a nyomába erednek. Elég egy apró hiba. Egyetlen hiba, és Madeline Hart meghal. Ismét ivott a sörből, de abban a pillanatban nem is érezte az ízét. A nőre és a gyermekre nézett, akik a képzeletében még mindig ott voltak a lángok között.

5.25-kor újra felhívta Kellert.

- Hol van a nő?
 - Köröket ír le az autóval.
 - Nincs kizárva, hogy az orrunknál fogva vezet minket. Talán van egy másik autó is.
 - Mindig ilyen pesszimista vagy?
 - Csak ha egy fiatal nő élete forog kockán.
- Keller nem szólt semmit.
- Hol van most a nő?
 - Ha jól sejtem, feléd tart.

Gabriel bontotta a kapcsolatot, és felvette a másik telefont. Felhívta Brossard számát, amely a készülék memóriájában volt, majd hüvelykujját a mikrofonra szorítva, a füléhez emelte a telefont. Két csengetés után Brossard hangja hallatszott.

– Hol a bánatban van?

Gabriel erősebben nyomta az ujját a mikrofonra, de nem szólt semmit.

– Marcel? Maga az? Hol van?

Gabriel elvette a telefont a fülétől, és lenyomta a hívás befejezésének gombját. Harminc másodperccel később újra tárcsázott. A mikrofont megint letakarta az ujjával, és nem szólt semmit. Brossard már az első csengetés után felvette.

– Marcel? Marcel? Mintha azt mondtam volna, hogy ne legyen több telefonhívás. Három perce van. Tovább nem várok.

Ezúttal Brossard tette le először. Gabriel a zsebébe csúsztatta a telefont, és újra Kellert hívta.

– Hogy ment? – kérdezte az angol.

– Azt hiszi, hogy Lacroix él és virul, de valami olyan helyen van, ahol nincs térerő.

– Ott tényleg nincs.

– Hol van most a nő?

– A General de Gaulle tér felé tart.

Gabriel bontotta a vonalat, és megnézte az időt. Még három perc, és Brossard elindul. Zavarban lesz, és gyanakodni fog. Felfigyelhet egy emberre, aki gyalog követi, főleg úgy, hogy ez az ember sört ivott az ír kocsmában, mialatt ő a Le Provence-ben volt. De ha ez az

ember éppen a járművéhez tart, és úgy megy el Brossard mellett, az már kevésbé gyanús. Samron egyik arany szabálya a megfigyelésről. Időnként, hangoztatta, célszerűbb szemből követni valakit, mint hátulról.

Gabriel az órájára nézett. Amikor az idő 5.28-ra váltott, felállt az asztaltól, és a sisakkal a hóna alatt elindult az Espariat utcában. A jobb oldalon a Le Cézanne volt az egyik utolsó épület, ahol az utca a General de Gaulle térbe torkollik. Brossard egy kinti asztalnál ült. Ahogy Gabriel elment mellette, érezte, hogy a francia tekintete a hátába fúródik, de erőt vett magán, és nem nézett vissza. A motorkerékpár ott volt, ahol hagyta, több másik mellett egy platánfa alatt, amelyről már kezdtek hullani a levelek. Három a motorkerékpár nyergén hevert. Gabriel lesöpörte őket. Utána felszállt a járműre, és feltette a sisakot.

A visszapillantó tükörben látta, ahogy Brossard feláll az asztaltól, és megindul a keskeny utcában. Pár másodperccel később a francia Gabriel jobb vállától csak pár centiméterre haladt el. Elég közel ahhoz, hogy Gabriel az illatszerét is érezze. Elég közel ahhoz, hogy ha akarja, még a diplomata táskát is kikapja a bal kezéből. Korábban a táska Brossard jobb kezében volt, de abban most nem lehetett; mobiltelefont tartott benne, amelyet a füléhez szorított.

Ahogy Gabriel beindította a moped motorját, Brossard kilépett a General de Gaulle tér melletti korzóra – a feje ide-oda járt, mint egy tank tornya, amelyik megsemmisítendő célt keres. Késő délután lévén sokan jártak arra; Gabriel akár szem elől is téveszthette volna, ha nincs nála a diplomata táskája, amely úgy csillogott a

sűrűsödő homályban, mint egy frissen vert érme. Mire Brossard elérte a körforgalom szélét, a telefon már ismét a zsebében volt, ő maga pedig az út szélén megálló fekete, E osztályú Mercedes jobb első ajtajának kilincse felé nyúlt. Ahogy beült, egy csapott hátú Renault jelent meg, és fordult rá a La République sugárútra. Tíz másodperccel később a Mercedes is követte. Ahogy Gabriel figyelte, önkéntelenül is elmosolyodott, hogy milyen szerencsésük van. Időnként, gondolt bele, célszerűbb szemből követni valakit, mint hátulról. Gázt adott, és a robogóval besorolt a forgalomba. Tekintetét a Mercedes hátsó lámpájára szegezte. Egyetlen hiba kell csak, gondolta. Elég egy apró hiba, és a lány meghal.

A La République sugárúton haladtak egészen a D'Avignon útig, majd onnan észak felé mentek. Vagy másfél kilométeren keresztül mindenütt kivilágított üzletek voltak, de a boltokat lassan lakóépületek és bérházak váltották fel, és hamarosan már négysávos, osztott pályás úton lehetett haladni, egész gyorsan. Másfél kilométer után benzinkút tűnt fel a jobb oldalon. Keller lassított, jobbra indexelt, a Mercedes pedig azonnal megelőzte. Nem sokkal később, szinte váratlanul, az út ismét kétsávosra szűkült. Gabriel körülbelül ötven méterről követte a Mercedest, mögötte pedig Keller haladt.

A nap addigra lement, és az őszi éjszaka olyan gyorsan szállt le, mint ahogy a színpadi függöny ereszkedik. Az utat szegélyező ciprusfenyők színe előbb sötétzöldről feketére váltott, majd teljesen elnyelte őket a homály. Ahogy sötétség telepedett a tájra, Gabriel világa is

összezsugorodott: nem volt más benne, csak fehér autólámpák, piros hátsólámpák, a moped motorjának berregése és Keller Renault-jának a hangja pár méterrel hátrébb. Tekintetét továbbra is René Brossard Mercedesének a hátuljára tapasztotta, de gondolatban Franciaország térképét nézte. Provence-nak ebben a részében a városok és falvak gyakorlatilag egymást érik az utak mentén, mint a gyöngyszemek egy nyakláncon. Ha abban az irányban mennek tovább, hamarosan Vaucluse megyébe érnek. Ott, a Lubéron hegyei között a falvak már ritkábbak, és a táj is vadabb. Pont olyan helyen tarthatják a lányt, gondolta. Olyan helyen, amely elszigetelt. Ahová csak egy út vezet. Ahol észreveszik, ha figyelik őket. Vagy éppen követik őket.

Áthaladtak egy Lignane nevű jelentéktelen település peremén. Ott a Mercedes beállt egy kerti dísztárgyakat árusító üzlet üres, kavicsos parkolójába. Gabrielnek és Kellernek nem volt más választása, tovább kellett menniük. Körülbelül kétszáz métert megtéve, körforgalmi csomóponthoz értek. Az egyik irányban Saint-Cannat volt; a másik irányban egy keskenyebb út Rognes-ba vezetett. Kellert Gabriel egy kézmozdulattal Saint-Cannat felé küldte. Utána kikapcsolta a világítást, Rognes irányába fordult a motorral, és beállt egy salakblokkból készült kerítés árnyékába. Egy pillanattal később a Mercedes is elhúzott mellette, de már Brossard ült a kormánynál, és a nő, akit akkor láthatott tisztán először, a jobb oldali tükörből figyelt meredten hátrafelé. Gabriel gyorsan felhívta Kellert, és beszámolt a fejleményekről. Utána

kényszerítette magát, hogy lassan számoljon tízig, és újra kitolta a motort az útra.

A Rognes felé vezető úton az idő is mintha gyorsabban telt volna. Az út keskenyebb lett, az éjszaka sötétebb, a levegő pedig lehűlt, ahogy egyre magasabbra jutottak az Alpok lábain. A háromnegyed részben telt hold időnként előbukkant a felhők közül, halvány fénnel árasztva el a tájat az egyik percben, és teljes sötétben hagyva a következőben. Az út mindkét oldalán szőlőültetvények sorakoztak szabályos rendben, mint a csatába induló katonák, de azokat leszámítva a környék mintha teljesen lakatlan lett volna. Fény szinte sehol nem látszott, és az úton sem haladt más jármű, csak a fekete, E osztályú Mercedes. Gabriel a nyomában volt, és messze lemaradva Keller is követte őt, olyan távolról, hogy Brossard már nem láthatta. Amikor csak lehetett, Gabriel leoltott lámpával haladt. A hideg szélben, félig-meddig vakon olyan érzése volt, mintha a hang sebességével haladna.

Rognes határához közeledve végre megjelent pár személyautó és teherkocsi az úton. A városközpontban a Mercedes ismét megállt egy húsbolt és a mellette lévő pékség előtt. Keller megint csak továbbment, de Gabrielnek sikerült behúzódnia egy öreg templom takarásába. Onnan figyelte, hogy a nő kiszáll az autóból, egyedül bemegy az üzletekbe, és pár perc elteltével több, élelmiszerekkel megrakott műanyag szatyorral jelenik meg újra. Elegendő egy ház összes lakójának, gondolta Gabriel, úgy, hogy még egy túsznak is marad valamennyi. A tény, hogy megálltak élelmiszerekért, arra engedett

következtetni, hogy Brossard nem sejti, hogy követik. És azt is egyértelművé tette, hogy közelednek az úti céljukhoz.

A nő berakta a szatyrokat a csomagtartóba, szétnézett a kihalt úton, majd beszállt a vezető melletti ülésre. Brossard már az előtt elindult, hogy az ajtó becsukódott volna. Végigmentek a falu központján, és rákanyarodtak a D543-as jelű, kétsávos útra, amely Rognes-től vezet a Saint-Christophe víztározóig. A víztározó mögött folyt a Durance folyó. Brossard fél hétkor ment át rajta, és már Vaucluse megyében volt.

Északi irányban haladtak tovább Cadenet és Lourmarin festői falvain át, majd fel a Lubéron déli dombjain. A folyóvölgy lapos területén Gabriel egy kilométernél is nagyobb távolságról követte Brossard-t; a kanyargós hegyi úton azonban már nem volt más választása, csökkentenie kellett a távolságot, hogy Brossard-t ne tévessze szem elől. A Buoux nevű falun áthaladva ijedség fogta el, hogy Brossard mégiscsak észrevehette őt. Mikor azonban a Mercedes újabb tíz kilométert tett meg minden óvatossági manőver nélkül, a félelme eloszlott. Folytatta az utat az éjszakában, kőfalak és a holdfényben sejtelmes fehérséggel világító gránitkitüremkedések között, miközben tekintete a Mercedes hátsó lámpáján volt, gondolatai pedig egy olyan nő körül jártak, akit nem is ismert.

Brossard végül áthaladt egy nyíláson az utat szegélyező fák között, és az autó eltűnt. Gabriel nem merte azonnal követni, ezért továbbment vagy egy kilométert, és csak akkor fordult vissza. Az út, amelyre Brossard

rákanyarodott, részben aszfaltozott volt, és szűkösen elég széles két jármű számára. Gabriel egy apró völgybe jutott rajta, ahol sövények és fasorok választották el egymástól a megművelt parcellákat. Három villa volt a völgyben; kettő a nyugati végén, egy pedig a keletin, magában, ciprusfenyők fedezékében. A Mercedest sehol nem lehetett látni; Brossard elővigyázatossági okokból bizonyára lekapcsolta a világítást. Gabriel azt számolgatta, mennyi időbe telhetett neki visszafordulni az útról, és Brossard mennyi idő alatt érhet el a három villa valamelyikéig. Utána csak ült a mozdulatlan motor nyergében, tekintete ide-oda pásztázott a völgyben, és arra gondolt, hogy Brossard-nak végül meg kell állnia valahol. És amikor megáll, a féklámpa fénye elárulja a helyet. Tíz másodperc múlva Gabriel abbahagyta a hozzá közelebbi, a nyugati oldalon lévő villák figyelését, és a keleti részen lévőre koncentrált. És akkor megpillantotta a piros fény villanását, mint amikor egy gyufa lángja lobban fel. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha az egyik ciprusfenyőn lenne, mint valami jelzőfény egy oszlop tetején. Utána kihunytt, és a völgyben minden újra fekete lett.

LUBÉRON, FRANCIAORSZÁG

A legközelebbi faluban csak egy borzalmas vendégház volt, ezért elmentek Aptba, ahol bejelentkeztek egy kis szállodába a település történelmi központjának a szélén. Az étteremben nem volt más vendég, és egyetlen, idős pincér látta el benne a szolgálatot. Külön-külön asztaloknál ettek, majd a csendes, sötét utcákon átmentek a régi Szent Anna-bazilikáig. A boltozatos templomhajóban gyertyák, tömjén és enyhén penész szagát lehetett érezni. Gabriel az oltárképet nézegette, fejét kicsit oldalra fordítva, majd leült Keller mellé a halványan lobogó, fogadalmi gyertyák asztalánál. Az angol lehajtotta a fejét, hüvelyk- és mutatóujját pedig az orrnyergére tette. Amikor megszólalt, hangja vezeklő suttyósnak tűnt.

– Ezek szerint mégiscsak igaza volt.

– Kinek?

– A signadorának.

– Talán tévedek – mondta Gabriel, és a kupola irányába emelte a tekintetét –, de nem emlékszem rá, hogy a *signadora* bármit mondott volna egy villáról a Lubéron völgyében, ahol földművelés folyik.

– De határozottan említette a tengert és a hegyeket.

– És?

– Áthozták a lányt a tengeren, és most a hegyek között rejtegetik.

– Talán – jegyezte meg Gabriel. – Vagy talán már átvitték valami más helyre. Az is lehet, hogy már nem él.

– Jézus – suttogta Keller. – Miért vagy ilyen átkozottul pesszimista?

– Ne feledd, hogy hol vagy, Christopher.

Keller felállt, odament a fogadalmi gyertyákhoz, és meggyújtott egyet. Éppen készült visszatérni a helyére, amikor azt vette észre, hogy Gabriel az adományok perselyét nézi meredten. Előhalászott pár érmét a zsebéből, és egyenként bedobta őket a nyílásba. Már a helyén volt, de a hang mintha még mindig visszhangzott volna az épületben.

– Sok időt töltesz katolikus templomokban? – kérdezte.

– Többet, mint el tudnád képzelni.

Keller ismét bűnbánó arckifejezést vett fel. A fogadalmi gyertyák körül lévő piros üveg rózsaszín árnyalatot kölcsönzött az arcának.

– Tegyük fel – szólalt meg nem sokkal később –, hogy a lány tényleg valahol máshol van. De azt is meg kell állapítanunk, hogy minden bizonyíték ez ellen szól. Különben Brossard nem lenne itt. Marseille-ben volna, és a következő nagy fogását készítené elő.

– Ebben a pillanatban valószínűleg azt próbálja kitalálni, hogy Marcel Lacroix miért nem ment el Aix-be a pénzéért. És amikor beszámol Paulnak a történekekről, Paul egész biztos dühös lesz.

– Nem sok időt töltesz bűnözők társaságában, ugye?

– Többet, mint el tudnád képzelni – mondta ismét Gabriel.

– Brossard egy szót sem fog szólni Paulnak arról, hogy mi történt ma Aix-ben. Azt fogja mondani, hogy minden a tervek szerint ment. Utána pedig megtartja a pénzt. Nos, nem mindet – tette hozzá Keller. – Feltételezem, hogy a nőnek is ad belőle.

Gabriel egyetértően bólintott, mintha Keller fontos spirituális megállapításokat tett volna. Utána kissé elfordította a fejét, hogy egy nőt figyeljen, aki a templomhajó közepe felé tartott. Sötét haja volt, amelyet a homlokából hátrafésült, és valami szintetikus anyagból készült esőkabátot viselt, amelyet övvel fogott össze a derekán. Léptei, akárcsak Keller érméinek hangja, visszhangzottak a templom csendjében. Elment a főoltár előtt, térdet hajtott és keresztet vetett, megérintve a homlokát, a szívét, valamint a bal és jobb vállát. Utána helyet foglalt a templomhajó szemközti oldalán, és egyenesen maga elé nézett.

– Kizárólag úgy tudjuk megállapítani, hogy ott van-e a lány – szólalt meg Gabriel egy kis idő múlva –, ha hosszabb ideig figyeljük a villát. És ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha van egy megfelelő, állandó megfigyelőposztunk.

Keller rosszállóan elfintorodott.

– Megszólalt egy igazi, fehér kesztyűs kém.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy a hozzád hasonlókkal együtt, nem boldogulsz a terepen titkos lakások és ötcsillagos szállodák nélkül.

– A zsidók nem táboroznak, Keller. Akkor táboroztak utoljára, amikor negyven éven át vándoroltak a sivatagban.

– Mózes sokkal gyorsabban megtalálta volna az ígért földjét, ha vele van pár régi fickó a regimentből, hogy vezessék.

Gabriel ránézett az esőkabátos nőre; az továbbra is kifejezéstelen arccal meredt maga elé. Utána Kellerre pillantott, és megkérdezte:

– Hogyan kellene tennünk?

– Nem nekünk, nekem – felelte Keller. – Egyedül fogom csinálni, ahogy Észak-Írországból is tettem. Egyetlen ember a rejtekhelyen távcsővel és szemeteszsákkal. A bevált módszer.

– És mi van akkor, ha egy gazda észrevesz, miközben a földjén dolgozik?

– A gazda akár a rejtőzködő SAS-megfigyelő feje felett is járkalhat, akkor se veszi észre. – Keller egy pillanatig a gyertyákat nézte. – Egyszer két hetet töltöttem egy padlásszobában Londonderryben, amikor egy IRA-terroristát figyeltem, aki az utca másik oldalán lakott. A katolikus család az alattam lévő szinten nem is tudta, hogy a házban vagyok. És amikor eljött a távozás ideje, meg sem hallották, hogy elköltözöm.

– Mi történt a terroristával?

– Balesetet szenvedett. Nagy kár érte. Közösségének oszlopos tagja volt.

Gabriel lépések neszét hallotta, megfordult, és azt látta, hogy a nő kimegy a templomból.

– Mennyi ideig tudsz a völgyben maradni? – kérdezte.

– Elegendő vízzel és ennivalóval egy hónapig. De negyvennyolc óra bőven elég lesz annak megállapítására, hogy ott van-e a lány.

– Ezt a negyvennyolc órát sosem kapjuk vissza.

– Viszont jól töltjük el.

– Mire van szükséged tőlem?

– Jó lenne, ha elvinnél. De ha már ott vagyok, akár el is feledkezhetsz rólam.

– Akkor nem bánod, ha pár órára elmegyek Párizsba?

– Mi a fenének kell neked Párizsba menned?

– Bizonyára ideje, hogy néhány szót váltsak Graham Seymourral.

Keller nem felelt.

– Valami zavar, Christopher?

– Csak azon gondolkodom, hogy miért kell nekem két napig a sárban tanyáznom, amikor te Párizsba mész.

– Jobban szeretnéd, ha én tanyáznék a sárban, és te találkoznál Grahammel?

– Nem – válaszolta Keller, és megveregette Gabriel vállát. – Te mész Párizsba. Remek hely egy fehér kesztyűs kémnek.

Már hosszú ideje nem aludtak, ezért tíz perc időkülönbséggel visszatértek a szállodába, és bementek a szobájukba. Gabriel percekben belül álomba merült, és amikor felébredt, a szobájába betűzött a provence-i napfény. Mire leért az ebédlőbe, Keller már ott volt, frissen borotváltan, és olyan benyomást keltett, mint aki remekül aludt. Idegenként üdvözölték egymást, és külön-külön asztaloknál, teljes csendben reggeliztek. Utána

visszamentek a város régi központjába, de ezúttal már vásároltak is pár dolgot. Keller egy vastag kabátot, egy sötét színű gyapjúszvettert, egy hátizsákot és két vízhatlan ponyvát. Elegendő mennyiségű vizet is vett, valamint csomagolt élelmet és cipzáras táskákat, hogy negyvennyolc órán át kitartson. A vásárlás befejeztével bőségesen megebédeltek, de Keller már nem ivott bort. Ahogy a hegyek között a három villát rejtő, kis völgy felé tartottak, Gabriel mellett átöltözött a kocsiban, és szó nélkül, olyan gyorsan tűnt el a sűrű aljnövényzetben, mint amikor egy őzet megriasztanak a vadász léptei. Akkor már alkonyodott. Gabriel felhívta Graham Seymour londoni számát, megadta egy párizsi helyszín nevét, és bontotta a vonalat.

Aznap éjjel az Úr mérhetetlen bölcsességében úgy látta jónak, hogy őszi vihart küldjön a Lubéron hegyei közé. Gabriel ébren feküdt a szállodai szobájában, hallgatta az ablaknak csapódó esőcseppek dobolását, és Kellerre gondolt, hogy a férfi egyedül van a sárban, nem messze a három villától. Másnap reggel az ebédlőben reggelizett, és nem volt más társasága, csak az újságok és a fehér hajú pincér. Utána Avignonba ment, és felszállt a Párizsba tartó TGV-re.

PÁRIZS

– Már kezdtem azt gondolni, hogy sosem kapok hírt tőled.

– Csak öt nap telt el, Graham.

– Öt nap az örökkévalóságnak tűnhet, amikor a miniszterelnök liheg a nyakadban.

A Montebello rakparton sétáltak a könyvárusok standjai között. Gabrielen farmernadrág és bőrzakó volt, Seymour pedig Chesterfield kabátot viselt és olyan, kézi munkával készített cipőt, amely úgy nézett ki, mintha az irodája és a vezérigazgató szobája közötti szőnyegen kívül sehol máshol nem járna benne. A körülmények ellenére úgy tűnt, remekül érzi magát. Nagyon rég nem ment már végig egy utcán testőrök nélkül sem Párizsban, sem máshol.

– Közvetlen kapcsolatban állsz vele? – kérdezte Gabriel.

– Lancasterrel?

Gabriel bólintott.

– Már nem – válaszolta Seymour. – Jeremy Fallont kérte fel a közvetítő szerepére.

– Hogyan érintkezel vele?

– Személyesen, és nagyon óvatosan.

– Tud bárki más is a szerepedről?

Seymour megrázta a fejét.

– Mindent a szabadidőmben intézek – mondta fáradtan –, amikor éppen nem az áldott szigetünket otthonuknak nevező, húszezer dzsihádistát próbálom ellenőrzés alatt tartani.

– Hogy boldogulsz?

– A vezérigazgatóm feltételezi, hogy titkokat adok el az ellenségeinknek, a feleségem pedig úgy véli, viszonyom van valakivel. Egyébként minden rendben.

Seymour megállt a könyvkereskedők egy X-lábú asztalánál, és úgy tett, mintha a portékát vizsgálná. Gabriel a háta mögött szétnézett az utcában, észleli-e a megfigyelés bármilyen jelét – egy túl mesterkélt testtartást vagy egy arcot, amelyet már sokszor látott korábban. A szél apró fodrokat keltett a folyón. Amikor megfordult, Seymour a *Monte Cristo gróffa* egy kopott példányát tartotta a kezében.

– Nos? – kérdezte Seymour.

– A szerelem, csalás és hitszegés klasszikus története – mondta Gabriel.

– Azt kérdeztem, hogy figyelnek-e minket.

– A jelek szerint mindkettőnknek sikerült úgy bejutnia Párizsba, hogy nem vontuk magunkra a francia biztonsági szolgálatnál dolgozó barátaink figyelmét.

Seymour visszatette Dumas kötetét a korábbi helyére a faasztalon. Utána pedig, amikor továbbindultak, benyúlt a Chesterfield kabát zsebébe, és kihúzott egy borítékot.

– A Hampstead Heath egyik padja alatt hagyták leragasztva a múlt éjszaka – mondta, és odaadta Gabrielnek. Még két nap, és a lány meghal.

– Még mindig semmi követelés?

– Semmi – felelte Seymour –, de tettek bele egy új fényképet is annak bizonyítására, hogy a lány él.

– Miképp hozták a tudomásotokra, hogy hol találjátok meg a borítékot?

– Elektronikus hanggenerátor segítségével hívták Simon Hewitt mobiltelefonját. Hewitt a reggeli kocogása során vette fel a csomagot – bizonyára ez volt élete első és utolsó futóedzése. Jeremy Fallon ma reggel adta át nekem. Mondanom sem kell, hogy a Downing Street 10.-ben meglehetősen nagy a feszültség.

– Fog ez még fokozódni.

– Semmi előrehaladás?

– Történetesen – mondta Gabriel – azt hiszem, hogy megtaláltuk a lányt. Kérdés, hogy most mit tegyünk.

Átmentek egy kis hídon, a Notre-Dame melletti sétányon haladtak tovább, és közben Gabriel beszámolt az addig kiderítettekről. Hogy a férfi, akivel Madeline Hart az eltűnése napjának délutánján ebédelt, Paul néven mutatkozott be. Hogy Paul felfogadott egy Marcel Lacroix nevű marseille-i csempészt, hogy Madeline-t vigye Korzikáról a kontinensre. Hogy Lacroix újabb százezer eurót kért a munkájáért, mely összeget egy René Brossard nevű férfinak kellett volna átadnia a franciaországi Aix-ben. És hogy Brossard, miután nem sikerült átadnia a pénzt, azonnal a Lubéron hegyei közé ment, egy mindentől távol lévő, megművelt völgybe, ahol három ház van.

– Úgy gondolod, hogy Madeline-t azok egyikében rejtegetik?

– René Brossard ismert figura a marseille-i alvilágban. Hacsak nem adta bortermelésre a fejét, kizárólag egy ok miatt lehet ott.

Seymour megrázta a fejét.

– A francia rendőrség már több mint egy hónapja keresi azt a nőt – mondta egy pillanattal később –, neked pedig öt nap alatt sikerült megtalálnod.

– Jobb vagyok, mint a francia rendőrség.

– Ezért is fordultam hozzád.

Közvetlenül előttük több fiatal kelet-európai állt be egy fénykép elkészítéséhez, a katedrálissal a háttérben. Gabriel horvátnak vagy szlováknak vélte őket, mivel nem igazán tudott különbséget tenni a szláv nyelvek között. Seymourt arra ösztökölte, hogy menjenek balra, és végigsétáltak a rue d'Arcole szélén sorakozó kávézók előtt.

– Feltehetek néhány kérdést? – szólalt meg Seymour.

– Minél kevesebbet tudsz, annál jobb, Graham.

– Járj a kedvemben!

– Ha ragaszkodsz hozzá.

– Hogy szereztél hírt Paulról?

– Ezt nem mondhatom meg.

– Hol van Marcel Lacroix?

– Ne kérdezd!

– Ki figyel a villát?

– Egy társam.

– A Cégtől?

– Nem kifejezetten.

– Nos – jegyezte meg Seymour –, rengeteg mindent megtudtam.

Gabriel nem szólt semmit.

– Mennyit tudsz Paulról?

– Folyékonyan és némi akcentussal beszél franciául, tetszése szerint változtatja a megjelenési formáját, és úgy tűnik, hogy szereti a filmeket.

– Miről beszélsz?

Gabriel elmondta, milyen körülmények között látta Marcel Lacroix Pault a cannes-i filmfesztiválon, de már nem tért ki a leragasztott szájra, a fulladáshoz közeli állapotra és a golyóra, amelyet a fejébe röpített Christopher Keller, ez a renegát SAS-katona, akit a brit kormány halottnak hisz.

– Paul profinak tűnik.

– Az is – mondta Gabriel.

– Madeline-nel az elrablása előtt barátkozott össze? Ez a feltevésed?

– Egyértelmű, hogy amikor a lány eltűnt, ismerték egymást – mondta Gabriel. – Hogy barátok voltak, szeretők, vagy más jellegű kapcsolatban álltak egymással, azt csak Madeline-től tudhatnánk meg.

– Mióta figyelteted a házat?

– Nem egészen huszonnégyszer órája.

– Mikorra sikerül kideríteni, hogy ott van-e a lány?

– Lehet, hogy egész biztosan sosem tudjuk meg, Graham.

– Mégis, mennyi idő? – tartott ki a kérdés mellett Seymour.

– Újabb huszonnégyszer óra.

– Utána viszont már csak egy napunk marad a határidő lejártáig.

– Éppen ezért nincs más választási lehetőség, mint átadni a franciáknak az információt.

Befordultak egy csendes mellékutcába.

– És mit mondjak a franciáknak, amikor azt kérdezik, hogy honnan tudom mindezt? – kérdezte Seymour.

– Mondd azt nekik, hogy a madarak csiripelték. Találj ki egy meggyőző történetet valami hírforrásról vagy lehallgatott telefonbeszélgetésről! Higgy nekem, Graham, nem fogják firtatni az információ eredetét.

– És ha sikerül kiszabadítaniuk a túszt? Mi van akkor?

– Seymour sietve válaszolt is a saját kérdésére. – Kétségtelenül rájönnek, hogy Madeline viszonyt folytatott a miniszterelnökkel. Akkor pedig, mivel franciák, Lancastert annyira befeketítik a nyilvánosság előtt, amennyire csak lehetséges.

– Vagy nem.

– Lancaster sosem vállalna ilyen kockázatot.

– Arra kértél, hogy találjam meg a lányt – mondta Gabriel –, és úgy gondolom, hogy meg is találtam.

– És most arra kérlek, hogy hozd őt haza.

– Ha bemegyek abba a házba, akkor emberek halnak meg.

– A franciák azt fogják gondolni, hogy marseille-i bűnözők ölték meg egy rivális banda tagjait. Arrafelé ez elég gyakori.

Seymour kis szünetet tartott, majd folytatta:

– Különösen akkor, ha te is ott vagy a városban.

Gabriel eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– És ha sikerül kihoznom a túszt? Mit csináljak vele?

– Hozd vissza Angliába, és a többi már a mi gondunk.

- Ki kell találnod egy fedőtörténetet.
- Nagyon gyakori, hogy emberek eltűnnek, majd előkerülnek.
- És ha a videofelvétel valaha is nyilvános lesz?
- Ha nincs eltűnt lány, nincs botrány.
- Útlevelekre is szüksége lesz.
- Attól tartok, hogy ebben nem segíthetek.
- Miért nem?
- Mert nem készíthetek fényképes hamis útlevelet úgy, hogy ne keltsek vele feltűnést. Mellesleg – tette hozzá Seymour – neked is, és a szolgálatodnak is elég nagy gyakorlatotok van hamis útlevelek készítésében.
- Szükségünk is van rá.

Egy darabig szótlanul mentek a csendes utcában. Gabriel kifogyott az ellenvetésekből és a kérdésekből. Csak nemet tudott volna mondani, és ezt nem akarta.

- A nő esetleg nincs olyan állapotban, hogy utazhasson
- jegyezte meg végül. – Voltaképpen elég sok időbe telhet, hogy bármire is alkalmas állapotban legyen.

– Mit javasolsz?

– Ha tényleg a villában van – kezdte Gabriel –, és ki tudjuk hozni, el kell majd vinnünk az egyik franciaországi titkos lakásba, hogy magához térhessen. Viszek egy csapatot, orvost és pár kedves lányt is, hogy jól érezze magát.

– És amikor indulásra kész?

– Megváltoztatjuk a külsejét, fényképet készítünk róla, és azt betesszük egy izraeli útlevelebe. Utána pedig áthozzuk a csatornán, és onnantól már a ti gondotok.

Elértek az utca végébe. A Notre-Dame oldalához jutottak vissza. Seymour megigazította a sálját, és úgy tett, mintha a külső támíveket csodálná.

– Még nem mondtad meg, hogy hol van a villa – szólalt meg közömbösen.

– Hamarosan megtudod.

– És Marcel Lacroix?

– Halott – mondta Gabriel.

Seymour megfordult, és kinyújtotta a kezét.

– Tehetek érted bármit?

– Menj ki a Gare du Nord pályaudvarra, és szállj fel az első londoni vonatra!

– Az több mint másfél kilométer.

– A testmozgás jót fog tenni. Ne vedd sértésnek, Graham, de nagyon ramatyul nézel ki.

Kiderült, hogy Seymour nem talál vissza egyedül a pályaudvarra. Az MI5 embere volt, ami azt jelentette, hogy csak konferenciákra ment Párizsba, szabadságra vagy ha a miniszterelnöke elrabolt barátnőjét próbálta megtalálni. Gabriel először elmondta az útbaigazítást, végül azonban elkíserte Seymourt a pályaudvar bejáratáig, ahol a kollégája eltűnt a koldusok, kábítószerárusok és afrikai taxisofőrök tengerében.

Amikor magára maradt, elment a Concorde térig metróval, majd gyalog az izraeli nagykövetségre, amely a 3 rue Rabelais rímen található. Miután megtette a szokásos tisztelgő látogatást a helyi kirendeltség vezetőjénél, felvette a kapcsolatot a Saul király úti központtal, hogy kérjen egy francia titkos házat és néhány

embert a tús fogadására. Öt perc múlva megjött a válasz, hogy huszonnégy órán belül a helyszínen lesz egy háromfős csapat.

– És mi van a házzal?

– Van egy új ingatlanunk Normandiában, nem messze a cherbourgi kompikikötőtől.

– Milyen hely?

– Négy hálószoba, konyha, remek kilátás a csatornára, igény esetén személyzettel.

Gabriel befejezte a telefonbeszélgetést, majd elkérte a ház kulcsait a külképviselet vezetőjének a széfjéből. Fél öt felé járt az idő, ezért sietnie kellett, hogy elcsípje az ötórás avignoni vonatot. Már sötétben érkezett meg, és visszament az apti szállodába. Aznap este nem esett az eső, csak erős szél söpört végig a város régi központjának keskeny utcáin. Ébren feküdt az ágyban, ezzel is szolidaritást vállalva Kellerrel. Másnap a reggelinél a szokásosnál is több kávé ivott.

– Rosszul aludt, Monsieur? – kérdezte az idős pincér.

– A misztrál az oka – felelte Gabriel.

– Borzalmas – értett vele egyet a pincér.

Az épület homlokzatán a L'IMMOBILIÈRE DU LUBÉRON tábla állt, vagyis ott volt a helyi ingatlanügynökség. Gabriel ismét Herr Johannes Klemp szkeptikus stílusát öltötte fel, és mielőtt belépett volna, egy pillanatig nézegette a kirakatban a házak fényképeit. Egy harmincöt év körüli nő fogadta. Drapp szoknya volt rajta, és fehér blúz, amely úgy tapadt a testére, mintha

nedves lett volna. Láthatóan nem rajongott a gondolatért, hogy Herr Klempel csevegjen, ami nem is volt meglepő.

Az ügyfél elmondta, hogy megigézte Lubéron varázsa, és hosszabb időre szeretne visszatérni, de nem szállodába. Annak érdekében, hogy az *igazi* Lubéront megismerhesse, villát kíván bérelni. És nem is akármilyen villát. Valódinak kell lennie, olyan környéken, ahová turisták csak ritkán vetődnek. Herr Klemp nem turista, hanem utazó.

– Nagy különbség van a kettő között – bizonygatta, bár ha volt is ilyen, a nőt ez láthatóan egyáltalán nem érdekelte.

Volt valami Herr Klemp viselkedésében, amitől az alkalmazottnak olyan érzése támadt, hogy hosszú megpróbáltatásra kell felkészülnie. Sajnos sok hasonló esetet tapasztalt már. Az illető minden házat meg akar nézni, ám végül egyik sem tetszik neki. De, mert más munkát nem talál a Herr Klemphez hasonlókat annyira lenyűgöző környéken, az automatából kávéval kínálta az ügyfelet, és a tőle telhető legnagyobb lelkesedéssel vette elő a tájékoztató füzeteket.

Volt egy villa Aptól északra, de azt a férfi túl prózainak tartotta. Volt egy frissen felújított ház Ménerbes-ben, de annak túl kicsi volt a kertje, a bútorzata pedig túlságosan modern. És volt egy nagy kiterjedésű birtok Lacoste szomszédságában, saját tenispályával és fedett uszodával, az viszont bántotta Herr Klemp társadalmi egyenlőséggel kapcsolatos szociáldemokrata érzéseit. És ez így ment tovább, villáról villára, városról városra, helyszínről helyszínre, míg végül nem maradt

más, csak Apt mellett egy ingatlan egy kis völgyben, ahol levendulát és szőlőt termesztnek.

– Tökéletesnek tűnik – mondta Herr Klemp bizakodón.

– Kicsit szeparált helyen van.

– A szeparáltság nagyon jó.

Ennél a pontnál a nő ugyanígy érzett. Ha tehetne volna, Franciaország legszeparáltabb ingatlanjába zárja Herr Klempet, és eldobja a kulcsot. Ehelyett kinyitotta az ismertető füzetet, és megmutatta az épület összes helyiségének a képét. Az ügyfelet valami miatt különösen érdekelte az előszoba. Semmi szokatlan nem volt rajta. Nehéz faajtó, vasalással. Kicsi és formás asztal. Két lépcső mészköből. Az egyik a ház felső szintjére vezet, a másik az alagsorba.

– A lépcsőn kívül másképp is le lehet menni?

– Nem.

– Kívülről nem lehet bejutni az alagsorba?

– Nem – ismételte meg a nő. – Ha vendégek vannak az alsó szint hálósobájában, ezen a lépcsőn kell lemenniük.

– Vannak fényképek az alsó szintről?

– Attól tartok, hogy ott nem sok mindent lehet látni. Csak egy tartalék hálósoba és egy mosókonyha van lent.

– Ez minden?

– Van egy raktár is, de oda a bérlők nem mehetnek be. A tulajdonos lelakatolta.

– Külső épületek is tartoznak a házhoz?

– Régen voltak – mondta a nő –, de az utolsó felújításkor lebontották őket.

Az ügyfél elmosolyodott, összecsukta a füzetet, és áttolta az asztalon a nő elé.

– Azt hiszem, hogy végül megtaláltuk a helyet – mondta.

– Mikor szeretné kibérelni?

– Jövő tavasszal. De ha lehetséges – tette hozzá –, szeretném most megnézni.

– Félek, hogy még foglalt.

– Igazán? Meddig?

– A bérlőknek három nap múlva kell kiköltözniük.

– Sajnálom, de még az előtt elmegyek Provence-ból.

– Milyen kár – jegyezte meg a nő.

Gabriel a délután többi részében úgy tett, mintha Lubéron hegyei között motorozgatna, napnyugtakor pedig egy félreeső helyen várakozott egy olyan völgy szélén, amelyben három villa volt. Kellernek pontban hatkor kellett volna felbukkannia, de hat után tíz perccel még semmi nyomát nem lehetett látni. Akkor Gabriel megérezte a jelenlétét a háta mögött. Hirtelen megfordult, és megpillantotta az angolt, aki olyan mozdulatlanul állt a sötétben, mint egy szobor.

– Mióta vagy itt? – kérdezte Gabriel.

– Tíz perce – felelte Keller.

Gabriel beindította a motort. Pillanatokon belül már ott sem voltak.

APT, FRANCIAORSZÁG

Keller azt mondta a portásnak, hogy a hegyekben túrázott, ezért vannak a foltok az arcán, piszkos a hátizsákja és érezni a növények szagát a ruháján. A szobájában nagyon gondosan borotválkozott, forró fürdőt vett, és két nap után elszívta az első cigarettát. Utána lement az ebédlőbe, ahol mértéktelenül sokat evett, és Marcel Lacroix pénzéből megvette a pincében lévő legdrágább bordói bort. Amikor jóllakott, az óváros csendes utcáin elsétált a bazilikáig. A templomhajóban félhomály uralkodott és üres volt, leszámítva Gabrielt, aki a fogadalmi gyertyák előtt ült.

– Biztos vagy benne? – kérdezte, amikor Keller csatlakozott hozzá. Igen, mondta Keller, és bólintott. Biztos volt benne.

– Láttad is?

– Nem.

– Akkor honnan tudod, hogy ott van?

– Az ember felismeri a bűnözők tevékenységét, ha ilyet lát – mondta Keller magabiztosan. – Vagy kábítószert készítenek, vagy piszkos bombát raknak össze, vagy egy elrabolt angol lányra vigyáznak. Az utóbbira fogadnék.

– Hányan vannak a házban?

– Brossard, a nő, és két másik marseille-i fiú. A fiúk napközben bent vannak, de éjszaka kijönnek rágyújtani, és egy kevés friss levegőt szívni.

– Látogatók?

Keller megrázta a fejét.

– A nő mindkét napon kiment a villából, hogy vásároljon, és integessen a szomszédoknak, de ezen kívül más mozgás nem volt.

– Mennyi időt volt távol?

– Egy órát és huszonnyolc percet az első nap, két órát és húsz percet a másodikon.

– Csodálom a precizitásodat.

– Sok mással nem tudtam foglalkozni.

Gabriel megkérdezte, Brossard hogyan töltötte a napokat.

– Úgy tesz, mintha szabadságon lenne – felelte Keller.

– De rendszeresen körbe is járja a birtokot, hogy mindent megnézzen. Párszor majdnem rám lépett.

– Mi az éjszakai menetrend?

– Valaki mindig ébren van. A televíziót nézik a nappali szobában, vagy a kertben bóklásznak.

– Honnan tudod, hogy tévét néznek?

– A redőnyök résein át láttam a képernyő fényeit. Mellesleg – tette hozzá – a redőnyöket sosem húzzák fel. Soha.

– Van bármi más fény is éjszaka?

– Bent nincs – válaszolta Keller. – Kívül azonban úgy kivilágítják a házat, mint egy karácsonyfát.

Gabriel komor tekintettel fogadta a hírt. Keller elnyomott egy ásítást, és Párizsról érdeklődött.

– Hideg volt.
– Párizs vagy a találkozó légköre?
– Mind a kettő – felelte Gabriel. – Különösen akkor, amikor javasoltam, hogy a franciák végezzék a kiszabadítást.
– Mi a csudának bízánk rájuk?
– Graham is ugyanezt kérdezte.
– Milyen meglepő.
– Úgy tűnik, jól érzékeled, hogy mi történik a Downing Streeten.

Keller semmit nem fűzött hozzá a megjegyzéshez. Gabriel egy pillanatig a fogadalmi gyertyák lobogó fényét nézte, és csak utána számolt be a Graham Seymourral lefolytatott találkozó többi részletéről: a Cég titkos házáról Cherbourgban, a Cég fogadóbizottságáról, a feltűnés nélküli visszatérésről Angliába a Cég hamis útlevelel. Mindennek azonban van egy alapfeltétele. Gyorsan és csendben ki kell hozniuk Madeline-t a villából. Semmi lövöldözés. Autós üldözés sincs.

– A lövöldözés a cowboyok stílusa – mondta Keller –, autós üldözések pedig csak a mozivásznnon történnek.

– Hogyan jutunk át úgy a fényeken, hogy az örök ne vegyenek minket észre?

– Nem megyünk át.

– Ezt magyarázd el!

Keller elmagyarázta.

– És ha Brossard vagy valamelyik másik lejön?

– Akkor elképzelhető, hogy megsérül.

– Maradandóan – tette hozzá Gabriel. Egy pillanatra komolyan Kellene nézett.

– Tudod, hogy mi történik majd, amikor a rendőrség megtalálja ezeket a testeket? Kérdezősködni fognak a városban. És hamarosan fantomképük lesz egy korábbi SAS-katonáról, akiről úgy tudni, hogy Irakban meghalt. Náluk lesznek a szállodai kamerák felvételei is.

– Erre jó a *macchia*.

– Mire gondolsz?

– Meghúszom magam Korzikán, amíg a dolgok elülnek.

– Hosszú idő eltelhet, amíg folytatni tudod a munkádat

– mondta Gabriel. – Nagyon hosszú idő.

– Ennyi áldozatot hajlandó vagyok meghozni.

– Az országért vagy a királynőért?

– A lányért.

Gabriel egy ideig szótanul méregette Kellert.

– Feltételezem, hogy nem szereted azokat, akik ártatlan nőket bántanak.

Keller bólintott.

– Szeretnél még mást is mondani?

– Talán nehezen fogod elhinni – jegyezte meg Keller –, de most nincs kedvem az emlékeimben vájkálni veled.

Gabriel elmosolyodott.

– Mégiscsak van számodra remény, Keller.

– Egy kevés – felelte az angol.

Gabriel léptek neszét hallotta a templomban, megfordult, és az esőkabátos nőt vette észre, aki lassan közeledett a padsorok között. Most is megállt a főoltár előtt, és gondosan keresztet vetett, megérintve a homlokát, a szívét, valamint a bal és jobb vállát.

– Holnap jár le a határidő – mondta Gabriel. – Ami azt jelenti, hogy ma kell bejutnunk.

- Minél előbb, annál jobb.
 - Több emberre lenne szükségünk, hogy jól végezhessük az akciót – jegyezte meg Gabriel komoran.
 - Igen, tudom.
 - Egy csomó minden balul sülnhet el.
 - Igen, tudom.
 - Lehet, hogy a lány nem tud járni.
 - Akkor visszük – mondta Keller. – Nem az első eset lesz, hogy valakit kézben viszek ki a csatamezőről.
- Gabriel a maga elé meredő, esőkabátos nőre nézett, majd a fogadalmi gyertyák lobogó lángjait figyelte.
- Mit gondolsz, kicsoda valójában?
 - Ki?
 - Paul.
 - Nem tudom – mondta Keller, és felállt. – De ha megpillantom, halott lesz belőle.

Miután kimentek a templomból, Gabriel visszatért a szállodába, és tájékoztatta a vezetőséget, hogy kijelentkezik. Semmi komoly oka nincs, nyugtatta meg őket – valami kis probléma otthon, amit csak ő, az utolérhetetlen képességű, müncheni Johannes Klemp oldhat meg. A vezetőség tagjai szomorúan mosolyogtak, de magukban örültek, hogy megszabadulnak tőle. A szobalányok egybehangzóan az évad legborzalmasabb vendégének tartották, és Mafuz, a főportás egyenesen a pokolba kívánta.

Éppen Mafuz vett tőle búcsút, miközben oszlopként állt a posztján a bejárati ajtónál. Gabriel percekig keresztül bolyongott a város utcáin, hogy meggyőződjön róla, senki

nem követi. Utána lekapcsolta a fényszórót, és elment a keskeny, kavicsos csapásig, amely annak a völgynek a peremén húzódott, amelyben a három villa állt. Az egyiket, a keleti oldalon lévőt úgy kivilágították, mintha nagyobb összejövetelre készülének benne. Keller fenyőfák sűrűjében állt, és meredten nézte a villát. Gabriel csatlakozott hozzá, és ő is a házat figyelte. Pár perc elteltével homályos alak jelent meg a kertben, és öngyújtó lángja villant. Keller kinyújtotta a karját, és suttogott:

– Puff, puff, puff, meghaltál.

Addig maradtak a fenyőfák között, amíg a férfi visszatért a villába. Utána beültek Keller lesötétített Renault-jába, és még egyszer áttekintették a támadás tervének a részleteit – hol lesznek, mennyit fognak látni, milyen irányban kell löni, és mit kell tenni magában az épületben. Húsz perc után már csak azt kellett eldönteni, hogy ki adja le a lövést, amely mindent elindít. Gabriel ragaszkodott hozzá, hogy ő legyen az, de Keller nem értett vele egyet. Emlékeztette Gabrielt, hogy a herefordi küzdőházban ő érte el a valaha feljegyzett legjobb eredményt.

– Gyakorlat volt – mondta Gabriel lekezelően.

– Valós körülmények között – bizonygatta Keller.

– De mégiscsak gyakorlat.

– Mi szól melletted?

– Egyszer a két szeme között találtam el egy palesztin terroristát, mozgó motorkerékpárról.

– Na és?

– A terrorista egy zsúfolt kávézó közepén ült a párizsi Saint-Germain sugárúton.

– Igen – mondta Keller unottan. – Emlékszem, mintha olvastam volna róla az egyik történelemkönyvben.

Végül pénzfeldobással döntötték el a kérdést.

– Ne téveszd el! – mondta Gabriel, ahogy visszatette az érmét a zsebébe.

– Sosem téveszttem el a célt.

Addigra tíz óra felé járt az idő, de még túl korán volt. Keller lehunyta a szemét, és aludt egy keveset, miközben Gabriel csak ült, és a keleti oldalon lévő villa fényeit nézte. Elképzelt egy kis helyiséget az alsó szinten: benne ágy, bilincs, a fejre húzott csuklya, a vécé szerepét betöltő vödör, hangszigetelés a sikoltások elfojtására, és egy nő, aki már egész más, mint aki korábban volt. Pár másodpercig ismét az oroszországi hóban gyalogolt egy dácsa felé, amely nyírfaerdő szélén állt. Elhessegette magától az emléket, és önkéntelenül is megérintette a nyakában függő, vörös korallkezet. „Amikor már nem él – gondolt vissza –, akkor fogjátok megtudni az igazságot.”

Négy órával később megrázta Keller vállát. Keller azonnal felébredt, kiszállt, és kivette a hátizsákot az autó csomagtartójából. Két tekercs ragasztószalag volt benne, egy nagyon erős, csavarok szétvágására alkalmas olló, és két hangtompító – az egyik Keller HK45-öshez, a másik Gabriel Berettájához. Gabriel rácsavarta a fegyver végére, és a vállára vetette a hátizsákot. Azután követte Kellert a fenyők között, a völgy peremén. Sem a hold, sem a csillagok nem látszottak, és szellő sem rezdült. Keller teljes csendben hatolt át az aljnövényzeten a sziklák között, mintha víz alatt menne. Időnként felemelte a jobb kezét, hogy Gabriel közvetlenül mögötte maradhasson, de

a kommunikáció semmi más formáját nem alkalmazták. Nem is volt rá szükség. Minden lépést, minden mozdulatot kidolgoztak már jó előre.

A domb alján elváltak egymástól. Keller a villa déli oldalára ment, és egy vízelvezető árokban húzta meg magát; Gabriel a keleti oldalra ment, és rózsabokrok között rejtőzött el. Közel húsz méterre volt attól a vonaltól, ameddig a ház külső fényei értek, és ahol a sötétség birodalma kezdődött. Közvetlenül szemben néhány üvegajtón át lehetett bemenni a kertből a nappali szobába. A redőny résein keresztül látta a televízió villódzó fényeit, és mintha egy férfi körvonalait is ki tudta volna venni.

Az órájára nézett. Hajnali 2.37 volt. Három óra maradt a sötétségből. Utána a házban lévő férfi már nem lép ki a kertbe. Azért minden bizonnyal kijön még, hogy egyet szippantson a friss levegőből és felnézzen az égre, noha nincsenek rajta csillagok, és szél sem fúj. Akkor, a villa déli részén lévő vízelvezető árokból leadnak egy lövést. És azután jön a többi: az ágy, a bilincs, a vécé szerepét betöltő vödör és egy nő, aki már egész más, mint aki korábban volt.

Újra az órájára nézett. Látta, hogy csak két perc telt el, és megborzongott a hidegtől. Lehet, hogy Kellernek mégis igaza van. Lehet, hogy fehér kesztyűs kém. Hogy jobban teljen az idő, gondolatban elszakadt a rózsabokroktól, és egy vászon előtt volt. Az előtt a festmény előtt, amelyet Jeruzsálemben hagyott – Zsuzsanna fürdik a kertben, miközben a két falusi öreg figyeli. Madeline-t újra

Zsuzsanna helyébe képzelte, de a most a kijavítandó sérüléseket nem az idő, hanem a fogság okozta.

Lassan, de kitartóan dolgozott, kijavította a lány csuklójának a sebeit, húst vitt a lesóványodott vállra, és színt a halovány arcra. Közben végig a percek múlását figyelte, és a villát, amely mintha a festmény háttérében lett volna. Két órán át nem volt semmi mozgás. És akkor, ahogy az első fénycsík megjelent a keleti égen, az egyik üvegajtó lassan kinyílt, és egy férfi lépett ki Madeline kertjébe. Nyújtózkodott, balra nézett, utána jobbra, majd ismét balra. Madeline kérésére Gabriel gyorsan befejezte a restaurálást. Amikor pedig déli irányban meglátott egy villanást, fegyverrel a kézben felállt, és futni kezdett.

LUBÉRON, FRANCIAORSZÁG

Mikor Gabriel a megvilágított részre ért, látta, ahogy Keller átrohan a kerten. Az angol ért elsőként a nyitott üvegajtóhoz, és a bal oldalánál helyezkedett el. Gabriel a jobb oldalra ment, és lepillantott a férfira, aki pár másodperccel korábban kilépett a kertbe, hogy friss levegőt szippantson. Nem kellett ellenőrizni a pulzusát; a Keller pisztolyából kilőtt 0,45-ös golyó apró lyukat ütött a behatoláskor, de annál nagyobb roncsolást végzett a kimenetkor. A férfi nem is tudta, hogy mi találja el, és már bizonyára halott volt, amikor összeesett. Tisztességes távozás az élők sorából, gondolta Gabriel. Jó egy bűnözőnek, egy katonának vagy bárkinek.

Kellerre nézett. Teljesen azonos pózt vettek fel: az egyik váll a villa falához szorítva, és két kéz a fegyveren, amelynek csöve lefelé mutat. Pár másodperc múlva Keller intett a fejével. Azután pedig, szemmagasságban tartva a HK-t, hang nélkül belépett. Gabriel követte, és a helyiség jobb oldalát figyelte, míg Keller a balt. Nem volt más mozgás és hang, mint a televízió képernyőjéé, ahol Jimmy Stewart húzta ki éppen Kim Novakot a San Francisco-öböl vizéből. A helyiség romlott étel, cigarettafüst és kiömlött bor szagától bűzlött. Mindenütt üres papírdobozok

heverték. Egy hónap Provence-ban, gondolta Gabriel, a marseille-i alvilág módján.

Keller a televízió vibráló fényében centiméterről centiméterre ment előre, kinyújtott kezében a HK, és a pisztolyt kilencvenfokos szögben forgatta. Gabriel egy lépéssel volt mögötte; a pisztolya az ellenkező irányba nézett, de ugyanolyan ívben mozgott. Elértek egy folyosót, amely a nappali szobát választotta el az ebédlőtől. Gabriel besurrant, minden irányban körbefordította a pisztolyt, majd visszatért Keller mellé. A konyha bejáratánál megismételte az előző mozdulatokat. Mindkét helyiség üres volt, de mindkettőben halmokban állt a piszkos tányér és evőeszköz. Gabriel háta borsózdott a hely bűzétől. Általános szabály, hogy azok az örök, akik disznó módjára élnek, a foglyukkal sem bánnak jól.

Végre elérték az előszobát. A villában egyedül az hasonlított a lubéroni ingatlanügynökség irodájában látott fényképekre. Nehéz faajtó, vasalással. Kicsi és formás asztal. Két lépcső mészkőből, az egyik a ház felső szintjére, a másik pedig az alagsorba. Mindkettő teljes sötétben volt.

Keller a kettő között félúton foglalt el pozíciót, Gabriel pedig apró lámpát vett elő a zsebéből. Nem kapcsolta be, és vakon lépkedett lefelé a sötétben, lassan – egy lépés, kettő, három, négy. Félúton volt lefelé, amikor hangot hallott felülről: szapora és halk lépteket. Utána két halk pukkanás következett, egy hangtompító HK45 hangja, ahogy a lövéseket gyorsan egymás után leadták.

Valaki lejött a lépcsőn.

Valaki beleütközött abba az emberbe, aki a valaha feljegyzett legjobb eredményt érte el a herefordi küzdőházban.

Valaki meghalt.

Gabriel bekapcsolta a zseblámpát, és úgy futott le a lépcsőn, hogy kettesével vette a fokokat.

Lent kis előtér volt mozaikpadlóval, és mind a három falán ajtóval. A tulajdonos raktára a bal oldali mögött volt. A zseblámpa fényében a lakat úgy csillogott, hogy sejteni lehetett, csak nemrég tették fel. Gabriel levette a hátizsákot, előhúzta belőle a fémvágó ollót, és ráillesztette a lakatkengyelre. Csak egy erős nyomás kellett, és a lakat máris a padlóra hullott. Gabriel elhúzta a zárnyelvet, és kinyitotta az ajtót. A szag azonnal megcsapta. Nehéz, és hányingert keltően édes. Fogságban tartott ember szaga. A zseblámpával körbevilágított a helyiségben. Ágy. Bilincs. A véce szerepét betöltő vödör. Hangszigetelés a sikoltások elfojtására.

Madeline azonban nem volt ott.

Fent Keller elnémított HK-ja kétszer újra pukkant.

Majd még kétszer.

Az első test az előszobában hevert, az emeletre vezető lépcső aljában. Az a testőr volt, aki a villán kívül nem mutatta az arcát. Most, a két üreges 0,45-ös golyó után nem sok maradt belőle. Ugyanezt lehetett elmondani René Brossard-ról, aki a testőr mellett nyúlt el, és élettelen kezében még mindig ott volt egy pisztoly. A nő a lépcsőfordulóban esett össze. Keller nem akarta lelőni, de nem volt más választása; a nő pisztolyt fogott rá, és

egyértelmű volt, hogy használni akarja. Keller megkímélte az arcát, és csak a felsőtestébe lőtt kettőt. Ennek következtében a három közül egyedül ő élt még. Gabriel letérdelt mellé, és tartotta a kezét. Már hidegnek érezte.

– Meghalok? – kérdezte a nő.

– Nem – válaszolta Gabriel, és finoman megszorította a kezét. – Nem hal meg.

– Segítsen! Kérem, segítsen!

– Megteszem – felelte Gabriel. – De magának is segítenie kell nekem. Meg kell mondania, hogy hol találom meg a lányt.

– Nincs itt.

– Hol van?

A nő szája megmozdult, de nem tudta kimondani a szavakat.

– Hol van most? – ismételte meg a kérdést Gabriel.

– Esküszöm, hogy nem tudom. – A nő remegett. A tekintete a távolba meredt. – Kérem – suttogta –, segítenie kell.

– Mikor volt itt utoljára?

– Két napja. Nem, három is megvan.

– Melyik nap volt?

– Nem emlékszem. Kérem, kérem, segítenie...

– Az előtt vagy után volt, hogy maga és Brossard Aix-be ment?

– Honnan tudja, hogy Aix-be mentünk?

– Feleljen – mondta Gabriel, és újra megszorította a kezét. – Előtte vagy utána volt?

– Aznap éjjel.

– Ki vitte el?

- Paul.
- Csak Paul?
- Igen.
- Hová vitte?
- A másik titkos házba.
- Így nevezte? Titkos ház?
- Igen.
- Hol van?
- Nem tudom.
- Mondja meg! – ismételte Gabriel.
- Paul sosem árulta el, hogy hol van. Szakmai elővigyázatosságból.
- Ezeket a szavakat használta? Szakmai elővigyázatosság?
- A nő bólintott.
- Hány titkos ház van?
- Nem tudom.
- Kettő? Három?
- Paul sosem mondta meg.
- Mennyi ideig volt itt a lány?
- Kezdetől fogva – mondta a nő.
- Utána meghalt.

Lefektették a négy testet a raktár padlójára, és fehér lepedővel takarták le őket. A ház belsejében lévő vérrel semmit sem lehetett tenni, de Gabriel futólag lemosta a kerti gyalogút köveit, hogy eltüntesse az ott történtek nyomát. Úgy vélte, hogy legalább negyvennyolc órájuk van; akkor a lubéroni ingatlanügynökségtől a nő eljön, hogy átvegye a kulcsokat a távozó ügyfelektől, és

ellenőrizze, hogy minden rendben van-e. A vér felfedezése után azonnal telefonál a csendőröknek, akik viszont felfedezik a négy holttestet a tulajdonos raktárában – abban a raktárban, amelyet kiürítettek, és cellává alakítottak az elrabolt áldozat számára. Negyvennyolc óra, gondolta Gabriel. Talán egy kicsit több, de nem sokkal.

Már kezdett világosodni, amikor kimentek a völgyből és visszaértek oda, ahol a motorkerékpárt és Keller öreg Renault-ját hagyták. Gabriel megállt, hogy még egyszer szétnézzon; egyetlen alak látszott, egy munkás, aki a szőlősorok között ment, de azon kívül semmi tevékenységet nem lehetett látni a völgyben. Berakták a hátizsákokat Keller autójának a csomagtartójába, és egymástól külön indultak Buoux városa felé, ahol megálltak egy briósra és kávéra egy kávézóban, amely vörös arcú helyi lakosokkal volt tele. A frissen sütött kenyér illatától Gabriel gyomra kicsit felkavarodott. Felhívta Graham Seymourt, és kódolt nyelven elmondta, hogy az akció megghiúsult, és hogy Madeline korábban a házban volt, de már vagy hetvenkét órája máshová vitték. A nyomok zsákutcába vezettek, jegyezte meg, majd bontotta a vonalat. Nem tehettek mást, várniuk kellett Paul követelésére.

– De mi van akkor, ha úgy dönt, hogy túl kockázatos követelésekkel előállni? – kérdezte Keller. – Mi van akkor, ha egyszerűen megöli a lányt?

– Miért vagy mindig ilyen pesszimista?

– Kezdek hozzád hasonlítani.

Ugyanazon az úton hagyták el Lubéront, mint amelyiken megérkeztek, amikor Aix-ből követték René

Brossard-t és a nőt: le a hegy lejtőin, át a Durance folyón, végig a Saint-Christophe víztározó partján, és végül vissza Marseille-be. Délben indult komp Korzikára. Jegyet vettek, majd egymás melletti asztalokhoz ültek a terminál melletti kávézóban. Gabriel teát ivott, Keller sört. Érezhetően rossz hangulatban volt. Csak ritkán tért vissza Korzikára úgy, hogy nem tudta végrehajtani a küldetését.

– Nem a te hibád – mondta Gabriel.

– Azt mondtam, hogy a lány ott van – felelte a társa.

– Nem volt ott.

– De *úgy tűnt*, hogy ott van.

– Miért? – kérdezte Keller. – Miért váltották egymást éjszaka az örök, amikor Madeline-t már elvitték?

Abban a pillanatban Gabriel mobiltelefonja rezgő jelzést adott. A füléhez emelte, nem szólt semmit, majd letette a készüléket az asztalra.

– Graham? – kérdezte Keller.

Gabriel bólintott.

– Az előző éjszaka valaki telefont ragasztott a Hyde Park egyik padjának az aljára.

– Hol van most a telefon?

– A Downing Streeten.

– Mikor fog hívni?

– Öt perc múlva.

Keller felhajtotta a sör maradékát, és azonnal rendelt egy másikat. Eltelt öt perc, majd öt újabb. Kint bejelentették, hogy a korzikai kompra meg lehet kezdeni a beszállást. A hangszórók szinte elnyomták Gabriel telefonjának a jelzését az asztal tetején. Újra a füléhez emelte, és csendben volt.

– Nos? – kérdezte Keller, ahogy Gabriel visszatette a telefont a zsebébe.

– Paul előállt a követelésével.

– Mennyit akar?

– Tízmillió eurót.

– Ez minden?

– Nem – mondta Gabriel. – A miniszterelnök is beszélni akar velem.

Kint autók sora kígyózott a komp gyomrába. Keller felállt az asztaltól. Gabriel figyelte, ahogy beszáll.

MARSEILLE – LONDON

A következő heathrow-i járat aznap délután ötkor indult. Gabriel egy garnitúra ruhát vásárolt egy áruházban a régi kikötő mellett, majd szobát vett ki egy lehangoló szállodában a vasútállomásnál, hogy fürödjön és átöltözzön. A régi ruháit begyömöszölte egy teljesen megtelt szemetesukába egy étterem mögött, és miután a motorkerékpárt olyan helyen hagyta, ahol biztosra vehette, hogy estére már ellopják, taxival kiment a repülőtérre. A főterminál úgy nézett ki, mintha egy közeledő hadsereg miatt kiürítették volna. Gabriel átnézte a francia internetes híroldalakat, és meggyőződött róla, hogy a rendőrség nem talált rá a négy holttestre a nyugodt völgyben Lubéron mellett; utána vett egy első osztályú jegyet Londonba, Johannes Klemp nevére. Az út során a mellette ülő kopasz svéd bankár minden próbálkozását visszautasította, hogy beszélgetésbe elegyedjen vele, és helyette az ablakon bámult ki komoran. Azon az estén nem sokat lehetett látni; Európa egész északi felét vastag felhőréteg takarta. Csak amikor a repülőgép már ismét alacsonyan volt, akkor tűntek fel a szürkességben Nyugat-London sárga nátriumlámpái. Gabriel számára a kép olyan volt, mint az áldozati gyertyák tengere. Becsukta a szemét; gondolatban egy esőkabátos nőt látott, ahogy egy sötét, öreg templom

oltára előtt áll, és úgy vet keresztet, mintha ismeretlen lenne számára a mozdulat.

Gabriel kiszállt a repülőgépből, és csatlakozott az útlevél-ellenőrzésre várók sorához. A vámtiszt, egy királykék fejéket viselő, szakállas szikh jogos kételkedéssel nézegette az útlevelet, majd hirtelen beütötte a pecsétet, és köszöntötte őt Nagy-Britanniában. Gabriel visszatette az útlevelet a kabátzsebébe, és kiment az érkezési csarnokba, ahol az MI5 egyik ügynöke, Nigel Whitcombe állt a tömeg közepén, és egy kókadt papírtáblát tartott a kezében, rajta a MR. BAKER névvel. Whitcombe Graham Seymour beosztottja volt, aki a különösen titkos megbízatásokat intézte. A harmincas évei közepén járt, de úgy nézett ki, mint egy kamasz, akit megnyújtottak, hogy hirtelen felnőtten csinálganak belőle. Az arca rózsaszín és szőrtelen volt, a mosolya pedig, amellyel Gabrielt üdvözölte, olyan ártatlan, mint egy lelkészé. Jámbor megjelenése igencsak hasznos kelléknek bizonyult az MI5-nál. Az elme, amelyet takart, legalább annyira ravasz és fondorlatos volt, mint akármelyik terroristáé vagy intellektuális bűnözőé.

Mivel Gabriel látogatása titkos volt, Whitcombe a saját autóján ment ki a repülőtérre, egy Vauxhall Astrával. Olyan gyorsan és lazán vezetett, mint aki minden hétvégén versenyeken indul. Már a West Cromwell Roadhoz értek, amikor a sebességmérő mutatója végre a százhuszas jelzés alá ment.

– Még szerencse, hogy közel van a kórház – mondta Gabriel.

– Miért?

– Mert ha nem lassítasz, szükségünk lesz rá.

Whitcombe visszavett a gázból, de csak nagyon keveset.

– Megállhatunk a Harrodsnál egy teára?

– Azt az utasítást kaptam, hogy rögtön vigyelek be.

– Csak tréfáltam, Nigel.

– Tudom.

– Azt is tudod, hogy miért vagyok itt?

– Nem – felelte Whitcombe –, de nagyon sürgős dologról lehet szó. Azóta nem láttam Grahamet ilyennek, amióta...

Nem fejezte be a mondatot.

– Mióta? – kérdezte Gabriel.

– Azóta, hogy az al-Kaida öngyilkos merénylője felrobbantotta magát a Covent Gardenben.

– A régi szép idők – jegyezte meg Gabriel komoran.

– A jobb akcióink közé tartozott, nem gondolod?

– Igen, leszámítva a végét.

– Legyünk optimisták, hogy ez a mostani, akármiről van is szó, másképp végződik.

– Legyünk azok – értett vele egyet Gabriel.

Whitcombe, miután sikeresen átvergődött a Hyde Park Corner örvénylő forgalmán, a Buckingham-palota mellett a Birdcage Walk irányába folytatta az utat. Amikor a Wellington laktanyánál jártak, megnyomott egy gombot a mobiltelefonján, pár szót mondott sietve egy csomag szállításáról, és hirtelen bontotta a hívást. Tíz perccel később, az Old Queen Streeten beállt egy ott várakozó Jaguar limuzin mögé. A kocsi hátsó ülésén Graham

Seymour ült, és úgy nézett ki, mintha éppen akkor kapott volna be valami ételt a klubjában.

– Feltételezem, hogy nincs olyan öltözeted, ami többé-kevésbé szalonképes – jegyezte meg, ahogy Gabriel beült mellé.

– Volt – felelte Gabriel –, de a British Airways elveszítette a poggyászatot.

Seymour komor arckifejezéssel nézett rá. Utána a vezetőhöz fordult, és azt mondta:

– A tízes szám.

A 10-es számú épületet, amely nagy valószínűséggel a világ leghíresebb címe, egykoron két közönséges londoni rendőr védte; egyikük a meglehetősen komor, fekete ajtó előtt állt kint, a másik pedig az előszobában ült egy kényelmes bőrfotelban. Mindez hirtelen megváltozott, amikor az Ideiglenes IRA aknavetővel lőtt az épületre 1991 februárjában. Az utca Whitehall felőli bejáratához biztonsági korlátok kerültek, a londoni rendőrök helyét pedig a Scotland Yard diplomáciai felügyeletének állig felfegyverzett tagjai foglalták el. A Downing Street, akárcsak a Fehér Ház, egyfajta erődítménnyé vált, amelyet csak kerítésen át lehet megpillantani.

A tízes szám eredetileg nem egy épület volt, hanem három: egy városi ház, egy falusias jellegű építmény és egy tágas, tizenhatodik századbeli kastély, amelyet „Hátsó traktus” néven ismertek, és amely a királyi család tagjainak rezidenciája volt. 1732-ben II. György a birtokot Sir Robert Walpole-nak ajánlotta, annak az államférfinak, akit az első brit miniszterelnöknek szokás tekinteni, bár

akkoriban ez a cím még nem létezett, és aki úgy döntött, hogy egyesíti a három épületet. Az eredmény, William Pitt szavaival, egy „hatalmas és idétlen ház” lett, amely süllyedni és repedezni kezdett, és amelyet csak kevés brit miniszterelnök választott lakhelyéül. A tizennyolcadik század végére az épület olyan rossz állapotban volt, hogy az Államkincstár a lebontását javasolta; a második világháború végére már szerkezetileg is úgy meggyengült, hogy korlátozták azok számát, akik a felső szinten egyszerre tartózkodhatnak, nehogy az épület összedőljön a súlyuk alatt. Végül, az 1950-es évek végén a kormány rendkívül alapos felújítást határozott el. A munkát sztrájkok késleltették, a falak alatt pedig középkori leleteket találtak, ezért három év kellett a befejezéshez, és a költségek is az eredetileg tervezett háromszorosát tették ki. Harold Macmillan, az akkori miniszterelnök a felújítás során az Admiralty House lakója volt.

A Downing Street legtöbb látogatója a Whitehall felőli biztonsági kapun át érkezik, és az ismert fekete ajtón lép be a tízes számú házba. Aznap este azonban Graham Seymour és Gabriel a Horse Guards Road felőli kapun közelítette meg a rezidenciát, és a fallal körülvett kertre nyíló üvegajtón át ment be. Az előcsarnokban Lancaster egyik személyi titkárnője várta őket. Pedáns könyvtáros benyomását keltette, és pajzsként szorított magához egy bőrmappát. Fejbólintással üdvözölte Seymourt, de Gabriel tekintetét már kerülte. Utána megfordult, és egy díszes folyosón át odavezette őket egy bezárt ajtóhoz, amelyen finoman kopogott. „Tessék”, hallatszott bentről Nagy-

Britannia második leghíresebb hangja, a pedáns nő pedig bevezette őket.

DOWNING STREET 10.

A titkos világban töltött, élete nagy részét felölelő szolgálat után Gabriel már számolni sem tudta, hányszor lépett be valamilyen helyiségbe krízishelyzet közepén. A szituáció nem is igazán számított, a felállás mindig ugyanaz volt. Egy ember le-fel járkál a szőnyegen, egy másik meredten néz ki az ablakon, egy harmadik pedig kétségbeesetten próbálja megőrizni a nyugalom látszatát, mintha közben tartaná a dolgokat, noha nincs mit megragadnia. Ebben a helyzetben a helyiség a Downing Street 10. Fehér terme volt. Simon Hewitt járkált a szőnyegen le-fel, Jeremy Fallon bámult ki az ablakon, Jonathan Lancaster miniszterelnök pedig próbálta a nyugalom látszatát kelteni. A kandallónál egymással szemben elhelyezett kanapék egyikén ült. Az előtte lévő szögletes kisasztalon mobiltelefon hevert – az, amelyet előző este hagytak a Hyde Parkban. Lancaster úgy meredt rá, mintha a készülék és nem Madeline Hart lenne megpróbáltatásainak a forrása.

Felállt, és úgy ment oda Gabrielhez és Seymourhoz, mintha viharos tengeren hanyódnó hajó fedélzetén járna. A televíziós kamerák nem a legjobb képet adták róla. Magasabb volt, mint amilyennek Gabriel elképzelte és, a pillanat feszültsége ellenére, jobb kinézetű.

– Jonathan Lancaster vagyok – mutatkozott be kissé abszurd módon, és nagy keze ráfonódott Gabrielére. – Ideje volt már, hogy találkozzunk. Bár a körülmények is mások lennének.

– Én is ugyanezt kívánom, miniszterelnök úr.

Gabriel a megjegyzést megértőnek szánta, de Lancaster összehúzott szeme arra engedett következtetni, hogy a viselkedése elítélésének tartja. Gyorsan elengedte Gabriel kezét, majd a teremben lévő két másik alakra mutatott.

– Feltételezem, hogy tudja, kik ezek az urak – mondta, miután magára öltötte korábbi arckifejezését. – Aki éppen lyukat próbál vájni a szőnyegembe, az Simon, a sajtófőnököm. A másik pedig Jeremy Fallon. Jeremy az agyam, ha elhiszi az újságokban írtakat.

Simon Hewitt annyi időre hagyta abba a járkálást, hogy üdvözlésképpen Gabriel felé bólinthasson. Nem volt rajta zakó, az inge ujját könyékig feltúrta, a nyakkendőjét pedig meglazította, amitől úgy nézett ki, mint egy riporter, aki a lapzártá előtt próbál még valami információt összeszedni. Jeremy Fallon továbbra is az ablak mellett állt, a ruháján minden gomb begombolva, a nyakkendője jól megkötve. Korábban azt írták róla, hogy egész addig el tudta magát képzelni miniszterelnöknek, amíg tükörbe nem nézett. Sovány arcával, sima hajával és sápadt bőrével inkább a politika alvilága számára felelt meg.

Hátra volt még a mobiltelefon. Gabriel minden szó nélkül felvette a kávéasztalról, és ellenőrizte a híváslistát. A készülék egyetlen hívást fogadott – azt, amelyikről beszámoltak neki, amikor Kellerrel a marseille-i kompikötőben volt.

- Ki beszélt vele?
- Én – felelte Fallon.
- Milyen volt a hangja?
- Nem igazi.
- Számítógéppel generált?

Fallon bólintott.

- Várhatóan mikor telefonál újra?
- Éjfélkor.

Gabriel kikapcsolta a telefont, kivette belőle az akkumulátort és a SIM kártyát, és mindkettőt letette az asztalra.

- Minek kellene történnie éjfélkor?

Ezúttal Lancaster felelt.

– Azt akarja, hogy igennel vagy nemmel válaszoljak. Az igen azt jelenti, hogy hajlandó vagyok tízmilliót kifizetni készpénzben Madeline-ért és egy ígéretért, hogy a videofelvétel sosem kerül nyilvánosságra. Ha nemet mondok, Madeline meghal, és minden kiderül. Egyértelmű – tette hozzá egy nagy sóhajtás kíséretében –, hogy nincs más választásom, el kell fogadnom a követeléseiket.

– Ez a legnagyobb tévedés lenne az ön részéről, miniszterelnök úr.

- A második legnagyobb.

Lancaster leült a kanapéra, és kezébe temette híres arcát. Gabriel azokra az emberekre gondolt, akiket aznap este látott London utcáin, ahogy a dolgukra mennek, és el sem tudják képzelni, hogy a miniszterelnöküket abban a pillanatban egy botrány lehetősége tartja rettegésben.

– Mi mást tehetnék? – kérdezte Lancaster egy pillanattal később.

– Még mindig elmehet a rendőrségre.

– Már túl késő.

– Akkor tárgyalnia kell.

– Azt mondta, hogy nem hajlandó rá. Azt mondta, hogy megöli a lányt, ha nem fizetem ki a tízmilliót.

– Mindig ezt mondják. De higgyen nekem, miniszterelnök úr – ha beleegyeznek, a zsaroló dühös lesz.

– Rám?

– Saját magára. Azt fogja gondolni, rossz üzletet kötött, hogy csak tízmilliót kért. Többet akar majd. És ha ön annak a kifizetésébe is belemegy, az összeget újra emelni fogja. Egyre többet pumpol ki magából, az egyik milliót a másik után, míg végül semmi nem marad.

– Tehát mit javasol?

– Megvárjuk a telefonhívást. És amikor hív, azt mondjuk neki, hogy egymilliót fizetünk, semmivel sem többet. Akár tetszik neki, akár nem. Utána letesszük a telefont, majd várunk, hogy ő jelentkezzen megint.

– Mi van akkor, ha nem hív vissza? Mi van akkor, ha megöli a lányt?

– Nem fogja ezt tenni.

– Hogy lehet ebben ilyen biztos?

– Mert túl sok időt, energiát és pénzt fektetett bele a terv megvalósításába. Számára ez üzlet, semmi több. Önnek is ugyanúgy kell hozzáállnia, mint bármely más nehéz tárgyaláshoz. Nem lehet rövidre zárni a dolgokat. Le kell őt fárasztania. Türelmesnek kell lennie. Egyedül így kaphatjuk vissza a nőt.

Súlyos csend borult a helyiségre. Jeremy Fallon elhagyta a posztját az ablak mellett, és egy festményt tanulmányozott, Turner egyik londoni városképét, mintha most látná először. Úgy tűnt, Graham Seymour valamit nagyon érdekesnek tart a szőnyegen.

– Nagyra értékelem a tanácsát – mondta Lancaster egy pillanattal később –, de mi már... – Itt kis szünetet tartott, majd kijavította magát. – Én már elhatároztam, hogy mindent megadok neki, amit kér. A könnyelműségem az oka, hogy Madeline-t elrabolták. És kötelességem mindent megtenni, hogy biztonságban visszakerüljön. A tisztesség ezt kívánja az ő és a hivatal érdekében.

A mondat úgy hangzott, mintha Jeremy Fallon írta volna – és a Fallon arcán tükröződő, elégedett kifejezés arra engedett következtetni, hogy ez így is volt.

– A tisztesség talán, de a bölcsesség már nem.

– Ezzel nem értek egyet – mondta Lancaster. – És Jeremy sem.

– Minden tiszteletem az öné – mondta Gabriel, és Fallonhoz fordult –, de mikor folytatott utoljára sikeres tárgyalást egy túszerelvéseiről?

– Bizonyára egyetért velem abban – felelte Fallon –, hogy ez nem szokványos emberrablási eset. A zsarolók célpontja az Egyesült Királyság miniszterelnöke. És én semmilyen körülmények között nem hagyhatom, hogy egy hosszú és elhúzódó tárgyalás gátolja őt a munkájában.

Higgadtan beszélt, egy olyan valakinek a teljes magabiztosságával, aki megszokta, hogy a világ egyik legbefolyásosabb emberének a fülébe suttog utasításokat. Ezt a képet a brit újságokban is többször megörökítették

már. És ezért ábrázolták a rajzolók Fallont olyan gyakran bábjátékosként, amint a zsinór végén Jonathan Lancastert táncoltatja.

– Honnan akarják összeszedni a pénzt? – kérdezte Gabriel.

– A miniszterelnök barátai beleegyeztek, hogy kölcsönadják arra az időre, amíg vissza nem tudja fizetni nekik.

– Jó, ha az embernek ilyen barátai vannak. – Gabriel felállt. – Úgy tűnik, mindennel boldogulnak. Most már csak egy olyan valakire van szükségük, aki átadja a pénzt. Ügyeljenek azonban, hogy a megfelelő embert válasszák ki. Különben pár nap múlva ismét itt lesznek ebben a helyiségben, és várják a telefonhívást.

– Van jelöltje? – kérdezte Lancaster.

– Csak egy – válaszolta Gabriel –, de attól tartok, hogy most nem ér rá.

– Miért?

– Mert el kell érnie egy repülőgépet.

– Mikor indul a következő járat a Ben Gurion repülőtérre?

– Reggel nyolckor.

– Akkor bizonyára tud még egy kicsit maradni, ugye?

Gabriel habozott.

– Igen, miniszterelnök úr. Tudok.

Addigra már néhány perccel elmúlt tíz. Gabrielnek semmi kedve nem volt olyan politikusok társaságában tölteni a következő két órát, akiknek a karrierje a szakadék szélén táncol, ezért lement a földszintre, hogy megrohmozza a

miniszterelnök hűtőszekrényét. Az éjszakai séf, egy testes és babaarcú, úgy ötven körüli nő szendvicseket készített, hozzá teát, és olyan aggódva nézte Gabrielt, amíg az evett, mintha attól tartana, hogy alutáplált. Tudta jól, hogy nem tanácsos a látogatás okát kérdezni. Nagyon kevés ember érkezik a tízes számú házba az éjszaka közepén egy marseille-i diszkontáruházban vásárolt ruhában.

Tizenegykor Graham Seymour is lement. Fáradtnak és megviseltnek tűnt. Visszautasította a szakácsnő ételajánlatát, majd nekilátott, hogy behabzsolja Gabriel tojásos-kapros szendvicseinek a maradékát. Utána kimentek, hogy a fallal körülvett kertben sétáljanak. A kertben csend volt, csak egy rendőrségi rádió hangja hallatszott időnként, és a Horse Guards Road nedves aszfaltján haladó járművek neszét lehetett hallani. Seymour elővett egy csomag cigarettát a kabátja zsebéből, és rosszkedvűen rágyújtott.

– Nem is tudtam – mondta Gabriel.

– Helen évekkor korábban rávett a leszokásra. Megpróbáltam meggyőzni, hogy hagyjon fel a főzéssel, de nem volt rá hajlandó.

– Ezek alapján jó tárgyalófél lehet. Talán órá kellene bízunk a Paullal intézendő ügyet.

– Semmi esélye nem lenne a fickónak. – Seymour a csillag nélküli ég felé fújta a füstöt, és figyelte, hogy az a fal teteje felé száll. – Elképzelhető, hogy tévedsz. Lehetséges, hogy minden simán megy majd, és Madeline már holnap este itt lesz.

– Az is lehetséges, hogy Nagy-Britannia egyszer visszanyeri az amerikai gyarmatok feletti uralmat – mondta Gabriel. – Lehetséges, de nem valószínű.

– Tízmillió euró rengeteg pénz.

– A pénzt kifizetni a dolog könnyebbik része – jegyezte meg Gabriel. – De a túszt élve visszaszerezni már teljesen más feladat. A pénz átadójának tapasztalt profinak kell lennie. Késznek arra, hogy elálljon az ügylettől, ha úgy gondolja, az emberrablók be akarják csapni.

Gabriel kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Nem szívbjajosoknak való munka.

– Elképzelhető, hogy elvállalod?

– A jelen körülmények között – mondta Gabriel – ki van zárva.

– Meg kellett kérdeznem.

– Ki kért rá?

– Mit gondolsz?

– Lancaster?

– Történetesen Jeremy Fallon volt. Határozottan jó benyomást tettél rá.

– Nem elég jól, hogy hallgasson is rám.

– Kétségbeejtő helyzetben van.

– Éppen ezért nem lenne szabad még a telefon közelébe sem mennie.

Seymour ledobta a cigarettáját a nedves földre, eltaposta, majd bevezette Gabrielt a Fehér terembe. Ott semmi nem változott. Egy ember a szőnyegen járkált le-fel, egy meredten bámult kifelé az ablakon, egy harmadik pedig kétségbeesetten próbálta megőrizni a nyugalom látszatát, mintha közben tartaná a dolgokat, noha nincs mit

megragadnia. A telefon még mindig darabokra szedve feküdt a dohányzóasztalon. Gabriel visszatette bele az akkumulátort, a SIM kártyát, és bekapcsolta. Utána leült a Jonathan Lancasterrel szemközti díványra, és várta, hogy a készülék megszólaljon.

A hívás pontosan éjfélkor futott be. Fallon a hangerőt a vonatsíp szintjére állította, a rezgés-funkciót is bekapcsolta, ezért a telefon úgy mozgott a dohányzóasztal tetején, mintha földrengés lett volna azon a pár négyzetcentiméteren. Rögtön a készülék után nyúlt, de Gabriel lefogta a kezét, és tíz gyötrelmes másodpercig várt, míg végre elengedte. Fallon megragadta a telefont, és a füléhez emelte. Azután pedig, miközben meredten Lancastert nézte, azt mondta:

– Elfogadom a feltételeit.

Gabriel csodálkozott, hogy Fallon ilyen szavakat választott. A hívást egész biztos rögzítette a GCHQ, a brit lehallgató-szolgálat, és az idők végeztéig megmarad az adatbázisaikban.

A következő negyvenöt másodpercben Fallon semmit nem mondott. Ehelyett, miközben még mindig Lancaster nézte, elővett egy töltőtollat a zakója zsebéből, és pár olvashatatlan sort firkantott egy jegyzettömbre. Gabriel hallotta a hangszóróból kiszűrődő gépi hangot – vékony volt, élettelen, és nem a megfelelő szavakat hangsúlyozta.

– Nem – szólalt meg végül Fallon, ugyanolyan gondosan válogatva meg a szavakat –, arra nem lesz szükség.

Azután, egy másik kérdésre adott válaszként, azt mondta:

– Igen, természetesen. Megígérjük. – Ezt követően megint csendben maradt, és tekintete Lancasterről Gabrielre vándorolt, majd vissza Lancasterre. – Nem biztos, hogy ez lehetséges – felelte óvatosan. – Meg kell kérdeznem.

Azután a kapcsolat megszakadt. Fallon kikapcsolta a telefont.

– Nos? – kérdezte Lancaster.

– Azt akarja, hogy két fekete, kerekas bőröndbe tegyük a pénzt. Semmi nyomkövető eszköz, semmi festékpátron, semmi rendőrségi trükk. Holnap délből hív újra, hogy mit tegyünk.

– Nem kért bizonyítékot, hogy a túszer életben van – mondta Gabriel.

– Nem adott rá lehetőséget.

– Volt még bármi más követelés?

– Csak egy – mondta Fallon. – Azt akarja, hogy maga adja át a pénzt. Ha nem Gabriel viszi, nincs lány.

LONDON

Pár perccel múlt éjfél, amikor Gabriel végre távozott a Downing Streetről. Graham Seymour felajánlotta, hogy elviszi autóval, de ő gyalog akart menni; már sok hónap telt el az óta, hogy utoljára Londonban járt, és úgy gondolta, hogy a nyirkos éjszakai levegő jót tesz neki. Kisurrant a Horse Guards Road fekete biztonsági kapuján, és nyugati irányban indult el az üres parkokon keresztül a Knightsbridge felé. Utána a Brompton Roadon Dél-Kensington felé ment. Úti céljának házszáma ott rejtőzött a bámulatos memóriájában: 59 Victoria Road, egy Christopher Keller nevű profi gyilkosnak, az SAS dezertőr katonájának az utolsó ismert, brit címe.

Masszív kis ház volt, kovácsoltvas kapuval, és pár lépcső vezetett a fehér bejárati ajtóhoz. Virágok nyíltak a kis előkertben, és a nappali szoba ablakában egyetlen lámpa égett. A függönyt pár centiméterre széthúzták; a résen Gabriel egy férfit látott, dr. Robert Kellert, aki egyenes derékkal ült egy fotelban – hogy olvasott vagy aludt, azt nem lehetett eldönteni. Kicsit fiatalabb volt, mint Samron, de ennek ellenére már jócskán benne járt a korban. Már huszonöt éve élt abban a gyötrő tudatban, hogy a fia halott, Gabriel pedig igencsak jól ismerte ezt az érzést. Kegyetlen dolog volt, amit Keller tett a szüleivel,

de nem Gabriel feladata volt ezt jóvátenni. Ezért csak állt az üres utcán, és remélte, hogy az idős férfi valahogy megérzi a jelenlétét. És gondolatban elmondta a férfinak, hogy a fia tökéletlen ember, aki borzalmas dolgokat tesz pénzért, de egyszersmind tisztességes, megbecsülést érdemlő és bátor, ráadásul igencsak életben van.

Egy pillanat múlva a fény kialudt, és Keller apját már nem lehetett látni. Gabriel megfordult, és a Kensington Road felé indult. A Queen's Gate-hez közeledett, amikor jobbról motorkerékpár robogott el mellette. Már pár perccel korábban is látta, amikor a Sloane Streeten ment át, és azt megelőzően is, amikor a Downing Streetről távozott. Feltételezte, hogy a rajta ülő figura az MI5 megfigyelője. Most azonban, ahogy a hajlékony hátat és a csípő ívét nézte, már más véleményen volt.

Keleti irányban ment tovább a Hyde Park szélén, és miközben nézte, hogyan tűnik el a motorkerékpár hátsó lámpája, biztos volt benne, hogy hamarosan újra megpillantja. Nem is kellett sokáig várnia – két percet, vagy még annyit sem. Akkor a jármű egyenesen felé tartott. Ezúttal viszont nem ment el mellette, hanem hirtelen kanyarral megfordult egy forgalomterelő kúpnál, és megállt. Gabriel átvette a lábát az ülésen, és átkarolta a keskeny csípőt. Ahogy a motorkerékpár megindult, beszívta az ismerős vaníliaillatot, és megsimogatta a meleg, telt mell alsó ívét. Becsukta a szemét, és hét nap után először érzett megnyugvást.

A lakás a Bayswater Road egy csúnya, a világháború után épült házában volt. Korábban a Cég titkos lakásai közé

tartozott, de a Saul király úti központban – és mellesleg az MI5 berkeiben is – csak úgy tartották számon, mint Gabriel Allon magánrezidenciáját. Ahogy belépett, a kulcsot felakasztotta egy kampóra a konyhaajtón, és kinyitotta a hűtőszekrényt. Egy doboz friss tej volt benne, egy doboz tojás, egy jókora darab parmezán sajt, gomba, több zöldségféle és egy palack a kedvenc pinot grigio borából.

– A szekrény üres volt, amikor megérkeztem – mondta Chiara –, ezért pár dolgot beszereztem a sarki piacról. Reméltem, hogy ma együtt vacsorázunk.

– Mikor jöttél?

– Úgy egy órával utánad.

– Hogy sikerült elintézni?

– A szomszédban voltam.

Gabriel komoly tekintettel nézett a feleségére.

– A szomszédban hol?

– Franciaországban – válaszolt a nő habozás nélkül. – Hogy pontos legyek, egy farmházban Cherbourgtól nem messze. Négy hálószoba, konyha, remek kilátás a csatornára.

– Elintézted, hogy felvegyenek a fogadócsapatba?

– Nem egészen így történt.

– Pontosan hogyan?

– Ari intézte.

– Kinek az ötlete volt?

– Az övé.

– Ó, igazán?

– Úgy gondolta, hogy tökéletesen megfelelek a feladatra, és nem ellenkezhettem vele. Jól tudom, milyen

érzés, ha az embert elrabolják és fogva tartják, hogy váltságdíjat kapjanak érte.

– Éppen ezért nem engedtelek volna még a nő közelébe se.

– Nagyon régen volt, kedves.

– Nem is olyan régen.

– Számomra örökkévalóságnak tűnik. Néha olyan, mintha meg sem történt volna.

Becsukta a hűtőszekrény ajtaját, és finoman megcsókolta Gabrielt. A bőrzakója még mindig őrizte az éjszakai motorozás hidegét, de az ajka meleg volt.

– Egész nap vártuk, hogy megérkezz – mondta, és újra megcsókolta a férfit. – Az akciószervezők végül üzenetet küldtek, hogy felszálltál a British Airways Marseille-ből Londonba tartó járatára.

– Fura, de nem emlékszem, hogy tájékoztattam volna az akciószervezőket az utazási terveimről.

– Figyelik a hitelkártyád használatát, kedves – ezt te is tudod. A londoni kirendeltségtől egy csapat várt a Heathrow repülőtéren. Látták, ahogy Nigel Whitcombe-el elindulsz. Azt is látták, hogy a hátsó ajtón át megérkezel a Downing Street épületébe.

– Csalódott is voltam, hogy nem a főbejáraton mentünk be, de az adott körülmények között bizonyára ez volt a legjobb megoldás.

– Mi történt Franciaországban?

– A dolgok nem a terv szerint alakultak.

– És most mi lesz?

– A brit miniszterelnök valakiből nagyon gazdag embert akar csinálni.

- Mennyire gazdagot?
- Tízmillió eurót érőt.
- Ezek szerint a bűnözés mégis jól fizet.
- Általában igen. Éppen ezért van ilyen sok bűnöző.

Chiara elhúzódott Gabrieltől, és levette a kabátját. Feszes, magas nyakú, fekete pulóver volt rajta. A haját korábban úgy fogta össze, hogy beférjen a sisakba. Most, miközben Gabrielt nézte, több csatot is kivett belőle, és a haj gesztenyebarna zuhatagként hullott a vállára.

- Tehát? – kérdezte. – Akkor most hazamehetünk?
- Nem éppen.
- Ez mit jelent?
- Azt, hogy valakinek át kell adnia a váltságdíjat.

Gabriel kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- És valakinek haza is kell hoznia a lányt.

Chiara szeme keskenyebbre húzódott. Mintha kicsit sötétebb lett volna, ami sosem volt jó jel.

– Biztos vagyok benne, hogy a miniszterelnök mást is találhat rajtad kívül.

– Ebben én is biztos vagyok – mondta Gabriel –, de attól tartok, hogy most nem válogathat a lehetőségek között.

- Miért nem?

– Mert ma éjszaka az emberrablók még egy követeléssel előálltak.

- Téged akarnak?

Gabriel bólintott.

- Ha nem Gabriel viszi a pénzt, nincs lány.

Chiara a késői időpont ellenére főzni akart. Gabriel leült a parányi konyhaasztalhoz, amelyen egy pohár bor volt, és beszámolt a jeruzsálemi indulás óta történeteiről. Bármely más házasságban a feleség egész biztos hitetlenkedéssel és teljesen meglepődve fogadta volna a hallottakat, de Chiara mintha csak a zöldségfélék elkészítésével törődött volna. Mindössze egyszer nézett fel a munkából – amikor Gabriel a lubéroni üres celláról beszélt és a nőről, aki a karja között halt meg. A beszámoló végén sót öntött a tenyerébe, egy keveset beszórt a mosogatóba, a többit pedig egy tál vízbe, amely már forrt.

– És utána – szólalt meg – úgy döntöttél, hogy éjszakai sétát teszel Dél-Kensingtonba.

– Valami nagy butaság jutott az eszembe.

– Nagyobb butaság, mint elvállalni, hogy tízmillió euró váltságdíjat adsz át emberrablóknak cserébe a brit miniszterelnök barátnőjéért?

Gabriel nem felelt.

– Ki lakik a Victoria Road 59.-ben?

– Dr. és Mrs. Robert Keller.

Chiara már éppen meg akarta kérdezni Gabrielt, hogy miért ment el a házat megnézni, de akkor rájött.

– Mi a fenét mondtál volna nekik?

– Ez itt a probléma, ugye?

Chiara néhány gombát tett a vágódeszkára, és kezdte egyforma darabokra vágni őket.

– Talán jobb, hogy halottnak hiszik a fiukat – mondta elgondolkodva.

– És ha a te fiad lenne? Nem akarnád tudni az igazságot?

– Ha azt kérdezed, szeretném-e tudni, hogy a fiam emberek megölésével keres pénzt, a válaszem nem.

Egy darabig egyikük sem szólt semmit.

– Sajnálom – mondta Chiara kicsit később. – Nem akartam így beszélni.

– Tudom.

Chiara betette a gombát a serpenyőbe, majd sóval és borssal ízesítette.

– És ő tudta valaha is?

– Anyám?

A nő bólintott.

– Nem – felelte Gabriel. – Sosem tudott róla.

– De egész biztos gyanított valamit – mondta Chiara.

– Három évre eltűntél.

– Tudta, hogy titkos munkát végzek, és a dolognak Münchenhez is köze van. De sosem mondtam meg neki, hogy ténylegesen én gyilkoltam.

– Kíváncsi lehetett.

– Nem volt az.

– Miért?

– München az egész ország számára traumát jelentett – válaszolta Gabriel –, de különösen érzékenyen érintette az anyámhoz hasonlókat – a német zsidókat, akik túléltek a koncentrációs táborok poklát. Nem is igazán tudta olvasni a híreket az újságokban, vagy nézni a temetést a televízióban. Bezárkózott a műtermébe, és festett.

– És amikor hazamentél az Isteni harag akció után?

– Láttam a halált a szememben.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Tudta, hogy milyen.

– De sosem beszéltél róla?

– Sosem – mondta Gabriel, és megcsóválta a fejét. – Ő sem beszélt nekem soha arról, hogy mi történt a holokauszttal idején, és én sem mondtam el neki, hogy mit csináltam, amíg három évig Európában voltam.

– Gondolod, hogy megértően fogadta volna?

– Nem volt lényeges számomra, hogy mit gondol.

– Hogyne lett volna, Gabriel. Ennyire nem vagy fatalista. Ha az volnál, nem mentél volna el Keller régi házához az éjszaka közepén, hogy az apját nézd az ablakon át.

Gabriel semmit nem felelt. Chiara tésztát rakott a lobogó vízbe, és egy fakanállal megkeverte.

– És az a férfi milyen?

– Keller?

Bólintott.

– Nagyon tehetséges, rendkívül könyörtelen és a lelkiismeretnek nyoma sincs benne.

– Tökéletesnek tűnik a feladatra, hogy elvigyen tízmillió euró váltságdíjat Madeline Hart elrablóinak.

– Őfelsége kormánya úgy tudja, hogy halott. Mellesleg – tette hozzá Gabriel –, az emberrablók kifejezetten engem kértek a pénz átadására.

– Éppen ezért nem kellene elvállalnod.

Gabriel nem felelt.

– Hogyan tudhatták meg, hogy te is benne vagy a dologban?

– Észrevehettek Marseille-ben vagy Aix-ben.

– Miért akarnák, hogy egy olyan profi adja át a pénzt, mint amilyen te vagy? Miért nem egy közönséges beosztott a Downing Streetről, akit manipulálhatnak?

– Úgy vélem, hogy foglalkoznak a megölésem gondolatával. Ez viszont meglehetősen nehéz lesz.

– Miért?

– Mert nálam lesz a tízmillió euró, amit annyira akarnak, tehát *mi* dirigálunk.

– Ti?

– Ugye nem gondolod, hogy egyedül megyek? Valaki fedezni fog hátulról.

– Ki?

– Valaki, aki nagyon tehetséges, rendkívül könyörtelen és a lelkiismeretnek nyoma sincs benne.

– Azt hittem, hogy visszament Korzikára.

– Ott van – mondta Gabriel. – De hamarosan kap egy ébresztő telefonhívást.

– És mi lesz velem?

– Visszamész a cherbourgi házba. A váltságdíj kifizetése után oda viszem Madeline-t. Amikor arra alkalmas állapotban lesz, visszahozzuk Angliába. És utána hazamegyünk.

Chiara egy pillanatig csendben volt.

– Úgy beszélsz róla, mintha nagyon egyszerű lenne az egész – szólalt meg végül.

– Ha a szabályaim szerint játszanak, az is lesz.

Chiara gőzölgő tésztát és gombát tett egy tányér közepére, és leült Gabriellel szemben.

– Nincs több kérdés? – kérdezte a férfi.

– Csak egy – hangzott a válasz. – Mit látott a korzikai öreg nő, amikor belecsöppenttetted az olajat a vízbe?

Mire elmosogattak, már majdnem hajnali négy volt, vagyis Korzikán majdnem öt. Ennek ellenére Keller hangja nagyon élénk volt, amikor fogadta Gabriel hívását. Gabriel kódolt nyelven elmagyarázta, hogy mi zajlott le a Downing Streeten, és mi fog történni a nap folyamán.

– El tudsz menni az első járatral az Orlyra? – kérdezte.

– Minden gond nélkül.

– Bérelj autót a repülőtéren, és menj ki a tengerpartra! Hívlak, ha tudok valamit.

– Rendben van.

Miután befejezte a hívást, Gabriel elnyúlt az ágyon Chiara mellett, és aludni próbált, de nem tudott. Valahányszor lehunyta a szemét, annak a nőnek az arcát látta, aki a karja közt halt meg Lubéronban, a három villa völgyében. Teljesen mozdulatlanul feküdt, Chiara lélegzését hallgatta, és a Bayswater Road reggeli forgalmának neszét, miközben a londoni hajnal szürke fénye lassan behatolt a szobába.

Kilenckor frissen főzött kávéval ébresztette Chiarát, majd lezuhanyozott. Amikor előbukkant a fürdőszobából, a televízióban éppen Jonathan Lancaster beszélt az új és költséges kezdeményezéséről a nehéz helyzetben lévő brit családok megsegítésére. Gabriel önkéntelenül is csodálta a miniszterelnök alakítását. Egyetlen hajszálon függött a karrierje, mégis olyan határozott és magabiztos benyomást keltett, mint mindig. A beszéd végére még Gabrielt is teljesen meggyőzte, hogy az adófizetők pénzéből pár

millió fonttal meg lehet oldani a tartós szegénységben élők problémáit.

A következő hírben egy orosz energiacég szerepelt, amely kitermelési jogokat akart az Északi-tenger brit felségvizein. Gabriel kikapcsolta a televíziót, felöltözött, és kivett egy kilenc milliméteres Beretta pisztolyt a faliszekrény padlója alatti széfből. Azután még egyszer megcsókolta Chiarát, és kiment az utcára. A járda mellett várakozó Vauxhall Astra kormányánál Nigel Whitcombe ült. Rekordidő alatt ért a tízes épülethez, és kitette Gabrielt a Horse Guards Road felőli bejáratnál.

– Reménykedjünk, hogy ez a mostani akció nem úgy végződik, mint a másik – mondta színlelt vidámsággal.

– Reménykedjünk! – értett vele egyet Gabriel, és bement.

DOWNING STREET 10.

Jeremy Fallon a tízes számú épület hátsó bejáratánál várta Gabrielt. Meleg, nyirkos kézzel üdvözölte őt, majd szó nélkül bevezette a Fehér terembe. A helyiség ezúttal üres volt. Gabriel rögtön leült, de Fallon állva maradt. Benyúlt a zsebébe, és kivette egy bérelt autó kulcsait.

– Passat szedán, amilyet kért. Nagyon hálás lennék, ha egy darabban tudná visszaadni. Nem állok olyan jól anyagilag, mint a miniszterelnök.

Halványan elmosolyodott a tréfán. Egyértelmű volt, hogy miért nem mosolyog gyakran; a foga a barrakuda fogaira emlékeztetett. Átadta Gabrielnek a kulcsokat egy parkoló cédulájával.

– A Victoria pályaudvar melletti parkolóban van. A bejárat...

– Az Eccleston útról nyílik.

– Elnézést – jegyezte meg Fallon őszintén. – Időnként elfelejtem, hogy kivel van dolgom.

– Én nem – mondta Gabriel.

Fallon nem szólt semmit.

– Milyen színű az autó?

– Szigetszürke.

– Az meg mi a csuda?

– Nyomasztóan sötét árnyalat.

- És a pénz?
- A csomagtartóban van, két bőröndben, ahogy kérték.
- Mióta van ott?
- Ma kora reggeltől. Én magam vittem ki.
- Reméljük, hogy még mindig ott van.
- A pénz vagy az autó?
- Mindkettő.
- Ezt tréfának szánta?
- Nem – felelte Gabriel.

Fallon elkomorodott, leült Gabriellel szemben, és a körmeit vizsgálgatta. Már nem sok maradt belőlük.

– Elnézést kell kémem a tegnapi esti viselkedésemért – szólalt meg egy idő után. – A miniszterelnök érdekeit tartottam elsődlegesen fontosnak.

– Én is – mondta Gabriel.

Fallont láthatóan meglepte a kijelentés. A legtöbb befolyásos emberhez hasonlóan, ő sem volt hozzászokva, hogy őszintén beszéljenek vele.

– Graham Seymour figyelmeztetett, hogy maga időnként elég nyers tud lenni.

– Csak akkor, amikor emberéletek forognak kockán – felelte Gabriel. – És ahogy beülök annak az autónak a kormányához, veszélyben lesz az életem. Ami azt jelenti, hogy ettől a pillanattól fogva én hozom meg a döntéseket.

– Bizonyára nem szükséges emlékeztetnem, hogy az ügyet a lehető legdiszkrétebb módon kell intézni.

– Nem szükséges. Mert ha nem úgy tesszük, nem csak a miniszterelnöknek kell megfizetnie valamiért.

Fallon nem szólt semmit, csak ránézett a karórájára. 11.40 volt, husz perc maradt a várt telefonhívásig. Úgy kelt fel, mint aki már napok óta nem alszik jól.

– A miniszterelnök a tanácsteremben van a külügyminiszterrel. Pár percre nekem is be kell mennem hozzájuk. Utána kihozom a miniszterelnököt a telefonhíváshoz.

– Mi a találkozó témája?

– Az izraeli – palesztin konfliktussal kapcsolatos brit politika.

– Ne feledjék, hogy ki adja át a pénzt.

Fallon újra megeresztett egy borzalmas mosolyt, és fáradtan az ajtó felé indult.

– Tudta? – kérdezte Gabriel.

Fallon lassan megfordult.

– Mit kellett volna tudnom?

– Hogy Lancasternek és Madeline-nak viszonyuk volt.

Fallon kicsit habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Nem – szólalt meg végül. – Nem tudtam. Valójában még álmomban sem képzeltem volna, hogy olyasmit tesz, amivel veszélyeztetni mindazt, amiért addig küzdött. És ami furcsa – tette hozzá –, hogy én voltam az az idióta, aki bemutatta őket egymásnak.

– Miért tette?

– Mert Madeline a politikai munkánk lényeges része volt. És mert rendkívül okos, tehetséges nő volt, aki előtt korlátlan lehetőségek álltak.

Gabrielt meglepte, hogy Fallon múlt időben beszél az eltűnt kolléganőjéről. Ezt Fallon is észrevette.

– Nem egészen így értettem – mondta.

– Mire gondolt *valójában*?

– Nem tudom pontosan – felelte. Ezt a három szót nem mondta ki gyakran. – Egy ilyen ügy után a lány valószínűleg már sosem lesz ugyanaz a személy, aki volt, ugye?

– Az emberek szívósabbak, mint gondolnánk, főleg a nők. Ha megfelelő segítséget kap, folytathatja a korábbi életét. Egy dologban azonban igaza van – tette hozzá Gabriel. – Ugyanaz a személy már sosem lesz.

Fallon megfogta a kilincset.

– Szeretne még valami mást is? – kérdezte a válla fölött.

– Pár óra alvás jó lenne.

– Hogyan kéri?

– Tejjel, cukor nélkül.

Fallon kiment, és halkán becsukta az ajtót. Gabriel felállt, odament Turner festményéhez, amely a várost ábrázolta, és megállt előtte – egyik kezét az állára tette, a fejét pedig picit oldalra fordította. Az idő 11.43 volt, tizenhét perccel a várt telefonhívás előtt.

Fallon közvetlenül tizenkettő előtt tért vissza, Jonathan Lancaster társaságában. A miniszterelnök megjelenése hihetetlenül sokat változott. Már nem az a Lancaster volt, akit Gabriel a televízióban látott aznap reggel, a magabiztos politikus, aki ígéretet tett a brit társadalom helyzetének javítására. Olyan valaki lett belőle, akinek az életét és az állását közvetlenül fenyegette a brit történelem leglátványosabb politikai botrányába való belekeveredés

veszélye. Egyértelmű volt, hogy Lancaster már nem sokáig bírja a helyzet feszültségét.

– Biztos benne, hogy itt akar lenni? – kérdezte Gabriel, miközben kezét fogott a miniszterelnökkel.

– Miért ne lennék itt?

– Mert talán nem fog minden tetszeni önnek, amit hall.

Lancaster leült, ezzel egyértelművé téve, hogy maradni akar. Fallon előhúzta a mobiltelefont a kabátzsebéből, és kitette a dohányzóasztalra. Gabriel gyorsan kivette belőle az akkumulátort, hogy láthatóvá váljon a készülék belsejében lévő sorozatszám, és a saját BlackBerry telefonjával lefényképezte.

– Mit csinál? – kérdezte Lancaster.

– Az emberrablók minden valószínűség szerint utasítanak majd, hogy a készüléket valami olyan helyre tegyem, ahonnan sosem kerül elő.

– Akkor most miért fényképezi le?

– Biztosítás – mondta Gabriel.

Visszatette a saját BlackBerryjét a kabátzsebébe, és bekapcsolta az emberrablókét. Nem volt mit tenni, mint várni. Gabrielnek már óriási gyakorlata volt a várakozásban; saját számítása szerint az életének több mint a felében ezt tette. Várakozás vonatra vagy repülőgépre. Várakozás egy hírforrásra. Várakozás a napkeltére egy gyilkosság éjszakája után. Várakozás, hogy az orvos megmondja, a felesége életben marad-e, vagy meghal. Remélte, hogy a nyugodt viselkedése lecsillapítja Lancaster, de úgy tűnt, pont az ellenkező hatást érte el. A miniszterelnök rezzenéstelen tekintettel meredt a telefon

kijelzőjére. 12.03-kor a készülék még mindig nem szólalt meg.

- Mi a fene van? – kérdezte végül csüggedten.
- Azt akarják, hogy ön ideges legyen.
- Átkozottul jó munkát végeznek.
- Épp ezért fogom én lefolytatni a beszélgetést.

Újabb perc telt el a várt hívás nélkül. Végül, 12.05-kor a telefon megszólalt, és táncolni kezdett az asztal tetején. Gabriel felvette, és miközben a készülék a kezében folytatta a rezgést, megnézte a hívó azonosítóját. Ahogy számított rá, most egy másik telefont használtak. Felemelte a fedőlapot, és teljesen nyugodt hangon megkérdezte:

- Miben segíthetek?

Kis szünet következett, és Gabriel egy számítógép billentyűzetének a kopogását hallotta. Utána megszólalt a gépi hang.

- Ki maga? – kérdezte.
- Nagyon jól tudja – felelte Gabriel. – Lássunk neki!

A lány már régóta várja ezt a napot. Azt akarom, hogy mindent a lehető leggyorsabban befejezzünk és lezárjunk.

Újabb szünet következett, a billentyűk hangjával. Utána a hang azt kérdezte:

- Megvan a pénz?
- Éppen azt nézem – válaszolta Gabriel. – Tízmillió euró, jelöletlen, nem egymás utáni számozással, nyomkövető eszköz és festékpátron nélkül, ahogy kérte. Remélem, el tudja helyezni valami piszkos kis bankban, mert szüksége lesz rá.

Gyorsan Lancasterre pillantott, aki mintha rágott volna valamit, úgy mozgott az arca. Fallon olyan benyomást keltett, mintha nem tudna levegőt venni.

– Kész meghallgatni az utasításokat? – kérdezte a hang a billentyűk újabb kopogása után.

– Már több perce várom őket – felelte Gabriel.

– Van magánál írószer?

– Csak folytassa – mondta Gabriel türelmetlenül.

– Londonban van?

– Igen.

– Van autója?

– Igen, természetesen.

– Szálljon fel a Dover és Calais között közlekedő, négy óra negyvenes kompra! Az indulás után negyven perccel dobja a telefont a csatornába! Amikor Calais-ba ér, menjen a Richelieu út melletti parkolóba! Tudja, hogy hol van?

– Igen, tudom.

– Az északkeleti sarkában van egy szemétláda. Az új telefon annak az alján lesz, szalaggal feltéve. Miután levette, térjen vissza az autójához! Felhívjuk, és elmondjuk, hogy hová kell mennie.

– Bármilyen más?

– Egyedül jöjjön, semmi biztosítás, semmi rendőri kíséret. És ne késsé le a négy óra negyvenes kompot! Ha nem éri el, a lány meghal.

– Befejezte?

A vonal másik végén csend volt, semmi hang, még gépelés sem hallatszott.

– Ezt úgy veszem, hogy igen – mondta Gabriel. – És most figyeljen jól, mert csak egyszer mondom el. Ez a maga nagy napja. Keményen dolgozott, és már szinte látni a célt. De ne szúrja el valami ostobasággal! Engem csak az érdekel, hogy biztonságban hazahozzam a lányt. Ez most üzlet, semmi több. Intézzük úriemberek módján!

– Semmi rendőrség – mondta a hang pár másodperc elteltével.

– Semmi rendőrség – ismételte meg Gabriel. – Egy dolgot viszont még el kell mondanom. Ha megpróbál ártani akár Madeline-nak, akár nekem, a szolgálatom kideríti, hogy maga kicsoda. Utána pedig megkeresik és megölik magát. Megértette?

Ezúttal nem volt válasz.

– És még valami – mondta Gabriel. – Ne várakoztasson ismét öt percet egy hívásnál! Ha megteszi, nincs üzlet.

Ezzel bontotta a vonalat, és Jonathan Lancasterre nézett.

– Azt hiszem, jól ment. Nem így gondolja, miniszterelnök úr?

Nem túl gyakori látvány, hogy valaki a Downing Street 10. utcai ajtaján farmerban és fekete bőrzakóban lép ki, de pontosan ez történt egy október elejei, esős napon, 12.17-kor. Öt hét telt el az óta, hogy Madeline Hart eltűnt Korzikán, nyolc nap az után, hogy a fényképét és a videofelvételt Simon Hewitt sajtófőnök lakása előtt hagyták, és tizenkét óra az óta, hogy Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának miniszterelnöke beleegyezett, hogy tízmillió euró váltságdíjat fizet a lány

biztonságos visszatérése érdekében. A bejáratnál őrt álló rendőrnek erről természetesen fogalma sem volt. Azt sem vette észre, hogy a szokatlan öltözékű férfi az izraeli kém és gyilkos, Gabriel Allon, és hogy Gabriel fekete bőrzakója alatt egy töltött, félautomata Beretta pisztoly van. Ezért csak kellemes napot kívánt neki, és figyelte, ahogy Gabriel végigmegy a Downing Streeten a Whitehall biztonsági kapujához. Ahogy Gabriel átment a kapun, egy kamera fényképet készített róla. 12.19 volt.

Jeremy Fallon a Passatot a Victoria pályaudvar fedetlen részén hagyta. Gabriel úgy közelítette meg, mint minden autót, amelyik nem az övé – lassan és gyanakodva. Egyszer körbejárt, mintha karcolásokat keresne a festésen, utána pedig szándékosan leejtette a kulcsot a vörös téglás burkolatra. Leguggolt, és gyorsan szemrevételezte az alsó részt. Mivel semmi szokatlant nem látott, felállt, és megnyomta a csomagtartót nyitó gombot. A fedél lassan felemelkedett, és előtűnt két olcsó, műanyagból készült bőrönd. Az egyik cipzárját kicsit elhúzta, belepillantott, és százeurós bankjegyek szorosan egymásra rakott kötegeit látta meg benne.

Londoni mércével mérve abban az órában a forgalom csak enyhén volt katasztrofális. Gabriel egykor hajtott át a Chelsea hídon. Fél kettőre már London déli külvárosaiból is kijutott, és az M25-ös autópályán haladt. 2.00-kor bekapcsolta a Radio Four adót, hogy meghallgassa a híreket. Reggel óta kevés változás volt; Jonathan Lancaster még mindig a brit szegények problémáinak orvoslásáról beszélt, és egy orosz olajtársaság még mindig

olaj után akart kutatni az Északi-tengeren. Nem említették Madeline Hartot, sem a farmeros és bőrzakós férfit, aki tízmillió eurót készül fizetni a lány elrablójának. A férfi meghallgatta még a legfrissebb időjárás-jelentést, amelyből kiderült, hogy az idő valószínűleg gyorsan romlik majd délután, a csatorna partján pedig heves eső várható, viharos széllel. Utána kikapcsolta a rádiót, és szórakozott mozdulatokkal a korzikai talizmánt simogatta a nyakában. Amikor már nem él, hallotta az öreg nő hangját, akkor fogják megtudni az igazságot.

DOVER, ANGLIA

Mire Gabriel kiért az M20-as autópályára, ömlött az eső. Nagy sebességgel elhaladt Maidstone, Lenham Heath és Ashford mellett, és fél négykor érkezett meg Folkstone kikötőjéhez. Ott rákanyarodott az A20-as útra, és kelet felé tartott az általa valaha látott legzöldebb fű határtalannak tűnő mezejében. Végül feljutott egy dombra, amelynek tetejéről már látni lehetett a sötét és fehéren fodrozódó tengert. Az átkelés nem ígérkezett kellemesnek.

Ahogy az út leért a doveri partra, Gabriel megpillantotta a sziklákat, ahogy a krétafehér szín kiemelkedett az acélszürke ég háttéréből. A kompikikötőbe vezető utat világosan jelölték. Bement a jegypénztárba, igazolta a helyfoglalását, de közben végig a Passaton tartotta a szemét. Azután jeggyel a kézben újra beszállt a kormányhoz, és beállt az indulási kapunál várakozó autók sorába. *És ne késse le a négy óra negyvenes kompot! Ha nem éri el, a lány meghal.* Csak egy oka lehetett a figyelmeztetésnek, gondolta. Az emberrablók már szemmel tartják.

A szabályok nem engedik, hogy az utasok az autójukban maradjanak az átkelés közben. Gabriel futólag átgondolta a lehetőséget, hogy magával viszi a bőröndöket, de úgy döntött, hogy túl veszélyes lenne őket

a fedélzeten le-fel hurcolászni. Ezért gondosan lezárta az autót, kétszer is ellenőrizte a csomagtartót és mind a négy ajtót, majd felment az utastérbe. Ahogy a komp elindult a kikötőből, bement az ételbárba, ahol teát rendelt fánkkaal. Kint az ég egyre sötétebb lett, és 5.15-re már a tengert sem lehetett látni. Még öt percig maradt a helyén. Azután felállt, és a szélfúttá sétatfedélzet egy félreeső részébe ment. Egyetlen utas sem követte, ezért senki sem látta, ahogy átdob a korláton egy mobiltelefont.

Gabriel nem látta és nem is hallotta, ahogy a készülék leér a vízbe. Még két percig állt a korlátnál, és csak utána tért vissza a helyére az utastérben. És ott is maradt, az emlékezetében rögzítve a körülötte lévő arcát, egész addig, amíg a hangosbemondó be nem jelentette előbb angolul, utána pedig franciául, hogy az utasoknak vissza kell térniük az autójukhoz. Ügyelt rá, hogy ő érjen vissza elsőként a gépkocsi-fedélzetre. Kinyitotta a Passat csomagtartóját, és látta, hogy mindkét bőrönd a helyén van, benne a pénzzel. Utána beült a kormányhoz, és figyelte, hogy megy a többi utas is az autójához. A másik sorban egy nő egy kis Peugeot ajtaját nyitotta ki éppen. Szinte fiúsán rövid, szőke haja volt, és szív alakú arca. Gabriel azonban valami másra figyelt fel. A kompon a nő volt az egyedüli utas, aki kesztyűt viselt.

Gabriel egyenesen előre nézett, és mindkét kezét a kormányon tartotta.

A nő lesz az. Biztos volt benne.

Calais csúnya kis város a tengerparton. Részben angol, részben német, és szinte csak elenyésző mértékben

francia. A Richelieu út nem egészen egy kilométerre volt a kompikötőtől, a Calais-Nord néven ismert városrészben, amely egy nyolcszögletű, mesterséges sziget csatornák és kikötők között. Gabriel stukkódíszes házak sora előtt állította le az autót, majd három, nagykabátot és tradicionális pakol fejfedőt viselő afgán férfi tekintetétől követve, a park felé indult. A férfiak bizonyára gazdasági menekültek voltak, akik arra vártak, hogy illegális módon átjuthassanak a csatornán Nagy-Britanniába. Korábban volt számukra egy nagy tábor a parti homokdűnék között, ahonnan tiszta időben láthatták a másik parton szikrázó doveri sziklákat. A jó calais-i polgárok, a szocialista párt támogatói a táborra csak a „dzsungel” néven hivatkoztak, és ünnepezték a francia rendőrséget, amikor végre bezárta.

A szemetes a parkba vezető gyalogút jobb oldalán volt. Úgy egy méter magas lehetett, és sötétzöld színű. Mellette egy tábla arra figyelmeztette a látogatókat, hogy vigyázzanak a park pázsitjára és virágaira. Semmi utalás nem volt rajta egy a szemetes alján elrejtett mobiltelefon megkeresésére, pedig Gabriel, miután eldobta a hajójegyet, pont ezt tette. Azonnal megtalálta a készüléket, amelyet csomagok lezárásához használt szalaggal ragasztottak a szemetes aljára. Letépte és becsúsztotta a kabátzsebébe, majd felállt, és visszaindult a Passathoz. Éppen beindította a motort, amikor a telefon megszólalt.

– Nagyon jó – mondta a számítógéppel generált hang. – És most jól figyeljen!

A hang azt az utasítást adta Gabrielnek, hogy menjen egy Grand-Fort-Philippe nevű városban az Hôtel de la Mer

szállodába. Anette Ricard néven foglaltak ott szobát. A saját hitelkártyájával kell bejelentkeznie a szobába, és azt kell mondania, hogy Mademoiselle Ricard csak később érkezik aznap este. Gabriel korábban sosem hallott a szállodáról, de még a városról sem. A saját mobiltelefonjának internetes böngészőjével találta meg. Grand-Fort-Philippe Dunkerque nyugati határában volt, ott, ahol Nagy-Britannia történelme egyik legnagyobb katonai megaláztatását szenvedte el. 1940 tavaszán a brit expedíciós haderő több mint háromszázezer katonáját kellett evakuálni, ahogy a náci Németország lerohanta Franciaországot. A sietve végzett távozás során a brit egységeknek nem maradt más lehetőségük, tíz hadosztály számára elegendő hadianyagot kellett hátrahagyniuk. Elképzelhető, hogy erről az emberrablók semmit sem tudtak, amikor a szállodát kiválasztották, de Gabriel másképp gondolta.

Az Hôtel de la Mer nem pont a tengerparton volt. A kicsi, tiszta és frissen fehérre festett épület a várost két részre osztó folyócskára nézett. Gabriel háromszor is elhajtott a bejárat előtt, és csak utána állt be a rakodópart mellett lévő parkolóba. Senki nem ment ki a szállodából, hogy segítsen neki; nem olyan hely volt. Várt, hogy elmenjen egy arra járó autó, és csak akkor állította le a motort. Azután a kulcsot a farmernadrágja zsebébe tette, majd sietve kiszállt. A két bőrönd meglepően nehéz volt. Ha nem tudja, hogy mit tartalmaznak, feltételezhetette volna, hogy Jeremy Fallon ólomsúlyokat rakott beléjük. Felette sirályok köröztek, mintha azt remélnék, hogy összerogy a nagy súly alatt.

A szállodának nem volt igazi előtere, csak egy kicsi és kényelmetlen helyiség fogadta a vendégeket, amelyben egy sovány, kopasz portás ült úgy, mintha holdkóros lenne. Annak ellenére, hogy mindössze nyolc szoba volt az épületben, kis idő eltelt, mire megtalálta a foglalást. Az emberrablók utasítása ellenére Gabriel készpénzzel fizetett, és az előre nem látott költségekre is bőven hagyott pénzt.

– Van másik kulcs is a szobához? – kérdezte.

– Természetesen.

– Megkaphatnám?

– És mi lesz Mademoiselle Ricard-ral?

– Majd én beengedem.

A portás rosszállóan nézett, ahogy átadta a másik kulcsot is.

– Nincs több? – kérdezte Gabriel. – Csak ez?

– Természetesen a szobalánynál is van. És nálam is.

– Biztos benne, hogy senki sincs a szobában?

– Teljes mértékben – felelte a portás. – Én magam készítettem elő nemrég.

A gondoskodásért cserébe Gabriel egy tízeurós bankjegyet tett a pultra. A szurtos kéz megragadta, és eltüntette a nem túl jól szabott blézer zsebében.

– Szüksége van segítségre a csomagjához? – kérdezte a portás, noha aznap este semmit sem akart kevésbé, mint hogy Gabrielnek segítsen.

– Nem, köszönöm – felelte Gabriel vidáman. – Magam is boldogulok.

Végighúzta a bőröndöket a linóleumpadlón, majd, miközben mindent megtett annak érdekében, hogy

könnyűnek tűnjenek, megragadta őket, és megindult felfelé a keskeny lépcsőn. A kulcsot olyan óvatosan tette be a zárba, mint amikor az orvos nyúl bele a beteg egy érzékeny testrészébe. Belépve a szobát üresnek találta, csak az éjjeliszekrényen égett egy halvány fényű lámpa. A bőröndöket rögtön a küszöbnél hagyta. Utána bezárta az ajtót, elővette a Berettát, majd gyorsan átvizsgálta a beépített szekrényt és a fürdőszobát. Miután meggyőződött róla, hogy egyedül van, láncsal is megerősítette az ajtót, elbarikádozta a szobában található összes bútorral, a két bőröndöt pedig betolta az ágy alá. Éppen felállt, amikor a Calais-ben felvett telefon újra megszólalt.

– Nagyon jó – mondta a számítógéppel generált hang. – És most jól figyeljen!

Ezúttal Gabrielnek is voltak követelései. A nőnek egyedül kell érkeznie, biztosító kíséret és fegyver nélkül. Fenntartotta magának a motozás jogát – alaposan és mindenre kiterjedően, tette hozzá, hogy ne legyen semmi meglepetés. Utána a nő kedvére vizsgálhatja a bankjegyek eredetiségét, és hogy megvan-e mind a tízmillió euró. Megszámolhatja a pénzt, megszagolhatja, megkóstolhatja vagy akár csókolgathatja is – nem számít, fő az, hogy ne próbáljon semmit ellopni belőle. Ha ezt tenné, mondta Gabriel, a nő megsérül, még hozzá súlyosan, és ugrik az üzlet.

– És ne álljon elő buta fenyegetésekkel, hogy megöli Madeline-t – mondta. – A fenyegetések felbőszítik a titkosszolgálatomat.

– Egy óra múlva – felelte a hang, és a vonal megszakadt.

Gabriel kivett egy merev hátú széket a barikádból, és odatette a lőrészzerűen keskeny ablakhoz. A következő hatvanhét percben ott ült, és a lenti utcát nézte. A várakozás negyvenedik percében egy esernyős férfi sietett el a szálloda mellett, és csak annyi időre állt meg, hogy megnézzze, nyitva van-e a Passat jobb első ajtaja. Azután már nem volt több autó vagy gyalogos, csak a sirályok köröztek a levegőben, és kóbor macskák egy csapata lakmározott a szomszédos haléletterem szemetesénél. Várakozás, gondolta. Mindig csak a várakozás.

Amikor hatvan perc eltelt, és még mindig nyoma sem volt a nőnek, Gabrielt szorongás fogta el, és az érzés percről percre erősödött. Akkor azonban, végre, egy BMW kombi araszolt be az ő kocsija melletti parkolóba. Kinyílt az ajtó, és előbb egy divatos csizma jelent meg, azután pedig egy farmernadrágos, hosszú láb. A láb olyan nőé volt, akinek szénfekete haja a válláig ért, és eltakarta az arcát, hogy nem lehetett látni. Gabriel azt nézte, a látogató hogyan megy át az utcán az esőben, figyelte a járás ritmusát, és hogy miképp hajlik a térde. A járás nagyon különös dolog; olyan, mint az ujjlenyomat, vagy a retina képe. Egy arcot könnyű megváltoztatni, de még a profi titkosszolgálati ügynököknek is nehézséget jelentett a járásmódjuk megváltoztatása. Gabriel rájött, hogy ezeket a lépteket már látta. A nő volt a kompról.

Biztos volt benne.

GRAND-FORT-PHILIPPE, FRANCIAORSZÁG

Egy percbe sem telt, hogy a látogató felérjen az utcáról a szálloda harmadik emeletére. Gabriel ez alatt az idő alatt eltávolította a barikádot a bejárattól. Utána az ajtóhoz tapasztotta a fülét, és hallgatta a csizmasarkak kopogását a szőnyeg nélküli folyosón. Az ajtó elég tömör és vastag volt, hogy egy golyót lelassítson, de megállítani már nem tudta volna. A nő halkán kopogott, mintha azt gondolná, hogy bent gyerekek alszanak.

– Egyedül van? – kérdezte Gabriel franciául.

– Igen – hangzott a válasz.

– Van fegyvere?

– Nincs.

– Tudja, hogy mi történik akkor, ha fegyvert talállok magánál?

– Ugrik az üzlet.

Gabriel pár centire kinyitotta az ajtót, de a biztosítóláncot nem vette le.

– Nyújtsa be a kezét! – mondta.

A nő egy pillanatig habozott, de engedelmeskedett. A keze hosszú és halvány bőré volt. Egyetlen, ezüstsálakból összefont gyűrűt viselt, és kis tetoválás volt a mutatóujja és a hüvelykujja között. Gabriel megragadta a csuklót, és fájdalmasan felfelé fordította. Az alsó részen

egy fiatalkori öngyilkossági kísérlet rég behegedt sebei látszottak.

– Ha még használni szeretné a kezét – mondta –, mindenben engedelmeskednie kell. Érti?

– Igen – sóhajtotta a nő.

– Dobja a padlóra a táskáját, és csúsztassa be az ajtón!

A nő újra engedelmeskedett. Miközben Gabriel a balkezével még mindig a csuklót tartotta, lenyúlt, és kiszórta a táska tartalmát a padlóra. Csak az volt benne, amire az ember egy francia nő kézitáskájában számíthat, két figyelemre méltó kivétellel: az egyik egy olyan nagyító volt, amelyet az ékszerészek használnak, a másik pedig egy infravörös kézilámpa. Gabriel levette az ajtóról a láncot, akkorát fordított a csuklón, hogy az szinte eltört, és behúzta a nőt. Az ajtót a lábával zárta be. Azután a látogatóját arccal a falnak nyomta, és az ígéretének megfelelően, alapos motozásnak vetette alá, de közben biztos volt benne, hogy olyan helyeken jár, ahol már sok férfikéz megfordult.

– Élvezi? – kérdezte a nő.

– Igen – felelte Gabriel. – Valójában az óta nem volt ennyi örömben részem, hogy egy golyót kivettek belőlem.

– Remélem, fájt.

Gabriel levette a sötét parókát, és végighúzta a kezét a nő fiúsán rövid, szőke haján is.

– Befejezte? – kérdezte a nő.

– Forduljon meg!

A látogató engedelmeskedett, és először álltak egymással szemben. Magas volt, és karcsú. Hosszú végtagjai voltak, és kis melle, mint Degas táncosnőinek.

Szív alakú arca pajkos és ártatlan volt, az ajkán pedig enyhe, ironikus mosoly játszott. A Cég rajongott az ilyen arcokért. Gabriel azon tűnődött, hány embert hálózhatott már be.

– Hogyan végezzük a munkát? – kérdezte a nő.

– A szokásos módon – válaszolta Gabriel. – Maga vizsgálja a pénzt, én pedig pisztolyt tartok a fejéhez. És ha bármi olyasmit tesz, amitől ideges leszek, kiloccsantom az agyvelejét.

– Mindig ilyen elragadóan viselkedik?

– Csak azokkal a lányokkal, akiket igazán kedvelek.

– Hol van a pénz?

– Az ágy alatt.

– Kivenné nekem?

– Szó sem lehet róla.

A nő nagyot sóhajtott, letérdelt az ágy lábánál, és előráncigálta az egyik bőröndöt. Kinyitotta, és mindegyik irányban megszámlolta a kötegeket, először függőlegesen, utána pedig vízszintesen. Azután kivett egyet középről, mint amikor egy éghajlatkutató jégmintát vesz a befagyott tóból, és az abban lévő pénzt is megszámlolta.

– Befejezte? – kérdezte Gabriel, mintha csak csúfolódna vele.

– Most kezdünk csak hozzá.

A nő kiválasztott hat köteg bankjegyet a bőrönd hat különböző részéről és hat különböző mélységből, megszámlolta a bennük lévő pénzt, és egy bankjegyet mindegyikből kivett. Gyorsan számolt, mint aki bankban vagy kaszinóban dolgozott. Vagy talán, gondolta Gabriel,

egyszerűen csak sok időt töltött már lopott pénz számolásával.

– Szükségem van a dolgaimra – mondta a látogató.

– Bizonyára nem gondolja, hogy hátat fordítok magának.

A nő az ágyon hagyta a hat százeurós bankjegyet, és odament a bejárathoz a nagyítóért és az infravörös lámpáért. Amikor visszatért, leült az ágy szélére, és a nagyítóval gondosan megvizsgálta mindegyik bankjegyet, nincs-e rajtuk bármi jel, ami hamisításra utalhat – elmosódott kép, hiányzó szám vagy karakter, esetleg hologram vagy vízjel, amely nem tűnik eredetinek.

Mindegyik pénz vizsgálata egy percnél is tovább tartott. Amikor végzett, letette a nagyítót és felvette az infravörös lámpát.

– Le kell kapcsolnia a szobai világítást.

– Először azt kapcsolja be! – szólalt meg Gabriel, és az infravörös lámpára mutatott.

A kérés teljesült. Gabriel körbejárta a szobát és lekapcsolta a fényeket, míg végül nem maradt más, mint az infravörös lámpa bíborszínű izzása. A nő mind a hat bankjegyet megvizsgálta a fényben. A biztonsági csíkok halványzöld színnel világítottak, bizonyítva, hogy a pénz eredeti.

– Nagyon jó.

– El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy elégedett. – Gabriel felgyújtotta a szobai fényeket. – Most nekem van egy követelése – mondta. – Mondja meg Paulnak, hogy hívjon fel egy órán belül, különben nincs üzlet.

– Nem fog örülni.

– Említse meg neki a pénzt! – mondta Gabriel. – Az majd jobb kedvre deríti.

A nő újra feltette a parókát, összeszedte a dolgait, és szó nélkül távozott. Gabriel az ablakból figyelte, ahogy elhajt. Azután egy darabig még ott maradt, nézte a nedves utcát és várta, hogy a telefon megszólaljon. A hívás negyed tízkor futott be, pont egy óra elteltével. A számítógéppel generált szóözőn után Gabriel nyugodtan előadta a követelését. Ezt csend fogadta, gépelés hallatszott. majd megszólalt a hang. Vékony volt, élettelen, és nem a megfelelő szavakat hangsúlyozta.

– Én hozom a döntéseket – mondta –, és nem maga.

– Ezzel tisztában vagyok – felelte Gabriel teljesen nyugodtan. – De ez most üzleti tranzakció, semmi több. Pénzt áruért cserébe. És hanyag volnék, ha az eladás előtt nem tanúsítanék kellő óvatosságot.

Újabb szünet, gépelés, majd a hang.

– Ez a hívás nagyon hosszúra nyúlik. Fejezzük be, és várjon, amíg visszahívjuk magát.

Gabriel úgy tett, ahogy mondták neki. Egy perccel később már egy másik készülékről hívták. A hang részletes utasításokat sorolt fel, amelyeket Gabriel leírt az Hôtel de la Mer levélpapírjára.

– Mikor – kérdezte.

– Egy óra múlva – mondta a hang.

Azután elhallgatott. Gabriel bontotta a kapcsolatot, és újra elolvasta az utasításokat, hogy biztos lehessen benne, megfelelően írta le őket. Egy probléma volt csak.

A pénz.

A következő öt perc során Gabriel gyors egymásutánban három hívást bonyolított le. Az első kettőt a szobai telefonról – először a szomszéd szobát hívta, de ott senki nem válaszolt, utána pedig az álmos éjszakai portást, aki megerősítette, hogy a szoba üres. Gabriel lefoglalta éjszakára, és megígérte, hogy egy órán belül kifizeti. Azután a saját mobiltelefonjáról felhívta Christopher Kellert.

– Hol vagy? – kérdezte.

– Boulogne-ban – válaszolta Keller.

– Azt szeretném, ha ötvenöt perc múlva besétálnál Grand-Fort-Philippe-ben az Hôtel de la Mer bejáratán.

– Miért?

– Mert el kell intéznem valamit, és biztosra kell vennem, hogy senki nem lophatja el a poggyászatot, amíg távol vagyok.

– Hol van a poggyász?

– A szomszéd szobában az ágy alatt.

– Hová mész?

– Fogalmam sincs.

Ismét eltelt egy óra, megint csak várakozással. Gabriel arra használta az időt, hogy rendbe tegye a szobát és egy csésze neszkávét készítsen magának, olyan erőset, amelyet addig talán még sosem ivott. Már a harmadik éjszakát töltötte alvás nélkül – a Lubéron, a Downing Street és

most ez. Érezte, hogy már nem sokáig bírja. Még pár óra, gondolta, ahogy a keserű folyadékot leeresztette a torkán.

Tíz perccel tíz után lement a földszintre, ahol azt mondta az éjszakai portásnak, hogy egy bizonyos Monsieur Duval érkezik hamarosan. Kifizette a szoba árát, és otthagytott egy borítékot, hogy adják oda Monsieur Duvalnak, amikor megjön. Azután kiment, és beült a Passat kormányához. Ahogy elindult, a visszapillantó tükörbe pillantva látta, hogy Keller a megbeszélrt időpontban belép a szálloda épületébe.

Ezúttal nemcsak az úti célt adták meg, hanem azt is, hogy merre kell mennie. Szélmalmok között vitt az út, majd egy olyan helyre ért, ahol gáztelepek voltak, finomítók és Nyugat-Dunkerque vasúti depói. Előtte kavicshegyek magasodtak, mint az Alpok kicsinyített mása. Portenger közepén haladt el mellettük, és rátért egy keskeny útra, amely egy hosszú, hullámtörő gáton futott. Tőle jobbra a dunkerque-i kikötő darui voltak, balra a tenger. Az út elején nullázta a napi kilométer-számlálót; majd pontosan másfél kilométer után leállt az út szélére, és kikapcsolta a motort. Az autó rázkódott az erős, nedves szélben. Gabriel kiszállt, felhajtotta a kabátja gallérját, és elindult a parton. Dagály volt; a homok olyan kemény és sima, mint egy parkoló aszfaltja. Megállt a víz szélén, és behajította a Berettáját a tengerbe. Megfelelő végső hely egy katona fegyvere számára, gondolta, ahogy visszaindult az autóhoz. A tenger fenekén, Dunkerque partjainál.

Amikor visszaért az útra, ismét szétnézett mindkét irányban – először keletre, utána nyugatra, majd ismét

kelet felé. Nem látszott más ember, vagy közeledő jármű fénye, csak a kikötői daruk lámpái világítottak, és a távoli finomítók tornyain égtek a gázlángok. Gabriel kinyitotta a csomagtartót, és a földre tette a kulcsot, a bal hátsó kerék belső oldalához. Utána bemászott a csomagtartóba, magzati pozícióra emlékeztető testhelyzetet vett fel, és behúzta a csomagtartó fedelét. Pár másodperc múlva megszólalt a telefon.

– Bent van? – kérdezte a hang.

– Bent vagyok.

– Öt perc – mondta a hang.

De vagy tíz perc is eltelt, mire Gabriel meghallotta, hogy egy autó áll meg mögötte. Ajtó nyílt és csukódott, utána pedig csizmasarkak ismerős kopogása hallatszott az aszfalton. A nő az, gondolta, ahogy az autó megindult. Biztos volt benne.

Dunkerque-et elhagyva több mint egy óráig mentek, és csak kétszer álltak meg. Utána a nő rákanyarodott egy hepehupás csapásra, de akkor sem lassított le, mintha csak büntetni akarná Gabrielt az arcátlanságáért, hogy a tízmillió eurós váltságdíj átadása előtt meg akar győződni róla, a túszer életben van. Egy helyen a Passat alja nagy puffanással hozzá is ütődött a talajhoz. A csomagtartóban a hang olyan volt, mintha jéghegynek ütköztek volna.

A hepehupás szakasz után kavicsréteg következett, végül egy garázs betonpadlója. Gabriel ezt onnan tudta, hogy miután az autó megállt, a motor hangja visszaverődött a falakról. Egy pillanattal később csend lett, a nő kiszállt, és hallani lehetett, ahogy a csizmája a

padlón kopog. A csomagtartó pár centiméterre kinyílt, és a keskeny, világos bőrű kéz valami csuklyafélét tett be, amit Gabriel azonnal a fejére húzott.

– Készen van? – kérdezte a nő.

– Igen.

– Tudja, hogy mi fog történni, ha a csuklyát leveszi?

– A lány meghal.

Gabriel hallotta, hogy a csomagtartó fedele felemelkedik. Utána két kéz, egyértelműen férfikéz, megragadta a vállánál és a lábánál fogva, és kiemelték. Valakik meglepően óvatosan állították a talpára, meggyőződtek róla, hogy elég magabiztosan áll a lábán, és csak utána bilincseltek össze műanyag bilincsel a kezét a háta mögött. Azután két oldalról szorosan megmarkolták, és átvezették a kavicsos részen. Kicsit lassítottak, hogy felsegítsék egy téglalépcső két fokán, majd át egy küszöbön.

Bent a fapadló egyenetlen volt, mint egy régi parasztházban. Ahogy többször hirtelen irányt változtattak, Gabrielnek az volt az érzése, hogy profik vezetik. Némi fáradtsággal leereszkedtek egy lépcsőn valami hűvös pincehelyiségbe, amelyben mész és nedves falak szagát lehetett érezni. Ösztökélték, hogy menjen még vagy egy métert, utána megállították és lenyomták egy ágy szélére. Gabriel feszülten figyelte a lépések hangját, ahogy az örök távolodtak, és megpróbálta megállapítani, hogy hányan lehetnek. Utána becsapódott egy nehéz ajtó, mint amikor a koporsóra kerül rá a fedél. Ezt követően már semmilyen hang nem volt. Csak a

szagot lehetett érezni. Nehéz és hányingert keltően édes volt. Fogságban tartott ember szaga.

Gabriel mozdulatlanul és csendben ült, mivel biztosra vette, hogy egyedül hagyták a helyiségben. De pár másodperc múlva egy kéz levette a fejéről a csuklyát. A kéz fiatal nőé volt, vékony, porcelánszerűen halvány, mégis nagyon szép.

– Madeline Hart vagyok – szólalt meg a nő. – Maga kicsoda?

ÉSZAK-FRANCIAORSZÁG

Gabriel akkor már kilenc napja próbált gondolatban megfelelő képet festeni a tús arcáról. Csak faszénnel rajzolt vázlat volt, vászon sok másik között, munka egy régi barát számára, most végre ott ült előtte maga a modell, akiért annyit küzdött, tehát be lehetett fejezni a portrét. Sötétkék melegítőt viselt, és fűző nélküli vászoncipőt. Soványabb volt, mint a videofelvételen – még az életben létét bizonyító, utolsó felvételen látottnál is vékonyabb –, a haja pedig közel három centit nőtt az eltűnése óta. Ahogy hátrafésülte a homlokából, a háta közepéig ért. Az arccsontja kiállt, kékesszürke szeme alatt pedig sötét foltok voltak, mintha zúzódások lettek volna. A kezét összefonta az ölében. A csuklója csont és bőr volt; a körmei tövig lerágva. De még így is méltóság és magabiztosság érzése áradt belőle. Világos volt, hogy Jeremy Fallon miért tartotta egyértelműen esélyesnek parlamenti helyre – és Jonathan Lancaster miért tett érte kockára mindent. Gabrielnek akkor hirtelen eszébe jutott, hogy most ő is éppen azt teszi.

– Azért vagyok itt, hogy kiszabadítsam, Madeline – szólalt meg végül, válaszolva az előző kérdésre. – A játszma a végéhez közeledik.

– Látni akarta, hogy életben vagyok?

Gabriel egy pillanatig várt, és csak utána bólintott.

– Nos, *élek* – mondta a lány. – Legalábbis úgy gondolom. Időnként nem vagyok benne biztos. Nem tudom, hogy mennyi az idő, milyen nap van vagy melyik hónap hányadika. Azt sem tudom, hogy hol vagyok.

– Azt hiszem, hogy Franciaországban – mondta Gabriel. – Valahol az északi részen.

– Hiszi?

– Egy autó csomagtartójában hoztak ide.

– Én is sok időt töltöttem egy autó csomagtartójában – szólalt meg a lány együtt érzően. – És mintha emlékeznék egy hajóútra is pár órával az elrablásom után, de ebben nem vagyok biztos. Valami injekciót adtak. Azután minden elhomályosult.

Gabriel gyanította, hogy a beszélgetésüket figyelik. Éppen ezért nem mondta el Madeline-nak, hogy a kontinensre egy tizennégy méteres, *Moondance* nevű motoros hajóval vitték, amelyet egy Marcel Lacroix nevű csempész vezetett, és amelyen ott volt az a férfi, akivel a lány korábban együtt ebédelt aznap délután a Les Palmiers-ben. Sok kérdést szeretett volna feltenni a csak Paul néven ismert férfiről. Mikor találkoztak? Milyen jellegű volt a kapcsolat? Ehelyett csak arról kérdezte a nőt, hogy vissza tud-e emlékezni az elrablása körülményeire.

– A Piana és Calvi közötti úton történt. – Itt a lány abbahagyta. – Volt már ott?

– Korzikán?

– Igen.

– Soha az életben.

– Pedig nagyon szép hely – jegyezte meg Madeline, angolokra jellemző módon. – Nos, a kelleténél kicsit gyorsabban mentem a motorral, ami általában jellemző rám. Egy beláthatatlan kanyar után autó kanyarodott ki elé. Sikerült fékeznem, de még így is elég erősen ütköztem neki a kocs oldalának. Ki tudja, mikorra gyógyulnak be a horzsolások és a zúzódások. – Megdörzsölte a keze fejét. – Mennyi idő telt már el? – kérdezte. – Mióta tartanak fogva?

– Öt hete.

– Csak? Nekem hosszabbnak tűnt.

– Jól bántak magával?

– Úgy nézek ki, mint akivel jól bántak?

Gabriel nem válaszolt.

– Nem ettem mást, csak kenyeret, sajtot és zöldségkonzervet. Egyszer adtak valamennyi csirkehúst – tette hozzá –, de beteg lettem tőle, ezért nem kaptam többet. Kértem rádiót, de nem adtak. Kértem könyveket vagy egy újságot, hogy valamennyire tisztában legyek a világban történetekkel, de azt sem kaptam.

– Nem akarták, hogy saját magáról olvasson.

– Mit tud rólam a világ?

– Hogy eltűnt – ez minden.

– És mi van azzal a borzalmas videofelvétellel, amelyre kényszerítettek?

– Senki nem látta. Leszámítva a miniszterelnököt és a legközelebbi segítőit.

– Jeremy?

– Igen.

– Simon?

Gabriel bólintott.

– És maga? Feltételezem, hogy ön is látta.

Gabriel nem szólt semmit. Madeline véresre vakarta a keze fejét, mintha csak büntetni próbálná magát. Gabriel szerette volna lefogni a kezét, de nem tudta – az övé is hátra volt kötve.

– Nem volt más választásom, beszélnem kellett a kamera előtt – szólalt meg végre a lány.

– Tudom.

– Azt mondták, hogy megölnék.

– Tudom.

– Próbáltam hazudni – hinnie kell nekem. Próbáltam azt mondani, hogy semmi nem volt Jonathan és énköztem, de mindent tudtak. Időpontokat, dátumokat és helyszíneket – *mindent*.

Itt abbahagyta, és fürkésző tekintettel nézett a férfitra.

– Maga nem angol.

– Ez nem számít – mondta Gabriel.

– Rendőr?

– A miniszterelnök barátja vagyok.

– Akkor tehát kém?

– Valami olyasmi.

A nő kicsit elmosolyodott. A mosoly valamikor szép lehetett, de most valami hisztérikus benyomást keltett. Helyre fog jönni, gondolta Gabriel, de időbe telik.

– Kérem, Madeline, ezt hagyja abba – mondta.

– Mit hagyjak abba?

– Amit a kezével csinál.

A nő lenézett a keze fejére. Már vérzett.

– Elnézést. – A hangja teljesen engedelmes volt. Összeszorította a kezét, hogy az ökle egészen elfehéredett.

– Miért tették ezt velem?

– Pénzért – válaszolta Gabriel.

– Zsarolják Jonathant?

A férfi bólintott.

– Mennyire?

– Nem fontos.

– Mégis, *mennyi*?

– Tízmillió.

– Te jó ég – suttogta a lány. – És beleegyezett, hogy kifizeti?

– Szemrebbenés nélkül.

– Mi történik most?

– Módot találunk a cserére, hogy mindkét fél elégedett legyen.

– Az mikor lesz?

– Nemsokára.

– Mégis, mikor? – tartott ki a kérdés mellett a lány.

– Mindent megteszek, hogy reggelre kihozzam innen.

– Attól tartok, hogy nekem ez semmit sem mond.

– Pár óra.

– És utána?

– Elvisszük valami biztonságos helyre, ahol végre tisztálkodhat és pihenhet. Utána pedig hazamegy.

– Minek? Az életem tönkrement, egyetlen ostoba hiba miatt.

– Senki nem fog tudni a váltságdíjról vagy a kapcsolatról. Mintha meg sem történt volna.

– Amíg az újságírók ki nem derítik. Utána pedig szétcincálnak. Ezt fogják tenni. *Mindig* ezt teszik.

Gabriel éppen válaszolni készült, amikor valaki ököllel kétszer megverte az ajtót. Madeline megriadt, amitől Gabriel gyomra összerándult. A nő gyorsan feltette rá a csuklyát. Bizonyára a saját fejére is feltett egyet, gondolta, de biztos nem lehetett benne, mert a szöveten át semmit sem látott.

– A nevét még nem árulta el – mondta Madeline.

– Nem fontos.

– Szerettem őt, tudja. Nagyon szerettem.

– Tudom.

– Sokáig már nem bírom.

– Tudom.

– El kell innen vinnie.

– El is fogom vinni.

– Mikor?

– Hamarosan.

Levették a műanyag bilincseket, betették őt a csomagtartóba, és elindultak vele a hepehupás úton. Az autó alja a korábbi helyen leért a talajra, de utána már simán és gyorsan haladtak az aszfaltozott részen. Nagyon sok eső eshetett, mert az útról felvert vízcseppek szüntelenül doboltak a kerék fölé. A hang olyan álmosító volt, hogy Gabriel egy kis időre el is aludt. Azt álmodta, hogy Madeline a csontig lekaparta a keze fejét.

– Sokáig már nem bírom.

– Tudom.

– El kell innen vinnie.

– El is fogom vinni.

– Mikor?

– Hamarosan.

Tíz perccel az után, hogy felébredt, az autó mozgása megszűnt. A motor leállt, egy ajtó kinyílt, és távolodó csizmasarkak kopogását lehetett hallani az aszfalton. Utána már csak az esőt és a parton megtörő hullámok neszét. Gabriel egy pillanatig attól tartott, hogy olyan halált szánnak neki, mintha élve temetnék el. Abban a pillanatban megszólalt a telefon a kabátzsebében.

– Mondtuk magának, hogy semmi kísérő nem lehet.

– Nem gondolhatták komolyan, hogy csak úgy otthagynak a szobában tízmillió eurót, ugye?

– Mostantól fogva pontosan az utasításaink szerint járjon el, különben a lány meghal.

– Szavamat adom rá – mondta Gabriel.

Csend volt, majd a gépelés hangját lehetett hallani.

– A tartalék kulcs a csomagtartó fedelén van, közvetlenül a feje fölött. Ragasztószalag tartja. Menjen vissza a szobájába, és várjon a hívásunkra!

– Mikor hívnak?

A vonal megszakadt. Gabriel leszedte a kulcsot a feje fölül. Azután megnyomta a csomagtartó nyitógombját, és megérezte az arcán a nyugtató esőcseppeket.

GRAND-FORT-PHILIPPE, FRANCIAORSZÁG

Amikor Gabriel belépett az Hôtel de la Mer-i szobájába, Keller az ágyon kuporgott, égő cigarettával az ujjai között, és tekintetét a televízió képernyőjére szegezte. Az Angol Premier Liga két csapata, a Fulham és az Arsenal mérkőzésének a felvételét ismételték.

– Kényelmesen ülsz? – kérdezte Gabriel.

– Láttam, ahogy megérkezel. – Keller a készülék felé fordította a távkapcsolót, és megnyomta a kikapcsolás gombját. – Nos?

– Él.

– Mennyire rossz az állapota?

– Nagyon.

– Most mit teszünk?

– Várunk egy telefonhívásra.

Keller bekapcsolta a televíziót, és új cigarettára gyújtott.

Gabrielt ezúttal elhagyta a szokásos nyugalma. Megpróbált a futballmérkőzésre koncentrálni, de úgy tűnt, idegesítőnek tartja a látványt, hogy rövidnadrágos férfiak labdát kergetnek a gyepen. Végül újabb adag méregerős neszkvét készített magának, és megitta az ablaknál elfoglalt megfigyelőposztján. A tengerbe ömlő patakban

megfordult a víz folyásának iránya; most a tenger felől áramlott. Az idő az óta nem változott, hogy utoljára megnézte: hajnali 3.22 volt. Tényekkel lehet igazolni, jegyezte meg magában, hogy soha semmi jó nem történik hajnali 3.22-kor.

– Nem telefonálnak – mondta inkább magának, mint Kellernek.

– Miért ne telefonálnának?

– Hogy lehetsz ennyire biztos benne?

– Mert túl nagy utat megtettek már. És egy dolgot ne felejts el! – tette hozzá. – Ezen a ponton ők is legalább annyira szeretnének megszabadulni Madeline-től, mint ahogy te vissza akarod őt kapni.

– Pont ettől tartok.

Keller komolyan ránézett.

– Mikor aludtál utoljára?

– Szeptemberben.

– Van bármi esélye, hogy rám bíz a pénz átadását?

– Abszolút semmi.

– Azért meg kellett kérdeznem.

– Értékelem az ajánlatot.

Keller a képernyőt nézte. Valaki nyilvánvalóan gólt rúgott, mert a rövidnadrágos férfiak úgy ugrándoztak, mint gyerekek a játszótéren. Ez az öröm azonban nem volt jellemző Gabrielre; az öblöcske vizét nézte, és Madeline-re gondolt, ahogy a nő lekaparja a bőrt a kezéről. Éppen ezért, amikor a telefon 3.48-kor megszólalt, úgy megriadt tőle, mint egy ijedt nő sikoltásától. Az ismert hang volt, vékony, élettelen, és nem a megfelelő szavakat

hangsúlyozta. Pár másodperc múlva Gabriel Kellerre nézeti, és bólintott.

Elérkezett az idő.

Az éjszakai portást sehol nem lehetett látni. Gabriel mindkét szobakulcsot betette a pult mögötti fiókos szekrénybe, és kihúzta a két kerekas bőröndöt a nedves utcára. A Passat motorblokkja még nem hűlt ki az utolsó út óta. Betette a bőröndöket a csomagtartóba, és beült a kormányhoz. A telefon akkor szólalt meg, amikor becsukta az ajtót. A készüléket kihangosította, ahogy mondták neki.

– Menjen az A16-os autópályán Calais felé! – mondta a hang. – És akármit csinál, ne kapcsolja ki a telefont! Ha a kapcsolat megszakad, a lány meghal.

– Mi van akkor, ha nincs térerő?

– Legyen! – mondta a hang.

Az autópálya négysávos volt, fényekkel a sávokat elválasztó részen, és mindkét oldalán asztallap simaságú mezőgazdasági területek húzódtak. Gabriel betartotta a táblán jelzett kilencven kilométeres sebességhatárt, noha szinte semmi más jármű nem volt az úton. Egy kézzel fogta a kormány, a másikkal a telefont tartotta, és figyelte a térerőt mutató jelzést. Általában az ötödik csíknál volt, de pár idegesítő másodpercig lesüllyedt a harmadikhoz.

– Hol van most? – kérdezte végül a hang.

– Közeledem a D219-es út kijárójához.

– Menjen tovább!

Továbbment. A táj nem sokat változott: szántóföldek és fények, minimális forgalom, és egy nagyfeszültségű vezeték, amely zavarta a vételt. A hang statikus zörejek viharában szólalt meg újra.

– Hol van?

– Most érek a D940-es úthoz.

– Menjen tovább!

Ahogy az elektromos vezetékek elmaradtak, a vétel is tisztább lett.

– Hol van most?

– Az A216-os kijáratához közeledem.

– Menjen tovább!

Amikor Calais fényei feltűntek, Gabriel nem várt több kérdést. Helyette folyamatos tájékoztatást adott a tartózkodási helyéről, mintha csak meg akarná törni a hívásra adott válaszok monotoniját. A vonal másik végén csend volt, egész addig, amíg azt nem közölte, hogy a D243-as út kijárójához közeledik.

– Kanyarodjon rá! – mondta a hang, bár a két szó inkább hangzott kérdésnek, mint utasításnak.

– Melyik irányban?

A válasz pár másodperccel később érkezett. Azt akarták, hogy északi irányban menjen tovább, a tenger felé.

A következő város Sangatte volt, világos kövekből épített házakkal, amelyek úgy néztek ki, mintha csak az angol tájból ragadta volna ki őket egy forgószél, hogy Franciaországban érjenek földet. Onnan tovább kellett mennie nyugatra, a csatorna partjához, át az Escalles,

Wissant és Tardinghen nevű falvakon. Volt, hogy több percen keresztül nem adtak semmi utasítást. Gabriel semmit nem hallott a vonal másik végén, de volt egy olyan érzése, hogy közeledik a célhoz. Úgy döntött, hogy ideje rákérdezni.

– Mennyit menjek még? – kérdezte.

– Már közeledik.

– Hol van a lány?

– Biztonságban.

– Már igazán túlzásba viszik – fortyant fel Gabriel. – Látták a pénzt, és tudják, hogy senki nem követ. Zárjuk végre le az ügyet, hogy a nő hazatérhessen.

Csend volt a vonal másik végén. Utána a hang megkérdezte:

– Hol van most?

– Éppen egy Audinghen nevű településen megyek keresztül.

– Látja a körforgalmat?

– Várjon – mondta Gabriel, ahogy bevett egy kanyart. – Igen, már látom.

– Menjen be a körforgalomba, hajtson ki a második kijárónál, és menjen ötven métert!

– És utána?

– Álljon meg!

– Ott lesz a lány?

– Tegye azt, amit mondok!

Gabriel követte az utasításokat. Az út mellett nem volt padka, ezért nem volt más választási lehetősége, egy kis betonszegélyen fel kellett mennie az aszfaltozott járdára. Közvetlenül előtte valami kereskedelmi jellegű épület

volt, hosszú és alacsony, egy-egy kéménnyel a vörös cserepes tető mindkét végén. Tőle jobbra búzamezőt borzolt a szél és az eső. A mező mögött pedig ott volt a tenger.

- Hol van most? – kérdezte a hang.
- Ötven méterrel a körforgalom után.
- Nagyon jó. Most állítsa le a motort, és nagyon figyeljen!

Az utasításokat nyilvánvalóan már előre betöltötték a számítógépbe, mivel azok folyamatosan követték egymást. Gabrielnek ki kellett nyitnia az autó csomagtartóját, és eldobnia a kulcsot a tőle jobbra lévő mezőre. Madeline körülbelül három kilométerre lesz az út mentén egy sötétkék Citroën C4-es csomagtartójában. A Citroën kulcsa egy mágneses dobozban van a bal első kerék házában. Gabrielnek a kezében kell tartania a telefont, amíg megérkezik az autóhoz úgy, hogy folyamatosan hallani lehessen őt. Semmi rendőrség, semmi biztosítás, semmi csapda.

- Ez így nem lesz igazán jó – mondta Gabriel.
- Tizenöt perce van.
- Különben mi lesz?
- Az idejét pazarolja.

Egy kép jelent meg Gabriel emlékei között. Madeline a cellájában, és véresre karmolja magát.

- Sokáig már nem bírom.
- Tudom.
- El kell innen vinnie.
- El is fogom vinni.

Kiszállt az autóból, és olyan messzire hajította a kulcsot, hogy érzése szerint az meg sem állt a csatornáig. Utána a mobiltelefonon bekapcsolta a stoppert, és futni kezdett.

– Van kapcsolat? – kérdezte a hang.

– Van – felelte Gabriel.

– Siessen! – mondta a hang. – Tizenöt perc, különben a lány meghal.

PAS-DE-CALAIS, FRANCIAORSZÁG

Három kilométer hét és fél kör egy négyszáz méteres futópályán. Egy világklasszis hosszútávfutó a távot nyolc percen belül lefutja; egy jó kondícióban lévő fiatalnak, aki naponta kocog, körülbelül tizenkét perc kell hozzá. De egy középkorú férfi számára, aki farmernadrágot és utcai cipőt visel, és akit már kétszer mellkason lőttek, a tizenöt perc szinte erőn felüli megpróbáltatást jelent. Akkor is, ha a távolság tényleg három kilométer, gondolta. Ha néhány száz méterrel hosszabb, a feladat már meghaladhatja a képességeit.

Az út szerencsére sík volt, mivel Gabriel a tenger felé haladt, helyenként még lejtett is, bár a szél kitartóan szembe fújt. Az adrenalin és a düh hatására nagy sprintet vágott ki, de néhány száz méter után lassított, és a négypercenkénti egy kilométer tempóra állt be. A jobb kezében markolta a telefont, de a bal kezét lazán tartotta. Kezdetben simán szedte a levegőt, de a lélegzete hamarosan szaggatott lett, és a torkában is rozsdás ízt érzett. Samron hibája, gondolta neheztelően, ahogy loholt az aszfalton, és esőcseppek hullottak az arcába. Samron és az átkozott cigarettái.

A kereskedelmi jellegű épület mögött semmi nem volt – se ház, se utcai lámpa, csak fekete mezők, sövények és a

szaggatott, fehér vonal az út szélén, amelyet Gabriel a sötétben követett. A fehér vonalak közti távolságok pont olyan hosszúak voltak, mint a vonalak – két lépés kellett egy vonalhoz, és kettő a jelöletlen részhez. Gabriel a jeleket nézte, hogy a futása ritmikus és egyenletes legyen. Két lépés a vonal mellett, kettő a vonalak között. Tizenöt perc három kilométer megtételére.

– Különben mi lesz?

– Az idejét pazarolja.

Öt perc elteltével úgy érezte, mintha gránitból lenne a bokája, és izzadt a bőrzakó súlya alatt. Megpróbálta futás közben levenni a kabátot, de nem tudta, ezért megállt annyi időre, hogy levegye, és bedobja egy gazda földjére. Amikor újra futásnak indult, sárga fény halvány kúpját látta meg a horizonton. Utána két lámpa bukkant fel egy kis domb tetején, egy autó helyzetjelző fénye, és nagy sebességgel közeledett felé. A jármű kis furgon volt, halványszürke színű, és már meglehetősen elhasznált. Ahogy elviharzott mellette, Gabriel látta, hogy a vezető és utasa egyaránt maszkot visel. A zsákos emberek, gondolta, mennek begyűjteni a pénzt. Nem fordult utánuk. Ehelyett arra koncentrált, hogy ne vegyen tudomást a bokájában égő fájdalomról és az arcát érő esőcseppek csípéséről. Két lépés a vonal mellett, kettő közöttük. Tizenöt perc három kilométer megtételére.

Amikor már nem él. Akkor fogjátok megtudni az igazságot...

Gabriel felért a kis emelkedőre, és azonnal észrevette a távolban világító fényeket.

Audresselles fényei lesznek, gondolta, azé a kis falué, amely a Gris Nez-fok világítótornyától délre található. Megnézte az időt a mobiltelefonján. Nyolc perc telt el, tehát hét maradt. A futóléptek kezdtek bizonytalanná válni, és zsibbadt a tarkója. Most sajnálta, hogy nem vigyázott jobban a testére, de leginkább Bécsre gondolt. Egy havas tér szélén parkoló autóra. A motorra, amely nem indul be azonnal, mert egy bomba veszi fel az áramot az akkumulátorból. A telefonjára nézett. Kilenc perc telt el, vagyis hat maradt. Két lépés a vonal mellett, kettő közöttük.

A szájához emelte a telefont.

– Megszerezték a pénzt?

A hang pár másodperc múlva válaszolt.

– Megszereztük. Nagyon köszönjük.

Vékony, élettelen hang volt, és nem a megfelelő szavakat hangsúlyozta. Gabriel ennek ellenére esküdni mert volna, hogy örömet vél kihallani belőle.

– Több időt kell adnia nekem – kiáltotta.

– Nem lehetséges.

– Nem érek oda.

– Igyekezzen jobban!

Az órára nézett. Tíz perc telt el, öt maradt. Három lépés a vonal mellett, három közöttük.

– Megyek érted, Leah – kiáltotta a szélbe. – Ne fordítsd el újra a kulcsot! Ne fordítsd el a kulcsot!

Elviharzott egy terjedelmes udvarház mellett, amely új volt, de régi stílusban épült, és azonnal megérezte a tenger vonzását. Az út lejtett a víz felé. Enyhén hal és só ízét

érezte a nyelvén. Egy tábla bukkant elő a sötétből, hogy kétszáz méterrel arrább ki lehet jutni a partra. Akkor meglátta a Citroënt. Aránylag kicsi, homokos parkolóban állt, és két lámpája mintha egy szempár lett volna, amely figyel, ahogy őrült módjára fut. Ránézett a telefon órájára. Tizenhárom perc telt el, kettő maradt. Böven odaér. Ennek ellenére nem csökkentette a tempót, loholt az aszfalton és csapkodott a kezével, és végül már olyan érzése volt, hogy megszakad a szíve. Agya az oxigénhiánytól tréfát űzött vele. Az egyik pillanatban egy Citroënt látott parton, de a következőben már egy sötétkék Mercedes szedánt egy behavazott, bécsi téren. Esküdni mert volna rá, hogy hallja, egy motor nem indul be, és mintha valami érthetetlen szöveget is kiáltott volna, de utána már csak a fellobbanó fényt látta. A robbanás léghulláma egy száguldó autó sebességével érkezett, és ledöntötte a lábáról. Több percen át feküdt az aszfalton, zihált, és azon tűnődött, hogy ez valóság vagy csak álom.

MÁSODIK RÉSZ

A kém

AUDRESSELLES, PAS-DE-CALAIS

Az idő még nagyon korai volt, a hely mindentől távoli, ezért intézkedés is csak lassan történt. Jóval később egy vizsgálóbizottság elmarasztalta a helyi csendőrség vezetőjét, és számos fontoskodó tanácsot is adott, amelyeket azonban szinte senki nem vett komolyan, mivel Audresselles-ben, ebben a különös kis halászfaluban az emberek az ilyenekkel törődtek a legkevésbé. A megdöbbszent lakók hónapokkal később is csak a legkomorabb hangon beszéltek arról a reggelről. Egy a nyolcvanas éveiben járó nő, akinek az ősei már akkor a faluban éltek, amikor az még az angol király uralma alá tartozott, úgy írta le az eseményt, mint a legborzalmasabbat az óta, hogy a nácik kirakták a horogkeresztet a városháza tetejére. Senki nem szállt vele vitába, noha páran az állítást túlzónak tartották. Egész biztos, mondták, hogy Audresselles már rosszabbat is tapasztalt, de amikor példát kértek tőlük, már nem tudtak ilyet említeni.

Audresselles kis település, még ezer hektár sincsen, ezért a robbanás léghullámától szélteben-hosszában megremegetek az ablakok. Sok lakó megrémült, és azonnal hívta a csendőrséget, de húsz perc is beletelt, amíg az első egység megérkezett a kis parkolóba a tengerparton. Egy

lángoló Citroën C4-est találtak ott, és a tűz annyira heves volt, hogy harminc méternél nem lehetett közelebb menni. Újabb tíz perc telt el, mire megérkeztek a tűzoltók. Mire sikerült elfojtani a lángokat, a Citroënből nem maradt egyéb, mint megfeketedett váz. Valamilyen, később soha nem tisztázott oknál fogva az egyik tűzoltó kötelességének érezte, hogy kinyissa a csomagtartót. Azonnal térdre esett, és heves hányinger fogta el. Nem járt jobban az első csendőr sem, aki belenézett. A második azonban, aki már vagy húsz éve állt szolgálatban, megőrizte az önuralmát és igazolta, hogy az autó csomagtartójában emberi test megfeketedett maradványai vannak. Utána rádión felhívta Pas-de-Calais rendőrségének ügyeletesét, és jelentette, hogy az Audresselles melletti autóröbbanás gyilkossági eset – méghozzá elég csúnya.

Hajnatra több mint egy tucat detektív és törvényszéki szakember dolgozott a bűncselekmény helyszínén, és úgy tűnt, hogy a város lakosságának legalább fele őket nézi. Audresselles lakói közül összesen egy tudott valamennyire is hasznos információval szolgálni számukra: Léon Banville, a város szélén nemrég épült udvarház tulajdonosa. Mint kiderült, Monsieur Banville kilenc perccel hajnali öt után éppen ébren volt, amikor egy utcai ruhás férfi rohant el az ablaka előtt, és valami ismeretlen nyelven kiabált. A rendőrség azonnal hozzálátott az út átvizsgálásához, és találtak is egy bőrzakót, amely egy nem túl magas, és átlagos felépítésű férfi lehetett. Semmi más érdemlegeset nem találtak – sem a kulcsot, amelyet a futó férfi eldobott a búzaföldön, sem a Volkswagent, amelyhez a kulcs tartozott. Az autó nyom nélkül eltűnt, a

csomagtartójában lévő két bőröndbe tett tízmillió euróval együtt.

A tűz nem sokat hagyott a Citroën csomagtartójában lévő testből, de valami azért maradt belőle. Éppen ezért a törvényszéki szakértők megállapíthatták, hogy az áldozat fiatal nő volt, a húszas évei végén vagy a harmincas évei elején, és körülbelül százhetvenkét centi magas. A leírás nagyjából illett Madeline Hartra, az angol lányra, aki Korzikán tűnt el augusztus végén. A francia rendőrség feltűnés nélkül felújította a kapcsolatot a csatorna túlsópartján lévő kollégákkal, és negyvennyolc órán belül már a birtokukban volt egy DNS-minta, amelyet Ms. Hart londoni lakásában vettek. Az elvégzett összehasonlító vizsgálat kimutatta, hogy a minta megegyezik az autóban talált DNS-sel. A francia belügyminiszter azonnal értesítette a londoni belügyminisztériumot, és csak utána ismertették az eredményeket Párizsban, egy sietve összehívott sajtótájékoztatón. Madeline Hart meghalt. De ki ölte meg? És miért?

A temetési szertartást a basildoni Szent András-templomban tartották, nem messze a kis tanácsi háztól, ahol az áldozat nevelkedett. Jonathan Lancaster miniszterelnök nem volt ott – az elfoglaltságai nem engedték, legalábbis ezt mondta a sajtósóvivője, Simon Hewitt. A pártközpont személyzetének közel fele elment, akárcsak Jeremy Fallon. Őszintén zokogott a sírnál, minek láttán az egyik riporter azt írta, hogy talán mégiscsak van szíve. Azután még röviden beszélt Madeline anyjával és

bátyjával is, akik valahogy nem illettek a jól öltözött londoniak tömegébe.

– Rendkívüli mértékben sajnálom – mondta nekik. – Iszonyatos csapás.

A párt politikai elemzői ismét Lancaster népszerűségének javulását jelezték, ám ezúttal volt bennük annyi tapintat, hogy Madeline nevét ne említsék az eredménnyel kapcsolatban. Ahogy a népszerűségi indexe rekord magasságokba emelkedett, a miniszterelnök nagyszabású programot jelentett be a kormány munkájának hatékonyabbá tételére, majd repülőgéppel egy fontos találkozóra ment Moszkvába, ahol új korszakot ígért az orosz-angol kapcsolatokban, különösen a terrorelhárítás, a pénzügyek és az energiapolitika terén. Néhány konzervatív kommentátor enyhén kritizálta Lancastert, amiért a moszkvai tartózkodása során nem találkozott Oroszország demokratikus mozgalmának a vezetőivel, de a brit sajtó általában ünnepelte a visszafogottságát. Mivel a belföldi gazdaság még mindig lélegeztetőgépen van, írták, Nagy-Britanniának semmire sincs kevésbé szüksége, mint egy újabb hidegháborúra az oroszokkal.

Ahogy Lancaster visszatért Londonba, lépten-nyomon arról kérdezték, hogy szándékában áll-e kiírni a választásokat. Tíz napon át csak hitegette a sajtó munkatársait, miközben Simon Hewitt ügyesen irányította a háttérből az információk kiszivároztatását, amelyekből az derült ki, hogy a bejelentés már nem sokáig várat magára. Éppen ezért, amikor Lancaster végre felszólalt az alsóházban, hogy bejelentse szándékát egy új mandátum

megszerzésére, a közlemény már nem is volt izgalmas. A legmeglepőbb hír Jeremy Fallon jövőjével volt kapcsolatos, mivel Fallon meg akart válni befolyásos posztjától a Downing Streeten, hogy nyugodt képviselői helyet szerezzen magának a parlamentben. Számos meg nem erősített sajtóhír szólt arról, hogy ha Lancastert egy újabb ciklusra megválasztják miniszterelnöknek, Fallon lesz a következő pénzügyminiszter. Fallon kategorikusan cáfolta a híreket, és egész odáig ment, hogy azt állította, semmilyen érdemi beszélgetést nem folytatott a miniszterelnökkel a jövőjét illetően. A Whitehall sajtórészlegének egyetlen tagja sem hitt neki.

Ahogy októberből november lett, és megkezdődött az érdemi kampány, Madeline Hart újfent kikerült a közvélemény érdeklődéséből. Ez kifejezett megkönnyebbülés volt a francia rendőrség számára, mivel úgy foglalkozhattak a nyomozással, hogy a brit újságírók nem kukucskáltak folyton a válluk fölött. A legígéretesebb fejlemények egyike volt, hogy négy holttestet találtak egy lubéroni, mindentől távol lévő villában. Mind a négy személy egy kegyetlen marseille-i bűnszervezet tagja volt. Közülük hármat profi módon, a fejre leadott lövésekkel ölték meg; a negyediket, egy nőt, kétszer lőttek meg a felsőtestén. Ennél is fontosabb volt azonban, hogy egy börtöncellává átalakított helyiséget találtak a villa pincéjében. Egyértelmű volt a rendőrség számára, hogy Madeline-t abban a helyiségben őrizték a korzikai elrablása után, valószínűleg meglehetősen sokáig. Elképzelhető, hogy az áldozatot szex-rabszolgaként tartották fogva, de az épületben tartózkodó négy másik

ember előéletét ismerve ez nem tűnt valószínűnek. Nem szex-bűnözők voltak; olyan profik, akiket csak a pénz érdekel. Ebből a rendőrség azt a következtetést vonta le, hogy Madeline Hartot egy olyan terv részeként tartották fogva, amelynek következtében váltságdíjat akartak kapni – a tervről azonban valami miatt sosem tájékoztatták a hatóságokat.

De miért rabolnak el egy munkáscsaládból származó lányt, aki egy essexi tanácsi házban nőtt fel? És ki ölte meg a négy marseille-i bűnözőt a lubéroni villában? Ez csak kettő volt azok közül a kérdések közül, amelyeket a francia rendőrség egy hónappal az után sem tudott megválaszolni, hogy Madeline borzalmas halált halt Audresselles-nél a tengerparton. Arról a férfiről sem tudtak semmit, akit Monsieur Banville házában láttak futni 5.09-kor, pár perccel az autó felrobbanása előtt. Egy veterán detektívnek azonban, aki már több emberrablási ügyön dolgozott, volt elképzelése. „A szerencsétlen flótás volt a pénzátadó”, jelentette ki magabiztosan a kollégáinak. „Valahol azonban hibát követett el, és a lány emiatt meghalt.” De hol van most ez az ember? Feltételezték, hogy rejtőzködik valahol, a sebeit nyalogatja és azon tűnődik, hogy mi sült el rosszul. És bár a francia rendőrség sosem tudta meg, a feltevés teljes mértékben helyes volt.

Sok más is volt azonban a rohanó férfival kapcsolatban, amit a francia rendőrök a legvadabb álmaikban sem tartottak volna elképzelhetőnek. Nem tudták például, hogy az illető Gabriel Allon volt, a legendás izraeli kém és

gyilkos, aki már huszonkét éves korától büntetlenül tevékenykedhetett francia területen. Vagy hogy a férfi, aki a robbanás után biztos helyre kísérte, nem volt más, mint Christopher Keller, a korzikai gyilkos, akiről a francia rendőrség már évek óta hallott szöbeszédet. Vagy hogy a két korábbi rivális együtt elment egy tengerparti villába Cherbourg mellett, ahol négy izraeli ügynök várta őket. Keller a villában csak pár órát töltött, majd feltűnés nélkül visszatért Korzikára, de Gabriel és Chiara egy hétig maradt hogy Gabriel arcán begyógyuljanak a forradások. Madeline Hart temetése napján kimentek a Charles de Gaulle repülőtérre, és felszálltak az El Al tel-avivi járatára. Késő estére már újra a Narkisz utcai lakásban voltak.

Gabriel távolléte alatt Chiara átvitte a festményeket és a férfi szerszámaikat az eredetileg műteremnek szánt helyiségbe. Másnap reggel azonban, rögtön az után, hogy a nő dolgozni ment a múzeumba, Gabriel rögtön visszavitt mindent a nappali szobába. Három napig állt a vászon előtt, és szinte egyetlen ecsetvonást sem húzott – ott volt mindennap kora reggeltől egész késő délutánig, amikor Chiara hazament. Megpróbálta kirekeszteni a gondolatai közül a franciaországi rémség emlékeit, de a festmény témája, a kertjében fürdő fiatal nő nem engedte. Madeline folyton ott volt a gondolatai között, különösen a negyedik nap, amikor a Zsuzsanna kezéről lepattogzott festék pótlásába fogott bele. Itt sok bizonyítékot talált Bassano ragyogó ecsetkezelésére. Gabriel olyan tökéletesen utánozta, hogy a retusált részt szinte lehetetlen volt megkülönböztetni az eredetitől. Gabrielnek, szerény

meglátása alapján, itt-ott még a mestert is sikerült felülmúlnia. Azt kívánta, bárcsak az övé lehetne az érdem a munka kiválóságáért, de nem erről volt szó. Madeline inspirálta.

Kényszerítette magát, hogy minden délután ebédszünetet tartson, de folyton a számítógép mellett evett, és az internetes híreket olvasgatta a Madeline halálával kapcsolatos francia nyomozásról. Sejtette, hogy a közölt információ messze nem teljes, de úgy tűnt, a rendőrség nem tud az ő szerepéről az ügyben. A brit sajtóhírekben sem talált utalást arra vonatkozóan, hogy Jonathan Lancasternek esetleg köze lehetett Madeline eltűnéséhez és halálához. Úgy látszott, hogy Lancasternek és Jeremy Fallonnak sikerült megvalósítaniuk a lehetetlent – és most, a közvélemény-kutatások eredményei alapján, földcsuszamlásszerű győzelemre számíthatnak. Mondani sem kell, hogy egyikőjük sem próbált kapcsolatba lépni Gabriellel. Még Graham Seymour is három hosszú hetet várt a hívással. A háttérhangok alapján Gabriel sejtette, hogy kollégája a Paddington állomás egyik nyilvános állomásáról telefonál.

– A közös barátunk az üdvözetét küldi – kezdte Seymour óvatosan. – Tudni szeretné, hogy szükséged van-e valamire.

– Egy új bőrzakóra – mondta Gabriel a valóságos érzéseit meghazudtoló humorérzéssel.

– Milyen méretű legyen?

– M-es – válaszolta Gabriel –, és legyen benne titkos zseb a hamis útleveleknek és egy pisztolynak.

– Elmondod valaha is, hogy miképp sikerült megúsznod a letartóztatást?

– Egyszer később, Graham.

Seymour elhallgatott, mivel a hangosbemondó az oxfordi vonat indulását jelentette be.

– Ő egyébként hálás – mondta végül, újra Lancasterre terelve a szót. – Tudja, hogy minden tőled telhetőt megtettél.

– Sajnos ez sem volt elég a lány megmentésére.

– Belegondoltál már, hogy esetleg egyáltalán nem akarták őt elengedni?

– Igen – mondta Gabriel. – De ha megnyúznak, akkor sem tudok rájönni, hogy miért.

– Szeretnél valamit üzeni a közös barátunknak?

– Talán megmondhatod neki, hogy az emberrablóknál még mindig ott van egy másolat a vallomás videofelvételéről.

– Ha nincs lány, nincs történet.

Ha Seymournak az volt a célja, hogy valamennyit javítson Gabriel kedélyállapotán a telefonhívással, csúfos kudarcot vallott. A következő napokban Gabriel hangulata még a korábbinál is rosszabb volt. Éjszakánként borzalmas álmok gyötörték. Álmában egy olyan autó felé futott, amely minden lépéssel messzebb került tőle. Tűzről és vérről álmodott. A tudatalattijában Madeline és Leah szinte eggyé vált; két nő, akik közül egyet szeretett, a másikat pedig meg akart védeni, és mindkettőt lángok emésztettek el. A legrosszabb azonban mégis a kudarc érzése volt. Szavát adta Madeline-nak, hogy élve hazaviszi. Ehelyett a nő borzalmas halált halt,

összekötözve és felpeckelt szájjal egy tűz koporsóban. Csak remélni tudta, hogy arra az időre elkábították, ezért nem volt tudomása a fájdalomról és a borzalmakról.

De miért ölték meg? Gabriel követett el valami hibát az akció során, amely Madeline életébe került? Vagy mindig is az volt a szándékuk, hogy a nőt Gabriel szeme láttára ölik meg, hogy végig kelljen néznie, ahogy elég? Chiara is ezt a kérdést tette fel valamelyik este, amikor a Ben Yehuda utcán mentek végig. Gabriel válaszként beszámolt neki a *signadora* látomásáról, hogy a nő egy régi ellenséget vélt felfedezni, amikor az olaj és a víz varázsfolyadékába nézett. Nem Keller régi ellenségét, hanem Gabrielét.

– Sosem tudtam, hogy ellenséged van a marseille-i alvilág bűnözői között.

– Nincsen – felelte Gabriel. – Legalábbis nem tudok ilyenről. De elképzelhető, hogy valaki másnak a megbízásából rabolták el Madeline-t.

– Mint például?

– Valaki meg akart engem büntetni valamiért, amit a múltban tettem. Valaki meg akart alázni.

– Mondott még bármi mást a *signadora*, amit elfelejtettél megemlíteni?

– Amikor már nem él – felelte Gabriel. – Akkor fogjátok megtudni az igazságot.

Pár perccel kilenc után tértek vissza a Narkisz utcába, de Gabriel úgy döntött, hogy a festőállvány mellett tölt egy kis időt. Betette a *Bohémélet* felvételét a festékfoltos, hordozható CD-lejátszóba, a hangerőt minimálisra vette, és olyan elszántsággal látott munkához, ahogy a

Jeruzsálemben való visszatérése óta nem tudott dolgozni. Nem hallotta, ahogy az opera véget ért, és azt sem vette észre, hogy mögötte az ég világosodni kezd. Végül hajnaltájban letette az ecsetét, és mozdulatlanul állt a festmény előtt, keze az állán, a feje pedig kissé félrebillentve.

– Készen van? – kérdezte Chiara, ahogy a férjét figyelte.

– Még nincs – válaszolta Gabriel, és még mindig a képet nézte. – Csak most kezdek hozzá.

TIBERIAS, IZRAEL

Aznap este sabbat volt. Samron meghívta őket, hogy vacsorázzanak nála Tiberiasban. Valójában nem is meghívás volt, mert azt udvariasan vissza lehet utasítani, hanem inkább egyfajta kőbe vésett parancsolat. Gabriel a délelőtti folyamán a tekintetben intézkedett, hogy a festményt elszállítsák Julian Isherwoodnak Londonba. Utána átment Jeruzsálemen, hogy felvegye Chiarát az Izrael Múzeumban. Ahogy a Bab al-Wad, a Jeruzsálemet a tengerparttal összekötő, szűk szoros útján ereszkedtek lefelé, a Gázai övezetből palesztin militánsok rakétákat lőttek ki, amelyek északi irányban egész Asdod vonaláig eljutottak, és ott csapódtak be. A támadás csak könnyebb sérüléseket okozott, de szinte megbénította a közlekedést az ország középső részén, miközben ingázók ezrei akartak hazajutni a sabbatra. Egyedül Izraelben van ilyen, gondolta Gabriel, ahogy egy órát várt, hogy a forgalom meginduljon. Jó érzés volt újra otthon lenni.

Miután végre leértek a parti síkságra, Galilea irányába indultak, majd arab városok és falvak füzérén át keletre, Tiberiasba. Samron mézszínű villája pár kilométerre volt a várostól, egy sziklán állt, és a tóra nézett. Csak egy meredek emelkedőn lehetett odajutni. Ahogy Gabriel és Chiara belépett, Gilah üdvözölte őket. Samron a televízió

előtt állt, telefonnal a fülénél. Csúnya, fémkeretes szemüvegét a homlokára tolta, és két ujjával az ornyergét dörzsölgette. Ha valaha is szobrot állítanak neki, gondolta Gabriel, ebben a pózban fogják megörökíteni.

– Kivel beszél? – kérdezte Gilah-t.

– Mit gondolsz?

– A miniszterelnökkel?

Gilah bólintott.

– Ari úgy gondolja, hogy válaszcsapást kell adnunk. A miniszterelnök már nem ilyen biztos benne.

Gabriel átadott Gilah-nak egy üveg bordói jellegű vörösbort a júdeai hegyekből, és megcsókolta az arcát. A bőr sima volt, mint a bársony, és orgonaillatú.

– Mondd meg neki, hogy fejezze be a telefonbeszélgetést, Gabriel. Rád hallgatni fog.

– Inkább vállalnám a kockázatot, hogy az egyik palesztin rakéta telibe talál.

Gilah elmosolyodott, és bevezette a férfit a konyhába. A szekrényen tálak sorakoztak, bennük valami ínycsiklandó étellel; Samron felesége valószínűleg egész nap főzött. Gabriel megpróbált elcsenni egyet Gilah specialitásából, a marokkói fűszerrel ízesített padlizsánból, de a nő játékosan a kezére ütött.

– Hányan leszünk? – kérdezte Gabriel.

– Úgy volt, hogy Yonatan is itt lesz a családjával, de a támadás miatt nem jöhet.

Yonatan Samron legidősebb fia volt. Az izraeli véderőnél szolgált tábornoki rangban, és az a hír járta, hogy ő lehet a következő vezérkari főnök.

– Pár perc múlva eszünk – mondta Gilah. – Menj hozzá egy kis időre! Borzasztóan hiányolt, amíg nem voltál itt.

– Mindössze két hétig voltam távol, Gilah.

– Az életnek ebben a szakaszában két hét hosszú idő.

Gabriel kinyitotta a bort, töltött két pohárba, majd a másik szobába ment velük. Samron már befejezte a telefonbeszélgetést, de még mindig a televízió képernyőjére meredt.

– Épp most indítottak egy újabb sorozatot – mondta. – A rakéták becsapódása pár másodpercen belül várható.

– Lesz rá válasz?

– Most nem. De ha ez így folytatódik, nem marad más lehetőségünk, mint a cselekvés. Kérdés, hogy mit tesz majd Egyiptom ebben a helyzetben, a Muzulmán Testvériség vezetése alatt. Félreáll, mialatt mi a Hamaszt, a Muzulmán Testvériség egyik szárnyát támadjuk? Elég erős lesz a Camp David-i békeszerződés?

– Mit mond Uzi?

– Ebben a pillanatban a Cég képtelen előre megjósolni teljes bizonyossággal, hogyan reagál majd az egyiptomi vezető, ha behatolunk a Gázai övezetbe. Éppen ezért a miniszterelnök, legalábbis most, nem tesz semmit, miközben rakéták potyognak a népre.

Gabriel a képernyőre pillantott; a rakéták éppen kezdtek hullani. Akkor kikapcsolta a televíziót, és kivezette Samront a teraszra. Melegebb volt, mint Jeruzsálemben, és a Golán-fennsík felől érkező gyenge szél mintákat rajzolt a tó ezüstös felszínére. Samron leült a karfa mellé tett kovácsoltvas széke egyikére, és azonnal

rágyújtott egy határozottan büdös cigarettára. Gabriel odaadta neki az egyik pohár bort, és leült mellé.

– A szívemmel ugyan semmit nem tett – jegyezte meg Samron, miután ivott a borból –, de öregkoromra határozottan megkedveltem. Talán azokra a dolgokra emlékeztet, amelyekre nem volt időm fiatalkoromban – nőkre, gyerekekre, vakációkra.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Az életre.

– Még mindig van idő, Ari.

– Kímélj meg a banális megjegyzésektől! – mondta Samron. – Az idő most már az ellenségem, fiam.

– Akkor miért vesztegetsz belőle egy percet is azzal, hogy politikával foglalkozol?

– A politika és a biztonság nem ugyanaz.

– A biztonság a politika része, Ari.

– És ha neked kellene tanácsot adnod a miniszterelnöknek, hogy mit csináljunk a rakétákkal?

– Uzi feladata, hogy tanácsot adjon neki, és nem az enyém.

Samron egy pillanatra ejtette a témát.

– Nagy érdeklődéssel követtem a Londonból érkező híreket – mondta. – Úgy tűnik, hogy Jonathan Lancaster barátod a legjobb úton van a győzelem felé.

– Talán ő a bolygó legszerencsésebb politikusa.

– A szerencse nagyon fontos az életben. Nekem sosem jutott sok belőle. És ami azt illeti, neked sem.

Gabriel semmit nem szólt.

– Mondanom sem kell – folytatta Samron –, nagyon szurkolunk, hogy megmaradjon a jelenlegi helyzet, és

Lancaster győzzön. Ha ez így lesz, biztosak lehetünk benne, hogy Arthur Balfour óta ő lesz a leginkább cionistapárti brit politikus.

– Kíméletlen csirkefogó vagy.

– Valakinek ezt a szerepet is magára kell vállalnia. – Samron komoly tekintettel Gabrielre nézett. – Sajnálom, hogy hagytam, hogy belekeveredj ebbe a dologba.

– Pont azt kaptad, amit akartál – mondta Gabriel. – Lancaster akár a Cégtől fizetést kapók listáján is szerepelhetne. A legrosszabb történt vele, ami egy vezetővel történhet. Kompromittálódott.

– Magának kereste a bajt, nem mi kevertük bele.

– Ez igaz – jegyezte meg Gabriel. – De Madeline Hart fizette meg az árát.

– Igyekezned kell, hogy elfelejtsd őt.

– Attól tartok, hogy mondtam valamit az emberrablóknak, ami miatt ez lehetetlen.

– Fenyegetés, hogy megölöd őket, ha ártanak a lánynak?

Gabriel bólintott.

– A halálos fenyegetések olyanok, mint a szenvedély hevében elsuttogott fogadalmak az örök szerelemről – könnyen jönnek, és hamar elfelejtik őket.

– Nem, ha tőlem származnak.

Samron elgondolkodva nyomta el a cigarettáját.

– Meglepsz, fiam. Uzit azonban nem. Előre megmondtam, hogy a nyomukba akarsz eredni, ezért is vette már le a témát a napirendről.

– Akkor a támogatása nélkül cselekszem.

– Ami azt jelenti, hogy teljesen magad leszel a csatamezőn, a Cég eszközei és a Cég védelme nélkül.

Gabriel nem szólt semmit.

– És ha megtiltánám neked, hogy elmenj? Engedelmeskednél?

– Igen, Abba.

– Valóban? – kérdezte Samron meglepetten.

Gabriel válaszul bólintott.

– És ha azt tanácsolnám, hogy keresd meg ezeket az embereket, és szolgáltass igazságot nekik? Mit kapnék érte cserébe?

– Muszáj mindent üzleti tárgyalás formájában intézni veled?

– Igen.

– Mit akarsz?

– Tudod jól.

Samron kis időre elhallgatott, majd hozzátette:

– És a miniszterelnök is azt akarja.

Ivott a borból, és újabb cigarettára gyújtott.

– Viharos és zavaros időket élünk, és egyre nőnek a minket érintő megpróbáltatások. A következő hónapokban és években hozott döntéseink határozzák meg, hogy a vállalkozás sikeres lesz vagy elbukik. Hogyan mondhatnál le a történelem alakításának lehetőségéről?

– Már alakítottam a történelmet, Ari. Még hozzá nagyon sokszor.

– Akkor most tedd a polcra a fegyveredet, és az eszedet használd az ellenségeink legyőzésére! Lopd el a titkaikat! Szervezd be ügynökként a kámeiket és a tábornokaikat!

Hozd zavarba és bizonytalanítsd el őket! Ha megtévesztésről van szó, fiam, hadat kell viselned.

Gabriel hallgatásba burkolódzott. A Golán-fennsík fölött az ég az éjszaka közeledtével kékesfekete lett, és már a tavat is alig lehetett látni. Samron imádta a látványt, mert így a távoli ellenségei fényét is figyelhette. Gabrielnek is tetszett, mert annak idején ezt látta, miközben Chiarának tett házassági fogadalmat. Most más jellegű ígéretet készült tenni, olyat, ami egy öregembert nagyon boldoggá tesz.

– Semmilyen palotaforradalomban nem veszek részt – szólalt meg végül. – Uzival számos problémám volt az évek alatt, de végül barátok lettünk.

Samron jól tudta, hogy nem tanácsos beszélni. Egy vallató tehetségével tudott hallgatni.

– Ha a miniszterelnök úgy dönt hogy nem nevezi ki Uzit egy újabb ciklusra – folytatta Gabriel –, fontolóra veszem az ajánlatot, hogy én legyek a következő főnök a Cégnél.

– Ennél több esélyre van szükségem.

– Ez a legtöbb, amit kaphatsz.

– Az emberrablókkal folytatott tárgyalások élessé tették a stílusod.

– Így van.

– Hol akarod kezdeni?

– Még nem döntöttem.

– Honnan szerzel pénzt?

– Találtam pár ezer eurót egy hajóban, Marseille-nél.

– Kié volt a hajó?

– Egy Marcel Lacroix nevű csempészé.

– Hol van most a csempész?

Gabriel megadta a választ.

– Szegény ördög.

– Mások is csatlakoznak hozzá.

– Ügyelj, hogy ne te legyél az egyik! Terveim vannak veled.

– Mondtam, hogy meg fogom fontolni az ajánlatot, Ari. Még nem egyeztem bele semmibe.

– Tudom – mondta Samron. – De azt is tudom, hogy sosem vezetnél félre pusztán azért, hogy megszerezzen valamit. Nem vagy olyan, mint én. Van lelkiismereted.

– Neked is van, Ari. Ezért nem tudsz éjszakánként aludni.

– Valami azt súgja, hogy ma éjszaka jól fogok aludni.

– Ne éld bele magad! – mondta Gabriel. – Még Chiarával is meg kell beszélnem a dolgot.

Samron elmosolyodott.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte Gabriel.

– Mit gondolsz, kinek az ötlete volt?

– Kíméletlen csirkefogó vagy.

– Valakinek ezt a szerepet is magára kell vállalnia.

De hol kezdjen hozzá Madeline gyilkosainak a felkutatásához? A leglogikusabb az volt, ha a marseille-i bünszervezetek között lát neki. Azonosíthatja Marcel Lacroix és René Brossard cinkosait, figyelheti őket, megvesztegetheti őket, vallathatja őket, szükség esetén néhányuknak fájdalmat is okozhat, amíg meg nem tudja, hogy kicsoda valójában a magát Paulnak nevező ember. A férfi, aki Madeline-t ebédelni hívta a Les Palmiers-be a

lány eltűnése napján. A férfi, aki úgy beszél franciául, mintha magnóról tanulta volna a nyelvet. A tervvel azonban volt egy probléma. Ha Gabriel Franciaországba megy, egész biztos keresztezni fogja a francia rendőrség útját. Mellesleg, gondolta, a Paul néven ismert ember már egész biztos messze jár. Éppen ezért úgy döntött, hogy a keresést nem a bűn elkövetőinél, hanem a két áldozatnál kezdi. Valaki bizonyára tudott a Jonathan Lancaster és Madeline Hart közötti kapcsolatról. És ez a valaki átadta az információt a Paul néven ismert embernek. Keresd meg az illetőt, győzködjte magát, és megtalálod Pault.

Abban a pillanatban azonban Gabrielnek előbb valaki mást kellett megtalálnia. Valakit, aki figyelemmel kísért Lancaster befolyásának a növekedését. Valakit, aki ismeri a Lancaster és Jeremy Fallon közötti kapcsolat jellegét. Valakit, aki tudja, hogy hová temettek el dolgokat. Az illetőt másnap reggel találta meg, miközben a brit választási kampányról szóló híreket olvasta. A dolog komplikált lesz, és talán veszélyes is. De ha így meg lehet tudni azokat az információkat, amelyek Gabrielt elvezetik Madeline gyilkosaihoz, már megérte a kockázatot.

A reggel további részében részletes dossziét állított össze. Utána egy kis utazótáskába berakott két váltás ruhát és két garnitúra azonosító papírt. Aznap este a Ben Gurion repülőtérre Párizsba repült, és másnap délben már újra Korzika szigetén volt. A kutatás megkezdéséhez azonban még egy dolog kellett neki. Egy társ. Valaki, aki nagyon tehetséges, rendkívül könyörtelen és a lelkiismeretnek nyoma sincs benne. Christopher Keller-re volt szüksége.

KORZIKA

A sziget sokat változott Gabriel utolsó látogatása óta. A partok kiürültek, a jobb éttermekben is lehetett megfelelő asztalt kapni, és a piacokról is eltűntek a félig meztelen látogatók a kontinensről, akik mindent megbámultak, de csak ritkán nyitották ki a pénztárcájukat. Korzika újra a korzikaiaké volt. Ennek még a legmorcosabb szigetlakok is örültek.

Több dolog azonban nem változott. A *macchia* ugyanolyan részegítő illattal fogadta őt, amikor a partról a sziget belseje felé indult; ugyanaz az idős nő mutatta feléje az összeérintett mutatóujját és kisujját, ahogy áthajtott a mindentől elzárt hegyi városon; és ugyanaz a két őr nézett rá fenyegetően, amikor elrobogott Don Anton Orsati bejárata előtt.

Elment az úton az aszfaltburkolat végéig, és még utána is egy keveset. És amikor bevette az éles balkanyart a három olajfa mellett, Don Casabianca nyavalyás aransárga kecskéje megint csak ott volt az út közepén. Ahogy Gabrielt meglátta, komoran nézett rá, mintha emlékezne a legutóbbi találkozásukra, és most azt tervezné, hogy megfizet érte. Gabriel a nyitott kocsiblakon keresztül udvariasan felszólította a kecskét, hogy engedje át. És amikor az állat dacosan magasra

emelte a fejét, kiszállt az autóból, közel hajolt a kecske megtépzott füléhez, és olyan fenyegetést suttozott bele, amely sok mindenben hasonlított ahhoz, amelyet Madeline Hart elrablónak címzett. A kecske azonnal megfordult, és sietve visszavonult a macchiába. Gyáva volt, mint a legtöbb zsarnok.

Gabriel viaszszállt az autóba, és megtette a Keller villájáig hátralévő utat. Leparkolt a bekötőúton a feketefenyő árnyékában, és üdvözlést kiáltott a terasz felé, de senki nem válaszolt. Az ajtó nem volt zárva; Gabriel végigjárta a szép, fehér szobákat, de mind üres volt. Utána bement a konyhába, és kinyitotta a hűtőszekrényt. Nem volt benne semmi, se tej, se hús, se tojás, sem más romlandó étel. Csak sör, egy üveg dijoni mustár és egy palack meglehetősen jó Sancerre bor. Gabriel felbontotta a palackot, és telefonált Don Orsatinak.

Keller üzleti úton volt. A kontinensen, de nem Franciaországban – ennél többet a don nem árult el. Ha minden a tervek szerint alakul, este érkezik vissza Korzikára, vagy legkésőbb másnap reggel. A don azt mondta Gabrielnek, hogy maradjon Keller villájában, és érezze magát otthon. Azt is mondta, hogy sajnálja, ami „északon” történt. Keller nyilvánvalóan mindenről beszámolt neki.

– Miért jött most vissza Korzikára? – kérdezte a don.

– Valakinek nagy összegű pénzt adtam, és nem szállították a megígért árut.

– Méghozzá nagyon tekintélyes összeget – jegyezte meg a don egyetértően.

- Mit tenne most az én helyemben?
- Kezdjük azzal, hogy sosem ajánlottam volna segítséget olyan embernek, mint Jonathan Lancaster.
- Bonyolult világban élünk, Don Orsati.
- Valóban – felelt a don filozofikus nyugalommal. – Ami az üzleti problémát illeti, két dolog közül választhat. Megpróbálhatja elfelejteni, hogy mi történt az angol lánnyal, vagy megbüntetheti a felelősöket.
- Ön mit tenne?
- Itt Korzikán van egy ősi mondás: egy keresztény megbocsát az örült viszont felejt.
- Nem vagyok örült.
- Keresztény sem – mondta Orsati –, de ezt nem rossz értelemben mondom.

A don arra kérte Gabrielt, hogy maradjon vonalban, amíg intézkedik egy kisebb probléma megoldásáról. Úgy tűnt, hogy eltűnt valami nagyobb olajszállítmány, amelyet egy zürichi étterembe küldtek. Gabriel hallotta, ahogy a don korzikai dialektussal kiált rá egy beosztottjára. Keressék meg az olajat, mondta, vagy valaki nagyon megjárja. A fenyegetést bármely más vállalatnál figyelmen kívül hagyhatták volna, mint egyszerű főnöki hangoskodást, de nem az Orsati Olive Oil Company berkein belül.

- Hol tartottunk? – kérdezte a don.
- A keresztényekről és az örültekről mondott valamit. És éppen magas árat akart megjelölni a kiváltságért, hogy kölcsönvehessem Kellert.
- A legértékesebb alkalmazottam.
- Bizonyára nem véletlenül.

A don egy pillanatig nem szólt semmit. Gabriel hallotta, hogy kávéit iszik közben.

– Fontos, hogy a véren kívül más is tartozzon az üzlethez – mondta egy idő után a korzikai. – A pénzt is vissza kell szereznie.

– És ha visszaszerzem?

– A korzikai keresztapának is kijár belőle valamennyi részesedés.

– Mennyire gondol?

– Egymillió megteszi.

– Ez meglehetősen nagy összeg, Don Orsati.

– Eredetileg ötre gondoltam.

Gabriel kis ideig gondolkodott, majd elfogadta a feltételt.

– De csak akkor, ha megtalálom a pénzt – kötötte ki. – Ha nem jutok hozzá, a saját belátásom szerint használhatom Kellert, térítés nélkül.

– Áll az alku – mondta Orsati. – De ügyeljen rá, és egy darabban hozza őt haza! Ne feledje, énekléssel nem kereshetünk pénzt.

Gabriel helyet foglalt a teraszon a Sancerre és egy vastag dosszié társaságában, amelyben arról voltak iratok, hogy miként zajlanak a Downing Street belső ügyei Jonathan Lancaster irányítása alatt. De egy órán belül elunta magát, ezért újra felhívta Don Orsatit, és engedelnyt kért, hogy sétálhasson. A don áldását adta, és megmondta Gabrielnek, hol találja Keller egyik pisztolyát. A tömzsi HK kilenc milliméteres a szép francia íróasztal fiókjában volt, közvetlenül a Cézanne alatt.

– Legyen azonban óvatos – figyelmeztette a don. – Christopher a ravaszt nagyon érzékenyre állítja. Ő maga is érzékeny lélek.

Gabriel becsúsztotta a pisztolyt a farmerja derékszíja alá, és elindult a keskeny csapáson a három öreg olajfa irányába. Szerencsére a kecske még nem tért vissza az őrhelyére, ami azt jelentette, hogy Gabriel akadálytalanul továbbmehetett a faluba. A késő délután és a kora este közötti bizonytalan időszak volt. A házakon a zsalukat bezárták, az utcákon pedig csak macskák és gyerekek voltak, akik érdeklődve figyelték őt, ahogy lement a főtérre. A tér három oldalán kávézók és üzletek voltak, a negyediken pedig a templom. Az egyik üzletben vett egy sálát Chiarának, majd helyet foglalt a legkevésbé barátságatlan kávézó egyik asztalánál. Erős kávé ivott, hogy ellensúlyozza a Sancerre hatását; utána pedig, ahogy az ég kicsit sötétebb és a szél hidegebb lett, erős korzikai vörösbort ivott, hogy ellensúlyozza a kávé hatását. A templom ajtaja résnyire nyitva volt, és bentől imádság mormolását lehetett hallani.

A tér kezdett megtelni a városlakókkal. Tizenéves fiúk ültek mopedjeiken a fagyaltos bolt előtt, a poros sétány közepén pedig férfiak kisebb csoportja készülődött a *boules* néven ismert dobójátékhoz. Hat után nem sokkal úgy húszan, főleg idős nők jöttek le egymás mögött a templom lépcsőjén. Közöttük volt a *signadora* is. Pillantása rövid időre megpihent Gabrielen, a hitetlenen, majd eltűnt a kopottas háza kapujában. Hamarosan két nő ment el hozzá – egy idős özvegy, aki tetőtől talpig feketében volt, és egy a húszas évei közepén járó,

zaklatottnak tűnő lány, aki kétségtelenül az *occhju* rontó hatásától szenvedett.

Fél órával később a két nő ismét megjelent egy tízéves-forma kisfiúval, akinek hosszú, göndör haja volt. A nők elindultak a fagylaltos bolt felé, de a fiú, miután egy darabig a *boules* alakulását figyelte, odament a kávézóhoz, ahol Gabriel üldögélt. Halványkék, negyedére összehajtott papír volt a kezében. Letette Gabriel elé az asztalra, majd úgy eliramodott, mint aki attól fél, hogy elkaphat valami nyavalyát. Gabriel széthajtotta a papírt, és a gyérülő fényben elolvasta a ráírt, egyetlen sort.

Azonnal találkozunk kellene.

Gabriel zsebre tette az üzenetet, és percekig töprengett, hogy mit tegyen. Utána néhány érmét hagyott az asztalon, és megindult a tér másik oldala felé.

Amikor kopogott, egy cérnahang szólalt meg, hogy bemehet. A nő álmos tekintettel üldögélt egy kifakult fotelban, és fejét picit félrebillentette, mintha még mindig attól szenvedne, hogy az előző látogatókat meg kellett szabadítania a gonosz fertőzésétől. Gabriel tiltakozása ellenére felállt, hogy üdvözlje őt. Ezúttal nem volt semmi ellenséges érzés a tekintetében, csak aggodalom. Szó nélkül megérintette Gabriel arcát, és egyenesen a szemébe nézett.

– Párját ritkítóan zöld tekintet. Az anyjától örökölte, ugye?

– Igen – felelte Gabriel.

– A mamája szenvedett a háború alatt, igaz?

– Keller mondta el önnek?

– Sosem beszéltem Christopherrel a maga anyjáról.
– Igen – mondta Gabriel –, borzalmas dolgok történtek vele a háború alatt.

– Lengyelországban?

– Igen, Lengyelországban.

A *signadora* megfogta Gabriel egyik kezét.

– Meleg a teste. Lázas?

– Nem – válaszolta Gabriel.

A nő behunyta a szemét.

– Az anyja is festő volt, mint maga?

– Igen.

– Koncentrációs táborban volt? Abban, amelyet a fákról neveztek el?

– Igen, abban.

– Utat látok, havat, egy férfit fegyverrel, és szürke ruhás nőket, ahogy hosszú sorban mennek az úton.

Gabriel gyorsan visszahúzta a kezét. Az öreg nő szeme hirtelen kinyílt.

– Elnézést. Nem akartam felzaklatni.

– Miért akart találkozni velem?

– Tudom, hogy miért jött vissza.

– És?

– Segíteni akarok.

– Miért?

– Mert fontos, hogy semmi ne történjen magával a következő napokban. Az öregembernek szüksége van magára. És a feleségének is.

– Nem vagyok nő – hazudta Gabriel.

– A neve Clara, ugye?

– Nem – mondta Gabriel, és mosolygott. – Chiara.

– Olasz?

– Igen.

– Akkor imádkozni fogok magáért. – Az asztal felé intett, ahol két égő gyertya mellett egy vízzel teli tál volt, és egy edényben olívaolaj. – Nem akar leülni?

– Inkább nem.

– Még mindig nem hisz benne?

– Hiszek – mondta Gabriel.

– Akkor miért nem ül le? Bizonyára nem fél. Az anyja nem véletlenül adta magának a Gabriel nevet. Isteni ereje van.

Gabriel úgy érezte, mintha nagy kő lenne a szívéen. Azonnal távozni szeretett volna, de maradásra bírta a kíváncsiság. Besegítette a nőt a karosszékébe, majd leült vele szemben, és belemártotta az ujját az olajba. A három csepp ezer darabra hullott, ahogy a víz felületére ért, majd eltűnt. Az öreg nő komoran bólintott, mintha a próba a legsötétebb félelmeit igazolná. Utána másodszor is megfogta Gabriel kezét.

– Maga forró – mondta. – Biztos benne, hogy jól van?

– A napon tartózkodtam.

– Christopher házában – jegyezte meg a nő, mint aki mindent tud. – Ivott a borából, és most a pisztolya is magánál van.

– Folytassa!

– Azt az embert keresi, aki megölte az angol lányt.

– Tudja, hogy kiről van szó?

– Nem – felelte a nő –, azt viszont tudom, hogy hol tartózkodik. Keleten rejtőzik, az eretnekek városában.

Magának oda be sem szabad tennie a lábát. Ha elmegy oda – tette hozzá határozottan –, akkor meghal.

Lehunyta a szemét, és kis idő múlva halkan sírni kezdett, ami annak a jele volt, hogy a gonosz Gabriel testéből átment az övébe. Utána fejének egy mozdulatával utasította Gabrielt, hogy ismétlje meg a próbát a vízzel és az olajjal. Az olaj ezúttal egyetlen cseppé állt össze. Az idős nő úgy mosolygott, ahogy Gabriel addig még soha senkit nem látott mosolyogni.

– Mit lát? – kérdezte Gabriel.

– Biztos benne, hogy tudni akarja?

– Igen, természetesen.

– Egy gyermeket látok – szólalt meg a nő habozás nélkül.

– Kinek a gyermeke?

A *signadora* megpaskolta Gabriel kezét.

– Menjen vissza a villába! – mondta. – Christopher barátja már a szigeten van.

Amikor Gabriel megérkezett a villába, Keller a nyitott hűtőszekrény előtt állt. Szürke, az utazástól kicsit gyűrött öltöny volt rajta, és a nyakánál nyitott, fehér ing. Kivette a Sancerre félig üres palackját, sokat sejtetően megdöntötte, és többujjnyit töltött a borból egy üveg pohárba.

– Zűrös volt a napod? – kérdezte Gabriel.

– Borzasztó. – Keller felemelte az üveget. – És neked?

– Az enyém sem volt könnyű.

– Látom rajtad.

– Milyen volt az utazás?

– Az út maga volt a pokol – válaszolta Keller –, de minden más simán ment.

– Kiről volt szó?

Keller nem szólt semmit, csak ivott a borból, és megkérdezte Gabrielt, hogy ő hol volt. Amikor Gabriel azt válaszolta, hogy a *signadoránál*, Keller elmosolyodott.

– Végül még korzikait faragunk belőled.

– Nem az én ötletem volt – magyarázkodott Gabriel.

– Mit akart mondani neked?

– Semmi különöset – mondta Gabriel. – Csak a szokásos hókuszpókusz ment a szélről és a tölgyfaágakról.

– Akkor miért vagy ilyen sápadt?

Gabriel nem szólt semmit, csak óvatosan letette Keller pisztolyát a konyhaszekrényre.

– Abból, amit hallottam – kezdte Keller –, még szükséged lesz rá.

– Mit hallottál?

– Azt, hogy vadászatra indulsz.

– Hajlandó vagy segítem nekem?

– Az igazat megvallva – mondta Keller, és a fény felé emelte a poharat –, már sokkal korábban vártam a megjelenésed.

– Be kellett fejeznem a munkát egy festményen.

– Ki a művész?

– Bassano.

– Bassano műterme, vagy Bassano maga?

– Mindkettőből egy kicsi.

– Remek – mondta Keller.

– Mennyi idő alatt készülhetsz fel az indulásra?

– Meg kell néznem a naptáramat, de úgy gondolom, hogy akár már holnap reggel kész leszek. Tudnod kell viszont – tette hozzá –, hogy Marseille ebben a pillanatokban hemzseg a zsaruktól, akiknek legalább a fele minket keres.

– Épp ezért Marseille-nek még a közelébe se megyünk, legalábbis egyelőre.

– Tehát hová megyünk?

Gabriel elmosolyodott.

– Haza.

KORZIKA – LONDON

Megvacsoráztak a faluban, majd Gabriel elhelyezkedett a villa alsó szintjén lévő vendégszobában. A falak fehérek voltak, az ágynemű fehér volt, a karosszéket és a heverőt pedig vitorlavászon borította. A színek hiánya még az alvást is zavarta. Aznap éjszaka, miközben Madeline felé szaladt álmában, végeláthatatlan hómezőn futott. És amikor a nő a keze fejét kaparta, a sebből előbuggyanó vér olyan volt, mint a tejföl.

Reggel felszálltak az első párizsi járatra, onnan pedig továbbmentek a Heathrow-ra. Keller francia útlevéllel intézte a vámkezelést, amit az érkezési csarnokban várakozó Gabriel meglehetősen méltatlannak tartott egy olyan angol esetében, aki a szülőhazájába tér vissza. Kimentek az épületből, és húsz percet várakoztak taxira. A jármű sűrű forgalomban és esőben araszolt London központja felé.

– Most már legalább tudod, hogy miért nem akarok itt élni – mondta Keller nyugodtan franciául, miközben az esőtől pettyes ablakon át London szürke külvárosát nézte.

– A nedvesség csodát tesz a bőröddel – felelt Gabriel ugyanazon a nyelven. – Úgy nézel ki, mint akit páclébe raktak.

A taxi megérkezett a Marble Archhoz, ők pedig kiszálltak. Egy rövid szakaszon gyalog mentek a Bayswater Roadon a Hyde Parkra néző bérházig. A lakás ugyanolyan állapotban volt, mint amilyenben Gabriel hagyta, amikor azon a bizonyos reggelen Franciaországba indult a váltságdíjjal; még Chiara reggelizőedényei is ott voltak a mosogatóban. Lerakta a táskáját a hálósobában, és elővett egy pisztolyt a padló alatti széfből. Amikor kiment, Keller a nappali szoba ablakánál állt.

– Meg tudsz lenni pár órát nélkülem? – kérdezte Gabriel.

– Minden további nélkül.

– Van valami terved?

– Talán csónakázom a Serpentine tavon, és átugrom a Covent Gardenbe, hogy vásároljak egyet s mást.

– Talán jobb lenne, ha itt maradnál. Sosem tudod, hogy kibe futsz bele.

– Katonaviselt ember vagyok.

Keller többet nem mondott, és nem is volt rá szükség. Az SAS-ben szolgált, ami azt jelentette, hogy ha akarja, még a közeli barátai sem veszik őt észre, amikor elmegy mellettük.

Gabriel lement az utcára, és leintett egy arra haladó taxit. Húsz perccel később már a Downing Street utcai bejárata előtt haladt el a parlament felé. A zsebében egyetlen tétel volt a dossziéjából, a londoni *Daily Telegraph* egy hosszú cikke. A főcím: MADELINE HART – A MEG NEM VÁLASZOLT KÉRDÉSEK.

A cikket a brit sajtó világában nagy elismertségnek örvendő Samantha Cooke, a *Telegraph* a Whitehall ügyeiről tudósító újságírója írta, aki már attól fogva közölt írásokat Jonathan Lancasterről, hogy a férfi még csak egy volt a többi politikus között. A karrier felíveléséről az *Út a hatalomhoz* című biográfiájában számolt be. A könyv fogadtatása a hatásvadász cím ellenére ragyogó volt, és még a versenytársak is irigyelték a londoni kiadó által fizetett előleget. Samantha Cooke olyan riporter volt, aki sokkal többet tud, mint amennyit valaha is megjelentethet nyomtatásban, és Gabriel éppen ezért akart beszélni vele.

Telefonált a *Telegraph* központjába, és kérte a nő mellékét. A kezelő azonnal kapcsolta, és Samantha Cooke már pár másodperc múlva jelentkezett. Gabriel gyanította, hogy mobiltelefon lehet, mivel lépéseket hallott a háttérben, és valami magas helyiségben – talán a parlament előcsarnokában – visszhangzó bariton hangokat. A parlament előcsarnoka pont szemben volt azzal a kávézóval, amelyben ült. Azt mondta, hogy pár percet szeretne a nő idejéből. Megígérte, hogy a találkozó kifejezetten hasznos lesz, de a nevét nem árulta el.

– Tudja, hogy hány ilyen hívást kapok mindennap? – kérdezte az újságíró unottan.

– Biztosíthatom, Ms. Cooke, hogy ilyen hívást még soha, egyetlen alkalommal sem fogadott.

Csend volt a vonalban. Egyértelmű volt, hogy sikerült a nőt kíváncsivá tenni.

– Miről van szó?

– Erről inkább nem beszélnék telefonon.

- Igen, ez csak természetes.
- Nyilvánvaló, hogy most kételkedik.
- Kételkedem.
- Van a telefonján internetkapcsolat?
- Természetesen.

– Pár éve iszlám terroristák elfogtak egy fölöttébb jól ismert izraeli titkosszolgálati ügynököt, és a kamerák előtt vallatták. Azt tervezték, hogy megölik, de másképp alakult. A vallatásról készült videofelvétel még mindig ott van az interneten. Nézze meg, és hívjon vissza!

Megadott egy telefonszámot, és bontotta a vonalat. Az újságíró két perccel később telefonált.

- Szeretnék találkozni önnel.
- Csak ennyit tud mondani?
- Kérem, Mr. Allon, meghallgatna?
- Csak akkor, ha elnézést kér, amiért olyan goromba volt velem az előbb.
- Tiszta szívemből elnézést kérek, és remélem, hogy meg tud nekem bocsátani.
- Megtörtént.
- Hol van most?
- A Nero kávézóban a Bridge Streeten.
- Elég jól ismerem, sajnos.
- Mikorra tud itt lenni?
- Tíz perc múlva.
- Ne készen! – mondta Gabriel, és bontotta a vonalat.

Az újságíró hat percet mégiscsak késett, ez magyarázza, hogy miért olyan sietve rontott be az ajtón, telefonnal a fülén, miközben az esernyőjébe belekapott a nyomában

besüvítő szél. A kávézó vendégei leginkább turisták voltak, de három szürke öltönyös parlamenti képviselő is betért egy tejeskávéra. Samantha Cooke megállt, hogy pár szót váltson velük, és csak utána ment oda Gabriel asztalához. A haja világosszőke volt, és a válláig ért. A szeme kék volt, és fürkész tekintetű. Ez a tekintet most másodperceken keresztül Gabriel arcán időzött.

- Istenemre – szólalt meg végül. – Valóban ön az.
 - Mit várt?
 - Talán szarvakat.
 - Legalább őszinte volt.
 - A legnagyobb hibáim egyike.
 - Van más hibája is?
 - A kíváncsiság – felelte a nő.
 - Akkor most jó helyre jött. Szeretne valamit inni?
 - Történetesen – mondta az újságíró, és körülnézett a helyiségben –, talán jobb lenne, ha tennénk egy sétát.
- Gabriel felállt, és felvette a kabátját.

A Tower Bridge felé indultak, majd bekanyarodtak a Victoria Embankment rakpartra. A délutáni forgalom csak araszolva haladt az úton, de az eső miatt hiányzott a parton általában áramló megszokott tömeg. Gabriel hátrapillantott, hogy megbizonyosodjon róla, nem követik őket a kávézóból. Ahogy oldalra nézett, észrevette, hogy Samantha Cooke úgy vizsgálgatja az esernyője alól, mintha rajta lenne a veszélyeztetett fajok listáján.

- A valóságban sokkal jobban néz ki, mint azon a videofelvételen – szólalt meg a nő egy pillanattal később.
- A felvétel smink nélkül készült.

Ms. Cooke akarata ellenére is elmosolyodott.

– Használ az ilyesmi? – kérdezte.

– Tréfálkozni a korábban történetekkel?

A nő bólintott.

– Igen. Használ.

– Egyszer én is találkoztam vele, tudja.

– Kivel?

– Nadia al-Bakarival. Akkor még jelentéktelen valaki volt, a szaúdi társasági élet résztvevőinek az egyike, az iszlám terrort anyagilag támogató Abdul Aziz al-Bakari elkényeztetett lánya. – Gabriel arcára nézett, hogy lát-e rajta valami reakciót, és csalódottnak tűnt, mert nem volt reakció. – Tényleg maga ölte meg a férfit?

– Zizi al-Bakari egy olyan akcióban halt meg, amelyet az amerikaiak és a szövetségeseik indítottak a terror elleni globális harcban.

– De a ravaszt végül maga húzta meg, ugye? Maga ölte őt meg Cannes-ban, Nadia szeme láttára. És utána beszervezte Nadiát, hogy leszámoljon Rasid al-Huszeini terrorszervezetével. Csodálatos – jegyezte meg Ms. Cooke. – Igazán csodálatos.

– Ha olyan csodálatos volna, akkor Nadia még mindig élne.

– De a halála megváltoztatta a világot. Segített demokráciát vinni az arab világba.

– Láthatjuk, hogy mire vezetett – jegyezte meg Gabriel komoran.

Épp a Hungerford Bridge alatt mentek át, amikor szerelvény robogott be a Charing Cross állomására. Elállt

az eső. Samantha Cooke összecsukta az esernyőjét, szorosan összekötötte, és berakta a táskájába.

– Megtiszteltetésnek veszem, hogy eljött hozzám – mondta –, de a Közel-Kelet nem kifejezetten az én területem.

– Nem a Közel-Keletről van szó. Jonathan Lancasterről.

A nő hirtelen ránézett.

– Egy híres izraeli titkosszolgálati ügynök miért jön egy londoni újságíróhoz információért a brit miniszterelnökről?

– Nagyon fontos dologról van szó – mondta Gabriel kitérően. – Egyébként a híres izraeli ügynöknek eszébe sem jutna ilyesmi.

– Ez igaz – értett vele egyet a nő. – De a híres ügynöknek már egész biztos rengeteg információja van Lancasterről. Miért kéme egy újságírótól segítséget?

– A rólunk kialakult kép ellenére, nem állítunk össze személyes dossziékat a barátainkról.

– Ez marhaság.

Gabriel egy pillanatra elbizonytalanodott.

– Szigorúan személyes ügyről van szó, Ms. Cooke. A szolgálatom semmilyen módon nincs benne.

– És ha beleegyezem, hogy segítek?

– Egyértelmű, hogy én is adok érte valamit cserébe.

– Egy történetet?

Gabriel bólintott.

– De nem mondhatja el, hogy miről fog szólni – jegyezte meg a nő.

– Még nem.

– Akármiről van is szó, valami nagy dolog legyen.
– Gabriel Allon vagyok. Mindent nagyban üzők.
– Igen, ez így van. – Az újságíró megállt, és a másik parton lassan forgó óriáskereket nézte. – Rendben van, Mr. Allon, megegyeztünk. Akkor talán elmondhatná, hogy miről van szó.

Gabriel előhúzta a *Telegraph* cikkét a kabátzsebéből, és úgy tartotta, hogy a nő lássa. Samantha Cooke elmosolyodott.

– Mit szeretne, hol kezdjem?

Gabriel visszatette az írást a zsebébe. Utána Jeremy Fallonál kezdve kérte a beszámolót.

LONDON

Ms. Cooke jó riporter volt, és mint minden jó riporter, ő is megadta a szükséges háttér-információkat a közönségnek, hogy a történet a megfelelő kontextusba kerüljön. Gabriel, az Egyesült Királyság korábbi lakójaként már sokat ismert belőle. Tudta például, hogy Jeremy Fallon a londoni University College főiskolán tanult, és hirdetések fogalmazott, mielőtt a párt központjának politikai egységéhez csatlakozott volna. Fallon rájött, hogy egy idejétmúlt módszerekkel dolgozó kampányszervező csoport próbál eladni valami olyan terméket, ami senkinek nem kell, főleg nem a brit választópolgároknak. Elsődleges feladatául azt tűzte ki, hogy megváltoztassa a párt közvélemény-kutatási felméréseinek módját. Nem érdekelte, hogy egy adott szavazó melyik pártot támogatja; az akarta tudni, hogy az illető hol vásárol, milyen műsorokat néz a televízióban, és milyen reményeket táplál a gyerekeivel kapcsolatban. Leginkább azonban azt akarta tudni, hogy a szavazó mit vár a kormánytól. A közfigyelemtől távol, a háttérben látott hozzá a párt leglényegesebb politikai mondanivalóinak az átalakításához, hogy eleget tegyen a modern brit választók elvárásainak. Utána nekilátott, hogy megkeresse a legjobb embert, aki a piacra viheti az új termékét. Az illetőt

Jonathan Lancaster személyében találta meg. Fallon segítségével Lancaster sikeresen vállalta a próbatételt, hogy a párt vezetője legyen. Majd, hat hónappal később, be is költözött a Downing Streetre.

– Cserébe Jeremy megkapta álmai beosztását – mondta Samantha Cooke. – Jonathan kabinetfőnökké nevezte ki, és több hatalommal ruházta fel, mint amennyi a brit történelem során bármely más kabinetfőnöknek volt. Jeremy Lancaster közbenjárója és akaratának keresztülvívője. Gyakorlatilag miniszterelnök-helyettes, csak nem így hívják. Lancaster egyszer említette is nekem, hogy az a kinevezés volt élete legnagyobb tévedése.

– Nyilvánosan említette?

– *A csudát* – mondta a nő határozottan. – Szigorúan négy szemközt.

– Ha Lancaster tudta, hogy tévedés volt, miért hozta meg a döntést?

– Mert Jeremy nélkül a párt még mindig a mondasból ismert politikai vadonban kóborolna. Jonathan Lancaster pedig még mindig az ellenzék soraiban ülne valahol hátul, és úgy próbálna nevet szerezni magának, hogy hetente egyszer kérdéseket intéz a miniszterelnökhöz. Mellesleg – tette hozzá –, Jeremy teljesen lojális Lancasterhez. Biztos vagyok benne, hogy ölni is hajlandó lenne érte, és még a vért is feltörölné.

Gabriel azt kívánta, bárcsak elmondhatná a partnerének, hogy mennyire igaza van. Ehelyett csendben lépkedett tovább, és a folytatást várta.

– A kapcsolatukat azonban nem csak a hála és lojalitás jellemzi. Lancasternek *szüksége van* Jeremyre. Őszintén hiszi, hogy nélküle nem tudná kormányozni az országot.

– Tehát mégis igaz?

– Micsoda?

– Hogy Jeremy Fallon Lancaster esze.

– Ez így marhaság. De a közvélemény tudatában nagyon hamar ez a kép alakult ki. Még a párt belső felmérései is azt mutatják, hogy a britek többsége azt gondolja, igazából Jeremy irányítja az országot. – Itt kis szünetet tartott, és eltűnődött. – Épp ezért lepődtem meg annyira, amikor Jeremy Lancaster mellett állt a választások kiírásának a napján.

– Meglepődött?

– Nemrégiben csúnya szóbeszéd terjedt a Whitehall folyosóin, hogy Lancaster el akarja távolítani Jeremyt a Downing Streetről.

– Azért, mert terhesnek érezte a jelenlétét?

Samantha Cooke bólintott.

– És mert Fallon annyira népszerűtlen a párton belül, hogy senki nem akar vele dolgozni.

– Ezt miért nem írta meg?

– Nem voltak meg a cikk megírásához szükséges források. Tudja, néhányan még adunk az újságírói etika szabályaira.

– Gondolja, hogy Jeremy Fallon hallott valamit ebből a szóbeszédből?

– Minden bizonnyal.

– Beszélt róla valaha is Lancasterrel?

– Ezt biztosan sosem tudtam meg, és egyebek között ezért nem is írtam róla. Hála Istennek – tette hozzá. – Most nagyon ostobának látszanék.

A Waterloo Bridge-hez értek. Gabriel megfogta a nő könyökét, és a híres utca, a Strand felé indultak.

– Mennyire ismeri őt?

– Jeremyt?

Gabriel bólintott.

– Nem hinném, hogy Jeremy Fallont bárki is igazán jól ismerheti. A mi kapcsolatunk szakmai, tehát azt mond el nekem, amit az újságomban meg szeretne jelentetni. Másokat manipuláló gazember, és ezért is különös a Madeline Hart temetésén tanúsított viselkedése. Sosem gondoltam volna, hogy Jeremy tud sírni.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Feltételezem, hogy mégis igaz.

– Micsoda?

– Hogy Jeremy szerelmes volt belé.

Gabriel megállt, és Samantha Cooke felé fordult.

– Arra gondol, hogy Jeremy Fallon és Madeline Hart viszonyt folytatott?

– Madeline nem táplált romantikus érzelmeket Jeremy iránt – felelte a nő, és megrázta a fejét. – Ám ez nem akadályozta meg abban, hogy a kapcsolatukat a karrierje építésére használja. Ahogy én látom, túlságosan is gyorsan került egyre feljebb a ranglétrán. És azt hiszem, hogy Jeremy segítségével.

Egy darabig egyikőjük sem szólt semmit. A Courtauld galéria előtt álltak. Samantha Cooke a Strand forgalmát figyelte, de Gabriel azon tűnődött, hogy Jeremy Fallon

vajon miért mutatta be a szeretőjét Jonathan Lancasternek. Talán befolyást akart szerezni egy olyan ember fölött, aki arra készült, hogy véget vessen az ő a politikai karrierjének.

– Biztos benne? – kérdezte egy kicsivel később.

– Hogy Jeremy belehabarodott Madeline-be?

Gabriel bólintott.

– Csak annyira, amennyire bárki biztos lehet az ilyesmiben.

– Vagyis?

– Több, általam megbízhatónak tartott forrásból hallottam. Jeremy a legátlátszóbb kifogásokat ötlötte ki, hogy találkozzanak. Meglehetősen szánalmas volt.

– Miért nem írt róla, amikor a nő eltűnt?

– Mert akkor nem lett volna ildomos. És most, hogy a lány halott...

Nem folytatta. Bementek a galériába, jegyet vettek, majd a lépcsőn felmentek a kiállítótermekbe. Mint általában, most is alig volt látogató. A 7-es teremben megálltak egy üres keret előtt, amely arra emlékeztetett, hogy Vincent van Gogh *Önarckép levágott füllel* című alkotását, a Courtauld büszkeségét ellopták.

– Milyen kár – jegyezte meg Samantha Cooke.

– Igen – felelte Gabriel. Átmentek Gaugin című képéhez, és megkérdezte a nőt, hogy találkozott-e valaha Madeline Harttal.

– Egyszer – válaszolt az újságíró, és úgy mutatott a vásznon lévő nőre, mintha őrá beszélne, és nem arról, aki már meghalt. – Éppen tudósítást írtam a párt erőfeszítéseiről, hogy kapcsolatot létesítsenek a kisebbségi

szavazókkal. Jeremy Madeline-hez küldött. Az volt a benyomásom, hogy a lány túlságosan is csinos, de nagyon eszes. Időnként úgy éreztem, ő készít riportot velem, és nem fordítva. Olyan érzésem volt, mintha...

Itt elhallgatott, és kereste a megfelelő szavakat. Kicsit később folytatta:

– Úgy éreztem, mintha éppen beszerveznének valamire, de hogy mire, arról fogalmam sem volt.

Ahogy a nő a mondat végére ért, Gabriel lépéseket hallott, és ahogy megfordult, azt látta, hogy egy középkorú pár lép be a terembe. A férfi színezett lencsés szemüveget viselt, és csak a feje tetején volt egy kevés haj. A nő több évvel fiatalabb volt nála, és múzeumi útikönyvet tartott a kezében, de azt nem a megfelelő oldalnál nyitotta ki. Szó nélkül lépkedtek egyik festménytől a másikig, de mindegyiknél csak pár másodpercre álltak meg. Gabriel figyelte, ahogy a pár átmegy a szomszédos helyiségbe. Utána levezette Samantha Cooke-ot a lépcsőn, a hatalmas belső udvarba az épület közepén. Meleg napokon a hely népszerű volt a Strand irodaépületeiben dolgozó londoniak számára, hogy kis időt ott töltsenek. Most viszont, a hideg esőben a fémből készült asztalok üresek voltak, és a táncoló vízű szökőkút is olyan szomorú látványt nyújtott, mint a játékok egy gyerekek nélküli óvodában.

– Szépen írt Madeline-ről a lány eltűnése után – mondta Gabriel, ahogy lassan körbejárták az udvart.

– És úgy is gondoltam. Rendkívül higgadt és magabiztos volt ahhoz képest, hogy milyen neveltetést kapott. – Ms. Cooke szünetet tartott, és eltűnődve ráncolta

a homlokát. – Sosem értettem az anyja viselkedését a lánya eltűnése után. Az eltűnt egyének szülei általában folyamatosan beszélnek az újságírók előtt. Ő azonban nem. Összeszorította a száját, és senkit nem akart látni. És most úgy tűnik, hogy eltűnt a föld színéről. Akárcsak Madeline bátyja.

– Mire gondol?

– Amikor kapcsolatba akartam lépni vele annak a cikknek a megírásához – mondta, és a Gabriel kabátzsebében lévő újságcikk felé intett a fejével –, senki sem vette fel a telefont. *Soha*. Végül kocsival kimentem abba a nyavalyás Essexbe, és leültem a küszöbükre. Egy szomszéd azt mondta, hogy Madeline családja nem sokkal a temetés után eltűnt.

Gabriel semmit nem szólt, de gondolatban azt számolgatta, hogy mennyi ideig tarthat az út autóval London középső részéből az essexi Basildonig az esti csúcsforgalomban.

– Én már rengeteget beszéltem – mondta Samantha Cooke. – Most magán a sor. A nagy Gabriel Allont miért érdekli egy halott angol lány?

– Sajnálom, de most még nem mondhatom el.

– El fogja mondani valaha is?

– Attól függ.

– Tudja – mondta a nő kihívón –, már maga a tény, hogy itt van Londonban és kérdéseket tesz fel, megérne egy újságcikket.

– Ez igaz – ismerte be Gabriel. – De ön nem fogja megírni, és még csak nem is említi mások előtt a beszélgetésünket.

– Miért ne tenném?

– Mert akkor nem szolgálhatnék később egy olyan történettel, amely sokkal jobb.

Samantha Cooke elmosolyodott, és megnézte a karóráját.

– Egy hétig is beszélgetnék magával, de most már tényleg megyek. Cikket kell írnom a holnapi számba.

– Miről?

– A Volgatek Olaj és Gázzól.

– Az orosz energia vállalat?

– Nagyon fontos cég, Mr. Allon.

– Próbálok figyelemmel kíséreni a híreket. Segít a munkámban.

– Ebben biztos vagyok.

– Most mi a téma?

– A környezetvédőket és a globális felmelegedés miatt aggódókat felháborítja az üzlet. A szokásos csapásokat jövendőlik – olajfoltok a tengeren, olvadó sarki jég, a vízszint emelkedése Chelsea partjai mentén és hasonló. Úgy tűnik, nem törődnek vele, hogy az üzlet dollármilliárdokat jövedelmez licenccdíjak formájában, és több ezer munkahelyet teremt Skóciában, ahol igen nagy szükség van rá.

– Tehát a cikk kiegyensúlyozott lesz? – kérdezte Gabriel.

– Az írásaim mindig azok – hangzott azonnal a csípős megjegyzés egy mosoly kíséretében. – A hírforrásaim azt mondják, hogy a vállalkozás Jeremy egyik dédelgetett terve volt, az utolsó jelentős kezdeményezése az előtt, hogy elhagyná a Downing Streetet és parlamenti

képviselőnek jelöltetné magát. Megpróbáltam szóra bírni az ügyben, de két olyan szót mondott, amelyeket korábban sosem hallottam tőle.

– Milyen szavak voltak?

– No comment.

Ezután a nő átadott Gabrielnek egy névjegykártyát, kezét fogott vele, és eltűnt az udvart a Stranddal összekötő íves átjáróban. Gabriel várt öt percet, és csak utána követte. Ahogy kilépett az utcára, látta, hogy a galériában látott férfi és nő éppen egy taxit próbál leinteni. Szó nélkül elment mellettük, és folytatta az útját a Trafalgar Square felé, ahol vagy ezer tiltakozó jött össze az Izrael állam ellen irányuló Két perc gyűlésre. Elvegyült a tömegben, és lassan keresztülment rajta. Időnként megállt, hogy meggyőződjön róla, senki nem követi. Végre jótékony zivatar támadt, és a tömeg széteszlott, hogy mindenki fedezéket keressen magának. Gabriel a palesztinokat támogató színészek és művészek egy csoportjához csatlakozott, amely a Soho bárjai felé indult, ám a Charing Cross Roadnál kivált közülük, és lement a Leicester Square metróállomásába. Ahogy a mozgólépcsőn ereszkedett lefelé a meleg alagútba, felhívta Kellert.

– Autóra van szükségünk – mondta pergő francia nyelven.

– Hová megyünk?

– Basildonba.

– Van valami konkrét cél?

– Útközben majd elmondom.

BASILDON, ESSEX

A település a másodig világháború után jött létre egy nagyratörő program részeként, hogy csökkentsék a zsúfoltságot a London keleti részén lebombázott nyomornegyedekben. Az eredmény egy új város volt – olyan, amelynek nem volt történelme, hangulata, és egyedüli célja az volt, hogy befogadja a munkásosztály tagjait. Központja, a basildoni főtér a szovjet szocreál építészet mintapéldánya lehetett volna, mint ahogy az lehetett volna a tanácsi lakások toronyháza is, amely fenyegetően emelkedett a tér szélén, mint egy óriási, megégett pirítós.

A tértől nem egészen egy kilométerre keleti irányban volt a Lichfields néven ismert negyed, dűledező bérházakkal és sorházakkal. Minden utcának tisztességes neve volt – Avon Way, Norwich Walk, Southwark Path –, ám a burkolatuk már repedezett, és az udvarokban gaz nőtt. Néhány ház előtt parányi füves rész volt, de a Blackwater Way végén lévő apró épület előtt csak töredezett beton, ahol rendszerint egy kiszuperált autó parkolt. A házat kívül vakolóhabarcs fedte a földszinti részen, felül pedig barna téglás volt.

Három kis ablak volt rajta; mindegyik sötét és befüggönyözött. A korántsem bizalomgerjesztő bejárati ajtó fölött nem égett lámpa.

– Dolgozik valaki? – kérdezte Keller, ahogy lassan másodszor is elhajtottak a ház előtt.

– Az anya heti néhány órát a főtéri Boots gyógyszerárban – felelte Gabriel. – A fiútestvér főállású alkoholista.

– Biztos vagy benne, hogy senki sincs bent?

– Számodra lakott helynek tűnik?

– Talán kedvelik a sötétet.

– Vagy talán vámpírok.

Gabriel beállt egy parkolóba a sarkon, és leállította a motort. Közvetlenül Keller ablaka mellett figyelmeztető tábla adta tudtul, hogy a területet napi huszonnégy órán át zárt láncú kamerával figyelik.

– Rossz előérzetem van.

– Épp most öltél meg valakit pénzért.

– De nem kamerák előtt.

Gabriel nem szólt semmit.

– Mennyi ideig akarsz bent lenni? – kérdezte Keller.

– Ameddig muszáj.

– Mi van akkor, ha megjelenik a rendőrség?

– Talán célszerű lesz, ha a tudomásomra hozod.

– És ha észreveszik, hogy itt ülök?

– Mutasd meg nekik a francia útleveled, és mondd azt, hogy eltévedtél.

Gabriel minden további szó nélkül kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Ahogy megindult, át az úton, valahol egy kutya kezdett el ugatni. Nagytestű állat lehetett, mivel az öblös

ugatás úgy verődött vissza a kopott bérházak faláról, mint az ágyúlövések sorozata. Gabriel egy pillanatig arra gondolt, hogy visszamegy az autóhoz – biztosra vette, hogy az állatnak határozott tervei vannak a torkával. Ehelyett azonban csendben átment a Harték előtti betonon, és megállt az ajtó előtt.

Semmilyen tető nem volt a kitartóan hulló eső ellen. Elfordította a kilincset, de, mint ahogy számított rá, az ajtó zárva volt. Akkor elővett egy vékony fémeszközt a zsebéből, és bedugta a zárba. Mindössze pár másodpercig tartott a művelet – egy arra járó joggal feltételezhetette volna, hogy valaki a kulcsát keresi a sötétben. Amikor másodszor is szerencsét próbált a kilinccsel, az ellenállás nélkül elfordult. Kinyitotta az ajtót, belépett a sötétbe, majd gyorsan bezárta az ajtót. Kint a kutya még megeresztette az ugatás utolsó sorozatát, majd elhallgatott. Gabriel visszatette az álkulcsot a zsebébe, elővett egy Maglite zseblámpát, és bekapcsolta.

Szűk előszobában találta magát. A linóleumpadlón mindenütt olvasatlan levelek és újságok heverték, tőle jobbra pedig több olcsó gyapjú- és vízhatlan kabát lógott a fogason. Kiürítette a kabátzsebeket – gyufa, receptek és névjegykártyák voltak bennük –, és csak utána ment be a zseblámpa fényénél a nappali szobába. Kis helyiség volt, olyan, amely klausztofóbiát vált ki az emberben, két és félster háromméteres. Egy televízió körül kopott karosszékek álltak benne. A szoba közepén alacsony asztal volt, rajta két teljesen teli hamutartóval, az egyik falon pedig Madeline bekeretezett fényképei lógtak. A gyermeklány Madeline labdát kerget egy napsütötte

mezőn. Madeline átveszi a diplomáját az Edinburgh-i Egyetemen. Madeline Jonathan Lancaster miniszterelnök mellett áll a Downing Streeten. A teljes Hart családról is volt fénykép, amelyen szomorúan állnak egy szürke tengerparton. Gabriel Madeline szüleinek minden finomságot nélkülöző, jellegtelen vonásait vizsgálgatta, és azon tűnődött, hogyan születhetett ilyen szép arcú gyermekük. A természet tévedése lehet, gondolta. Valami más isten teremtménye.

Kilépett a nappali szobából, majd átment egy kis ebédlőn, be a konyhába. A szekrényeken halomban állt a piszkos edény, a mosogatóban pedig még benne volt a zsíros víz. A levegőben rothadás szagát lehetett érezni. Gabriel kinyitotta az egyik alsó szekrényajtót, és egy romlott étellel teli szemetest talált mögötte. A hűtőszekrényben is voltak még romlott ételek. Azon tűnődött, hogy a lakóknak vajon miért kellett ennyire sietve elhagyniuk a házat.

Visszatért az előszobába, és felment az emeletre vezető keskeny lépcsőn. Három hálószoza volt fent – két parányi helyiség a ház egyik oldalán, és egy nagyobb szoba a másikon. Abba lépett be először, az volt Madeline anyjáié. A dupla ágy vetetlen volt, és hideg levegő áramlott be az elhanyagolt hátsó kertre néző nyitott ablakon. Kinyitotta a papírvékonyágú szekrényajtót, és bevilágított. A rúd teljes hosszában ruhák lógtak, és a felső polcon is sorakoztak, szépen összehajtogatva. Azután az öltözőszekrényhez ment. Minden fiók dugig volt, leszámítva a bal felsőt – azt, gondolt bele, amelyben egy nő általában a papírjait és a személyes tárgyait tartja.

Leguggolt, bevilágított az ágy alá, de nem talált mást, mint port. Azután odament a telefonhoz. Az egyik éjjeliszekrényen volt, egy üres pohár mellett. A füléhez emelte a kagylót, de nem hallatszott vonalhang. Utána megnyomta az üzenetrögzítő gombját. Üzenet sem volt.

Gabriel átment folyosón, és bedugta a fejét az egyik kisebb hálósobába. Úgy nézett ki, mintha bomba robbant volna benne. Csak a falak voltak érintetlenek. A szokásos képek voltak rajtuk – futballsztárok, supermodellek és olyan autók, amelyeneket a helyiség lakója sosem tudna megvenni. A levegőben kellemetlen férfiszag volt, amelyet Gabriel szerencsére az óta nem érzett, amióta leszerelt a hadseregből. Gyorsan átkutatta a szobát, de semmi különöset nem talált és nem vett észre – azt leszámítva, hogy semmilyen papír vagy egyéb tárgy nem volt benne az ott lakó teremtmény nevével.

Az utolsó szoba, amelybe Gabriel bement, Madeline-é volt. Nem azé a Madeline-é, aki Jonathan Lancaster szeretője volt, vagy azé, akivel Franciaországban találkozott, hanem azé a Madeline-é, aki valahogy túlélte a szomorú kis házban töltött gyermekkort. Gabrielnek az volt a benyomása, hogy a nő ezt is ugyanúgy viselte, mint az egy hónapos fogva tartást, pedáns renddel maga körül. Az ágy szépen megvetve; a kis íróasztal makulátlan rendben. Angol klasszikusok – Dickens, Austen, Forster, Lawrence – regényei sorakoztak rajta. A köteteken látszott, hogy sokszor olvasták őket – az oldalakon aláhúzott részek voltak, és szépen formált, apró betűkkel megjegyzéseket is írtak rájuk. Gabriel éppen készült a kabátzsebébe tenni az egyik könyvet, a *Szoba kilátással*

címűt, amikor a mobiltelefonja rezgő jelzést adott. Fogadta a hívást, és gyorsan a füléhez emelte a készüléket.

– Társaságunk van – mondta Keller.

– Hány fő?

– Úgy tűnik, hogy csak egy, de nem lehetek benne biztos.

Gabriel pár centire félrehúzta az áttetsző függönyt Madeline ablakán, és látta, hogy egy nő lépked a Blackwater Way aszfaltján az esernyője takarásában. Ahogy átment a lámpa sárga fénykúpján, Gabriel kis időre megpillantotta az arcát, és azonnal rájött, hogy már korábban is látta valahol. A választ akkor kapta meg, amikor a jövevény rákanyarodott a betonozott bekötőútra. Egy ősi templomban látta, Lubéron hegyei között. Az a nő volt, aki úgy vetett keresztet, mint aki számára a mozdulat idegen. És valami miatt most kulcsot dugott a bejárati ajtó zárjába.

Gabriel kikapcsolta a telefont, és előhúzta a pisztolyt a dereka mellől. Kísértést érzett, hogy lelopakodjon a lépcsőn, és azonnal szembenézzen a nővel, de úgy döntött, hogy célszerűbb várni. Végül, gondolta, a nő talán úgy is elárulhatja, hogy kicsoda és miért van itt, hogy nem is tud róla. Titkosszolgálati információt mindig így a legjobb megszerezni – a célpont tudta nélkül. Samron is mindig azt hangoztatta, hogy egy kém inkább viselkedjen zsebtolvaj, mint útonálló módjára.

Gabriel tehát mozdulatlanul állt Madeline Hart gyerekkori szobájában, pisztollyal a kézben, miközben a nő belépett az előszobába, és halkán becsukta az ajtót.

Egyetlen rövid szót mondott, amelyet Gabriel nem ismert. Utána a papírok zizegő hangjából arra lehetett következtetni, hogy felszedi a postai küldeményeket, és mindent beletesz egy műanyag zacskóba. Azt követően belépett a nappali szobába, ahol körülbelül két percet töltött. Majd a konyhába ment, és ugyanazt az érthetetlen szót mondta ki. Gabriel gyanította, hogy egyfajta vulgáris kifejezés egy olyan nyelvből, amely nem angol, héber, francia, olasz vagy német. Valami mást is gyanított. A nő, akármiről legyen is szó, ugyanúgy kutatta át a házat, mint ahogy korábban ő tette.

Amikor a léptek hangja a lépcső aljáról hallatszott, Gabriel egy pillanatig nem tudta, hogy mitévő legyen. Ha jól sejti a nő szándékait – hogy keres valamit –, egész biztos sor kerül majd Madeline hálósobájára is. Szétnézett, hogy el tud-e bújni valahol, de nem látott olyan helyet, amely a célra megfelelő lett volna; a szoba alig volt nagyobb, mint a cella, amelyben Madeline-t Franciaországban fogva tartották. Ahogy lent a léptek hangosabbak lettek, Gabriel úgy döntött, hogy nem tehet mást, ki kell mennie. De hová? A mosdó rögtön a folyosó másik oldalán volt. Hang nélkül bement, és azon tűnődött, hogy mit gondolna Samron, ha az izraeli titkosszolgálat leendő főnökét ebben a pillanatban látná. Nem furcsállná, győzte meg magát. Biztos volt benne, hogy a nagy Ari Samron is rejtőzött már olyan helyeken, amelyek szakmai szempontból sokkal kevésbé elegánsak, mint egy basildoni tanácsi lakás mosdója.

Az ajtót nagyon picit nyitva hagyta – csak résnyire –, és kinyújtott kezében tartotta a pisztolyt, miközben a nő

felért a lépcső tetejére. A legnagyobb hálósobába ment be először; a kihúzott fiókok és becsapott ajtók hangjából ítélve igen alaposan átkutatta. Öt perccel később kijött, és megállás nélkül elhaladt a mosdó előtt. Egyértelmű volt, hogy fogalma sincs a pisztolyról, amely abban a pillanatban a fejét vette célba. Ugyanazt az esőkabátot viselte, mint Franciaországban, de a frizurája már kicsit más volt. Bal kezében a Marks és Spencer bevásárlószatyrárt tartotta, amely úgy nézett ki, mintha nem csak az olvasatlan levelek lettek volna benne.

Ahogy belépett Madeline szobájába, hirtelen nagyon hevéssé vált. Profi kutatást végez, gondolta Gabriel, ahogy a hangokra figyelt. *Romboló kutatást...* A nő kitépte a ruhákat a szekrényből, felszakította az ágyneműt, és a padlóra szórta a fiókok tartalmát. Végül hangos reccsenés hallatszott, mint mikor fa törik szilánkokra, utána pedig súlyos csend állt be, amelyet egy pillanattal később a nő hangja tört meg. Halk és nyugodt volt, mint amikor valaki a főnökével közöl hírt olyan eszközön, amely nem titkos rádiófrekvencián továbbítja az adást. Gabriel nem értette a szöveget – nem volt érzéke a szláv nyelvekhez –, de egy dologban biztos volt.

A nő oroszul beszélt.

BASILDON, ESSEX

A jövevény autója, egy szögletes formájú, öreg Volvo az út másik oldalán állt, a lichfieldsi bérházak egyik legrondábbika mellett. Ahogy a nő határozott léptekkel odament hozzá, az esernyőt a jobb kezében, a Marks és Spencer szatyrot pedig a balban fogta. Az esernyő pusztán álcázási célokat szolgál, gondolta Gabriel, ahogy Madeline ablakából figyelt, mivel az eső már elállt. A szatyor nehéznek tűnt. A nő kinyitotta az autó ajtaját, bedobta a szatyrot a jobb első ülésre, majd ő is beszállt, de az esernyőt csak akkor sodorta össze, amikor már biztonságosan elhelyezkedett. A motor nem azonnal kelt életre. A vezető, ahogy elindult a kocsival, csak a lakótelep szélén kapcsolta be a világítást. Gyorsan hajtott, de simán, mint egy profi.

Gabriel még egy utolsó pillantást vetett a Madeline szobájában okozott pusztításra, és lesietett a lépcsőn. Mire kiért a bejárati ajtón, Keller már megfordult az autóval, és az utcán várakozott. Gabriel gyorsan beszállt, és arra kérte Kellert, hogy kövesse a nőt.

- Legyél óvatos! – figyelmeztette. – Nagyon ügyes.
- Mennyire?
- A moszkvai központhoz illően.
- Miről beszélsz?

– Lehet, hogy tévedek – mondta Gabriel –, de az autót vezető nő szerintem a KGB tagja.

A KGB gyakorlatilag természetesen már nem létezett. Nem sokkal a régi szovjet birodalom széthullása után feloszlatták. Oroszországnak most két titkosszolgálat volt: az FSZB és az SZVR. Az FSZB a határon belüli ügyekkel foglalkozott: a külföldi hírszerzők leleplezésével, terrorelhárítással, az orosz maffiával és a demokráciáért küzdő aktivistákkal, akik elég bátrak vagy buták voltak ujjat húzni azokkal, akik most a Kreml falai mögül irányították Oroszországot. Az SZVR volt Oroszország külföldi titkosszolgálat. A kémek világméretű hálózatát ugyanabból a titkos, jaszenyevói épületből irányították, amely annak idején a KGB titkárságának is a központja volt. Az SZVR vezetői az épületet még mindig moszkvai központnak nevezték, és nem meglepő, hogy az oroszok továbbra is a KGB néven hivatkoztak az SZVR-re. Nem ok nélkül. A Kreml megváltoztathatta az orosz titkosszolgálat nevét, ám az SZVR feladata ugyanaz maradt – gyengíteni a régi atlanti szövetség államait, az Egyesült Államokkal és Nagy-Britanniával a lista élén.

De miért követné az SZVR ügynöke Gabrielt és Kellert egy nagyon öreg templomba Lubéron hegyei között? És miért kutatta át ugyanez az SZVR-ügynök egy Madeline Hart nevű halott angol lány egykori lakását? Egy olyan lányét, aki a brit miniszterelnök szeretője volt? Akit elraboltak a Korzikán töltött szabadsága alatt, és váltságdíj reményében tartottak fogva. És aki halálra égett egy

Citroën C4-es csomagtartójában, Audresselles mellett a tengerparton.

– Ne szaladjunk túlságosan előre! – mondta Keller.

– Jól tudom, mit hallottam – felelte Gabriel.

– Azt hallottad, hogy egy nő oroszul beszél.

– Nem – vetette ellen Gabriel –, azt hallottam, hogy a moszkvai központ ügynöke felforgat egy szobát.

Nyugati irányban haladtak az A127-es úton. Az idő nyolc óra felé járt. A keletre tartó sávokban még sok jármű volt a Londonból jövő, esti csúcsforgalomból, de nyugat felé jó tempóban lehetett haladni. A nő körülbelül kétszáz méterrel volt előttük. Keller gond nélkül felismerte a Volvo jellegzetes hátsó lámpáját.

– Tegyük fel, hogy igazad van – mondta, és egyenesen előre nézett. – Tegyük fel, hogy a KGB-nek vagy az SZVR-nek, akárhogy hívják is most őket, valahogy köze van Madeline Hart elrablásához.

– Ezt érvekkel is alá tudnám támasztani, de ebben a pillanatban nem ezzel kell foglalkoznunk.

– Rendben van – mondta Keller. – De mi adja meg a kapcsolatot?

– Ezen még gondolkodom. De ha tippelnem kellene, szerintem már kezdettől fogva az ő akciójuk volt.

– Akció? – kérdezte Keller hitetlenkedve. – Azt mondod, hogy az oroszok rabolták el a brit miniszterelnök barátnőjét?

Gabriel nem válaszolt. Ezt még ő maga sem hitte el teljesen.

– Megengeded, hogy felhívjam a figyelmed pár nyilvánvaló tényre? – kérdezte Keller.

– Hogyne.

– Marcel Lacroix és René Brossard nem oroszok voltak, és nem az SZVR foglalkoztatta őket. Mindketten a francia szervezett alvilág alakjai voltak, Marseille-ben és Dél-Franciaországban elkövetett bűnök hosszú listájával.

– Talán nem ismerték fel, hogy kiknek is dolgoznak valójában.

– Mi a helyzet Paullal?

– Semmit nem tudunk róla, azt leszámítva, hogy úgy beszél franciául, mintha magnóról tanulta volna a nyelvet – legalábbis így mondta Korzikán a nagy Don Anton Orsati.

– Nyugodjék békében!

Gabriel megkopogtatta a szélvédőt, és azt mondta:

– Túlságosan lemaradtunk a nő kocsija mögött.

– Nem vesztettem szem elől.

– Csökkentsd a távolságot!

Keller pár másodpercig gyorsított, majd visszavett a gázból.

– Azt gondolod, hogy Paul orosz? – kérdezte.

– Így könnyebb lenne megmagyarázni, hogy a francia rendőrség miért nem tudott nevet találni az arcához.

– De miért bérelt fel francia bűnözőket Madeline elrablására, amikor maga is elvégezhetette volna a munkát?

– Hallottál már az idegen zászló alatt végzett akciókról?

– kérdezte Gabriel. – A titkosszolgálatok gyakran végeznek olyan munkákat, amelyek diplomáciai vagy politikai bonyodalmakat okoznának, ha valaha is fény derülne rájuk. Ezért az ilyen akciókat idegen zászló alatt

végzik. Időnként egy másik szolgálat ügynökeinek adják ki magukat. Vagy valami teljesen más szerepet játszanak.

– Például francia bűnözőkét?

– Meglepődnél.

– Az elméleteddel mindössze egy probléma van.

– Csak egy?

– Az SZVR-nek nincs szüksége pénzre.

– Nagyon kétlem, hogy pénzről lett volna szó.

– Te magad adtál át nekik két bőröndöt, bennük tízmillió euróval.

– Igen, tudom.

– Ha nem pénzről volt szó, mire kellett a fizetés?

– Mindvégig az árbocon tartották az idegen zászlót – mondta Gabriel.

Keller kis ideig csendben volt. Végül azt kérdezte:

– De miért ölték meg Madeline-t?

– Nem tudom.

– Hol van a lány családja?

– Nem tudom.

– Hogyan szereztek az oroszok tudomást Madeline és Lancaster kapcsolatáról?

– Azt sem tudom.

– Van valaki, aki tudhatja.

– Kicsoda?

– Az autót vezető nő – mondta Keller, és a kormánykerék fölött a Volvo hátsó lámpája felé mutatott.

– Inkább legyünk zsebtolvajok, mint útonállók.

– Ez mit jelent?

– Csökkentsd a távolságot! – mondta Gabriel, és megkopogtatta az üveget. – Túlsgagosan lemaradtunk.

A nő átment az M25-ös körgyűrű alatt, farmok és mezők között folytatta az útját, majd megérkezett Nagy-London peremére. Harminc perc elteltével a külvárosokat az East End kerületei váltották fel, és végül feltűntek a City toronyépületei is az irodákkal. Onnan a Holborn és Soho negyedeken átment a Mayfair városrészbe, ahol megállt a Duke Street egy forgalmas részén a járda mellett, rögtön az Oxford Streettől délre. Ott bekapcsolta az elakadásjelzőt, kiszállt a Volvóból, és odavitte a Marks és Spencer-es szatyrot egy Mercedeshez, amely pár méterre parkolt. Ahogy közeledett az autóhoz, a csomagtartó teteje automatikusan felemelkedett, bár Gabriel nem látta, hogy a nő nyitotta volna ki. A megfigyelés tárgya betette a szatyrot, lecsapta a csomagtartó fedelét, és visszatért a Volvóhoz. Tíz másodperccel később óvatosan elindult a járdaszegélytől, besorolt a forgalomba, és megindult az Oxford Street felé.

– Most mit tegyek? – kérdezte Keller.

– Hagyd elmenni!

– Miért?

– Mert aki a Mercedes csomagtartóját kinyitotta, most azt nézi, hogy követik-e a nőt.

Keller az utcát figyelte, akárcsak Gabriel. Mindkét oldalon turistákat kiszolgáló éttermek voltak, a járdákon pedig nyüzsögtek a gyalogosok. Bármelyiküknél ott lehetett a Mercedes kulcsa.

– Mi legyen most? – kérdezte Keller.

– Várunk.

– Mire?

– Akkor fogom tudni, ha meglátom.

- Zsebtolvajok és útonállók?
- Valami ilyesmi.

Keller a Mercedest nézte kitartóan, de Gabriel a Duke Street éttermeit vette szemügyre: Pizza Hűt, Garfunkel's, valami Pure Waffle nevű hely, akármit takart is a név. Az utcában a legmenőbb a Bella Italia volt, egy olyan lánc tagja, amelynek az egész városban vannak éttermei, Gabriel tekintete pedig végül azon állapodott meg. Abban a pillanatban egy férfi és egy nő lépett ki az ajtón – több év korkülönbség volt köztük –, akik nyilvánvalóan befejezték az ebédet. A férfi viaszos kalapot viselt a permetező eső ellen, a nő pedig úgy nézett a táskájába, mintha nem találna valamit. Aznap korábban a Courtauld galéria kiállítótermében rossz oldalnál volt nyitva az útikönyve, a férfi pedig színezett lencsés szemüveget viselt. Most nem volt rajta semmilyen szemüveg. Besegítette a nőt a Mercedes első ülésére, majd átment a másik oldalra, és beült a kormányhoz. Amikor a motor beindult, mintha az egész utca vibrált volna tőle. Azután az autó csikorgó gumikkal kilőtt a járda mellől, és abban a pillanatban fordult rá az Oxford Streetre, amikor a közlekedési lámpa pirosra váltott.

- Jó alakítás – mondta Keller
- Tényleg az – felelte Gabriel.
- Megpróbáljam követni?

Gabriel megrázta a fejét. Ügyesek, gondolta. A moszkvai központ emberei ügyesek.

A Grand Hotel Berkshire a neve ellenére nem volt pompás, és nem a varázslatos Berkshire megyében épült.

A huszadik század elejének kopott házai mögött állt a Cromwell Road nyugati végén: egyik oldalán egy elektronikus cikket árusító diszkontüzlet volt, a másikon pedig vélhetően egy internetkávézó. Gabriel és Keller éjjélkor érkezett. Nem foglaltak szobát, és csomag sem volt náluk; a holmijuk a Bayswater titkos lakásában volt, Gabriel pedig feltételezte, hogy az most orosz megfigyelés alatt áll. Készpénzzel fizette ki a tartózkodást két éjszakára, és azt mondta az éjszakai portásnak, hogy nem várnak senki vendéget, és ne zavarják őket, még a szobalányok se. Az éjszakai portás semmi furcsát nem talált az utasításokban. A Grand Hotel Berkshire – vagy GHB, ahogy a vezetőség tagjai általában hivatkoztak rá – vendégei nem a legszokványosabb emberek voltak.

A szobájuk a legfelső szinten volt, a harmadik emeleten, és remekül lehetett látni belőle a lenti utat. Gabriel ragaszkodott hozzá, hogy először Keller aludjon. Akkor leült az ablakhoz, pisztollyal az ölében, lábával az ablakpárkányon, és öt kérdés motoszkált a gondolatai között. Miért lenne az orosz titkosszolgálat olyan könnyelmű, hogy elrabolják a brit miniszterelnök szeretőjét? Miért kellett váltságdíjat fizetni, amikor az oroszok nyilvánvalóan nem pénzt akartak? Miért ölték meg Madeline-t? Hol van a lány családja? Mennyit tud Jonathan Lancaster és Jeremy Fallon? Képtelen volt kielégítő választ találni rájuk. Csak tippelni tudott, pár következtetést levonni, de semmi többet. Még néhány zsebben kutakodni kell, gondolta – és, ha szükséges, egyszer vagy kétszer akár útonállóként is cselekedni. És utána mi lesz? Az öreg *signadorára*. gondolt, és a nő

jövendöléseire egy régi ellenségről, vagy az eretnekek városáról keleten.

Magának oda be sem szabad tennie a lábát. Ha elmegy oda, akkor meghal...

Abban a pillanatban egy újságkihordó kisteherautó állt meg csikorgó fékekkel a Tesco Express előtt az út másik oldalán. Gabriel megnézte az időt. Majdnem négy óra volt, tehát ideje lett volna felkelteni Kellert és neki magának is aludnia pár órát. Ehelyett felvette E. M. Foster regényét, amelyet Madeline szobájából hozott el, találomra kinyitotta valahol, és olvasni kezdett:

Valami bonyolult játékot játszottak a hegyoldalban egész délután. Lucy nem egészen értette, hogy pontosan mit, és hogy miképp álltak össze a csapatok...

Gabriel becsukta a könyvet, és figyelte, ahogy a teherautó elindul a sötét, nedves utcán. És akkor megértette. De hogyan lehet bizonyítani? Olyasvalakitől kell segítséget kérnie, aki ismeri az orosz üzleti élet és politika sötét világát. Olyasvalakitől aki olyan könyörtelen, mint a Kreml falai mögött lévők.

Viktor Orlovra van szüksége.

CHELSEA, LONDON

Viktor Orlov mindig is értett a számokhoz. Moszkvában született a hidegháború legsötétebb napjaiban, a neves Leningrádi Finommechanikai és Optikai Egyetemre járt, és fizikusként vett részt a szovjet atomfegyverprogramban. Főnökei tanácsára belépett a kommunista pártba – bár évekkel később, egy brit újságnak adott nyilatkozatában azt állította, hogy sosem hitt az eszmében. „Azért léptem be a pártba – mondta a lelkiismeret-furdalás legkisebb jele nélkül –, mert a szakterületemen másképp nem jutottam volna előre. Bírálhattam volna a rendszert, de a Gulag sosem volt kifejezetten vonzó hely a számomra.”

Amikor a Szovjetunió végre kilehelte a lelkét, Orlov egyetlen könnycseppet sem hullajtott érte. Ehelyett teljesen lerészegedett az olcsó orosz vodkától, rohángált Moszkva utcáin, és azt kiabálta, „a király halott”. A következő reggel, még igencsak másnaposan, megszüntette a tagságát a kommunista pártban, visszavonult a szovjet nukleáris programtól, és megfogadta, hogy gazdag lesz. Pár éven belül igen tisztességes vagyona tett szert azzal, hogy számítógépeket, különböző eszközöket és más nyugati termékeket importált a kialakulófélben lévő orosz piacra.

Később az így szerzett pénzen vette meg Oroszország legnagyobb állami acélvállalatát szinte bagóért, a Ruzoillal, a szibériai olajóriással együtt. Viktor Orlov, aki valamikor állami alkalmazásban dolgozott fizikusként, és két másik szovjet családdal osztott meg egy lakást, hamarosan többszörös milliárdos lett. Egyike volt az első oligarcháknak, modern kori rablóbáró, és birodalmát a szovjet állam koronaékszereinek fosztogatásával teremtette meg. Nem mentegetőzött a tekintetben, hogy miképp lett gazdag. „Ha angolnak születek – mondta egyszer egy brit újságírónak –, a pénzre tiszta úton is szert tehettem volna, ám én orosznek születtem, és orosz vagyont szereztem magamnak.”

De a szovjet időszak utáni Oroszországban, ahol nem érvényesült a törvény hatalma, egyszersmind virágzott a bűn és a korrupció, Orlov célponttá vált a vagyona miatt. Legalább három merényletkísérletet élt túl, és az a szóbeszéd járta, hogy megtorlásként több embert is kivégeztetett. A legnagyobb fenyegetést azonban mégis az a valaki jelentette számára, aki Borisz Jelcint követte Oroszország elnökeként. Az illető úgy vélte, hogy Viktor Orlov és a többi oligarcha ellopta az ország legértékesebb vagyontárgyait, és szándékában állt ezeket visszalopni. Az új elnök, miután beköltözött a Kremlbe, magához kérte Orlovot, és két dolgot követelt tőle: az acélvállalatát és a Ruzoilt. „És ne üsse bele az orrát a politikába! – tette hozzá fenyegetően. – Különben levágom.”

Orlov hajlandó volt megválni az acélvállalatától, de a Ruzoiltól már nem. Az elnök nem örült neki. Azonnal vizsgálatot rendelt el csalás és megvesztegetés vádjával, és

egy héten belül már meg is szerezte a letartóztatási parancsot. Orlov bölcs módon Londonba menekült, ahol az orosz elnök egyik lehangosabb és legszókimondóbb bírálója lett. A Ruzoil éveken keresztül jogi védelmet élvezett, és sem Orlov, sem a Kreml új urai nem férhettek hozzá. Orlovot végül meggyőzték, mondjon le róla egy titkos üzlet részeként annak érdekében, hogy szabadon engedjenek négy embert, akiket egy Ivan Harkov nevű orosz fegyverkereskedő tartott fogva. Cserébe a britek a királyság állampolgárává tették Orlovot, aki jutalmul még öfelségével, a királynővel is folytathatott egy rövid, és nagyon magánjellegű beszélgetést. A Cég is küldött neki egy köszönőlevelet, amelyet Chiara diktált, és Gabriel vetett papírra kézírással. A levelet személyesen Ari Samron adta át, és elégette, miután Orlov elolvasta.

– Lesz rá lehetőségem, hogy személyesen is találkozjam ezzel a rendkívüli emberrel? – kérdezte Orlov.

– Nem – válaszolta Samron.

Ennek ellenére Orlov átadta a legtitkosabb telefonszámát Samronnak, aki viszont Gabrielnek adta azt tovább. Gabriel ezt a számot hívta fel aznap délelőtt egy nyilvános telefonról a Grand Hotel Berkshire mellett, és határozottan meglepődött, amikor maga Orlov vette fel.

– Egyike vagyok azoknak, akiket megmentett a Ruzoil átadásával – szólalt meg Gabriel, de a nevét nem említette.

– Én írtam a levelet, amelyet az öregember elégetett, miután maga elolvasta.

– Az egyik legellenszenvesebb teremtmény, akivel valaha is találkoztam.

- Várjon, amíg jobban meg nem ismeri őt.
Orlov rövid, halk nevetést hallatott.
- Minek köszönhetem a megtiszteltetést?
- A segítségére van szükségem.
- Amikor utoljára a segítségemre volt szüksége, az
nekem egy legalább tizenhatmilliárd dollárt érő
olajvállalatomba került.
- Ezúttal semmibe sem fog kerülni.
- Ma délután kettőkor találkozhatunk.
- Hol?
- A negyvenhármas szám alatt – mondta Orlov.
Ezután megszakadt a vonal.

A negyvenhármas Viktor Orlov vörös téglás házának a száma volt a chelsea-i Cheyne Walk utcácskában. Gabriel gyalog ment oda, miközben Keller száz méter távolságból figyelte, hogy követi-e valaki. A ház magas volt, keskeny, és a falát lilaakác borította. Akárcsak a szomszédjai, ez is elég távol volt az utcától, egy kovácsoltvas kerítés mögött. Előtte páncélozott Bentley limuzin parkolt, sofőrrel a kormányánál. Rögtön a Bentley mögött állt egy fekete Range Rover, benne Orlov testőrségének négy tagjával. Mind Keller régi egységének, a Különleges Légi Szolgálatnak a korábbi tagjai voltak.

A testőrök egyértelmű kíváncsisággal figyelték, ahogy Gabriel felmegy a bejárati úton és megáll Orlov ajtaja előtt. Ahogy megnyomta a csengőt, megjelent egy keményített fekete-fehér egyenruhát viselő szobalány. Miután meggyőződött Gabriel kilétéről, felkísérte a díszes és széles lépcsőn Orlov irodájába. A helyiség pont úgy

nézett ki, mint a királynő személyes dolgozószobája a Buckingham-palotában – leszámítva egy hatalmas plazmaképernyőt, amelyen a világ minden részéről küldött gazdasági hírek és piaci adatok voltak láthatók. Amikor Gabriel belépett, Orlov éppen a képernyő előtt állt, szinte transzban. Mint általában, most is sötét olasz öltöny volt rajta, a pompás, rózsaszín nyakkendőjére pedig hatalmas windsori csomót kötött. Gyérülő, ősz haját zselézte, és apró tűskékbe nyomta össze. Divatos szemüvegének lencséjén a képernyő számai tükröződtek. Nem mozdult, egyedül a bal szeme rángatózott idegesen.

– Mennyit keresett ma, Viktor?

– Történetesen – felelte Orlov, miközben még mindig a képernyőt nézte – szerintem tíz- vagy tizenkétfmilliót vesztettem.

– Ezt sajnálattal hallom.

– Holnap új nap virrad ránk.

Orlov megfordult, és egy darabig szó nélkül méregette Gabrielt, mielőtt üdvözlésre nyújtotta volna a manikűrözött kezét. Bőre hűvös tapintású volt, és meglepően puha, mint egy gyermeké.

– Orosz vagyok – szólalt meg –, tehát nem jövök zavarba egykönnyen. De be kell vallanom, nagyon meglep, hogy maga most itt van az irodámban. Azt hittem, hogy sosem fogunk találkozni.

– Sajnálom, Viktor. Már sokkal korábban el kellett volna jönnöm.

– Megértem, hogy miért nem jött. – Orlov szomorkásan mosolygott. – Sok minden közös bennünk. Mindketten a Kreml célpontjában voltunk. És mégis élünk.

– Egyikünk azonban kicsit jobban – mondta Gabriel, miközben szétnézett a pompás helyiségben.

– Szerencsém volt. És a brit kormány nagyon rendes volt velem – tette hozzá Orlov nyomatékosan –, éppen ezért nem akarok semmi olyasmit tenni, ami zavart okozhat a Whitehall falain belül.

– Az érdekeink ugyanazok.

– Ezt örömmel hallom. Tehát, Mr. Allon, mondja el, hogy miről is van szó!

– A Volgatek Olaj és Gáزرól.

Orlov elmosolyodott.

– Nos – jegyezte meg –, örülök, hogy valaki végre felfigyelt rá.

CHEYNE WALK, CHELSEA

Viktor Orlov számára sosem jelentett gondot a pénzről beszélni. Tulajdonképpen szinte soha nem is beszélt másról. Dicsekedett, hogy mindegyik öltönye tízezer dollárba került, a kézzel varrott ingei a világon a legjobbak közé tartoznak, és hogy a csuklóján lévő, gyémántokkal díszített aranyóra az egyik legdrágább, amely valaha készült. Az éppen rajta lévő óra történetesen a második ilyen volt. Az elsőt nagyon látványos körülmények között Svájcban törte össze, amikor sízés közben hozzáütötte egy fenyőfához. „Buta voltam – mondta egy brit újságírónak a több millió dolláros ütközés után –, de elfelejtettem levenni azt az átkozott vacakot, mielőtt kimentem volna a faházból.”

Kedvenc bora a Château Pétrus volt, a híres pomeroli, amelyet úgy ivott, mintha csak ásványvíz lett volna. Aznap délután meglehetősen korán volt, még Orlov számára is, ezért inkább teázott. A teát az orosz szokás szerint itta, a foga között tartott cukordarabon keresztül. A kezét kinyújtotta egy elegáns brokátdivány támláján, és drága szemüvegét a száránál tartva forgatta, amit csak akkor csinált, ha Oroszországról beszélt.

Nem gyerekkora Oroszországról, vagy arról, ahol atomtudósként dolgozott, hanem arról, amely a

Szovjetunió összeomlása után jött létre. Ez egy törvények nélküli Oroszország volt – részeg, összezavarodott, elveszett Oroszország. Megdőbbszent lakóinak egykor biztosságot ígérték a bölcsőtől a sírig. Most hirtelen rájöttek, hogy meg kell védeniük magukat. A társadalmi darwinizmus a legvadabb formájában jelentkezett. Az erősek felfalták a gyengéket, a gyengék éheztek, az oligarchák pedig magukhoz ragadták a hatalmat. Ők lettek Oroszország új cártjai, az új komisszárok. Páncélozott autók konvojaival robogtak keresztül Moszkván, állig felfegyverzett testőrök kíséretében. Éjszakánként a testőrök egymással harcoltak az utcákon. „A vadkelet volt – mondta Orlov, ahogy visszaemlékezett a régi időkre. – Kész örület.”

– Maga azonban szerette – mondta Gabriel.

– Lehetett is szeretni. Istenek voltunk, én mondom magának.

Kapitalista karrierje kezdetén Orlov a bimbózzó birodalmát egyedül kormányozta, vaskézzel. De ahogy megszerezte a Ruzoilt, rájött, hogy helyettesre van szüksége. Ezt Gennagyij Lazarev személyében találta meg, aki nagyszerű elméleti matematikus volt, és részt vett a szovjet nukleáris fegyverek programjában. Lazarev semmit nem tudott a kapitalizmusról, de, mint ahogy Orlov is, nagyon jól értett a számokhoz. Az üzleti élet dolgait az alapjaitól tanulta meg. Akkor Orlov rábízta a Ruzoil napi tevékenységeinek az irányítását. Az volt, mondta Orlov, a legnagyobb üzleti tévedés, amelyet valaha is elkövetett.

– Miért? – kérdezte Gabriel.

– Mert Gennagyij Lazarev a KGB embere volt – felelte Orlov. – Már akkor KGB-s volt, amikor az orosz nukleáris fegyverek programján dolgozott, és KGB-s volt akkor is, amikor megbíztam a Ruzoil vezetésével.

– Sosem gyanakodott?

Orlov megrázta a fejét.

– Nagyon ügyes volt – hűséges a kardhoz és a pajzshoz, ahogy a KGB gorillái szeretik jellemezni magukat. Mondanom sem kell – tette hozzá Orlov –, Lazarev engem is elárult. Belső dokumentumok tucatjait adta át a Kremlnek – olyan dokumentumokat, amelyek alapján az államügyészek utána vádat fabrikáltak ellenem. És amikor elmenekültem az országból, Lazarev úgy vezette a Ruzoilt, mintha csak a saját cége lett volna.

– Magát is kizárta belőle?

– Teljesen.

– És amikor maga beleegyezett, hogy lemond a Ruzoilról annak érdekében, hogy mi kijuthassunk Oroszországból?

– Lazarev már nem volt ott. Egy új, állami tulajdonú olajvállalatot vezetett. Úgy tűnik, az orosz elnök maga választotta ennek az új cégnek a nevét: Volgatek Olaj és Gáz. Annak idején vicc is volt a Kreml berkeiben, hogy az elnök először a KGB Olaj és Gáz nevet akarta adni a vállalatnak, de rájött, hogy a nyugati világban nem hangzana jól.

A Volgatek, összegezte a mondandóját Orlov, nem vesz részt Oroszország belföldi olajtermelésében, mert azt a piacot már felosztották. Ehelyett azt a kizárólagos feladatot kapta, hogy nemzetközi szinten terjessze ki

Oroszország olaj- és gázérdekeit, így fokozva a Kreml globális hatalmát és befolyását. A Kreml pénzének támogatásával a Volgatek európai bevásárló-körútra indult, és finomítók egész sorát vette meg Lengyelországban, Litvániában és Magyarországon. Majd, az amerikaiak tiltakozása dacára, csábító olajkutatói egyezményt írt alá az Iráni Iszlám Köztársasággal. Kubával, Venezuelával és Szíriával is kötött fejlesztési ügyleteket.

– Lát itt valami összefüggést? – kérdezte Orlov.

– A Volgatek az üzleteket vagy a régi szovjet birodalom országaiban, vagy az Egyesült Államokkal ellenséges országokban kötötte.

– Így van – mondta Orlov.

De a Volgateknek ez nem volt elég, tette hozzá. A tevékenységeit kiterjesztette Nyugat-Európára is; az elosztással és finomítással kapcsolatos ügyleteket kötött Görögországban, Dániában és Hollandiában. Ezután az Északi-tengert szemelte ki magának, ahol fúrásokat akart végezni két újonnan felfedezett olajmezőn, Skócia nyugati partjainál. A Volgatek geológusai úgy becsülik, hogy az ottani termelés végül a napi százezer hordót is elérhetné, és a profit jelentős része közvetlenül a Kreml pénztárába áramlana. A vállalat engedélyért folyamodott a brit energia- és klímaváltozási minisztériumhoz. És akkor az energiaügyi államtitkár megkérte Viktor Orlovot, hogy ugorjon be az irodájába egy kis beszélgetésre.

– És mit gondol, mit mondtam neki?

– Hogy a Volgatek teljes mértékben a Kreml tulajdonában áll, és egy korábbi KGB-ügynök vezeti.

– És mit gondol, mit tett az energiaügyi államtitkár a Volgatek kérvényével, hogy Nagy-Britannia területi vizein kutathasson?

– Berakta az iratmegsemmisítőbe.

– Méghozzá a szemem előtt – tette hozzá Orlov mosolyogva. – Élvezet volt hallani a készülék hangját.

– Rájött a Kreml, hogy maga torpedózta meg az üzletet?

– Tudomásom szerint nem – felelte Orlov. – Abban viszont biztos vagyok, hogy Lazarev és az orosz elnök gyanította, valami közöm van a dologhoz. Mindig hajlamosak a legrosszabbat feltételezni rólam.

– Mi történt ezután?

– A Volgatek várt egy évet. Utána újabb kérvényt nyújtott be a fűrási engedély megszerzésére. Ezúttal azonban már más volt a helyzet. Barátjuk volt a Downing Streeten, egy olyan ember, akit egy éven át tanítottak.

– Kicsoda?

– Ezt inkább nem mondom meg.

– Remek – válaszolt Gabriel. – Akkor én mondom meg. A Volgatek embere a Downing Streeten Jeremy Fallon, a brit történelem legbefolyásosabb kabinetfőnöke.

Orlov elmosolyodott.

– Talán mégis ihatnánk egy pohár Pétrust.

Veszélyes vizekre eveztek. Gabriel ezt tudta jól, és egész biztos Orlov is tudta, mivel a bal szeme dühös ritmusban rángatózott. Gyerekkorában ez a szemrángás folytonos gúny és ugratás tárgyává tette őt. Izzó gyűlöletet váltott ki nála, és ez a gyűlölet vezette őt sikerre. Viktor Orlov

mindenkit le akart győzni. És mindezt a bal szemének rágása miatt.

Ebben a pillanatban ez a szem sötétvörös pomeroli borral telt pohárba meredt, de Orlov még nem ivott belőle. Arra a meglehetősen egyértelmű kérdésre sem válaszolt, amelyet Gabriel egy pillanattal korábban feltett. Miért Jeremy Fallon?

– Miért *ne* lehetne Fallon? – szólalt meg végre az orosz.

– Fallon volt Lancaster esze. Fallon volt a bábjátékos. Fallon csak meghúzott egy zsinórt, és Lancaster felemelte a kezét. És ami talán ennél is fontosabb, megkönyékezhető volt.

– Hogyan?

– Kilógott a feneke a nadrágból. Szegény volt, mint a templom egere.

– Ki állt elő az ötlettel, hogy őt vegyék célba?

– Úgy hallottam, hogy a tipp az SZVR londoni rezidentúrájából jött.

Az SZVR a *rezidentúra* szót használta a helyi követségeken folytatott tevékenységeinek a leírására. A *rezident* volt a kirendeltség vezetője, a *rezidentúra* pedig maga a kirendeltség. A szót még a KGB idejéből örökölték, mint az SZVR-nél a legtöbb dolgot.

– Hogyan láttak neki?

– Lazarev és Fallon a legkülönbözőbb helyeken botlott egymásba: összejöveteleken, éttermekben, konferenciákon, nyaralás közben. Az a szóbeszéd járja, hogy Fallon egy hosszú hétvégét Lazarev házában töltött Gstaadban, és Lazarev jachtján járta be a görög szigetvilágot. Úgy mondják, remekül kijönnek egymással,

de ez nem meglepő. Gennagyij megnyerő modorú gazember is tud lenni, ha akar.

– A megnyerésen kívül azonban többről is szó volt, ugye, Viktor?

– *Sokkal* többről.

– Mennyivel?

– Ötmillió euró egy svájci bankszámlán, a Kreml figyelmessége. Teljesen tiszta pénz. Az eredetét nem lehet megállapítani. Mindent az SZVR intézett.

– Ezt ki mondja?

– Inkább nem említenék nevet.

– Ugyan már, Viktor.

– Egész biztos önnek is vannak a forrásai, Mr. Allon, ahogy nekem is.

– Legalább azt árulja el, hogy milyen irányból jött az információ.

– Keletről – mondta Orlov, amivel arra utalt, hogy a számos moszkvai forrása egyikétől.

– Folytassa! – mondta Gabriel.

Orlov először a borából ivott. Utána elmagyarázta, a Volgatek hogyan adott be egy második kérvényt, hogy engedélyt kapjon az északi-tengeri fúrásokhoz, ezúttal viszont a Whitehall második legbefolyásosabb emberének a támogatásával. De a miniszterelnök, finoman szólva, még mindig meglehetősen vegyes érzelmekkel fogadta azt, az energiaügyi államtitkár pedig határozottan ellenezte. Fallon rábeszélte az államtitkárt, hogy ne utasítsa el a kérvényt azonnal. Van benne valami, ami megfontolásra érdemes.

– És akkor – mondta Orlov, miközben a mennyezet felé emelte az egyik kezét –, az államtitkár hirtelen jóváhagyja az engedélyt, Jonathan Lancaster Moszkvába repül, hogy pezsgővel koccintson a Kremlben, a férfi pedig, aki ötmillió eurót kapott orosz pénzben, a pénzügyminiszteri poszt várományosa.

– Tudnom kellene a forrását az ötmillió kapcsán.

– Kérdezte, és válaszoltam – felelte az orosz tömören.

Gabriel témát váltott.

– Milyen kapcsolat van a Volgatek és az ön londoni üzleti tevékenysége között?

– Sejtheti, hogy hadiállapot van köztünk. Ez is olyan, mint a hidegháború – hadüzenet nélküli, de kegyetlen.

– És most?

– Lazarev számos vásárlásnál megelőzött. Könnyű neki – tette hozzá Orlov bánatosan. – Nem a saját pénzével játszik. Abban is nagy örömét leli, hogy magához csábítja a legjobb embereimet. Nagy pénzeket kínál nekik – a Kreml pénzét, természetesen –, az embereim pedig átvándorolnak a zöldebb legelőre.

– Beszélő viszonyban vannak?

– Ezt nem mondanám – felelte Orlov. – Amikor nyilvános helyen találkozunk, udvariasan biccentünk egymás felé, és fagyos mosolyokat váltunk. A háború kizárólag a háttérben zajlik. Be kell vallanom, hogy Gennagyij mostanában fölém került. És most olajfűrészeket végez egy olyan ország vizein, amelyet megszerettem. Felfordul tőle a gyomrom.

– Akkor talán tennie kellene valamit az ügyben.

– Például mit?

– Segíthetne nekem megghiúsítani az ügyletet.

Orlov befejezte a szemüveg forgatását, és egy pillanatilap szó nélkül meredt Gabrielre.

– Mi az ön érdeke ebben a dologban? – kérdezte végül.

– Szigorúan személyes.

– Egy olyan valaki, mint *maga*, miért törődne azzal, hogy egy orosz energiacég hozzáférhet-e az északi-tengeri olajhoz?

– Az ügy komplikált.

– Mivel maga mondja, ezt nem is kétlem.

Gabriel önkéntelenül is elmosolyodott. Azután csendben megjegyezte:

– Szerintem a Kreml megzsarolta Jonathan Lancastert, hogy adja ki a Volgateknek a fűrási jogot.

– Hogyan?

Gabriel nem felelt.

– Egy tizenhatmilliárd dollárt érő céget adtam fel azért, hogy kihozzam magát és a feleségét Oroszországból – mondta Orlov. – Szerintem ez feljogosít arra, hogy választ kapjak. Hogyan csinálták?

– Elrabolták Lancaster szeretőjét Korzika szigetéről.

Orlov pillantása meg sem rezdült.

– Nos – jegyezte meg újra –, örülök, hogy valaki végre felfigyelt rá.

Egész addig beszélgettek, amíg Viktor Orlov csodálatos irodájának ablakai el nem sötétültek, és még utána is folytatták egy darabig. A beszélgetés végére Gabriel úgy érezte, érti, hogyan játszották a játékot a hegyoldalban, azt azonban képtelen volt megfejtetni, hogy a csapatok miképp

álltak össze. Egy dologban azonban biztos volt; elérkezett az idő, hogy pár szót váltson csendben Graham Seymourral. A Sloane Square egy nyilvános készülékéről hívta fel őt, és bevallotta, hogy ismét a vendégkönyv aláírása nélkül érkezett az országba. Azután találkozót kért. Seymour megadott egy helyet és egy időpontot, majd szó nélkül bontotta a vonalat. Gabriel is letette a kagylót, és gyalogosan indult el, miközben Christopher Keller száz méterről követte.

HAMPSTEAD HEATH, LONDON

Elmentek a Hyde Park Corner metrómegállóig, ott felszálltak a Piccadilly Line egyik szerelvényére, majd a Leicester Square-től a Northern Line vonalon a hosszú és lassú utat megtéve érkeztek Hampsteadbe. Keller bement a High Street kis kávézójába, és ott várt, amíg Gabriel egyedül felkapaszkodott a South End Roadon. A Pryors Field mezőn kiment a hangafüves pusztára, körbejárta a Hampstead Ponds tavacskáit, majd felkaptatott a Parliament Hill dombjára. A távolban, az alacsonyan függő felhők és a pára fátylán át jól ki lehetett venni London sejtelmes fényeit. Graham Seymour egy kerti padról csodálta a látványt. Egyedül volt, leszámítva néhány esőkabátos biztonsági embert, akik a sakkbábuk merevségével álltak mögötte a gyalogúton. Elfordították a tekintetüket, amikor Gabriel szó nélkül elment előttük és leült Seymour mellé. Az MI5 embere nem adta jelét, hogy észrevette volna Gabrielt. Újra dohányzott.

– Igazán abbahagyhatnád – mondta Gabriel.

– *Te pedig* tájékoztathattál volna, hogy visszajössz az országba – felelte Seymour. – Összeállítottam volna egy fogadóbizottságot.

– Nem akartam fogadóbizottságot, Graham.

– Világos. – Seymour még mindig London központjának a fényeit nézte. – Mióta vagy a városban?

– Tegnap délután érkeztem.

– Miért?

– Egy befejezetlen ügy miatt.

– *Miért?* – kérdezte Seymour újra.

– Madeline – mondta Gabriel. – Madeline miatt vagyok itt.

Seymour elfordította a fejét, és akkor nézett először Gabrielre.

– Madeline halott – mondta csendesen.

– Igen, Graham, tudom. Ott voltam, amikor meghalt.

– Elnézést – szólalt meg Seymour egy pillanattal később. – Igazán nem kellett volna...

– Felejtsd el, Graham.

A két férfi egy darabig kínos hallgatásba burkolódzott. Jellemző erre a szerencsétlen esetre, gondolta Gabriel. Mindketten azért csatlakoztak a titkosszolgálatához, hogy az országukat és a honfitársaikat védjék, nem pedig a politikusokat.

– Valami fontos dolgot tudhattál meg – mondta Seymour nagy sokára. – Különben nem telefonáltál volna.

– Mindig is nagyon ügyes voltál, Graham.

– Mégsem tudom megakadályozni, hogy akkor lépj be az országomba, amikor kedved tartja.

Gabriel nem szólt semmit.

– Milyen információhoz jutottál? – kérdezte Seymour.

– Azt hiszem, hogy tudom, ki rabolta el Madeline Hartot. Ami ennél is fontosabb – tette hozzá –, talán azt is tudom, hogy *miért* rabolták el.

- Ki tette?
- A KGB Olaj és Gáz – felelte Gabriel.
Seymour hirtelen odafordult.
- Miről beszélsz?
- A Volgatek-ügyről van szó, Graham. Madeline-t azért rabolták el, hogy az oroszok olajat lophassanak tőletek.

Nincs kellemetlenebb érzés egy profi kém számára, mint amikor egy másik szolgálat emberétől kell megtudnia valamit, amire magától is rájöhetett volna. Graham Seymour a lehető legnagyobb méltósággal viselte a megaláztatást, még a fejét sem hajtotta le. Majd, miután mérlegelte a következményeket, magyarázatot kért. Gabriel azzal kezdte, hogy mindent elmondott, amit Jeremy Fallonról megtudott. Hogy Fallon szerelmes volt Madeline Hartba. Hogy Fallon kegyvesztett lett a Downing Streeten, és valószínűleg elbocsátották volna a következő választás előtt. Hogy Fallon egy Gennagyij Lazarev nevű embertől titokban ötmillió eurót fogadott el, és a hatalmát felhasználva intézett el valamit az energiaügyi államtitkár tiltakozása ellenére. Végül beszámolt Seymournak az oroszul beszélő nőről, akit először Lubéron egy ősrégi templomában látott, utána pedig egy basildoni, elhagyott tanácsi házban.

- Milyen forrásból származik az információ Jeremy Fallonról és az ötmillióról? – kérdezte Seymour.
- Ezt mindenképpen titokban szeretném tartani, ha nem bánod.
- Világos, hogy ezt akarod. De mi a forrás?

Gabriel őszintén válaszolt. Seymour megcsóválta a fejét.

– Viktor Orlov már a génjei miatt sem tud igazat mondani – kezdte. – Mindig kínál az MI6-nek úgynevezett titkosszolgálati információkat Oroszországról, de azokból semmi sem pontos.

– Chiara és én már nem élnénk, ha nincs Viktor Orlov – felelte Gabriel.

– Ez még nem jelenti, hogy igazat is mond.

– A világon mindenki másnál többet tud az orosz olajipar sötét oldaláról.

Seymour nem vonta kétségbe az állítást.

– És biztos vagy a Mercedesben elhajtó férfiről és nőről? – kérdezte. – Biztos vagy benne, hogy ők követtek a galériában?

– Ugyan már, Graham – jegyezte meg Gabriel fáradtan.

– Időnként mindannyian követünk el hibákat.

– Van, aki többször, mint mások.

Seymour dühösen dobta a sötétbe a cigarettáját.

– Miért csak most hallok erről? Miért nem hívtál fel a múlt éjjel, amikor figyelted őket?

– És mit csináltál volna? Értesítetted volna az orosz kémeket megfigyelő részlegeitek vezetőjét? Tájékoztattad volna az igazgatódat? – Gabriel egy darabig csendben volt. – Ha elmentem volna hozzád a múlt éjjel, akkor olyan események láncolatát indítom el, amely Jonathan Lancaster és a kormány bukásához vezetett volna.

– Akkor most miért jöttél el hozzám?

Gabriel nem válaszolt. Seymour újabb cigarettát készült meggyújtani, de félbehagyta a mozdulatot.

– Meglehetősen ironikus, nem gondolod?

– Micsoda?

– Azért kértelek, hogy keresd meg Madeline Hartot, mert meg akartam védeni a miniszterelnököt a botránytól. És most olyan információkkal állsz elő, amelyek a bukását okozhatják.

– Nem az én akaratom volt.

– Egy szót sem tudsz bizonyítani belőle. Egy árva szót sem.

– Ezzel én is tisztában vagyok.

Seymour nagyot sóhajtott.

– Ófelsége biztonsági szolgálatának vagyok az igazgatóhelyettese – mondta inkább magának, mint Gabrielnek. – Az MI5 igazgatóhelyettesei nem döntenek meg a brit kormányokat. Megvédik őket a belső és külső ellenségtől.

– És ha a kormány piszkos?

– Melyik kormány nem az? – felelte Seymour szinte azonnal.

Gabriel nem válaszolt. Nem kívánt vitába bocsátkozni a politikai erkölcsről.

– És ha rábírnálak, hogy állj odább, és felejtsd el az egészet? – kérdezte Seymour. – Mit csinálnál?

– Eleget tennék a kívánságodnak, és hazamennék Jeruzsálembe.

– És mihez kezdenél?

– Úgy tűnik, hogy Samronnak tervei vannak velem.

– Mondanál erről valamit?

– Még nem.

Seymour egyértelműen neheztelt, de nem forszírozta a kérdést.

– És akkor mit gondolnál rólam? – kérdezte kicsit később.

– Mit számít, hogy én mit gondolok?

– Nekem fontos – mondta Seymour határozottan.

Gabriel gondolkodó arckifejezést öltött.

– Szerintem életed hátralévő részében azon töprengenél, hogy mire használta az SZVR az Északi-tengerből kinyert pénzt. És szerintem büntudatod lenne, hogy semmit nem tettél a megakadályozására.

Seymour nem felelt.

– Van egy mondás a szolgálatunknál, Graham. Úgy gondoljuk, hogy a botrány nélküli karrier nem is karrier.

– Mi britek vagyunk – felelte Seymour. – Nekünk nincsenek mondásaink, és nem szeretjük a botrányokat. Azt is mondhatnám, hogy kifejezetten félünk a legkisebb hibától is.

– Ezért számíthatsz rám.

Seymour egy pillanatig komolyan nézett Gabrielre.

– Mire gondolsz pontosan?

– Hagyd, hogy a brit fél oldaláról én szálljak harcba a Volgatek ellen. Bizonyítékot találok majd, hogy ellopták az olajotokat.

– És utána?

– Visszalopom.

Gabriel és Graham a következő harminc percet azzal töltötte, hogy kidolgozzák a részleteket egy olyan, a szokásostól messzemenően eltérő együttműködéshez,

amelyet az időnként szövetséges szolgálatok addig talán nem is folytattak. Később ez a Parliament Hill-i egyezmény néven vált ismertté, bár a brit titkosszolgálatnál néhányan a Kite Hill-i egyezményként utaltak rá, mivel ez volt a Hampstead Heath déli részén lévő dombocska másik neve. A megállapodás feltételei értelmében Seymour engedélyt adott Gabrielnek, hogy brit földön tevékenykedjen a saját belátása szerint, feltéve, hogy ez nem jár erőszakkal, és nem jelent fenyegetést a brit nemzetbiztonságra. Gabriel a maga részéről megfogadta, hogy az akció során megszerzett minden titkosszolgálati anyagot átad Seymournak, és kizárólag Seymour dönt a felhasználásukról. Az ügyletet kézfogással pecsételték meg. Utána Seymour a testőrei kíséretében távozott.

Gabriel még vagy tíz percig maradt a dombon, és csak akkor indult vissza a hampsteadi High Streetre, hogy találkozzon Kellerrel. A földalattin együtt mentek vissza Kensingtonba, majd gyalog az izraeli követségre. A Cég részlege kihalt volt, leszámítva egy alacsonyabb beosztású tisztviselőt, aki azonnal vigyázzba vágta magát, amikor a legenda bejelentés nélkül belépett az ajtón. Gabriel az előtérben hagyta Kellert, majd átment a kommunikációs helyiségbe, amelyet a Cég hozzá hasonló veteránjai csak szentélynek neveztek. Samron tiberiasi otthonának a száma még mindig bent volt a legfontosabbak között. Az öregember már az első csengetés után felvette, mintha csak ott ült volna a készüléknél.

Bár a vonalat nem lehetett lehallgatni, a két férfi mégis a Cég rejtjeles nyelvén beszélt, amelyet semmilyen fordító

vagy szuperszámítógép nem tudna megfejteni. Gabriel gyorsan elmagyarázta, hogy mire jött rá, mit akar tenni és mire van szüksége a továbblépéshez. Egy ilyen akció támogatásáról nem Samron döntött. Jogköre sem maradt, hogy jóváhagyja. Ilyesmit kizárólag Uzi Navot tehet, és ő is csak magának a miniszterelnöknek az áldásával.

A terep tehát elő volt készítve egy olyan perpatvarhoz, amely a valaha tapasztalt legcsúnyábbként vonult be a Cég történelemkönyvébe. Izraeli idő szerint 10.18-kor kezdődött, amikor Samron felhívta Navotot az otthonában, és közölte vele, hogy Gabriel harcba akar szállni a KGB Olaj és Gáz ellen, amit ő helyesel. Navot egyértelművé tette, hogy ilyen vállalkozás nincs a tervek között. Nem volt, és nem is lesz. Samron szó nélkül letette a telefont, és felhívta a miniszterelnököt, mielőtt még Navot megelőzhetné őt.

– Miért kezdenék én harcot az orosz elnökkel? – kérdezte a miniszterelnök. – Az ég szerelmére, csak olajról van szó.

– Nem *csak* olajról van szó, és nem csak Gabrielről. Mellesleg – tette hozzá Samron –, szeretné, ha ő lenne a következő főnök, vagy nem?

– Tudja, hogy őt akarom, Ari.

– Akkor hagyja, hogy rendezzen egy régi számlát az oroszokkal – mondta Samron –, és utána már a magáé lesz.

– Ezt a hírt ki közli Uzival?

– Kétlem, hogy én leszek.

Így történt, hogy az izraeli miniszterelnök Ari Samron nyomatékos kérésére felhívta a titkosszolgálatának a

főnökét, és megparancsolta neki, hogy hagyjon jóvá egy akciót, amelyet a főnök egyáltalán nem akart. Szemtanúk később megerősítették, hogy hangos szavak is elhangzottak, és olyan szóbeszéd kapott lábra, hogy Navot kilátásba helyezte a lemondását. Mindez persze csak szóbeszéd volt, mivel Navot is legalább annyira kedvelte a főnöki beosztást, mint annak idején Samron. Az elkövetkező dolgok jeleként Navot nem volt hajlandó személyesen felhívni Gabrielt Londonban, hogy az áldását adja az akcióra, egy alacsony beosztású valakit kért meg rá. Gabriel a hivatalos engedélyt londoni idő szerint nem sokkal éjfél után kapta meg egy olyan telefonhívással, amely még tíz másodpercig sem tartott. Miután letette a kagylót, Keller társaságában elhagyta a követséget, és a két férfi a kihalt londoni utcákon elindult a Grand Hotel Berkshire felé.

– Velem mi lesz? – kérdezte Keller. – Maradjak vagy szálljak fel következő, Korzikába induló gépre?

– Tőled függ.

– Azt hiszem, hogy maradok.

– Nem fogod megbánni.

– Nem beszélem a héber nyelvet.

– Remek.

– Miért?

– Mert így nem veszed észre, ha tréfálkozunk rajtad.

– Hogyan használjátok a segítségemet?

– Úgy beszéled a franciát, mint egy francia, több szabályos útleveled van, és jól bánsz a pisztollyal. Egész biztos kitalálunk valamit neked.

– Szolgálhatok egy tanáccsal?

- De csak egyyel.
- Egy oroszra is szükséged lesz.
- Ne aggódj – mondta Gabriel. – Van.

GRAYSWOOD, SURREY

A terjedelmes Tudor-korabeli ház másfél kilométerre volt a grayswoodi öreg plébániatemplomtól, a Knobby Copse kiserdő szélén. Keréknyomoktól szabdalt, bükkfákkal szegélyezett úton lehetett megközelíteni; vastag sövények takarták el a kíváncsiskodók szeme elől. Kéthehtárnyi zegzugos kert is tartozott hozzá, ahol jól lehetett gondolkodni, és volt egy már évek óta készülő halastó is. A sötét vízben cikázó farkassügérek akkorák voltak, mint a cápák. A Szállásügy, a Cégnek a titkos ingatlanok megvásárlásával és fenntartásával foglalkozó részlege a tóra a Loch Ness néven hivatkozott.

Gabriel és Keller nem sokkal déli tizenkettő után érkezett a Szállítás által biztosított Land Rover terepjárón. A jármű rakterében két rozsdamentes acélból készült láda volt, tele a követségről hozott biztonságos telekommunikációs eszközökkel, valamint a guilfordi Salisbury's szupermarketben vásárolt élelmiszerekkel. Miután az ennivalót berakták az éléskamrába, leszedték a borítást a bútorokról, lefűjták a pókhálókat, majd a pincétől a padlásig átkutatták az öreg házat, nincsenek-e benne lehallgató-készülékek. Utána kimentek a kertbe, és megálltak a halastó partján. A fekete felszint hátuszonyok hasították.

- Nem tréfáltak – mondta Keller.
- Nem – felelte Gabriel.
- Mit esznek?
- Amikor a legutóbb itt voltunk, az egyik legjobb emberemet falták fel.
- Van csali?
- A hátsó raktárban.

Keller bement, és az egyik sarokban talált két horgászbotot egy öreg evezőlapát mellett. Miközben csalit keresett, halk pukkanást hallott, mint amikor faágat törnek ketté. Amikor kiment, a lőpor jellegzetes szagát érezte a levegőben. Azután megpillantotta Gabrielt, ahogy a kerti ösvényen jön felfelé, egy hangtompítós Berettával az egyik kezében, és egy félméteres hallal a másikban.

- Ez így nem sportszerű – mondta Keller.
 - Most nincs időm a sportszerűsége – felelte Gabriel.
- Ki kell találnom, hogyan juttathatok be ügynököt egy orosz olajvállalatba. És sok szájat is etetnem kell.

Aznap délután, ahogy a sövények kezdtek beleolvadni az egyre sűrűbbé váló homályba, és a levegő is csípősebb lett a hidegtől, három autó érkezett a Kobby Cope szélén álló, mindentől elzárt Tudor-korabeli ház elé. A járművek különböző fajták voltak, akárcsak a kilenc ügynök, akik a titokban megtett egynapos út után meglehetősen fáradtan szálltak ki belőlük. A Saul király úti központ folyosóin és konferenciatermeiben az ügynököket a héber nyelven villámot jelentő Barak néven ismerték, mivel villámsebesen tudtak akcióba lendülni. Az amerikaiak,

akik irigyelték az egység páratlan sikereit, az „isteni csapat” nevet adták nekik.

Először Chiara lépett be a házba, őt követte Rimona Stern és Dina Sarid. A vékony, sötét hajú Dina volt a Cég első számú terrorcselekmény-elemzője, ám logikus gondolkodása szinte bármilyen feladat elvégzésénél nagyon fontos szereplővé tette. Rimona, egy rubensi alkatú és homokszínű hajú nő a katonai hírszerzésnél kezdte a pályafutását, de most már a Cég egy olyan részlegénél dolgozott, amely kizárólag az iráni atomprogramra koncentrált. Történetesen Samron unokahúga is volt. Gabriel egyik legkedvesebb emléke vele kapcsolatban az volt, ahogy a félelmet nem ismerő gyermek nyaktörő tempóban robogott lefelé rolleren a híres unokabátyja tiberiasi házának meredek bekötőútján.

Utánuk jött Mordeháj és Oded, egypár mindenes, majd Jakov Roszman és Joszi Gavish. Jakov, egy keménykötésű, fekete hajú és himlőhelyes férfi ügynökökkel tartotta a kapcsolatot, az ő feladata volt az arab kémek beszerzése. Joszi a Kutatás, a Cég elemzőrészlegének egyik vezetője volt. Londonban született, Oxfordban szerzett diplomát, és még mindig erős brit akcentussal beszélt a héber nyelvet.

Az utolsó autóból két férfi szállt ki – az egyik a férfikor vége felé járt, a másik még élete teljében. Az idősebb nem volt más, mint Eli Lavon: ismert régész, archeológus, náci háborús bűnösök és a holokauszt idején elrabolt javak megtalálója, valamint a megfigyelés művésze. Mint általában, most is több réteg egymáshoz nem illő ruhadarabot viselt. Gyérülő haja igazából semmilyen

frizura elkészítéséhez nem volt megfelelő, barna szeme pedig olyan volt, mint egy terrieré. Antilopbőr cipője semmilyen hangot nem adott, ahogy átment az előszobán és fogadta Gabriel meleg ölelését. Eli Lavon majdnem mindent csendben végzett. Samron egyszer azt mondta, hogy a Cég legendás megfigyelőművésze akkor is el tud tűnni valaki elől, amikor éppen kezét fog az illetővel.

– Biztos vagy benne, hogy készen állsz egy ilyen feladatra? – kérdezte Gabriel.

– A világ minden kincséért sem hagynám ki. Mellesleg – tette hozzá Lavon – a vezető embered azt mondta, hogy sehová nem menne oroszok közelében úgy, hogy nem figyelem őt hátulról.

Gabriel a közvetlenül Lavon mögött álló magas alakra nézett. Mihail Abramovnak hívták. Hórihorgas termetű volt, az arca finom csontú, a tekintete pedig a gleccserek jegére emlékeztetett. Tizenévesen vándorolt ki Oroszországból Izraelbe, és csatlakozott a Sayeret Matkalhoz, az izraeli hadsereg elit rohamosztagához. Samron korábban azzal a hasonlattal jellemezte, hogy ő „Gabriel lelkiismeret nélkül”; Mihail egyszer saját kezűleg végezte ki a Hamasz és a Palesztin iszlám dzsihád számos terroristavezérét. Most a Cég részére végzett hasonló munkákat de rendkívüli képességei nem korlátozódtak kizárólag a fegyver használatára. Egy Sarah Bancroft nevű CIA-ügynök segítségével Mihail épült be Ivan Harkov csapatába, amivel megindított egy hosszú és véres háborút a Cég és Ivan magánhadserege között. Ha Viktor Orlov nem adja át a Ruzoilt a Kremlnek, Mihail meghalt volna Oroszországban, Gabriellel és Chiarával együtt. Mihail

finom arcán mély forradás jelezte Ivan kalapácsöklének a nyomát.

– Most nem kell vállalnod a munkát – mondta Gabriel, és megérintette a forradást. – Találhatunk valaki mást.

– Például kit? – kérdezte Mihail, és körülnézett a helyiségben.

– Joszi alkalmas lenne.

– Joszi négy nyelvet beszél – mondta Mihail –, de az orosz történetesen nincs köztük. A rosszfiúk akár arról is tárgyalhatnának mellette, hogy elvágják a torkát és ő azt gondolhatná, hogy kijeji jércemellet akarnak rendelni.

Gabriel legendás csapatának tagjai már korábban is voltak a házban, ezért a lehető legkevesebb civakodással vonultak vissza a régebbi szobáikba, miközben Chiara bement a konyhába, hogy remek vacsorát készítsen a találkozó örömeire. A főfogás a hatalmas farkassüggér volt, amelyet fehérborral és fűszerekkel sütött meg. Gabriel a vacsoránál maga mellé ültette Kellert, ezzel is a többiek értésére adva, hogy az angol, legalábbis ideiglenesen, a család tagjának számít. A többieket először zavarta Keller jelenléte, ám fokozatosan enyhült a feszültség. A vacsora alatt leginkább angolul beszéltek, az iránta való figyelmességből. Amikor azonban a legutóbbi akcióról volt szó, átváltottak héberre.

– Miről beszélnek? – kérdezte Keller feltűnés nélkül Gabrielt.

– Az izraeli televízió egyik új programjáról.

– Igazat mondasz?

– Nem.

A hangulat a szokásosnál kicsit nyomottabb volt, mivel Ivan árnyéka vetült rájuk. A vacsora során nem ejtették ki a nevét. Helyette a macavról, a helyzetről beszéltek. Mivel Joszi jól ismerte a klasszikus irodalmat és a történelmet, ő irányította a társalgást. Szerinte a világ nagyon veszélyes módon kicsúszott az ellenőrzés alól. A nagy arab ébredés ígéretei hazugságnak bizonyultak, mondta, és a radikális iszlám félholdja hamarosan Észak-Afrikától Közép-Ázsiáig fog érni. Amerika csődbe ment, kimerült, és már nem alkalmas a vezető szerepre. Elképzelhető, hogy ebben a zavaros, új világrendben kialakul egy huszonegyedik századi tengely, amelyben a három vezető hatalom Kína, Irán és természetesen Oroszország lesz. Izrael és a Cég pedig ott áll majd egyedül, az ellenségek tengerében.

Azután leszedték az asztalt, és összegyűltek a nappali szobában, ahol Gabriel végre elmondta, hogy miért is hívta őket Angliába. Néhány részlet már ismert volt. Most, ahogy a többiek előtt állt a gázkendalló mellett, gyorsan teljessé tette a képet. Mindent elmondott nekik, a Madeline Hart utáni kétségbeesett franciaországi kutatástól kezdve addig a megállapodásig, amelyet az előző este Graham Seymourral kötött Hampstead Heathben. Volt azonban egy epizód, amelyet az események sorából kiragadva adott elő. Azt, amikor Madeline Harttal találkozott egy kis időre a nő halála előtti órákban. A szavát adta Madeline-nak, hogy biztonságban hazajuttatja. Mivel ez nem sikerült, elhatározta, hogy helyette szétzúz egy olyan üzletet, amely az elejétől a végéig orosz akció. Ennek érdekében bejuttatják Mihailt a KGB Olaj és Gáz cégbe. Akkor pedig

bizonyítékot találnak majd annak alátámasztására, hogy Madeline Hart meggyilkolása egy olyan orosz terv része volt, amelynek következtében brit olajat lopnak el az Északi-tenger alól.

– Hogyan? – kérdezte Eli Lavon hitetlenkedve, amikor Gabriel a mondandója végére ért. – Az ég szerelmére, hogy juttatjuk be Mihailt egy olyan, a Kreml tulajdonában álló olajvállalatba, amelyet az orosz titkosszolgálat irányít?

– Találunk rá módot – mondta Gabriel. – Mindig kiötlünk valamit.

A valódi munka másnap reggel indult meg, amikor Gabriel csapatának tagjai elkezdtek beásni magukat a Volgatek Olaj és Gáz néven ismert orosz energiacég ügyeibe. Az induláskor az anyag nagy része szabadon hozzáférhető forrásokból származott, szakmai folyóiratokból, sajtókiadványokból vagy olyan értekezésekből, amelyeket a szabályokkal nem sokat törődő orosz olajipar szakértői írtak. Emellett Gabriel segítséget kért még az 1400-as Csoporttól, Izrael elektronikus lehallgató-szolgálatától is. Ahogy számítani lehetett rá, a csoport kiderítette, hogy a Volgatek moszkvai központú számítógépes hálózatát a leghatékonyabb orosz tűzfalak védik – ugyanazok, amelyeket érdekes módon a Kreml, az orosz hadsereg és az SZVR is használ. Estefelé azonban a csoportnak sikerült meghackelnie a Volgatek gdański fiókirodájának számítógépeit, mivel a cégnek nagy finomítója volt a városban, ahol a Lengyelországban felhasznált benzin

jelentős részét előállították. Az anyagot egyenesen a surrey-i titkos házba továbbították. A fordítást Mihail és Eli Lavon, a csapat oroszul tudó két tagja végezte. Mihail a titkosszolgálati anyagot egyszerűen fekete lyuknak tekintette, de Lavon már optimistább volt. Ha beteszik a lábukat az ajtón Gdańskban, mondta, sok mindent megtudhatnak a Volgatek működéséről a nagy orosz anyaföldön. Ösztönösen úgy közelítették meg a célpontjukat, mintha terrorszervezet lenne. És az első tevékenység egy új terrorista csoport vagy sejt legyőzésénél, amire Dina szükségtelenül emlékeztette őket, a felépítési forma és a vezetőség azonosítása. Nagy a kísértés azokra koncentrálni, akik a táplálkozási lánc csúcán vannak, mondta, de a középvezetők, szürke beosztottak, futárok, étteremvezetők és sofőrök általában sokkal hasznosabbak. Velük nem törődnek igazán, megfélemlkeznek róluk, elhanyagolják őket. Neheztelés van bennük, megbántottság, és gyakran több pénzt költenek, mint amennyit keresnek. Az ilyeneket sokkal könnyebb beszervezni, mint azokat, akik magánrepülőgépen közlekednek, literszám isszák a pezsgőt, és orosz prostituáltak hada várja őket, akárhová mennek a világban.

A szervezeti ábra tetején Gennagyij Lazarev volt, a hajdani orosz atomtudós és KGB-informátor, aki Viktor Orlov helyetteseként dolgozott a Ruzoílnál. Lazarev teljes bizalmat élvező helyettese Dimitrij Bersov volt, az európai ügyletekért felelős vezetője pedig Alekszej Voronyin. Korábban mindketten a KGB-nél szolgáltak, de kettejük közül Voronyin volt a szalonképesebb. Folyékonyan

beszélt több európai nyelvet, egyebek között az angolt is, amelyet akkor tanult meg, amikor a KGB londoni *rezidentúráján* dolgozott a hidegháború utolsó napjaiban.

A Volgatek hierarchiájának többi részét már nehezebb volt azonosítani, és nem véletlenül. Jakov a vállalat profilját a Cégéhez hasonlította. A főnök nevét mindenki tudja, de a legfontosabb helyetteseinek nevét és feladatait már titokban tartják, megtévesztő és félrevezető információk rétegei alatt. Szerencsére a gdański kirendeltség e-mail üzenetei lehetővé tették a csapatnak, hogy a vállalaton belül számos más kulcsjátékost is beazonosítsanak, köztük a biztonsági főnököt, Pavel Zsirovot. A neve nem szerepelt a vállalat dokumentumaiban, és a fényképét sem lehetett sehol sem megtalálni. A csapat szervezeti ábráján Zsirov arc nélküli ember volt.

Ahogy telt az idő, világos lett a csapat számára, hogy a Zsirov által védett vállalkozás nem csak olajról szól. A vállalat a Kreml egy olyan átfogó stratégiájának a része, amely terv Oroszországot globális energia-nagyhatalommá akarja tenni, egy eurázsiai Szaúd-Arábiává, és fel akarja támasztani az Orosz Birodalmat a Szovjetunió romjain. Kelet- és Nyugat-Európa már így is nagyrészt az orosz földgáztól függ. A Volgatek küldetése, hogy a finomítók megvásárlásával kiterjessze Oroszország vezető szerepét Európa energiapiacára. És most, hála Jeremy Fallonnak, az Északi-tengeren is biztos pozíciót szerzett, ahonnan végül az olajból származó haszon milliárdjai áramlanak majd a Kremlbe. Igen, értettek egyet a csapat tagjai, a Volgatek Olaj és Gáz az orosz

kapzsiságról szól, de mindenekelőtt az orosz revansizmusról.

De hogyan lehet ügynököt telepíteni egy ilyen szervezetbe? Eli Lavon talált rá egy lehetséges megoldást, amelyet el is magyarázott Gabrielnek, miközben a zegzugos kertben sétálgattak. A gdański finomító megvásárlása után, mondta, a Volgatek egy helyi lengyelt alkalmazott névleges igazgatóként. A gyakorlatban ennek a lengyelnek az égvilágon semmi dolga nem volt a finomító szokásos üzemeltetésével. Kirakatbábu volt, virágcsokor a lengyelek számára, hogy csitítsa a felháborodásukat, amiért az orosz medve felfalt egy alapvetően fontos gazdasági mézes hordót. Mindezeken túlmenően, fejtegette Lavon, Lengyelország nem az egyetlen hely, ahol a Volgatek helyi segítőköt alkalmazott. Ezt tették Magyarországon, Litvániában és Kubában is. Egyik vezető sem járt jobban, mint a gdański. Egytől egyig a perifériára szorultak, figyelmen kívül hagyták és megalázták őket.

– Egyszerű bábok – mondta Lavon.

– Ami azt jelenti, hogy nem férhetnek hozzá az olyan bizalmas információkhoz, amelyeket keresünk – mutatott rá Gabriel.

– Ez igaz – felelte Lavon. – De ha a helyi alkalmazott történetesen orosz születésű, vagy a szülei azok voltak, a Volgatek központi vezetősége barátságosabban tekint rá, különösen akkor, ha az illető a legélesebb kés a fiókban. Ha erről van szó, kísértést érezhetnek, hogy tényleges felelősséggel is megbízzák. Ki tudja? Talán még a moszkvai belső szentélybe is beengedik.

- Remekül hangzik, Eli.
- Igen, remekül – erősítette meg Lavon. – Van azonban egy súlyos probléma.
- Micsoda?
- Először is: hogyan hívjuk fel az emberre a Volgatek figyelmét?
- Ez könnyű.
- Igazán?
- Igen – mondta Gabriel, és mosolygott. – Igazán.

Gabriel nem vett részt a család aznap esti vacsoráján. Helyette elment a chelsea-i Cheyne Walk utcácskába, ahol Viktor Orlov társaságában vacsorázott. A kialakulófélben lévő terve nem ütközött az orosz ellenállásába; Orlov még több fontos javaslattal is segítette. A vacsora végén Gabriel átadott Orlovnak egy általánosan megfogalmazott dokumentumot, amelyet mindenki megkap, aki nem a Cég embere, de részt vesz a Cég valamilyen akciójában. Ez megtiltotta Orlov számára, hogy valaha is felfedje a szerepét az ügyben, és semmilyen jogi orvoslásra nem hagyott lehetőséget, ha ő vagy az üzlete bármi módon sérül. Orlov nem volt hajlandó aláírni, de Gabriel nem is várt mást.

Miután távozott Orlov palotájából, autóval ment Hampsteadbe, majd gyalog fel a Parliament Hillre. Graham Seymour a padon várt rá, két testőre között. A férfiak hallótávolságon kívülre mentek, amikor Gabriel a tervezett akcióról beszélt, és arról, hogy milyen jellegű nem hivatalos brit támogatást igényel hozzá. Ahogy Seymour hallgatta, önkéntelenül is elmosolyodott. A terv

szokatlan, ám a Cég legtöbb akciója az, különösen akkor, ha Gabriel és csapata ötli ki.

– Tudod – mondta Seymour –, talán még sikerülhet is.

– Sikerülni *fog*, Graham. Most az a kérdés – tette hozzá –, akartod-e, hogy belekezdjek.

Seymour egy pillanatig nem szólt semmit. Utána felállt, és a hátát fordította a londoni fények felé.

– Mutass bizonyítékot, hogy az oroszok álltak Madeline elrablása és megölése hátterében – mondta nyugodtan –, és én gondoskodom róla, hogy azok a gazemberek a Kremlben egy cseppet se lássanak az olajunkból.

– Bízd rám, Graham. Így nem fogsz...

– Ezt csak én intézhetem – mondta Seymour. – Mellesleg, egyszer egy nagyon bölcs valaki azt mondta, hogy a botrány nélküli karrier nem is karrier.

– Írd be a nevem a Google-ba, és utána mondd meg, hogy bölcsnek tartasz-e.

Seymour elmosolyodott.

– Nincsenek hátsó gondolataid, ugye?

– Egyáltalán nincsenek – felelte Gabriel.

– Ügyes fiú – mondta Seymour. – Egy dolgot viszont tartsz észben!

– Mit?

– Mihailt talán könnyen *bejuttatod* a Volgatekbe, ám onnan kihozni őt már teljesen más dolog.

Seymour ezután visszatért a testőreihez, és beleolvadt a sötétbe. Gabriel még öt percig maradt a padon. Utána visszament az autójához, és elindult a Knobby Copse szélén lévő házhoz.

GRAYSWOOD, SURREY

A Volgatek Olaj és Gáz néven ismert orosz állami energiacég jövőbeni alkalmazottjának, Mihail Abramovnak a felkészítése másnap kilenckor kezdődött. Az első tanára maga Viktor Orlov volt. Gabriel tiltakozott ugyan, de Orlov ragaszkodott hozzá, hogy Surrey-be menjen a Mercedes Maybach limuzinján, amelyet egy Land Rover kísért, benne a testőrökkel. A két jármű nem kis feltűnést keltett Grayswoodban, és a falu lakói a nap nagy részében arról beszéltek, hogy talán maga a miniszterelnök ült az autóban. Jonathan Lancaster azonban még csak Surrey közelében sem járt; aznap délelőtt Sheffieldben kampányolt. A legutóbbi közvélemény-kutatások eredményei azt mutatták, hogy jelentős előnye van az ellenzék jelöltjével szemben. Nagy-Britannia leghíresebb politikai elemzője történelmi jelentőségű győzelmet jósolt.

Orlov a következő és az azt követő délelőtt is visszatért a titkos házba. Tanítása tükrözte páratlan személyiségét: briliáns volt, arrogáns, nagyképű és leereszkedő. Főként angolul beszélt Mihaillel, időnként átváltva oroszra, amelyet csak Eli Lavon értett. És néha a két nyelvből bizarr egyveleget gyúrt, amit a csapat az „orgol nyelv” névre keresztelt. Fáradhatatlan volt, idegesítő,

mindazonáltal nem lehetett nem szeretni őt. Olyan erő volt, akit mindenképpen számításba kellett venni.

A tanítást történelemleckével kezdte: élet a szovjet kommunizmus idejében, egy birodalom bukása, az oligarchák törvényeket nem ismerő időszaka. Mindenki meglepetésére beismerte, hogy ő és a többi orosz rablóbáró magának kereste a romlást, mivel túl gyorsan lettek túlságosan is gazdagok. Közben pedig, tette hozzá, segítettek megteremteni azokat a körülményeket, amelyek az önkény visszatéréséhez vezettek. Oroszország jelenlegi elnöke olyan ember, aki semmi másban nem hisz, mint a nyers erőben. „Fasiszta, csak nem így nevezik – mondta Orlov. – És én teremtettem őt meg.”

Mihail történelemleckéinek a következő szakasza a negyedik napon kezdődött, amikor valami olyasminak vetette alá magát, amit Eli Lavon a történelem legrövidebb MBA-képzésének nevezett. A professzora tel-avivi volt, de a jó nevű Wharton gazdasági iskolában tanult, és rövid ideig az Exxon Mobilnál dolgozott, mielőtt visszatért volna Izraelbe. Hét hosszú napon és éjszakán át okította Mihailt az üzleti adminisztráció alapjaira: könyvvitelre, statisztikára, marketingre, társasági pénzügyekre, kockázatkezelésre. Mihail gyorsan tanult – ami nem meglepő, mivel szülei mindketten prominens szovjet akadémikusok voltak. A kurzus végén a professzor azt jövendölte, hogy Mihail előtt fényes jövő áll, de arról már fogalma sem volt, hogy ez a jövő mit tartogat. Utána boldogan aláírta Gabriel titoktartási dokumentumát, és felszállt egy Izraelbe induló járatra.

Miközben Mihail bőszen tanult, a csapat többi tagja szorgalmasan dolgozott annak a személynek a megteremtésén, amelynek takarásában társuk a tettek mezejére léphet. Úgy építették fel, mint egy író a regényhősét: felmenők, iskolázottság, szerelmek és csalódások, győzelmek és kudarcok alapján. Napokon át nem sikerült azonban megfelelő nevet találni, mivel a névnek meg kellett felelnie egy olyan férfinak, akinek egyik lába már Nyugaton van, de a másik mindig Keleten. Végül Gabriel választotta a Nicholas Avedon nevet, a Nyikolaj Avdonyin átgyúrt angol változatát. Graham Seymour áldásával hamisítottak egy sok országot megjárt brit útlevelet, amelyhez hosszú és részletes önéletrajzot írtak. Utána pedig, amikor Mihail befejezte a kurzust, megismertették őt a kitalált életével. Szerepelt benne ház egy parkos londoni külvárosban, ahová sosem lépett be, az Oxfordi Egyetem, ahol egyetlen könyvet sem nyitott ki, és egy nem túl jól ismert olajkutató cég központja Aberdeenben, ahol soha nem kapott fizetést. Gondolatban még Amerikába is elrepítették, hogy vissza tudjon emlékezni, milyen érzés Arlington utcáin járni egy hűvös, őszi délutánon, noha sosem járt Arlingtonban, sem ősszel, sem pedig az év bármely más időszakában.

Ezután már csak Mihail külső megjelenésével kellett tenni valamit. Teljes mértékben meg kellett változtatni. Ha nem teszik, a Volgatek barátai az SZVR-nél emlékezni fognak Mihailre a korábbi akciókból. A plasztikai beavatkozás ki volt zárva; a gyógyulás túl sokáig tart, és Mihail sem engedte volna, hogy bárki késsel nyúljon az arcához. Chiara ötlött ki egy lehetséges megoldást,

amelyet az egyik számítógépen szemléltetett Gabrielnek. A képernyőn az a fénykép látszott, amelyet a hamis brit útlevelhez készített Mihailról. Megnyomott egy gombot, és a kép újra megjelent, ám egy határozott változással.

– Én magam is alig ismerem fel – mondta Gabriel.

– Hajlandó lesz rá?

– Egyértelművé teszem neki, hogy nem tehet mást.

Aznap este Mihail a teljes csapat előtt kopaszra borotválta a fejét. Jakov, Oded és Mordeháj is ugyanezt tette szolidaritásból de Gabriel már nem volt rá hajlandó. Azt mondta, hogy nem ilyen módon akarja erősíteni a közösségi összetartást. Másnap délelőtt a nők bevitték Mihailt Londonba, hogy vásároljanak pár dolgot, amivel a Saul király úti központ pénzügyi részlegén nem kevés fejcsóválást váltottak ki. Amikor visszaértek Grayswoodba, Viktor Orlov várta őket, hogy Mihaillel még egy utolsó vizsgát elvégeztessen, ami remekül sikerült. Ennek megünneplésére Viktor a kedvelt Château Pétrus borának több palackját is felbontotta. Ahogy a diák tiszteletére megemelte a poharát, a kertből a hangtompítós Beretta hangja hallatszott.

– Mi volt ez? – kérdezte Orlov.

– Szerintem halat fogunk vacsorázni – mondta Mihail.

– Igazán mondhatták volna – felelte Orlov. – Akkor inkább valami jó Sancerre-t hozok.

Viktor Orlov nem sokkal az után, hogy megszerezte a brit útlevelét, többségi részesedést vásárolt egy halódó újságban, a komoly, londoni *Financial Journal*ben, hogy növelje tekintélyét a város előkelői között. A személyzet

pár tagja, köztük az elismert oknyomozó riporter, Zoe Reed tiltakozásul felmondott, ám a legtöbben maradtak, már csak azért is, mert nem volt hová menniük. A tagsági egyezmény részeként Orlov beleegyezett, hogy semmilyen módon nem befolyásolja az újság tartalmát. Ezt a fogadalmát valahogy sikerült is megtartania, bár erős volt benne a vágy, hogy az újságot pörölyként használja a Kreml-beli ellenségei szétzúzására.

Ez természetesen nem jelentette azt, hogy időnként ne hívja össze a szerkesztőit egy-egy tájékoztató beszélgetésre, amikor a saját üzleti érdekeiről volt szó. Így történt hát, hogy három nappal később, a lap belsejében apró cikk adta tudtul a hírt, hogy a Viktor Orlov Investments Kft. személyzete új taggal gyarapodott. Orlov aznap délelőtt sajtókiadványban erősítette meg az információt, hogy egy Nicholas Avedon nevű harmincöt éves igazgató veszi át a VOI energiaügyeinek az irányítását és a későbbi olajkereskedelem intézését. Az interneten percekben belül megjelentek a kósza hírek, hogy Orlov utódot választott, és azt tervezi, hogy visszavonul a cég napi ügyeitől. Aznap este a szóbeszéd már annyira hangos volt, hogy Orlov kötelességének érezte, hogy a CNBC műsorában cáfolja meg, noha ilyen szereplésre csak nagyon ritkán volt hajlandó. A megjelenése nem volt túl meggyőző. Az egyik népszerű kommentátor egyenesen odáig ment, hogy azt állította, a bejelentés több kérdést váltott ki, mint amennyit megválaszolt.

London pénzügyi köreiből soha senki nem tudta meg, hogy az Orlov közelgő visszavonulásával kapcsolatos szóbeszédet olyan férfiak és nők egy kisebb csapata

indította el, akik Surrey egy titkos házában dolgoztak éppen. Azt sem tudták meg, hogy ugyanezeket a híreszteléseket a moszkvai üzleti élet köreibbe is eljuttatták, vagy hogy a szóbeszéd a Volgatek Olaj és Gáz néven ismert állami energiacég legfelső szintjeire is elért. Gabriel és csapata tudott róla, mivel olvasták a hírt egy éles hangú e-mailben, amelyet Alekszej Voronyin, a Volgatek európai üzletének feje, a gdański kirendeltség vezetője küldött. Eli Lavon a kinyomtatott üzenetet a vacsoránál odaadta Gabrielnek, és lefordította a szöveget, még azokat a részeket is, amelyek nem voltak kifejezetten szalonképesek. Gabriel ezt úgy fogadta, hogy felbontotta a még megmaradt Château Pétrus palackját, és a csapat minden tagjának töltött egy pohárral. Mindent összevetve, a kezdet ígéretes volt. Mihailról már azt feltételezték, hogy ő lesz Viktor Orlov utódja. A KGB Olaj és Gáz pedig figyelt.

MAYFAIR, LONDON

A Viktor Orlov Investments Kft. irodái négy szintet foglaltak el a Mayfair egy elegáns irodaépületében, nem messze az amerikai követségtől. Amikor Nicholas Avedon másnap reggel megérkezett, a cég teljes vezetősége a tanácsteremben várakozott, hogy üdvözlje őt. Orlov pár kisebb bejelentést tett, majd sietősen elvégezte a vezetők bemutatását – minderre természetesen nem volt szükség, mivel Mihail Orlov csapatából minden nevet és arcot az emlékezetébe vésett még a titkos házban tartott felkészítés idején, Surrey-ben.

Ha valaki azt várta, hogy az új főnök csak lassan szokja meg az új állását, alaposan tévedett. Avedon ugyanis alighogy beköltözött a Hanover térre néző sarokirodájába, egy órán belül máris hozzálátott a VOI ígéretes energiaügyi tevékenységeinek meglehetősen részletes áttekintéséhez. Nem számított, hogy ugyanezt az áttekintést már a titkos ház falai között elvégezte, vagy hogy a jó meglátásokat tartalmazó megállapításait Viktor Orlov már megírta neki. Az áttekintés jelzés volt a személyzet többi tagjának, hogy Nicholas Avedon nem olyasvalaki, akit félvállról lehet venni. Azért került a VOI-hoz, hogy elvégezzon egy feladatot. És az ég legyen

irgalmas ahhoz a bolondhoz, aki megpróbálja őt megakadályozni ebben.

A napok hamarosan szigorú menetrend szerint zajlottak. Avedon korán érkezett az irodájába, átolvasta a reggeli üzleti lapokat, megnézte az ázsiai piacok híreit, majd egy vagy két órát töltött a táblázatok és ábrák tanulmányozásával, és részt vett a legfelső vezetés délelőtti értekezletén, amelyet mindig Orlov tágas irodájában tartottak. Általában hallgatott az összejöveteleken, de ha mégis szólásra emelkedett, a megjegyzései rendkívül tömörek voltak. Legtöbbször egyedül ebédelt. Utána hétig vagy nyolcig dolgozott az íróasztalánál, majd elvonult a tágas lakásba, amelyet Gabriel a Maida Vale városrészben bérelt neki. A Szállásügy egy kisebb lakást is kibérelt az utca másik oldalán lévő épületben. Amikor Mihail otthon volt, a csapat egy tagja figyelte. Amikor pedig dolgozott, egy nagy felbontású videokamera végezte a megfigyelést az irodában, és továbbította a csapathoz a felvételeket egy biztonságos frekvencián.

Kiderült, hogy a Volgatek is figyeli őt. Gabriel és csapata erről úgy szerzett tudomást, hogy az 1400-as Csoport végül bejutott a Volgatek számítógépes rendszerébe, és szinte az oroszokkal azonos időben olvashatták a vállalat legfőbb vezetőinek az e-mailjeit. Nicholas Avedon neve több üzenetben vezető helyen szerepelt, egyebek között abban is, amelyet Gennagyij Lazarev küldött Pavel Zsirovnak, a Volgatek arc nélküli biztonsági főnökének, és amelyben háttérellenőrzést kért. Nicholas Avedon villogó fénypont volt a Volgatek

radarján. Ideje, mondta Gabriel, hogy a pont fényesebb legyen.

Másnap reggel Nicholas Avedon bemutatta az áttekintés eredményeit Viktor Orlovnak és a VOI teljes csapatának. Orlov zseniálisnak tartotta őket, ami aligha meglepő, mivel mindet ő maga dolgozta ki és írta meg. A következő napokban számos bátor piaci akciót hajtott végre, amelyeket már régóta tervezett, és amelyek radikálisan megváltoztatták a VOI helyzetét a globális energiaszektorban. A sebtében szervezett rádió-, tévé- és sajtóinterjúkban Orlov a változást „a huszonegyedik század és a későbbi idők energiája” megjelöléssel írta le – és amikor csak tehetett, megdicsérte a terv névleges kiagyalóját, Nicholas Avedont. A City pénzembereinek tetszett, amit Orlov fiatal protezsáltjáról megtudtak. És úgy tűnt, a KGB Olaj és Gáznak is.

Nicholas Avedon szakértelmét már sikerült bizonyítani. Elérkezett az idő annak szemléltetésére, hogy Viktor Orlov is mennyire függ tőle. Tőzsdei elemzőből és középvezetőből tizenkettő egy tucat, mondta Gabriel. Gennagyij Lazarev kizárólag egyetlen célból próbálja megszerezni Nicholas Avedont – hogy keresztbe tegyen a korábbi mentorának és üzlettársának.

Így született meg az a kettős, amelyet a csapat Viktor és Nicholas Revünek nevezett el. A következő két hétben elválaszthatatlanok voltak egymástól. Együtt ebédeltek, együtt vacsoráztak, és amikor Viktor megjelent a nagyközönség előtt, Nicholas is mindig mellette volt. Több alkalommal látták, ahogy késő este lép ki Orlov

házából a Cheyne Walk utcában, egyszer pedig egy hétvégét töltött pihenéssel Orlov berkshire-i birtokán, ami olyan kiváltság volt, hogy a cég semmilyen más alkalmazottja nem részesült benne. Az egyre szorosabbá váló kapcsolat ellenérzéseket váltott ki a VOI mayfairi központjában. Orlov részlegvezetőinek nem tetszett, hogy Nicholas magánmegbeszéléseket folytat a főnökkel – vagy hogy gyakran suttog tanácsokat a fülébe. Páran nyílt háborúba kezdtek ellene, ám a legtöbben meghunyászkodtak. Avedont elárasztották a munka utáni italra és vacsorára szóló meghívásokkal, ám ő ezeket mind visszautasította. Viktor, mondta, minden idejére igényt tart.

Ezután a revüt kontinensturnéra vitték. A párizsi üzleti fórumon káprázatos volt a szereplésük. Vagy ott volt még a svájci bankárok genfi találkozója, ahol egyszerűen nem tudtak hibázni. Madridban, ahol Orlov egy olajvezeték üzemeltető cégének a vezetőjével találkoztak meglehetősen feszült körülmények közepette, az illető hat hónapot kapott, hogy nyereséget mutasson, különben más állást kereshet magának, a spanyol részleg többi emberével együtt.

Végül Budapestre repültek egy találkozóra, amelyen a kelet-európai piacok országainak üzleti és állami vezetői vettek részt. A Gazprom, az orosz gázóriás képviselője arról biztosította a megjelenteket, hogy nincs mit aggódni az orosz energiától való függőség miatt, és a Kremlnek eszébe sem jutna elzárni a csapokat abból a célból, hogy ráerőltesse az akaratát a hajdani birodalom országaira. Aznap este, egy Duna-parti állófogadáson a Gazprom

embere bemutatkozott Nicholas Avedonnak, és határozottan meglepődött, hogy Avedon folyékonyan beszél oroszul. A Gazprom vezetőjére egyértelműen nagy benyomást tett, amit hallott, mivel a találkozás után pár perccel már e-mail érkezett Gennagyij Lazarev internetes postafiókjába. Ezt Gabriel és csapata már az előtt olvasta, hogy Lazarev megnyitotta volna. Úgy tűnt, Nicholas Avedon megkezdte a játszmát. „Alkalmazzák őt! – üzenete a Gazprom embere. – Ha nem teszik, akkor mi vesszük fel.”

De miképp lehet összehozni a két oldalt úgy, hogy a nászéjszakára is sor kerülhessen? Mivel a telefon mellett ülve nem, Gabriel elhatározta, hogy Mihailt és Lazarevet összehozza egy olyan helyen, ahol kis ideig maguk lehetnek és beszélgethetnek. Erre esélyt akkor látott, amikor az 1400-as Csoport elfogott egy e-mailet, amelyet a titkára küldött Lazarevnek. A tárgy Lazarev programja volt a közelgő globális energiafórumra, egy olyan eseményre, amelyen az Olajtermelők Nemzetközi Szervezetének képviselői gyűlnek össze kétévenként. Gabriel elmosolyodott, amikor elolvasta. A revü Koppenhágába megy, és velük együtt utazik a Cég is.

KOPPENHÁGA, DÁNIA

Öt nap telt el izgalmak közepette, és akkor a világ mind a négy sarkából áramlani kezdtek Koppenhágába az olaj urai: szaúdiak, emirátusbeliek, azeriak, kazahok, brazilok, venezuelaiak, amerikaiak és kanadaiak. A globális felmelegedés aktivistáit, mint ahogy arra számítani lehetett, felháborította a találkozó, és az egyik csoport azzal a hisztérikus állítással állt elő, hogy a konferencia kapcsán a levegőbe juttatott szén-dioxid önmagában elég lenne annak a megakadályozásához, hogy az óceán elnyeljen egy bangladesi falut. Úgy tűnt, hogy a küldöttek erről tudomást sem vesznek. Magánrepülőgépeken érkeztek Koppenhágába, és benzinmotorral hajtott, páncélozott limuzinokban robogtak végig a város szép utcáin. Egy nap az olaj talán elfogy majd, a bolygó pedig túlságosan felmelegszik az emberi élet fenntartásához. Most azonban, legalábbis egyelőre, még a fosszilis tüzelőanyagok kitermelői voltak az erősebbek.

A forrásokért folytatott verseny élénk volt Koppenhágában. Az éttermekben alig lehetett helyet foglalni, és az Hôtel d'Angleterre, a tágas King's New Square térre néző óriási, fehér épület is teljesen megtelt. Viktor és Mihail kavargó hópelyhek viharában érkezett az elegáns bejárathoz, ahonnan a személyzet tagjai két

szomszédos lakosztályhoz kísérték őket az egyik felső szinten. Mihailt egy dán ételekből összeállított tál és egy palack jégbe hűtött Dom Pérignon pezsgő várta. Amikor utoljára volt szállodában a Cég ügyei kapcsán, az üdvözlő pezsgőt arra használta, hogy az álcázás kedvéért súlyos sebet ejtsen vele a térdén. Most viszont arra gondolt, az akció inkább azt kívánja, hogy egy vagy két pohárral megigyon belőle. Éppen a dugót akarta kihúzni, amikor diszkrét kopogtatást hallott az ajtó felől – ami furcsa volt, mivel kiakasztotta a kilincsre a NE ZAVARJANAK! táblát, mielőtt busás borraival adott volna a hordárnak. Óvatosan nyitotta ki az ajtót, és ahogy kipillantott a biztonsági lánc fölött, egy átlagos magasságú és testfelépítésű férfit vett észre a folyosón. A látogatón félhosszú, német galléros gypjúkabát volt, és tiroli filckalap. Ezüstszerű, dús haja volt, barna szeme, és szemüveget viselt. Jobb kezében puha oldalú, ütött-kopott bőr irattáskát tartott.

– Miben segíthetek? – kérdezte Mihail

– Az ajtó kinyitásában – felelte Gabriel halkan.

Mihail levette a biztonsági láncot, és oldalra lépett, hogy Gabriel bemehessen, majd gyorsan bezárta az ajtót. Ahogy megfordult, azt látta, hogy Gabriel lassan mozog a szobában, miközben a kinyújtott jobb kezében tartja a BlackBerryjét. Egy pillanat múlva fejbiccentéssel jelezte Mihailnak, hogy a szobában nincsenek lehallgató-készülékek. Mihail odament a pezsgősüveghez, és töltött magának egy pohárral a Dom Pérignonból.

– Kérsz? – kérdezte, miközben Gabriel felé emelte a palackot.

– Megfájdul tőle a fejem.

– Nekem is.

A langaléta Mihail végignyúlt a díványon, és a lábát feltette a dohányzóasztalra – a napi utazástól és találkozóktól fáradt üzletember póza. Gabriel szétnézett a pazar módon berendezett lakosztályban, és megcsóválta a fejét.

– Örülök, hogy Viktor állja ezt a számlát – jegyezte meg. – Uzi már így is sokallja a kiadásokat.

– Mondd meg Uzinak, hogy fenn kell tartanom a látszatot, amelyet már megszoktam.

– Jó tudni, hogy a siker nem szállt a fejedbe.

Mihail ivott a pezsgőből, de nem szólt semmit.

– Borotválkoznod kell.

– Reggel borotválkoztam – mondta Mihail, és végigsimított az állán.

– Nem ott – felelte Gabriel.

Mihail a kopasz fején is végighúzta a tenyerét.

– Tudod – szólalt meg –, már kezdem egészen megszokni. Arra gondoltam, hogy az akció végén is megtarthatom ezt a külsőmet.

– Úgy nézel ki, mint egy marslakó, Mihail.

– Inkább legyen marslakó, mint A muzsika hangja egyik figurája. Mihail elvett egy rákos szendvicset a tálról, és befalta.

– Mióta eszel rákot?

– Amióta olyan orosz származású angol vagyok, aki egy Viktor Orlov nevű oligarcha befektetési vállalatánál dolgozik.

– Kis szerencsével – mondta Gabriel –, a poszt csak lépcsőfok a nagyobb és jobb dolgok felé.

– Inshallah – mondta Mihail, és megemelte a pezsgőspoharat, mintha tóosztot akarna mondani. – Megérkeztek már a leendő munkáltatóim?

Gabriel kutatni kezdett az ütött-kopott táskában, és kivett belőle egy manilaborítékot. Három frissiben kinyomtatott, színes fénykép volt benne, amelyeket a készítésük ideje szerinti sorrendben rakott ki Mihail elé a dohányzóasztalra. Három férfi látszott rajtuk, ahogy lefelé lépkednek egy apró sugárhajtású magánrepülőgép lépcsőjén, és beszállnak egy ott várakozó limuzinba. Meglehetősen távolról készítették őket, teleobjektíves fényképezőgéppel. A hópelyhektől minden kicsit elmosódott volt rajtuk.

– Ki készítette a képeket? – kérdezte Mihail.

– Joszi.

– Hogy jutott a kifutópályára?

– Sajtóbelépője van a fórumra – felelte Gabriel. – Mint ahogy Rimonának is.

– Kinek dolgoznak?

– Az *Energy Times* nevű ipari kiadvány szerkesztőségének.

– Nem tűnik ismerősnek a név.

– Teljesen új.

Mihail elmosolyodott, és felvette az első felvételt, amelyiken a három alak egymás után ment le a lépcsőn. Gennagyij Lazarev volt elől, de már egyáltalán nem hasonlított a korábbi, könyveket bújó matematikusra. Egy lépésre lemaradva követte őt Dimitrij Bersov, a Volgatek

igazgatóhelyettese, mögötte pedig egy alacsony, zömök felépítésű férfi ment, akinek az arcát eltakarta a puhakalap széle.

– Ő kicsoda? – kérdezte Mihail.

– Még nem tudtuk kideríteni.

Mihail felvette a második fényképet, majd a harmadikat is. A férfi arca egyiken sem volt látható.

– Meglehetősen ügyesen csinálja, ugye? – kérdezte Mihail.

– Nekem is feltűnt.

– Nehéz is nem észrevenni. Tudta, hogy hol vannak a fényképezőgépek, és ügyelt rá, hogy senki se készíthessen jó felvételt róla. – Mihail letette a képeket a dohányzóasztalra. – Mit gondolsz, miért csinálta?

– Ugyanabból az okból, amiért mi is ezt tesszük.

– A Cégnak dolgozik?

– Profi, Mihail. Még hozzá igazi. Talán az SZVR-től ment nyugdíjba, és megőrizte a szokását. Nekem azonban úgy tűnik, hogy még mindig aktív.

– Hol van most?

– A Hotel Imperialban, a többiekkel együtt. Gennagyij meglehetősen elégedetlen a szállással.

– Honnan tudod?

– Mordeháj és Oded futó látogatást tett a szobájában egy órával az előtt, hogy a Volgatek repülőgépe leszállt volna, és otthagytak valamit az éjjeliszekrény alatt.

– Honnan tudátok, hogy melyik szobát kapja Lazarev?

– A csoportnak sikerült behatolnia az Imperial szobafoglalási rendszerébe.

– És az ajtó?

– Mordehájnak új, bűvös kulcskártyája van. Az ajtó gyakorlatilag magától nyílt ki. – Gabriel visszatette a fényképeket a borítékba, a borítékot pedig a táskába. – Tudnod kell, hogy Gennagyij nem csak a szobája minőségéről beszélt – jegyezte meg kicsit később. – Egyértelműen várja a veled való találkozást.

– Van valami tipped, hogy mikor kerít rá sort?

– Nincs – mondta Gabriel, és megrázta a fejét. – Arra viszont fel kell készülnöd, hogy feltűnés nélkül fogja tenni.

– Ismerem?

– A nevét ismered – mondta Gabriel –, de az arcát nem.

– És ha kikezd velem?

– Tapasztalatom szerint a legjobb úgy tenni, mintha nem érdekelne.

– És nézd meg, hogy mire jutottál vele.

Mihail töltött még egy kis pezsgőt magának, de nem szólt semmit.

– Mondani akarsz valamit, Mihail?

– Úgy gondolom, hogy talán gratulálnom kellene.

– Mihez?

– Ugyan már, Gabriel. Ne kényszeríts, hogy hangosan is kimondjam.

– Mit kell kimondani?

– Amit az emberek beszélnek, különösen a kémek. És a Saul király út környékén az a szóbeszéd járja, hogy te leszel a következő főnök.

– Még semmibe nem egyeztem bele.

– Nem ezt hallottam – mondta Mihail. – Úgy hallottam, hogy ez már eldöntött dolog.

– Még nem az.

– Ha te mondd, főnök.

Gabriel nagyot sóhajtott.

– Uzi mennyit tud?

– Uzi azóta tudja, hogy mindenki számára csak másodhegedűs, amióta megkapta a beosztást.

– Nem így akartam.

– Tudom. És feltételezem, hogy Uzi is tudja – tette hozzá Mihail. – De ez nem sok vigaszt jelent majd neki, amikor a miniszterelnök közli vele, hogy már nem lesz főnök egy újabb ciklusra.

Mihail felemelte a poharát, és figyelte, hogyan szállnak fel a pezsgőben a buborékok.

– Mire gondolsz? – kérdezte Gabriel.

– Arra a napra, amikor Zürichben voltunk, egy kis kávézóban a Paradeplatz mellett. Chiarát készültünk visszaszerezni Ivantól. Emlékszel a helyre, Gabriel? Emlékszel, hogy mit mondtál nekem aznap délután?

– Talán azt mondhattam, hogy vedd feleségül Sarah Bancroftot, és hagyd ott a Céget.

– Jó a memóriád.

– Miért kérdezted?

– Azon tűnődtem, hogy még mindig úgy gondolod-e, hogy ott kellene hagynom a Céget.

Gabriel kicsit habozott a válasz előtt.

– A helyedben nem tenném – szólalt meg végül.

– Miért?

– Mert ha én leszek a következő főnök, fényes jövő vár rád, Mihail. Nagyon fényes.

Mihail a feje tetejét dörzsölgette.

- Borotválkoznom kell – jegyezte meg.
- Rád fér.
- Biztos vagy benne, hogy nem kérsz pezsgőt?
- Megfájdul tőle a fejem.
- Nekem is – mondta Mihail, és töltött magának egy újabb pohárral.

Mielőtt elhagyta volna a szállodát, Gabriel a Cég elektronikus eszközeiből egyet berakott Mihail mobiltelefonjába, ami a készülék összes hívását valamint e-mail és szöveges üzenetét állandóan továbbította a csapat számítógépeihez. Azután lement az előcsarnokba, és pár percig azt vizsgálgatta, lát-e ismerős arcot az olajosok csapatának tömegében. Kint már elállt a délutáni havazás, de pár nagy pehely még lustán szállingózott a lámpafényben. Gabriel a városban nyugat felé ment a Straget néven ismert kanyargós bevásárlóutcában, amíg megérkezett a Rådhuspladsenhez. Az óratorony harangjai éppen hat órát jeleztek. Kedvet érzett, hogy bemenjen a Hotel Imperialba, amely a tértől nem messze volt, a Tivoli Gardens szélén. Ehelyett azonban egy kétségbeejtő kinézetű bérházhoz ment egy olyan utcában, amelynek a nevét csak dán tudja kimondani. Ahogy az első emeleten belépett egy kis lakásba, Kellert és Eli Lavont találta ott, amint éppen egy notebook fölé hajoltak. A hangszóróból három férfi hangja hallatszott, akik halkán beszéltek oroszul.

– Ki tudtátok derítem, hogy ki lehet? – kérdezte Gabriel.

Lavon megrázta a fejét.

– Fura – jegyezte meg –, de ezek a Volgatek-fiúk nem sűrűn mondják ki a neveket.

– Ami nem is meglepő.

Lavon éppen mondani akart valamit, de elhallgatott, amikor meghallotta az egyik hangot. Halkan és lassan beszélt, mintha egy nyitott sír szélén állna.

– Ő a mi fiunk – mondta Lavon. – Mindig így beszél. Mintha azt feltételezné, hogy valaki figyeli.

– Valaki *tényleg* figyeli.

Lavon elmosolyodott.

– A hangból mintát küldtem a Saul király útra, és megmondtam nekik, hogy futtassák át a számítógépeiken.

– És?

– Nincs egyezés.

– Küldd el a mintát Adrian Carternek, Langleybe!

– És ha Carter magyarázatot szeretne hozzá?

– Hazudj neki!

Abban a pillanatban a három orosz olajigazgató hatalmas nevetésben tört ki. Ahogy Lavon előrehajolt hogy figyelje a hangokat, Gabriel lassan odament az ablakhoz, és kipillantott az utcára. Üres volt leszámítva az egyetlen nőt, aki a havas járdán ment. A bőre Madeline alabástrombőre volt, és az arccsont formája is megegyezett az övével. Annyira ijesztő volt a hasonlóság, hogy Gabriel egy pillanatig késztetést érzett, hogy utánaszaladjon. Az oroszok még mindig nevettek. Egész biztos őrajta, gondolta Gabriel. Mélyet lélegzett, hogy csökkentse a hirtelen szívdobogását, és figyelte, ahogy Madeline szelleme eltűnik. A nőt pillanatokon belül elnyelte a sötétség.

KOPPENHÁGA, DÁNIA

A fórumot a Bella Centerben tartották, egy förtelmesen ronda, acélból és üvegből összerakott épületben, amely úgy nézett ki, mintha egy hatalmas üvegházat pottyantottak volna le a világúrból. Riporterek serege állt dideregve a bejáratánál, egy sárga szalagkordon mögött. Az érkező üzletemberek, bölcsen, figyelmen kívül hagyták a felénk kiáltott kérdéseket, de nem így Orlov. Megállt, hogy megválaszoljon egyet az olajárak világszerte tapasztalt, hirtelen emelkedéséről, amiből busásan profitált, és hamarosan azon kapta magát, hogy kiselőadásokat tart olyan kérdésekről, amelyek témája a brit választásoktól egész addig terjedt, hogy a Kreml miképp próbál lecsapni az orosz demokráciát követelő mozgalmakra. Gabriel és csapatának tagjai minden szót hallottak, mivel ő Mihail Orlov mellett állt a kamerák kereszttüzében, és kezében tartotta a mobiltelefonját. Végül Mihail zárta le Orlov rögtönzött sajtótájékoztatóját azzal, hogy megragadta főnöke kabátujját, és a nyitott ajtó felé vonszolta őt.

Később egy brit riporter megjegyezte, hogy először látta, amint bárki – „És komolyan mondom, hogy *akárki!*” – egyetlen ujjal is hozzá mer érni Viktor Orlovhoz.

Bent Orlov forgószél módjára viselkedett. Minden megbeszélésen részt vett, amelyet a délelőtt folyamán tartottak, minden standot meglátogatott a kiállításoknak fenntartott szinten, és minden kinyújtott kezét megszorított, még azokat is, amelyek tulajdonosai utálták őt.

– Ő itt Nicholas Avedon – hozta mindenki tudomására, aki csak hallótávolságban volt. – Nicholas a jobbkezem, és a bal kezem is egyben. Nicholas az én vezéricsillagom.

Az ebéd vertikális rendezvény volt – Orlov ezzel a kifejezéssel illette az állófogadást –, alkohol és disznóhús nélkül, mivel sok küldött a muzulmán világból érkezett. Orlov és Mihail ott volt, de egy falatot sem engedett meg magának, majd mindketten bementek a délután első megbeszélésére. Éppen egy szomorú témát tárgyaltak meg, hogy mit lehet tanulni a BP Mexikói-öbölben történt katasztrófájából. Gennagyij Lazarev is ott volt a résztvevők körében, két sorral ült rögtön Orlov mögött.

– Mint egy gyilkos – suttogta Orlov Mihailnak. – Készül lecsapni az áldozatára. Csak idő kérdése, hogy mikor húzza elő a pisztolyát.

– A megjegyzés tisztán hallható volt a kimondhatatlan nevű utca parányi lakásában, és a véleményt Gabriel is osztotta, csapata többi tagjával együtt. A Joszi nyakában lógó kamera révén még fényképeik is voltak a történetek bizonyítására. A fórum délelőttjén Lazarev biztonságos távolságot tartott. De most, ahogy lassan telt a délután, egyre közeledett a céljához.

– Mint egy utasszállító repülőgép, amely köröz a leszállás előtt – mondta Eli Lavon. – Várja, hogy az irányítótorny megadja az engedélyt a landolásra.

– Nem vagyok benne biztos, hogy az időjárási körülmények most megengedik – jegyezte meg Gabriel.

– Szerinted mikor javulnak majd?

– Itt – mondta Gabriel, és mutatóujjával az első nap utolsó programpontjára bökött. – Ekkor fogjuk leszállítani a gépet.

Ez azt jelentette, hogy Gabrielnek és csapatának még két órát el kellett viselnie abból, amit Christopher Keller az „olajblabla” szóval írt le. Volt egy határtalanul unalmas beszéd, amelyet az indiai kormány egyik minisztere tartott a világ második legnépesebb országának várható energiaigényeiről. Utána Franciaország új elnöke tartott megrovó előadást az adózásról, a profitról és a társadalmi felelősségről. És végül volt egy meglepően őszinte vita arról, hogy a hidraulikus kitermelés néven ismert technika milyen veszélyeket jelent a környezetre. Nem meglepő, hogy ezen Gennagyij Lazarev nem vett részt. Az orosz olajvállalatok a környezetre egyértelműen úgy tekintettek, mint amit kiaknázni, és nem védeni kell.

Ennek a végén a küldöttek felléptek a mozgólépcsőre, és megindultak a központ felső szintjén tartott koktélfogadásra. Gennagyij Lazarev már korábban odaért, és most pár nyakkendő nélküli iráni olajügyi vezetővel tárgyalt a helyiség távolabbi sarkában. Orlov és Mihail is felragadott egy-egy pohár pezsgőt egy arra járó pincér tálcájáról, és derűsen beszélgető brazilok egy csoportjához csatlakozott. Orlov hátat fordított Lazarevnek, de Mihail

nagyon jól látta őt. Éppen ezért ő vette észre, hogy az orosz otthagyja az irániakat, és lassan megindul, keresztül a termen.

– Most talán kicsit sétálgatnod kellene, Viktor.

– Hová menjek?

– Finnországba.

Orlov, mint a koktélfogadások ügyes színésze, elővette a mobiltelefonját a zakója zsebéből, és a füléhez tartotta. Azután olyan arcot vágott, mintha nem hallaná a partnerét, és gyorsan odább ment, hogy valami csendesebb helyet keressen a beszélgetéshez. Mihail a hátát fordította a terem közepe felé, és elmélyült beszélgetésbe elegyedett az egyik brazillal a latin-amerikai befektetési lehetőségekről. De már a társalgás második percében érezte, hogy egy férfi áll mögötte. Biztosan tudta, mert az illető átható dezodorillata minden mást elnyomott a környezetében, és a brazil tekintetének mozgása is felhívta rá a figyelmét. Ahogy megfordult, azt az arcot látta közvetlenül maga előtt, amely a grayswoodi titkos ház falát is díszítette. A felkészítése és a tapasztalatai következtében teljesen kifejezéstelen tekintettel nézett vissza rá.

– Elnézést, hogy megzavarom – mondta az archoz tartozó férfi angolul, de oroszos kiejtéssel –, de be akartam mutatkozni, mielőtt még Viktor visszatér. A nevem Gennagyij Lazarev. A Volgatek Olaj és Gáz vállalatot képviselem.

– Nicholas vagyok – mondta Mihail, és elfogadta a kinyújtott kezét. – Nicholas Avedon.

– Tudom, hogy kicsoda – mondta Lazarev, és mosolygott. – Történetesen mindent tudok, amit tudni kell magáról.

Az ez után következő beszélgetés egy percre és huszonhét másodpercig tartott. A felvétel meglepően tiszta volt, leszámítva a koktélfogadás hangjait a háttérből és valahol egy cölöpverő tompa pufogását, amelyet a csapat később Mihail szívveréseként azonosított. Gabriel szíve is hasonló ritmusban dobogott, amikor ötször végighallgatta a felvételt, az elejétől a végéig. Most viszont, ahogy rákattintott a LEJÁTSZÁS ikonjára, és hatodszor is meghallgatta a felvételt, mintha nem is lett volna pulzusa.

– Tudom, hogy kicsoda. Történetesen mindent tudok, amit tudni kell magáról.

– Igazán? Ez hogy lehet?

– Mert megnéztünk néhány videofelvételt, amelyet Viktor számára készített, és nagy benyomást tettek ránk.

– Magukra? Mi áll a többes szám mögött?

– A Volgatek, természetesen. Mit gondolt, kiről beszélek?

– Az orosz üzleti környezet teljesen más, mint a nyugati. A szavak megtréfálhatják az embert.

– Nagyon diplomatikus.

– Annak kell lennem, elvégre Viktor Orlovnak dolgozom.

– Időnként úgy tűnik, mintha Viktor dolgozna önnek.

– A látszat csalóka lehet, Mr. Lazarev.

– Tehát a kósza hírek mégsem igazak?

– Milyen kósza hírek?

– Hogy átvette Viktor napi üzletmenetének az irányítását. Hogy Viktor már nem több, mint egy név és egy csillogó nyakkendő.

– Viktor továbbra is a stratégiák mestere. Én mindössze a gombokat nyomkodom, és a karokat húzogatom.

– Ön nagyon lojális, Nicholas.

– Teljes mértékben az vagyok.

– Nagyra értékelem ezt a tulajdonságot. Én is lojális vagyok.

– Csak nem Viktorhoz.

– Egyértelmű, hogy beszélgetett Viktorral rólam.

– Mindössze egyszer.

– Nem feltételezem, hogy bármi jót mondhatott rólam.

– Azt mondta, hogy ön nagyon okos.

– Bóknak szánta?

– Nem.

– Viktorral nézeteltéréseim voltak – nem is tagadom. De ez már a múlt. Mindig tiszteletben tartottam a véleményét, különösen, ha emberekről volt szó. Mindig jól ki tudta szűrni a tehetségeket. Ezért is akartam találkozni önnel. Van egy elképzelésem, amelyet szeretnék megbeszélni magával.

– Megmondom Viktornak, hogy találkozni akar velem.

– Az elképzelés nem Viktor Orlovval, hanem Nicholas Avedonnal kapcsolatos.

– A Viktor Orlov Investments alkalmazottja vagyok, Mr. Lazarev. Semmi nem lehet Nicholas Avedonnal kapcsolatos, legalábbis ott nem, ahol Viktor pénzéről van szó.

– Ennek semmi köze nincs Viktor pénzéhez. A maga jövőjéről van szó. Szeretnék pár percet igénybe venni az idejéből, mielőtt távozik Koppenhágából.

– Attól tartok, hogy az előjegyzési naptáramban már semmi szabad hely sincs.

– Tegye el a névjegykártyámat, Nicholas. A magánszámom a hátulján van. Megígérem, hogy nem fogja pazarolni az idejét. Ne okozzon nekem csalódást! Nem szeretem a csalódottság érzését.

Gabriel rákattintott a STOP ikonra, és Eli Lavonra nézett.

– Olyan érzésem van, hogy megfogtad – mondta Lavon.

– Talán – felelte Gabriel. – Vagy talán Gennagyij fogott meg minket.

– Nem árthat a vele való találkozás.

– Árthat – mondta Gabriel. – Még hozzá nagyon is sokat.

Gabriel visszaállította a státuszjelző vonalkát a párbeszéd elejére, és újra rákattintott a LEJÁTSZÁS gombjára.

– Tudom, hogy kicsoda. Történetesen mindent tudok, amit tudni kell magáról.

Megnyomta a STOP gombot.

– Metafora – mondta Lavon. – Semmi több.

– Biztos vagy benne, Eli? Száz százalékgig biztos vagy benne?

– Abban vagyok biztos, hogy holnap reggel felkel a nap, este pedig lenyugszik. És viszonylag nyugodt vagyok

a tekintetben is, hogy Mihail túl fog élni egy italt Gennagyij Lazarev társaságában.

– Hacsak Gennagyij nem plutóniumpuncsot ad neki.

Gabriel a számítógép egere után nyúlt, de Lavon lefogta a kezét.

– Azért jöttünk Koppenhágába, hogy összehozzuk a találkozót – mondta Lavon. – Most tehát hozd össze a találkozót!

Gabriel felvette a telefonját, és Mihail számát tárcsázta. A számítógép hangszóróiból először a csengőhang hallatszott, majd Mihail hangja, ahogy fogadta a hívást.

– Holnap este – mondta Gabriel. – A helyszínt a tőled telhető legjobban ellenőrizd! Ne legyen semmi meglepetés.

Gabriel semmi mást nem mondott, bontotta a hívást, és hallgatta, ahogy Mihail Gennagyij Lazarev számát tárcsázza. Lazarev azonnal jelentkezett.

– Örülök, hogy felhívott.

– Mit tehetek önért, Mr. Lazarev?

– Velem vacsorázhatna holnap este.

– Viktorral van programon.

– Találjon egy jó kifogást!

– És hová menjek?

– Keresek valami félreeső helyet.

– Ne legyen nagyon *félreeső*, Mr. Lazarev. Úgy egy óránál többet nem lehetek távol.

– Mit szólna a hét órához?

– Megfelel.

– Autót küldök magáért.

– Az Hôtel d'Angleterre-ben lakom.

– Tudom – mondta Lazarev, mielőtt megszakította a kapcsolatot. Gabriel a számítógépi hangforrást átkapcsolta Mihail telefonjáról a Gennagyij Lazarev szobájában lévő adóra az Imperial hotelban. A három orosz tiszta szívéből nevetett. Gabriel azt gondolta, hogy egész biztos őrajta.

KOPPENHÁGA, DÁNIA

A fórum második napja az első lagymatag utánzata volt. Mihail hűségesen végig Viktor Orlov mellett maradt, és úgy mosolygott, mint aki éppen házasságtörésre készül. A koktélfogadáson újra hozzácsapódott a barátságos brazilokhoz, akik láthatóan szomorúak voltak, amikor visszautasította a meghívásukat, hogy csatlakozzon hozzájuk egy portyára Koppenhága pikánsabb éjszakai klubjaiban. Otthagyta őket, elhúzta Viktort a kazah olajügyi miniszterek gyűrűjéből, majd beültek a bérelt limuzinjuk hátsó ülésére. Várt, amíg pár saroknyira kerültek a d' Angleterre-től, és csak ott jegyezte meg, hogy nincs ereje a vacsorához. Elég hangosan beszélt, hogy ha esetleg orosz lehallgató-készülék van az autóban, az biztosan felvegye.

– Hogy hívják a nőt? – kérdezte Orlov, aki már ismerte Mihail tervét az estére.

– Nem arról van szó, Viktor.

– Akkor miről?

– Borzalmasan fáj a fejem.

– Remélem, nem súlyos.

– Szerintem csak egyszerű agyrák.

Fent a szobájában Mihail álcázásként felhívott pár londoni számot, és egy pajzán e-mailt is küldött a

titkárnőjének, hogy az orosz számítógépes lehallgatók tudomására hozza, ő is emberi lény. Azután lezuhanyozott, és kiválasztotta a megfelelő öltözetet az estéhez, ami nehezebbnek bizonyult, mint ahogy képzelte. Hogyan öltözik valaki, amikor elárulja a színlelt munkaadóját, és egy olyan olajvállalat vezetőivel találkozik, amely cég az orosz titkosszolgálat tulajdonában és irányítása alatt van? Egyszerű, oroszosan szürke zakót, és francia mandzsettás, fehér inget választott. Úgy döntött, hogy nyakkendőt nem vesz, nehogy túl mohónak tűnjön. Mellesleg, ha meg akarják ölni, ne legyen rajta olyan ruhadarab, amely akár a gyilkosság eszközeként is használható.

Gabriel utasítására minden fényt égve hagyott a szobájában, és mielőtt a lifthez ment volna, kiakasztotta az ajtóra a NE ZAVARJANAK! táblát. Az előcsarnok dugig volt küldöttekkel. Ahogy az ajtó felé indult, jól látta, hogy Joszi, a nem létező *Energy Times* újsütetű riportere az egyik nyakkendő nélküli iránival készít interjút. Kint a daraszerű hó homokviharként söpört végig a King's New Square téren. A járda mellett egy fekete S osztályú Mercedes várakozott. A nyitott hátsó ajtó mellett egy kétméteres orosz állt. Lehet, hogy nem Igor volt a neve, de az illetett volna rá.

– Hová megyünk? – kérdezte Mihail, ahogy az autó nagy sebességgel megindult.

– Vacsorázni – vakkantotta oda Igor, a sofőr.

– Nos – jegyezte meg Mihail csendesen –, örülök, hogy ezt tisztáztuk.

Az orosz sofőr nem hallotta Mihail megjegyzését, de Gabriel igen. Egy Audi szedán kormányánál ült a szálloda bejárata melletti mellékutcában. Keller is vele volt, és parányi táblagépet tartott az ölében. A képernyőn Koppenhága térképe látszott, amelyen Mihail helyét villogó, kék pont jelezte. Abban a pillanatban a fénypont gyorsan távolodott a King's New Square tértől, és Koppenhágának egy olyan része felé tartott, amely nem az éttermekről ismert. Gabriel minden sietség nélkül fordította el a kulcsot. Utána megnézte a kék fény helyét, és óvatosan megindult mögötte.

Hamarosan kiderült, hogy Mihail és Gennagyij Lazarev aznap este nem Koppenhágában fog vacsorázni. Ugyanis percekkel az után, hogy elindultak a szállodától, a nagy, fekete Mercedes a városból kifelé tartott, olyan sebességgel, amiből sejteni lehetett, hogy Igor megszokta a havas időben való autóvezetést. Gabrielnek nem kellett hasonlóan veszélyes tempóban hajtania. Keller számítógépének a képernyője minden információt megadott neki.

Ahogy kiértek Koppenhága déli kerületeiből, a fény az E20-as autópályán dél felé indult, Dánia egy olyan régiójába, amely Zealand néven ismert. Ám amikor a főút a szárazföld belseje felé kanyarodott, Ringsted, az öreg vásárváros irányába, a fénypont már nem követte, hanem a tengerpart felé haladt tovább. Gabriel és Keller ugyanezt tette, és hamarosan egy keskeny, kétsávos úton találták magukat – tőlük balra a Kage-öböl fekete vize volt, jobbra pedig hómező. Több kilométert haladtak ezen az úton,

amíg meg nem érkeztek egy településhez, ahol nyaralók sorakoztak a sziklás, szélfűtta parton, és onnan már a villogó fénypont sem mozdult tovább. Gabriel kiállt az út szélére, és felhangosította a fülhallgatójában lévő parányi hangszórót. Egy autó ajtajának csapódását lehetett hallani, havas úton megtett lépések zaját, valamint Mihail nyugtalan, cölöpverő pufogására emlékeztető szívverését.

Az épület a legelegánsabb volt a környéken. U alakú behajtóút volt előtte, egy nyitott oldalú, vörös cserepes autótároló, valamint teraszos élőkert, amelyet gondosan nyírt sövények és alacsony téglafalak határoltak. Tizenkét lépcső vezetett fel a fehér korlátos verandára; az üvegtáblás ajtó mindkét oldalán cserepes fák álltak őrséget. Ahogy Mihail odaért, az ajtó kitárult, és Gennagyij Lazarev lépett ki a verandára, hogy üdvözlje őt. Magas nyakú inget és vastag, északi típusú kardigánt viselt.

– Nicholas! – kiáltotta, mintha egy süket rokona érkezne éppen. – Jöjjön be, mielőtt halálra fagy. Elnézést, hogy egész idáig elhurcoltam, de nem szeretek éttermekben és szállodákban intézni nagyon fontos üzleti ügyeket.

Mihail felé nyújtotta a kezét, és úgy húzta át a küszöbön a vendéget, mintha fuldoklót mentene ki a tengerből. Azután igencsak sietve becsukta az ajtót, majd megszabadította Mihailt a kabátjától, és egy pillanatig gondosan nézegette a zsákmányát. Hatalma és vagyona ellenére Lazarev még mindig úgy nézett ki, mint egy állami alkalmazott tudós. Kerek szemüvegével és

barázdált homlokával olyan ember benyomását keltette, aki folytonosan matematikai egyenletek megoldásán töpreng.

– Nehéz volt elszakadnia Viktortól? – kérdezte.

– Egyáltalán nem – felelte Mihail. – Talán még örül is, hogy pár órára megszabadult tőlem.

– Úgy tűnik, hogy remekül kijönnek egymással.

– Igen.

– De most mégis eljött – jegyezte meg Lazarev.

– Kötelességemnek éreztem.

– Miért?

– Mert amikor olyan valaki hívja az embert, mint Gennagyij Lazarev, általában jó ötlet elfogadni a meghívást.

Mihail szavai egyértelműen hízelegtek Lazarevnek. Az orosz nyilvánvalóan nem vetette meg az ilyesmit.

– És nem mondta meg neki, hogy hová megy? – kérdezte.

– Természetesen nem.

– Nagyon jó. – Lazarev rátette a finom kezét Mihail vállára. – Jöjjön, és igyunk valamit! Találkozhat a többiekkel.

Lazarev bekísérte Mihailt egy nagy helyiségbe, amelynek ablakai a tengerre néztek. Két férfi volt bent, olyan feszült csendben, mint ami általában a veszekedéseket követi. Egyikük italt töltött a zsúrkocsinál; a másik a kandalló előtt próbált felmelegedni. A zsúrkocsinál állónak dús szakálla volt, és sötét, a feje tetejére fésült, gyérülő haja. Mihail nem igazán látta a tűznél állót, mivel az a hátát fordította feléjük.

– Ő Dimitrij Bersov – mondta Lazarev, és a zsúrkocsinál álló férfi felé mutatott. – Biztos vagyok benne, hogy hallotta már a nevét. Dimitrij a közvetlen helyettesem.

– Igen, hogyne – mondta Mihail, és elfogadta a kinyújtott kezét. – Örülök, hogy találkozhatunk.

– Én is – szólalt meg Bersov.

– Az ott álló pedig – mondta Lazarev, és a tűznél lévőre mutatott –, Pavel Zsirov. Pavel foglalkozik a biztonsági kérdésekkel és a többi piszkos munkával, amit el kell még végezni. Így van, Pavel?

A tűznél álló férfi lassan megfordult, és végre közvetlenül Mihail arcába nézett. Fekete gyapjúpulóvert és hamuszürke nadrágot viselt. Őszes, szőke haja rövid volt; az arca szögletes formájú, amelyen a kicsi, meglehetősen szigorú benyomást keltő száj volt a legfeltűnőbb. Mihail azonnal rájött, hogy az arcot már látta korábban is. Egy olyan fényképen, amelyet Korzika szigetén készítettek ebéd közben, pár órával Madeline Hart eltűnése előtt. Ugyanaz az arc közeledett most feléje a tűz fényében, és a kis száj valami mosolyra hasonlítóra húzódott.

– Találoztunk már? – kérdezte Zsirov, és megragadta Mihail kezét.

– Nem hinném.

– Ismerősnek tűnik.

– Ezt már többen mondták.

A mosoly elhalványult, és a szem összehúzódott.

– Hozott telefont? – kérdezte Zsirov.

– Telefon nélkül még zuhanyozni sem megyek.

– Kikapcsolná?
– Muszáj?
– Igen. És az akkumulátort is vegye ki belőle!
Manapság az ember sosem lehet elég óvatos.

Harminc másodperccel később a táblagépen kialudt a kék fénypont. Gabriel kivette a fülhallgatót, és komoran meredt maga elé.

– Mi történt? – kérdezte Keller.
– Mihail a Hold túlsó felére került.
– Ez mit jelent?

Gabriel elmagyarázta. Utána elővette a mobiltelefonját a kabátzsebéből, és Eli Lavont hívta a titkos házban. Pár másodpercig az akciók tömör, héber nyelven beszéltek.

– Mi van most? – kérdezte Keller, miután Gabriel bontotta a vonalat.

– Az SZVR néhány pribékje a koppenhágai rezidentúráról éppen most kutatja át Mihail szobáját a d'Angleterre-ben.

– Ez jót jelent?
– Nagyon jót.
– Biztos vagy benne?
– Nem.

Gabriel visszatette a telefont a zsebébe, és az ablakon kinézve figyelte, miként nyaldossák a szélfúttá hullámok a fagyos partot. Várakozás, gondolta. Mindig csak a várakozás.

ZEALAND, DÁNIA

Egy asztalt bőségesen megraktak orosz ínycségekkel. Az étel eredete tisztázatlan volt, mivel semmi nem utalt rá, hogy a három vezetőn kívül bárki más is lett volna a házban. Mihail azon tűnődött, hogyan végezhették el az épületben a szükséges biztonsági intézkedéseket ilyen rövid idő alatt. Nem volt rá szükség, döntötte el magában. A Volgatek egy titkos házáról lehet szó. Vagy talán az SZVR titkos háza. De talán nem is számít. Lehet, hogy a kérdésnek az égvilágon semmi jelentősége sincs.

Az étel egyelőre csak dekoráció maradt. Egy pohár italt adtak Mihail kezébe – vodkát, természetesen –, és leültették a főhelyre, ahonnan remek kilátás nyílt a teljesen fekete tengerre. Dimitrij Bersov, a vállalat atlétája úgy járkált komótosan le-fel a helyiségben, mint aki éppen ringbe akar szállni. Pavel Zsirov, a Volgatek titkainak őre és Madeline Hart elrablója úgy vizsgálta a mennyezetet, mintha azt számolgatná, hogy mennyi kötélre lesz szükség Mihail felakasztásához. Végül Zsirov tekintete a tűz melletti helyet kisajátító Gennagyij Lazareven állapodott meg. Lazarev a lángokat figyelte meredten, és ugyanazt a kérdést fontolgatta, amelyet Mihail egy pillanattal korábban tett fel magának: „Miért vagyok én most itt?”

- Miért *van* itt? – szólalt meg végül az orosz.
- Azért, mert megkértek rá, hogy jöjjen el.
- Mindig elfogadja a meghívásokat, amelyeket a munkaadója ellenségeitől kap?

Lazarev lassan megfordult, hogy jól hallhassa Mihail választ.

- Erről van hát szó? – kérdezte Mihail egy kicsit később. – Be akarnak szervezni, hogy kémkedjem Viktor után?

– Úgy tűnik, hogy a kémek körében használt nyelv nem ismeretlen maga előtt, Nicholas.

– Olvasok könyveket.

– Milyen könyveket?

Mihail határozott mozdulattal letette az italát.

– Nagyon kezd vallatásra emlékeztetni ez az egész – mondta nyugodtan. – Ha nincs kifogásuk ellene, szeretnék visszamenni a szállodámba.

– Nagy hibát követne el.

– Miért?

– Mert még nem is hallotta az ajánlatomat.

Lazarev elmosolyodott, felvette Mihail érintetlen italát, és visszavitte a zsúrkocsihoz, hogy újat hozzon helyette. Mihail Pavel Zsirovra nézett, és viszonzta a férfi élettelen pillantását. Magában azonban Zsirov sötét gyapjúpulóverét azzal a világos nyári öltözettel cserélte fel, amelyet Zsirov az ebédnél viselt a Les Palmiers étteremben, Calviban. Amikor a pohár újra megjelent, Mihail kitörölte gondolataiból a képet, mintha krétarajz lett volna egy táblán, és kizárólag Lazarevre nézett, akinek

a homloka barázdás volt, mintha éppen egy megoldhatatlan egyenlettel küszködne.

– Nem bánja, ha oroszul folytatjuk a beszélgetést? – kérdezte végül Lazarev.

– Attól tartok, hogy az orosz tudásom csak éttermekhez és taxikhoz elégséges.

– A legmegbízhatóbb forrásokból tudom, hogy folyékonyan beszél oroszul.

– Ki mondta?

– Egy barátom a Gazpromnál – felelte Lazarev az igazságnak megfelelően. – Prágában beszélt önnel, amikor maga ott volt Viktorral.

– A hírek gyorsan terjednek.

– Attól tartok, hogy Moszkvában nincsenek titkok, Nicholas.

– Én is ezt hallottam.

– Az iskolában tanult oroszul?

– Nem.

– Tehát minden bizonynyal otthon.

– Minden bizonynyal.

– A szülei oroszok?

– És a nagyszülei is – jegyezte meg Mihail.

– Hogyan kötöttek ki Angliában?

– A szokásos módon.

– Az mit jelent?

– A cár megbuktatása után a dédszülei elhagyták Oroszországot, és Párizsban telepedtek le. Onnan pedig Londonba mentek.

– Az ősei burzsoák voltak?

– Nem voltak bolsevikok, ha erre gondol.

– Igen, erre.

Úgy tűnt, hogy Mihail gondosan megfontolja, amit mondani akar.

– A dédnagyapám viszonylag sikeres üzletember volt, és nem akart a kommunizmusban élni.

– Hogy hívták?

– A vezetékeve Avdonyin volt, amelyet végül Avedonra változtatott.

– Tehát az ön igazi neve Nyikita Avdonyin – állapította meg Lazarev.

– Nyikolaj – helyesbített Mihail.

– Szólíthatom Nyikolajnak?

– Miért ne? – felelte Mihail.

Amikor Lazarev legközelebb megszólalt, már oroszul tette.

– Járt már Moszkvában? – kérdezte.

– Nem – felelt Mihail ugyanazon a nyelven.

– Miért nem?

– Még nem volt miért odamennem.

– Nem kíváncsi rá, hogy honnan származik?

– Anglia az otthonom – mondta Mihail. – Oroszország az a hely, ahonnan a családom elmenekült.

– Ellenezte a szovjet politikát?

– Túl fiatal voltam az ilyesmihez.

– És a mostani kormányunkét?

– Mire gondol?

– Oszlja Viktor Orlov véleményét, hogy az elnökünk önkényeskedő tolvaj?

– Meglepőnek tarthatja, Mr. Lazarev, de Viktor és én nem beszélünk politikáról.

– Ez tényleg meglep.

Mihail nem válaszolt, és Lazarev sem erőltette a témát. A pillantása Bersovról Zsirovra siklott, majd vissza Mihailre. Ezután már ismét angolul szólalt meg.

– Feltételezem, hogy olvasott a licencügyletről, amelyet a brit kormánnyal kötöttünk, és amely alapján fúrásokat végezhetünk az Északi-tengeren.

– Két újonnan felfedezett olajmezőn a Külső-Hebridák mellett – mondta Mihail, mintha egy tájékoztató anyagot olvasna. – A várható hozam a termelés teljes felfutásakor napi százezer hordó lesz.

– Lenyűgöző.

– Ez a munkám, Mr. Lazarev.

– Inkább az *én* munkám.

Lazarev kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– De azt szeretném, ha *ön* végezné a számomra.

– A Külső-Hebridák-projektet?

Lazarev bólintott.

– Sajnálom, Mr. Lazarev – mondta Mihail tiszteletteljes hangon –, de nem vagyok projektigazgató.

– Végzett már hasonló munkát az Északi-tengeren, a KBS Oil Services cégnek.

– Éppen ezért nem akarom újra. Mellesleg, már szerződést kötöttem Viktorral. – Mihail felállt. – Ha nem haragszanak meg, nem maradok vacsorára, Mr. Lazarev. Már vissza kell mennem.

– Még nem is hallotta az ajánlatom többi részét.

– Ha olyan, mint az első rész volt – mondta Mihail tömören –, akkor nem is érdekel.

Úgy tűnt, hogy Lazarev nem is hallja a megjegyzést.

– Amint tudja, Nyikolaj, a Volgatek Európában is és másutt is terjeszkedik. Ha sikeresek akarunk lenni, akkor olyan emberekre van szükségünk, mint ön. Olyanokra, akik ismerik a nyugati és az orosz gondolkodásmódot.

– Ezt ajánlatnak tekintsem?

Lazarev előbbre lépett, és Mihail vállára tette a kezét.

– A Külső-Hebridák csak a kezdet – mondta úgy, mintha senki más nem lett volna a helyiségben. – Azt akarom, hogy segítsen nekem egy igazán globális olajvállalatot létrehozni. Gazdaggá teszem, Nyikolaj Avdonyin. Olyan gazdaggá, hogy álmodni sem merné.

– Már így is van épp elég pénzem.

– Amennyire Viktort ismerem, aprópénzzel szúrja ki a szemét. – Lazarev elmosolyodott, és megszorította Mihail vállát. – Jöjjön a Volgatekhez, Nyikolaj. Jöjjön haza!

A Kage-öböl déli vége nem az a hely, ahol két férfi sokáig ülhet észrevétlenül egy várakozó autóban, ezért Gabriel és Keller elhajtott a legközelebbi városba, és ott beült egy kicsi és meleg étterembe, ahol az olasz és kínai ételek nem túl bizalomgerjesztő elegyét szolgálták fel nekik. Keller kettejük helyett is evett, de Gabriel csak fekete teát ivott. A fülhallgatójában csend volt, a gondolataiban pedig egy kép jelent meg, ahogy Mihailt a kivégzésének színhelyére kísérik egy havas nyírfaerdőben. Kétszer akart felkelni a szorongás és frusztráció hatására, Keller pedig kétszer mondta neki, hogy maradjon ülve, és várjon.

– Már elvégezted a munkádat – mondta nyugodtan, napsütötte arcán az akciók során használt, hamis

mosollyal. – Hagyd a maguk módján lejátszódni a dolgokat!

Végre, egy órával és harminchárom perccel az után, hogy Mihail belépett a tengerparti házba, Gabriel kis recsegést hallott a fülhallgatóban, amelyet a szél zúgása követett – ugyanaz a szél volt, mint ami a befagyott ablak üvegtábláit mozgatta tőle pár méterre. Utána pedig, nagy megkönnyebbülésére, Mihail hűvös hangját lehetett hallani.

– Gondolkodom rajta, Gennagyij. Feltétlenül.

– Ne gondolkodjon túl sokáig, Nyikolaj, mert az ajánlatom nem sokáig áll fenn.

– Mennyi időm van?

– Egy héten belül szeretnék választ kapni. Utána más irányban kell szétnéznem.

– És ha igent mondok?

– Elvisszük Moszkvába néhány napra, hogy találkozhasson a csapat többi tagjával. Ha mindkét fél elégedett lesz a tapasztaltakkal, megteesszük a következő lépést. Ha nem, akkor Viktornál marad, mintha semmi sem történt volna.

– Miért Moszkvába?

– Fél Moszkvába jönni, Nyikolaj?

– Természetesen nem.

– Nem is kell félnie. Pavel vigyázni fog önre.

A két férfi ezután már nem szólt semmit. Ajtó csapódott, egy autó motorja beindult, és a kék fénypont mozogni kezdett a táblagép képernyőjén. Ahogy az éttermet jelölő ponthoz közeledett, Gabriel kinézett az

ablakon, és meglátta a kavargó hóban tovarobogó nagy fekete Mercedest.

A visszaút Koppenhágába negyvenöt percig tartott, és unalmasan eseménytelen volt. Gabriel Kellerre bízta a vezetést, hogy minden figyelmét a fülhallgatóból hallatszó élő közvetítésre fordíthassa. Nem volt más hang, csak a Mercedes motorjának bársonyos zúgása, és valami monoton kopogás. Gabriel először azt hitte, hogy az autóban valami meglazult. Utána rájött, hogy csak Mihail dobol az ujjával a könyöktámaszon, mivel mindig valami ilyesmit csinál, amikor ideges.

Mikor azonban Mihail kiszállt az autóból az Hôtel d'Angleterre-nél, úgy nézett ki, mint akinek a világon semmi gondja sincs. Ahogy belépett, a brazilok a bárban italoztak, és úgy döntött, hogy csatlakozik hozzájuk egy jól megérdemelt éjszakai pohárra. Azután felment a szobájába, ahol semmi nyoma nem volt a távollétében végzett, határozottan profi kutatásnak. Még a digitális átvizsgálásnak alávetett laptopja is ugyanúgy volt, mint ahogy hagyta. Rögtön le is ült hozzá, hogy értesítést küldjön a csapatnak, és ennek a kinyomtatott szövegét tartotta a kezében Eli Lavon, amikor Gabriel és Keller visszatért a kimondhatatlan nevű utcában lévő titkos lakásba.

– Sikerült, Gabriel – mondta Lavon. – Megfogtad.

– Kit? – kérdezte Gabriel.

– Pault – válaszolta Lavon, és mosolygott. – A Volgatek Olaj és Gáz embere, Pavel Zsirov valójában *Paul*.

A vita, amelyre ez után került sor a csapat tagjai között, történelmük egyik leghevesebb nézeteltérése volt, de olyan csendben intézték, hogy Keller szinte semmit nem vett észre belőle. A tagok a rájuk nem jellemző módon két táborra oszlottak. Jakov vállalta az ellenzéki frakció vezetését, és szenvedélyesen érvelt az általuk képviselt egyszerű tény mellett. Egyetlen ok miatt vállalták az akciót: bizonyítékot találni, hogy az oroszok rabolták el Madeline Hartot egy összeesküvés részeként, hogy hozzáférjenek a brit olajhoz. A bizonyíték most ott ült az Imperial Hotel szobájában, Pavel Zsirov, a Volgatek biztonsági főnöke és a moszkvai központ pribékje személyében. Nincs más választásuk, azonnal le kell rá csapni, állította Jakov. Ha nem teszik, Zsirov örökre kicsúszik a kezükből.

Jakov balszerencséjére a másik frakció vezetője nem volt más, mint jövődő főnöke, Gabriel Allon, aki nyugodtan kifejtette az érveket, hogy Pavel Zsirovnak miért kell Koppenhágából az eredetileg tervezett módon távoznia másnap délelőtt. Nincs idejük egy akció kitervelésére és elpróbálására, mondta. Arra sem lesz lehetőségük, hogy Zsirovot feltűnés nélkül, a Cég szabályainak a betartásával kapják el. A rögtönzött akciók mindig veszélyesek, mondta. És ha minden terv nélkül hajtanak végre egy rögtönzött akciót, az biztos recept egy olyan kudarcra, amelyet a Cég most nem engedhet meg magának. Hagyni fogják, hogy Pavel Zsirov elmenjen. És ha szükséges, még a csomagjait is a Cég viszi.

Másnap délelőtt tízkor így is történt. Pavel Zsirov, akit *Paul* néven is ismertek, Gennagyij Lazarev és Dimitrij

Bersov társaságában kilépett az Imperial Hotel ajtaján, és távozott. Együtt mentek ki a koppenhágai repülőtérre egy limuzinban, amelyet sofőr vezetett, majd felszálltak egy magánrepülőgépre, amely Moszkvába vitte őket. Joszi még egy utolsó fényképet készített a távozásról a nem létező sajtókiadvány számára, majd felszállt egy Londonba tartó repülőjára. Este már a többiekkel együtt ülte körül Gabrielt a grayswoodi titkos házban. Nyikolaj Avdonyin pedig az eretnekek városa felé tartott egy felvételi beszélgetésre. És a csapat is vele ment.

GRAYSWOOD, SURREY

Az idézés másnap délután érkezett a titkos vonalon. Gabriel először arra gondolt, hogy nem vesz tudomást róla, ám az üzenet egyértelművé tette, hogy ha nem jelenik meg, azonnal visszavonják a működési engedélyét. Így hát aznap este hatkor kelletlenül bement London belvárosába, és a hátsó bejáraton besurrant az izraeli követség épületébe. A külképviselet vezetője, egy Natan nevű harcedzett karrierista várta őt az előcsarnokban. Bekísérte a szentélybe, és gyorsan kimenekült, nehogy őt is megsebesítsék az esetlegesen elhajított tárgyak. A helyiség üres volt, de az asztalra tálcát tettek szendvicsekkel és bécsi vajás süteményekkel. Egy üveg ásványvíz is volt, de ezt Gabriel bezárta a szekrénybe – pusztá megszokásból. A Cég szabályai értelmében egy várhatóan ellenséges légkörű találkozó színhelyéről minden olyan tárgyat el kellett tüntetni, amely fegyverként használható.

Húsz percig senki nem lépett be a helyiségbe. Akkor végre megjelent egy férfi, akinek zömök teste a birkózók alakjára emlékeztetett. Sötét öltöny volt rajta, amely a szükséges méretnél egy számmal kisebbnek tűnt, és divatos, magas nyakú ing, amitől úgy nézett ki, mintha a fejét felcsavarozták volna a nyakára. Haja korábban

vörösesszőke volt; most azonban ezüstszürke és nagyon rövidre vágott, hogy leplezze az ijesztően gyors fogyatkozás tényét. A szemüvege mögül úgy méregette Gabrielt mint aki azon tűnődik, hogy most lője le, vagy csak hajnalban.

– Gondolod, hogy az ellenségeim tudják?

– Micsodát Uzi?

– Hogy képtelen vagyok ellenállni az ételeknek. Különösen az ilyeneknek – tette hozzá Navot, és felvett egy vajas süteményt a tálcáról. – Genetikai oka lehet. A nagyapám semmit nem szeretett jobban, mint a vajas süteményt egy jó csésze bécsi kávéval.

– Inkább az édességgel legyenek problémáid, mint a szerencsejátékkal vagy a nőkkel.

– Könnyen mondd – jegyezte meg Navot bánatosan. – Te olyan vagy, mint Samron. Semmi gyengéd nincsen. Nem lehet ilyet találni.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Tökéletes vagy.

Gabriel látta, hogy mire megy ki a játék. Csendben volt, miközben Navot úgy meredt a kezében tartott vajas süteményre, mintha az lenne minden problémájának az oka.

– Egy gyengéd talán mégis van – szólalt meg végül Navot. – Nem tudod kizárni a személyes érzéseket a döntések meghozatalánál. Akkor viszont már nem teheted, ha főnök leszel.

– Ez nem személyes ügy, Uzi.

Navot arcán színlelt mosoly jelent meg.

– Tehát nem tagadod, hogy Samron beszélt veled arról, hogy te leszel a következő főnök?

– Nem – felelte Gabriel. – Nem tagadom.

Navot még mindig mosolygott, de már csak nagyon halványan.

– Van egy másik gyengéd is, Gabriel. Őszinte vagy. Kémhez képest túlságosan is őszinte.

Végre leült, és az asztalra tette két nehéz karját. A lap mintha kicsit meghajlott volna a súly alatt. Gabriel, miközben figyelte, egy sok évvel korábbi, kellemetlen délutánra gondolt, amikor Navottal alkotott párt a hangtalan ölés technikájának az oktatásánál. Nem is emlékezett rá, hogy aznap hányszor halt meg.

– Mennyi időm van még? – kérdezte Navot.

– Ugyan már. Uzi. Ne csináljuk ezt!

– Miért ne?

– Mert egyikünknek sem használ.

– Akkor büntudatod lehet.

– Egyáltalán nincs.

– Mióta készülsz elvenni a munkámat?

– Ennél jobban ismersz, Uzi.

– Korábban én is azt gondoltam.

Navot arrább tolta az ételekkel teli tálcát, és szétnézett a helyiségben.

– Nehezükre esett volna egy üveg vizet is kirakni nekem?

– Bezártam a szekrénybe.

– Miért?

– Mert nem akartam, hogy fejbe vágj vele.

Navot rátette a kezét Gabriel könyökére, és megszorította. Gabriel úgy érezte, hogy megbénul a keze.

– Hozd ide! Ez a legkevesebb, amit megtehatsz értem.

Gabriel felállt, és elővette az üveget. Amikor megint leült, Navot dühe mintha kicsit csökkent volna, de csak nagyon kicsit. Két ujjával lecsavarta az alumíniumkupakot, és a buborékos vízből lassan többujjnyit töltött egy átlátszó műanyag pohárba. Gabrielt nem kínálta meg vele.

– Mivel érdemltem ezt meg? – kérdezte inkább magától, mint Gabrieltől. – Jó főnök voltam, átkozottul jó. Méltósággal intéztem a Cég ügyeit, és nem kevertem bele az országomat semmilyen nagyobb afférba külföldön. Az iráni nukleáris programnak nem sikerült véget vetnem ugyan, de végzetes háborúba sem vittem bele az országot. Ez a főnök első számú feladata; ügyelni rá, hogy a miniszterelnök ne veszítse el az ítélőképességét, és ne rángassa szükségtelen konfliktusokba az országot. Ezt te is meg fogod tanulni, amikor a helyemre ülsz.

Mivel Gabriel nem válaszolt, Navot ivott a vízből, és úgy kortyolgatta, mintha már nem lenne több a Földön. Egy dologban igaza volt; jó főnök *volt*. Sajnos az irányítása alatt elért sikereket mind Gabrielnek köszönhette.

– Még valami más is van, amit gyorsan meg fogsz tanulni – folytatta Navot. – Nagyon nehéz úgy vezetni egy titkosszolgálatot, hogy egy Samronhoz hasonló ember folyton ott áll mögötted.

– Az ő szolgálatáról van szó. Ő teremtette meg a semmiből, és tette azzá, ami.

– Az öregember már nem több egyszerű öregembernél.
A világ sokat változott az óta, hogy Samron volt a főnök.

– Ezt nem gondolhatod komolyan, Uzi.

– Bocsáss meg nekem, Gabriel, de ebben a pillanatban nem gondolok túl nagy rajongással Samronra. És ami azt illeti, rád sem.

Navot sértődött hallgatásba merült. Natan, a külképviselet vezetője bekukucskált a hangszigetelt üvegfalon, és amikor azt látta, hogy a két ember egymásra mered az asztal fölött, visszatért a bunkerébe.

– Mennyi időm van? – kérdezte Navot.

– Uzi...

– Kitölthetem a ciklusomat?

– Természetesen.

– Ne úgy mondd, mint ami a világ legtermészetesebb dolga, Gabriel. Ugyanis az én helyzetemből semmi sem tűnik borzasztóan természetesnek.

– Remek főnök vagy, Uzi. A legjobb Samron óta.

– És mi a jutalmam érte? Idő előtt kiraknak az akolból. Mivel a Saul király úton nem lehet főnök és korábbi főnök is egyszerre.

– Miért nem?

– Mivel még nem volt rá precedens.

– Semmi ilyesmire nincs precedens.

– Sajnálom, Gabriel, de szeretném nem úgy befejezni a karrieremet, mint akit mindenki csak sajnál.

– Ne cselekedj indulatból, Uzi.

– Úgy beszélsz, mint az anyám.

– Hogy van?

– Vannak jó és rossz napjai.

– Tehetek érte bármit?

– Látogasd meg, amikor legközelebb a városban leszel. Mindig kedvelt téged, Gabriel. Mindenki kedvel.

Navot elfogyasztott egy újabb vajás süteményt. Majd még egyet.

– Ahogy számoltam – szólalt meg, és lerázta a morzsát a vastag ujjairól –, tizennégy hónap maradt a ciklusomból, ami azt jelenti, hogy nekem kell eldöntenem, elküldjek-e néhányat a legjobb embereimből a világ legveszélyesebb városába.

– Felhatalmazást adtál, hogy én vezessem az akciót.

– Közben végig pisztolyt nyomtak a fejemhez.

– Még mindig ott van.

– Ezzel tisztában vagyok, és ezért is nem mernék véget vetni a mesterkedésednek. Inkább arra kérlek, hogy vegyél mély levegőt, és térj észhez.

Mivel a megjegyzést csend fogadta, Navot előrehajolt az asztal fölött, és közvetlenül Gabriel szemébe nézett. Dühnek már nyoma sem volt az arcán.

– Emlékszel még az utolsó akciónkra Moszkvában, vagy sikerült elfelejtened?

– Mindenre emlékszem, Uzi.

– Én is – válaszolta Navot eltűnődve. – Életem legrosszabb napja volt.

– Nekem is.

Navot összehúzta a szemét, mintha igazán meglepődne.

– Akkor, az ég szerelmére, miért akarsz visszamenni oda?

Mivel Gabriel nem válaszolt, Navot elgondolkodva levette a szemüvegét, és a helyét dörzsölgette az orrán. A

szemüveget, mint minden mást, amit viselt, a határozott felesége, Bella választotta. A nő rövid ideig a Szíriái helyzet elemzőjeként dolgozott a Cégnél, és határozottan élvezte a főnök feleségének státusát. Gabriel mindig is gyanította, hogy a nő befolyása jóval túlmegegy a hálószoa falain.

– Már vége van – jegyezte meg végül Navot. – Legyőzted. Nyertél.

– Kit győztem le?

– Ivant.

– Ennek semmi köze Ivanhoz.

– Hogyne lenne. És talán belátod, hogy mégsem vagy alkalmas ennek az akciónak a vezetésére.

– Akkor vond vissza az engedélyem!

– Boldogan tenném. De azzal olyan háborút indítanék el, amelyet valószínűleg nem tudnék megnyerni.

Navot visszatette a szemüvegét, és kis időre elmosolyodott.

– Ez a másik dolog, amit meg kell tanulnod, ha főnök leszel, Gabriel. Gondosan kell megválogatnod a csatáidat.

– Már meghoztam a döntést.

– Mivel még tizennégy hónapig én vagyok a főnök, megtehetnéd nekem azt a szívességet, hogy nagy vonalakban vázolod a terved.

– Pavel Zsirovot félrevonom egy kis beszélgetésre. Elmondja, hogy miért gyilkolt meg egy ártatlan fiatal nőt a Volgatek érdekében. Arról is beszél majd, hogy a Volgatek nem más, mint a KGB egyik szerve. Akkor pedig befűtök nekik, Uzi. Egyszer és mindenkorra bebizonyítom a civilizált világnak, hogy a Kreml jelenlegi

lakói sem sokkal jobbak, mint a korábbiak voltak annak idején.

– Elárulok neked egy kis titkot, Gabriel. A civilizált világ már mindezt tudja, de fikarcnyit sem törődik vele. A civilizált világ annyira legyengült, és fél a jövőtől, hogy meg fogja engedni a molláknak a nukleáris álmaik valóra váltását.

Gabriel semmit nem szólt. Navot a megadás jeleként mélyet lélegzett.

– Vallomás? Erre gondolsz?

– Kamerák előtt – tette hozzá Gabriel. – Mint amilyet Madeline-ből is kikényszerítettek a megölése előtt.

– És mi van akkor, ha nem beszél?

– Mindenki beszél, Uzi.

– Mit csinálsz majd Kellerrel?

– Velem jön.

– Profi gyilkos, aki egyszer téged is megpróbált megölni.

– Fátylat borítottunk a múltra. Mellesleg – folytatta Gabriel –, szükségem lesz egy kis pótlólagos testi erőre.

– Mi másra lesz még szükséged?

– Útlevelekre, vízumokra, járművekre, szállásra – a szokásos dolgokra, Uzi. És még arra is, hogy a moszkvai kirendeltség azonnal teljes megfigyelés alá vonja Pavel Zsirovot.

– Ez minden?

– Nem – mondta Gabriel. – Rád is szükségem van.

Navot nem szólt semmit.

– Nem én akartam így, Uzi.

– Tudom – felelte Navot. – De attól még nem lesz könnyebb a dolog.

Már majdnem éjfél volt, amikor Gabriel visszatért a grayswoodi titkos házba. Ahogy belépett a szobába, amelyet Chiarával osztott meg, a nő az ágyban ült, mellette a kisasztalon egy pohár gyümölcstea, az ölében pedig néhány fényes papírra nyomtatott magazin. A haját laza kontyban fogta össze, amelyből több tincs is kiszabadult, és divatos, új szemüveget viselt, amelyet olvasáshoz használt. Chiara nem szerette hordani a szemüveget, de Gabriel titokban örömet érzett a nő látásának enyhe romlása miatt. Reményt adott neki, hogy egy nap Chiara inkább fog a feleségének, mint a lányának látszani.

– Hogy ment? – kérdezte a nő, de nem nézett fel.

– Kis pihenéssel és megfelelő rehabilitációval reményem van, hogy újra használni tudom valamennyire a bal kezem.

– Olyan rossz volt?

– Dühös. És nem is hibáztatom érte.

Gabriel levette a kabátját, és ledobta a szék támlájára. Chiara a mozdulatot rosszallón figyelte. Utána megnyalta az ujj hegyét, és lapozott a magazinban.

– Túlteszi magát rajta – mondta.

– Ez nem olyan dolog, amin az ember túl tudja tenni magát, Chiara. És nem történt volna meg, ha Samronnal nem szövetkezel a hátam mögött.

– Nem egészen így történt, kedves.

– Hogy volt?

– Samron meglátogatott, amikor Franciaországban kerested Madeline-t. Azt mondta, hogy még egy utolsó alkalommal rá akar venni, hogy te legyél a főnök, és az én áldásomat kérte hozzá.

– Milyen kedves volt tőle.

– Ne legyél dühös, Gabriel. Ezt akarja.

Chiara kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– És én is ezt akarom.

– Te? – kérdezte Gabriel meglepetten. – Tudod, hogy mi vár ránk, ha leteszem az esküt?

– Együtt vagyunk egy titkos házban nyolc másik emberrel, köztük egy olyannal, aki egyszer megpróbált téged megölni. El fogom tudni viselni, ha főnök leszel.

Gabriel odament az ágyhoz, és megnézte a Chiara mellett heverő újságokat. Az egyik terhes nőnek szólt. Felemelte, hogy a felesége is lássa, és megkérdezte:

– Akarsz nekem mondani valamit?

A nő szó nélkül kikapta Gabriel kezéből az újságot. Gabriel egy pillanatig méregette, és közben a fejét kicsit oldalra hajtotta, a kezét pedig rátette az arcára.

– Ne nézz így rám! – mondta Chiara.

– Hogyan?

– Mintha festmény lennék.

– Nem tehetek róla.

Chiara elmosolyodott, majd megkérdezte:

– Mire gondolsz?

– Hogy bárcsak kettesben lennénk, és nem egy titkos házban, nyolc másik emberrel együtt.

– Köztük azzal, aki egyszer megpróbált téged megölni

– tette hozzá a nő. – De mire gondolsz *igazából*?

– Azon tűnődöm, miért nem kértél, hogy ne menjek Moszkvába.

– Én is.

– Tehát, miért nem kértél rá?

– Mert autóba zárták és elégették azt a nőt.

– Semmi más oka nincs?

– Semmi. És ha arra gondolsz, hogy akarok-e Moszkvába menni a csapattal, a válaszem nem. Igazából nem tudnám elviselni, hogy újra ott legyek. Hibázhatnék.

Gabriel szó nélkül bebújt az ágyba, és Chiara hasára hajtotta a fejét.

– Nem vetkőzöl le? – kérdezte a felesége.

– Túlságosan fáradt vagyok hozzá.

– Zavar, ha még olvasok egy kicsit?

– Azt teszel, amihez kedved van.

Gabriel lehunyta a szemét. A hang, ahogy Chiara lapozgatta a magazint, álmosítóan hatott rá.

– Ébren vagy még? – kérdezte Chiara hirtelen.

– Nem – mormolta.

– Tudta, hogy Moszkvában ér véget az ügy, Gabriel?

– Kicsoda?

– A korzikai öreg nő. Tudta?

– Igen – felelte Gabriel. – Szerintem tudta.

– Figyelmeztetett, hogy ne menj?

– Nem – mondta Gabriel, bár a büntudat érzése hasított belé. – Azt mondta, hogy biztonságban leszek ott.

– Mondott mást is?

– Valamit egy gyermekkel kapcsolatban – mondta Gabriel. – Egy gyermeket látott.

– Kinek a gyermekét? – kérdezte Chiara, de Gabriel már nem hallotta. Gondolatban egy nő felé szaladt a végtelen hómezőn. A nő égett. A havat vér borította.

GRAYWOOD, SURREY

Uzi Navot, az izraeli titkosszolgálat igazgatója másnap reggel húsz perccel hét után érkezett a grayswoodi titkos házhoz, ahogy a szürke, decemberi reggel fényei egyre inkább áthatoltak a Knobby Copse csupasz fáin. Elsőként Christopher Kellerrel találkozott aki egy pingponglabda után futott, amelyet Jakov ütött el a füle mellett. A mérkőzés nyolc-ötre állt, és Jakov vezetett, de Keller egyre inkább feljött.

– Ki maga? – kérdezte Keller az előszobában álló mosolytalan, szemüveges alakot.

– Semmi köze hozzá – felelte Navot.

– Furcsa név. Héber, ugye?

Navot komor képet vágott.

– Maga bizonyára Keller.

– Bizonyára.

– Hol van Gabriel?

– Chiarával bement Guildfordba.

– Miért?

– Mert már az összes halat megettük a halastóból.

– Ki most a főnök?

– A bentlakók.

Navot elmosolyodott.

– Már nem.

Navot nem szokványos érkezésével a csapatnál beállt a hadiállapot. Hadüzenet nélküli háború volt ez, mint minden konfliktusuk, amit ellenséges földön vívnak majd, olyan riválissal, amely méretében is, és képességeiben is felettük áll. A Céget a világ egyik leghatékonyabb titkosszolgálatának tekintették, ám nem lehetett összemérni a karddal és a pajzzsal. Az Orosz Köztársaság titkosszolgálatára büszke és gyilkos hagyományokat örökölt. A KGB több mint hetven éven át könyörtelenül védte a szovjet kommunizmust a valódi és a képzelt ellenségtől, és külföldön a párt előőrseként több ezer kémeket szervezett be vagy telepített. Hatalma szinte korlátlan volt, gyakorlatilag állam volt az államban. Most, a Szovjetunió összeomlása után, pedig maga volt az állam. És a Volgatek olajvállalat ehhez a szervezethez tartozott.

Ez volt az a kapcsolat – a Volgatek és az SZVR kapcsolata –, amelyet Gabriel folyton hangsúlyozott, ahogy a csapat megkezdte a munkát. Az olajvállalat és Oroszország titkosszolgálatára egy és ugyanaz, mondta, ami azt jelenti, hogy Mihail az ellenségei kezében lesz attól a pillanattól, hogy a repülőgép felszáll a londoni kifutópályáról. A hamis személyazonossága elég jó, hogy megtéveszse Gennagyij Lazarevet, de nem sokáig lenne megőrizhető a Ljubjanka vallatóhelyiségeiben. És mellékesen, Mihail sem sokáig bírná. A Ljubjanka az a hely, ahol az ügynökök élete és az akcióik sikere véget ér, emlékeztette Gabriel a társait. A Ljubjanka az út vége.

Gabriel gondolatai azonban leginkább Pavel Zsirov, a Volgatek biztonsági főnöke körül jártak – Zsirov az egyik legfőbb kitervelője volt az akciónak, amellyel hozzá

akartak férni az északi-tengeri brit olajhoz. Huszonnégyszerrel az után, hogy Navot megérkezett a titkos házba, a Cég moszkvai kirendeltsége megállapította, hogy Zsirov egy megerősített házban lakik a Veréb-hegyen, a gazdagok negyedében a Moszkva-folyó partján. Szokásos napi menetrendje jól szemléltette munkája kettős jellegét; a délelőttöt a Volgatek csillogó központjában töltötte a Tverszkaja utcában, a délutánt pedig a moszkvai központban, az SZVR jaszenyevói bázisán. A moszkvai megfigyelőknek több fényképet is sikerült készíteniük róla, ahogy beszáll a sofőr által vezetett Mercedesébe, vagy éppen kiszáll onnan, bár az arc egyiken sem látszott jól. Gabriel önkéntelenül is csodálta az orosz profizmusát. Már akkor bizonyította, hogy méltó ellenfél, hamis zászló alatt, amikor elrabolta Madeline Hartot. Őt elrabolni Moszkva utcáiról, jegyezte meg Gabriel, hasonlóan ügyes akciót kíván.

– Két fontos különbség azonban van – mutatott rá Eli Lavon. – Moszkva nem Korzika. És Pavel Zsirov nem robogón megy majd egy kihalt úton, vékony nyári ruhában.

– Akkor meg kell találnunk a módját, hogyan juttathatjuk be Mihailt Zsirov autójába – felelte Gabriel. – Töltött pisztollyal a hátsó zsebében, természetesen.

– Hogyan tervezed?

– Így.

Gabriel leült az egyik számítógéphez, és pár gombnyomással megkereste a felvételt, amelyen Gennagyij Lazarev utolsó szavai voltak, melyeket Mihailnak mondott Dániában.

– Elvisszük Moszkvába néhány napra, hogy találkozhasson a csapat többi tagjával. Ha mindkét fél elégedett lesz a tapasztaltakkal, megteesszük a következő lépést. Ha nem, akkor Viktornál marad, mintha semmi sem történt volna.

– Miért Moszkvába?

– Fél Moszkvába jönni, Nyikolaj?

– Természetesen nem.

– Nem is kell félnie. Pavel vigyázni fog önre.

Gabriel rákattintott a STOP gombra, és Lavonra nézett.

– Talán tévedek – mondta –, de úgy sejtem, hogy Nicholas Avedon visszatérése Oroszországba nem lesz problémáktól mentes.

– Milyen problémák lehetnek?

– Olyanok, amelyeket csak Pavel oldhat meg.

– És amikor Mihail bent lesz az autóban?

– Egyszerű választás elé állítja Pavelt.

– Csendben marad, vagy az agyveleje fogja borítani a szép Mercedes belsejét?

– Valami ilyesmi.

– És mi lesz Samron arany szabályával?

– Melyikkel?

– Amelyik a fegyverek nyilvános helyen történő mutogatására vonatkozik.

– Van egy nem túl jól ismert kivétel, amikor egy Pavelhez hasonló pribék oldalába kell nyomni a fegyvert.

Lavon láthatóan elgondolkodott.

– A sofőrt is le kell majd lőni – mondta végül. – Különben az FSZB minden ügynöke és oroszországi fegyverese minket fog üldözni.

– Igen, Eli. Én is tudom.
– Hol tervezed a vallatást?
– Itt – mondta Gabriel, és újra a billentyűket nyomkodta.

– Nagyon szép hely – mondta Lavon, ahogy a képernyőre nézett. – Kié?

– Egy orosz üzletemberé, aki már nem bírt tovább Oroszországban élni.

– Hol él most?

– Nem messze Samrontól.

Gabriel egy kattintással eltüntette a képet.

– Akkor már csak egyvalami marad – mondta Lavon.

– Mihailt kihozni Oroszországból.

Lavon bólintott.

– Nem a Nicholas Avedon néven kell eljönnie.

– És lehetőleg minél kevesebb orosz akadály átugrásával – tette hozzá Gabriel.

– Hogyan intézzük?

– Mint ahogy Samron kihozta Eichmannt Argentínából.

– El Al?

Gabriel bólintott.

– Ravasz fiú – mondta Lavon.

– Igen – felelte Gabriel, és mosolygott. – És csak most kezdek hozzá.

Navot azonnal jóváhagyta Gabriel tervét, így a csapatnak öt napja volt, hogy Mihail választ adjon Gennagyij Lazarevnek, hajlandó-e Moszkvába menni. Öt nap ezernyi kisebb-nagyobb részlet elintézésére – vagy, ahogy Lavon fogalmazott, öt nap annak eldöntésére, hogy Mihail

oroszországi látogatása jobban alakul-e, mint az utolsó. Útlevelek, vízumok, igazolványok, utazási teendők, szállás: mindent sebtében kellett intézni. És ott voltak még a búvóhelyek, a biztonsági tervek és a biztonsági tervek biztonsági tervei. A feladatot tovább nehezítette, hogy Gabriel nem tudta megmondani, Zsirov elrablására hol és mikor kerülhet sor. Olyan városban kellett improvizálniuk, amely a hosszú és véres történelme során sosem volt túlságosan kedves a szabadgondolkodásúakhoz.

Gabriel kemény munkára ösztökölte a csapatát a hosszú napok és éjszakák során; és amikor nem volt ott, Navot csak fokozta a tempót. Semmi feszültség nem látszott a két ember között, semmi nem utalt rá, hogy az egyikük karrierje felfelé ível, a másik pedig a kijárat felé tart. A csapat több tagja azon tűnődött, hogy olyan partnerség kialakulásának lehetnek-e tanúi, amely még az után is fennmarad, hogy Gabriel elfoglalja méltó helyét a Cég főnöki székében. Jakov, a társaság legborúlátóbb tagja nevetségesnek tartotta az ötletet.

– Ez olyan lenne, mintha az új feleség megengedné, hogy a régi megtartsa a házban a szobáját. Ilyesmi nem történhet meg.

Eli Lavon azonban nem így gondolta. Ha van valaki, aki olyan mértékben bízik magában, hogy megtűri maga mellett az elődjét, akkor az Gabriel. Elvégre, mondta Lavon, ha Gabriel Christopher Kellerrel békét kötött, akkor Navottal is jól kijöhet.

A Gabriel jövőbeni terveire vonatkozó beszélgetés véget ért, amikor Chiara belépett a helyiségbe. A nő először megpróbált a többiekkel együtt részt venni a

munkában, de az Oroszországról szóló végeérhetetlen beszélgetések nagyon nyomasztották. Csak azért volt életben, mert a csapat tagjai egyszer az életüket kockáztatták, hogy őt megmentse. Most, hogy szorította őket a határidő, a gondnok szerepét vállalta magára. A házon belüli feszültség ellenére ügyelt rá, hogy a légkör családias legyen. Minden este bőséges vacsorához ülhetek le, és Chiara kérésére mindenről beszéltek, csak az akcióról nem – könyvekről, amelyeket olvastak, filmekről, amelyeket láttak, vagy az országuk jövőjéről. Utána, vagy egy óra múlva, Gabriel és Navot felállt, a munka pedig folytatódott. Chiara minden este boldogan foglalkozott a mosogatással. Az edények mellett halkan énekelt, hogy elnyomja a szomszéd helyiségből kiszűrődő hangokat. Később bevallotta Gabrielnek, hogy egyetlen orosz szó hallatán fájó ürességet érzett a hasában.

Az akció központi figurája azonban mit sem törődött a csapat erőfeszítéseivel, legalábbis ezt gondolhatta mindenki, aki találkozott Nicholas Avedonnal annak londoni visszatérése után; úgy viselkedett, mint egy olyan ember, aki már titkolni sem próbálja, hogy olyan helyekre megy, amelyekről mások csak álmodhatnak. Orlov majomszeretettel csüngött a protezsáltján, mintha Nicholas a fia lett volna, és úgy tűnt, napról napra jobban függ tőle. A szóhasználatában először jelent meg a többes szám, amikor az üzletről beszélt, és a változás a Cityben sem maradt észrevétlen. Tájékoztatta a személyzetet, hogy a január nagy részét a Karib-tenger valami titkos részén tölti. „Hosszú szabadságra van szükségem – mondta. – És

most, hogy itt van Nicholas, végre megengedhetem magamnak.”

Mivel Orlov látszólag visszavonulóban volt, pénzügyi körökben elterjedt a hír, hogy a VOI cégnél már Nicholas Avedont kell keresni. A legtöbb udvarlónak egy hétig vagy tovább is várákoznia kellett, hogy a színe elé kerülhessen. Ám amikor valami Markham Capital Advisers nevű befektetési cégtől kereste egy bizonyos Jonathan Albright, azonnal beleegyezett a találkozóbba. A beszélgetésre a Hanover térre néző irodájában került sor, bár a témának semmi köze nem volt sem az üzleti élethez, sem a befektetésekhez. A találkozó végén felhívott egy moszkvai számot, és lefolytatott egy háromperces telefonbeszélgetést, amely eredményes volt. Utána Mr. Albrightot olyan önelégült arckifejezéssel kísérte a lifthez, mintha nem is tudna hibázni. „Viktor tudomására hozom – mondta elég hangosan, hogy a közelben mindenki hallja. – De számomra úgy tűnik, hogy már minden készen áll.”

Aznap este autó jelent meg Mihail bérháza előtt a Maida Vale városrészben. Később Graham Seymour úgy írta le a kocsiból kiszállót, mint az SZVR londoni *rezidentúrájának* a futárát. A férfi átvette Mihail hamis útlevelét, és elvitte azt az orosz követségre a Kensington Gardensben. Egy órával később, amikor visszatért vele, az útlevélben már benne volt egy sietve bepecsételt orosz vízum. Volt még benne egy beszállókártya is a British Airways moszkvai járatára, amely másnap délelőtt tízkor indult a Heathrow-ról.

Mihail becsúsztotta a jegyet és az útlevelet a táskájába. Utána telefonált Orlovnak a Cheyne Walk utcácskába, hogy pár nap szabadságot szeretne.

– Sajnálom, Viktor – mondta –, de teljesen kivagyok. És ne legyen se telefon, se e-mail. Kilépek a rendszerből.

– Mennyi időre?

– Szerdáig. Esetleg csütörtökig.

– Vedd ki a hetet!

– Biztos vagy benne?

– Megígérem, hogy nem kuszálom össze a dolgokat, amíg nem vagy itt.

– Köszönöm, Viktor. Nagyszerű vagy.

Mihail aznap éjszaka megpróbált aludni, de nem sikerült; sosem tudott aludni az akció előtti éjszakán. Másnap, nem sokkal hajnali négy után, felkelt, és magára öltötte Nicholas Avedon, vagyis Nyikolaj Avdonyin szerepének kellékeit. Hatkor autó jelent meg az ajtaja előtt; kivitte őt a repülőtérre, ahol minden gond nélkül átjutott a biztonsági ellenőrzésen, miközben Christopher Keller és Dina Sarid figyelte hátulról. Ahogy belépett az indulási kapun, egy erősen elváltoztatott Gabrielt pillantott meg, aki az *Economist* aznapi számát olvasta, látszólag rendkívüli érdeklődéssel. Mihail úgy ment el mellette, hogy rá sem pillantott, és felszállt a repülőgépre, ám Gabriel még várt, és csak akkor esett be az első osztályú kabinba, amikor már az ajtókat készültek becsukni. A felszállás után a légiirányítók közvetlenül Basildon fölé vitték a gépet, amely pontosan fél tizenegykor kiért a nemzetközi légtérbe. Mihail idegesen dobolt az ülés

karfáján. Az ellenség kezében volt. Akárcsak az izraeli titkosszolgálat jövőbeli főnöke.

MOSZKVA

A tiltakozók olyan kis csoportokban szivárogtak be a Vörös térre, hogy a moszkvai rendőröknek és az FSZB bőrdzsekis pribékjeinek nem tűnt fel – művészek voltak, írók, újságírók, punkok, és volt még néhány öreg bábuska is, akik arról ábrándoztak, hogy az utolsó éveiket egy valóban szabad országban élhetik le. Délre a tömeg több száz fősre duzzadt, és már túl nagy volt ahhoz, hogy eltitkolja az igazi célját. Valaki széthajtott egy zászlót. Valaki más felemelt egy elektromos megafont, és azzal vádolta az orosz elnököt, hogy elcsalta az utolsó választást, ami történetesen igaz is volt. Utána azzal tréfálgozott, hogy az elnök mi mindent lopott el az orosz néptől, ám a bőrdzsekis pribékek vezetője ezt korántsem tartotta mókásnak. Fejének apró mozdulatával rohamra vezényelte a rendőröket, akik mindent ütöttek, amit csak láttak, többek között a fontosabb fejek közül is jó párat. A megafonos ember járt a legrosszabbul. Amikor utoljára látták, véres volt, és félig öntudatlan, miközben betuszkolták egy rendőrségi kisbuszba. Később a Kreml bejelentette, hogy lázadásra való felbujtással fogják vádolni, ez olyan bűn, hogy tíz év jár érte a Gulag utódjában. A szolgálattelkü orosz sajtó a tüntetőkre a „huligánok” megjelölést alkalmazta, ugyanazt, amelyet a

szovjet rezsim is használt az ellenzőire, és egyetlen kommentátor sem merte kritizálni az alkalmazott keménykezű taktikát. A hallgatásukat meg is lehetett érteni. Ezekben a napokban a Kremlt idegesítő újságírók, különös módon, gyakran végezték holtan.

A moszkvai seremetyjevói repülőtéren egy pillanatra a Vörös térrel kapcsolatos hírek látszottak a televíziós képernyőkön, amikor Mihail leszállt a Jetway gépéről. Gabriel harminc másodperccel követte őt. Ahogy az útlevél-ellenőrzéshez közeledtek, Gabriel észrevett egy drága öltönyös férfit, aki egy kopott egyenruhás, alultápláltnak tűnő rendőr mellett állt. Az öltönyös ember fényképet tartott a kezében, amelyet kétszer is megnézett, amikor Mihail közelebb ért hozzá. Utána odalépett Mihailhez, és oroszul mondott neki valamit, amit Gabriel nem értett. Mihail elmosolyodott, megrázta a férfi kezét, majd belépett utána egy jelöletlen ajtón. Gabriel továbbment az útlevél-ellenőrzéshez, ahol egy mosolytalan nő előbb kényelmetlenül hosszú ideig vizsgálta az arcát, majd hirtelen mozdulattal beütötte a pecsétet az útlevelébe, és intett neki, hogy mehet. Barátságos fogadtatás, gondolta, ahogy belépett a zsúfolt érkezési csarnokba. Kellemes érzéssel tölti el az embert.

Az épületből kilépve Gabrielt azonnal megcsapta a dohányfüst és a kipufogógáz szaga, amitől szédülni kezdett. Az esti ég felhőtlen volt, a levegő pedig csípősen hideg. Balra pillantva azt látta, hogy Mihail és a Volgatek embere beszáll egy ott várakozó Mercedes melegébe. Utána beállt a taxira várakozók hosszú sorába. A beton hidege áthatolt nyugati mintájú cipője vékony talpán, és

mire végre beszuszakolta magát egy rozoga Lada hátsó ülésére, az állkapcsa olyan merev volt a hidegtől, hogy beszélni is alig tudott. Amikor a sofőr az úti célt kérdezte tőle, a Hotel Metropolt jelölte meg.

A repülőteret elhagyva rátértek a Leningrád sugárútra, és megkezdték a hosszú araszolást a város közepe felé. Pár perccel múlt hét óra, és még tartott a borzalmas esti csúcsforgalom, de a tempó még így is túl lassúnak tűnt. A sofőr megpróbált beszélgetést kezdeményezni Gabriellel, de az angolságát olyan nehéz volt megérteni, mint a forgalomban előrejutni. Gabriel időnként óvatosan válaszolt, de leginkább csak a szovjet időszakból maradt, málladozó épületeket nézte a piszkos, öreg sugárúton. A házak egy rövid ideig egyszerűen förtelmesek voltak. Most már romosak is. Minden utcasarkon és minden háztetőn szemet bántó utcai plakátok tűntek fel a luxus és a testi szerelem ígéretével. Kommunista rémálom a kapitalizmus új köntösében, gondolta Gabriel. És teljesen lesújtó.

Végül átkeltek a Garden Ring körgyűrűn, és a sugárút a Tverszkaja utcában, a Madison Avenue moszkvai változatában folytatódott. Lementek egy hosszú, enyhe lejtőn, elhaladtak a Volgatek csillogó, új központja előtt, és a Kreml vörös téglás falainál kiértek a nyolcsávos Ohotnij Rjád útra. Balra kanyarodva elrobogtak az orosz дума, a parlament épülete, majd a Bolsoj Színház épülete előtt. Gabriel egyiket sem vette észre. Nem nézett mást, csak a Ljubjanka tér magaslati pontján trónoló kivilágított, sárga erődöt.

– A KGB – mondta a sofőr, és a kormány felett rámutatott az épületre.

– Már nincs KGB – felelte Gabriel tartózkodón. – A KGB a múlt része.

A sofőr mormolt valamit a külföldiek naivságáról, és a Metropol bejáratához kormányozta a taxit. Az előcsarnokot felújították, és az az eredeti pompájában tündökölt, ám ugyanezt már nem lehetett elmondani a portán ülő, középkorú nőről. Fagyos mosollyal üdvözölte Gabrielt, néhány udvarias kérdést tett fel az utazás jellegét illetően, majd átadott egy részletes regisztrációs űrlapot, amelynek egy példányát megkapják az illetékes hatóságok. Gabriel sietve kitöltötte mint Jonathan Albright, a Markham Capital Advisers alkalmazottja, és cserébe megkapta a szobakulcsot. Egy portai alkalmazott felajánlotta, hogy viszi a bőröndöt, és láthatóan megkönnyebbült, amikor a vendég azt mondta neki, hogy maga is boldogul. Ettől függetlenül Gabriel borravalót adott neki az ajánlatért. Az összeg nagysága mutatta, hogy nincs igazán tisztában az orosz pénz értékével.

A szoba a harmadik emeleten volt, és a tízsávós Színház sugárútra nézett. Gabriel feltételezte, hogy megfigyelő- és lehallgató-készülékek vannak benne, és nem is kereste őket. Inkább telefonon felhívott két ügyfelet, akik igazából nem is voltak az ügyfelei, majd átnézte a repülőút során fogadott e-mailjeit. Az egyik egy New York-i ügyvédtől jött, valami kétes tisztaságú befektetés adóügyei kapcsán. Igazából Eli Lavon küldte, aki a folyosó végén lévő szobában lakott, és a levél valódi tartalma akkor derült ki, amikor Gabriel megadta a

megfelelő jelszót. Úgy tűnt, hogy Gennagyij Lazarev elvitte leendő új alkalmazottjukat a Ritz O2-es szalonjába egy italra és valami harapnivalóra. Velük van még Dimitrij Bersov, Pavel Zsirov, valamint négy orosz szépség. Fényképek később lesznek, Jakov és Dina jóvoltából, akik a helyiség másik oldalán ülnek egy fülkében.

Gabriel újra megadta a jelszót, és az üzenet az eredeti formáját vette fel. Utána feltett egy fejhallgatót, és a titkos vonalon a Mihail telefonjából érkező közvetítésre figyelt. Üvegpocharak koccanását hallotta, nevetést és az orosz szépségek csiripelését, ami még úgy is ostobának tűnt, hogy nem értette a nyelvet. Utána Gennagyij Lazarev ismerős hangja ütötte meg a fülét, ahogy valami bizalmas közlést súg Mihail fülébe.

– Pihend ki magad az éjszaka! – mondta. – Nagy terveink vannak veled holnap.

Tizenegyig maradtak a szalonban, amikor is Mihail úgy vonult vissza a luxuslakosztályába a Ritzben, hogy egyetlen társa a borzasztó fejfájás volt. Lazarev tanácsa ellenére nem aludt az éjszaka, mivel gondolataiban a korábbi akciók emlékei kavargtak, mint egy televíziós híradó műsora az évszázad legkatasztrofálisabb eseményeiről. Vágyott valami tevékenységre, valami mozgásra, de a megfigyelő kamerák, amelyeket egész biztosan elrejtettek a helyiségben, nem tették ezt lehetővé. Ezért csak egy halott merevségével feküdt a nyirkos lepedők között, egészen reggel 7.00-ig, amikor is az ébresztő telefonhívás után végre felkelhetett.

A kávéját egy perccel később hozták, és amíg megitta, a londoni üzleti híreket nézte a televízió reggeli adásában. Utána lement a fitnesszterembe, ahol lenyűgöző gyakorlatot végzett az egyik orosz titkosszolgálat megfigyelőjének szeme láttára. Amikor visszatért a szobájába, jeges zuhanyt vett, hogy visszatérjen az élet a csontjaiba. Azután pedig felvette a legelegánsabb, szürke csíkos öltönyét – azt, amelyet Dina választott neki a Savile Row-i Anthony Sinclair üzletében. Tizenöt perccel később a reggelizőteremben látta ismét a nőt, ahogy úgy mered Christopher Keller szemébe, mintha tudnák az örök boldogság titkát. Pár asztallal távolabb Joszi küldte éppen vissza a felszolgált rántottat.

– Lágyan kértem – mondta –, de ezt akár pohárban is ki lehetett volna hozni.

A megjegyzés úgy pattant vissza a pincérről, mint egy kavics, amelyet tehervonatra dobnak.

– Pohárban szeretné a tojást? – kérdezte.

Pontosan kilenckor, miután elolvasta a reggeli újságokat és e-mailben még elintézett pár ügyet Londonban, Mihail lement a Ritz ultramodern előcsarnokába. Ugyanaz a Volgatek-mindenes várta, aki az előző este a seremetyjevoi repülőtéren az útlevél-ellenőrzésre várakozók sorából is kiemelte. Mosolya olyan kellemes látványt nyújtott, mint egy törött ablak.

– Feltételezem, hogy jól aludt, Mr. Avedon.

– Remekül – hazudta Mihail udvariasan.

– Az iroda nagyon közel van. Remélem, nem bánja, ha gyalog megyünk.

– Túléljük?

– Jók az esélyek, de Moszkvában manapság semmit nem lehet garantálni.

Azután a mindenes megfordult, és kivezette Mihail a Tverszkaja utcába. Ahogy Mihail a pörölyként lecsapó szélben előredőlve ment felfelé a dombon, észrevette, hogy a két lépéssel mögötte haladó, gyapjúba és prémbe burkolt figura valójában Eli Lavon. A figura egészen a Volgatek bejáratáig elkísérte, mintha csak emlékeztetni akarná, hogy nincs teljesen egyedül. Utána beleolvadt a moszkvai reggeli napfénybe, és már nem lehetett látni.

Ha bárkinek bármi kétsége lett volna a Volgatek igazi küldetését illetően, azonnal eloszlatta volna a hatalmas fémszobor, amely a Tverszkaja utcai központ előcsarnokában állt. A Földet ábrázolta, amelyen egy felnagyított méretű Oroszország életet adó energiát pumpál a világ négy sarkába. Alatta a rendelésre készített olasz öltönyt viselő, pici és mosolygó Atlasz Gennagyij Lazarev volt.

– Üdvözöllek az új otthonodban – szólalt meg, és kezét fogott Mihaillel. – Vagy mondjam inkább azt, hogy az *igazi* otthonodban?

– Egyszerre csak egy dolgot, Gennagyij.

Lazarev kicsit jobban megszorította Mihail kezét, mintha csak éreztetni akarná, hogy nem fog csalódni semmiben, majd beszálltak a vezetők részére fenntartott liftbe, amely felrepítette őket az épület legfelső szintjére. Az előtérben egy nagy táblán az ISTEN HOZOTT, NYIKOLAJ! szavakat lehetett olvasni. Lazarev kis időre megállt, hogy csodálja, mintha a szöveg megírása nagy

munkát igényelt volna, majd bevezette Mihailt a tágas irodába, amely bármikor a rendelkezésére áll majd, amikor a városban van. A Kremlt lehetett látni belőle, és hozzátartozott még Nyina, egy veszélyesen csinos titkárnő is.

– Mit gondolsz? – kérdezte Lazarev kíváncsian.

– Kifejezetten szép – mondta Mihail.

– Gyere! – mondta Lazarev, és megfogta Mihail könyökét. – Már mindenki izgatottan várja, hogy találkozhasson veled.

Kiderült, hogy Lazarev nem túlzott, amikor azt mondta, hogy „mindenki”. A következő két és fél órában úgy tűnt, Mihail a cég minden egyes alkalmazottjával kezet fog, és még néhány mással is, a biztonság kedvéért. Volt egy tucat alelnök igencsak eltérő felelősségi körökkel, és egy halottsapadt alak, akit Mentovnak hívtak, és aki a kockázatelemzéssel kapcsolatban végzett valamit, de Mihail még csak színlelni sem tudta, hogy érti. Ezután bemutatták őt a Volgatek tudományos csapatának – a geológusoknak, akik világszerte új olajforrásokat keresnek, és a mérnököknek, akik hatékony, új módokat találnak a kitermelésre. Ezt követően az alsóbb szintekre indult, hogy találkozzon a kisemberekkel – a fiatal könyvelőkkel, akik arról álmodtak, hogy egy nap a helyébe léphetnek, vagy az idősebbekkel, akik foggalkörömmel ragaszkodtak az íróasztalukhoz és a piros Volgatek kávéspoharukhoz. Mihail önkéntelenül is eltűnődött, hogy mi történik egy olyan alkalmazottal, akit a KGB utódszerve által üzemeltetett vállalattól bocsátanak

el. Talán aranyórát kap, és nyugdíjat, ám ebben Mihail már nem volt biztos.

Végül visszatértek a legfelső szintre, és beléptek Lazarev nagy, átriumhoz hasonló irodájába, ahol az iroda tulajdonosa sokáig beszélt a Volgatek jövőjével kapcsolatos látomásairól, és hogy Mihail milyen szerepet kap majd ennek a jövőnek az alakításában. A cégnél az első pozíciója a Volgatek UK vezetése lesz, azé a leányvállalaté, amely a Külső-Hebridákon folyó kitermelésre alakul. Ahogy az olaj csörgedezni kezd, Mihail is nagyobb felelősséggel járó munkákat kap, elsődlegesen Nyugat-Európában és Észak-Amerikában.

– Elég ennyi, hogy fenntartsa az érdeklődésedet? – kérdezte Lazarev.

– Talán.

– Mire lenne szükség, hogy búcsút ints Viktornak, és ide gyere hozzám?

– Pénzre, Gennagyij. Rengeteg pénzre.

– Biztosíthatlak, Nyikolaj, a pénz nem probléma.

– Akkor máris figyelek.

Lazarev kinyitott egy bőrtáskát, és kivett belőle egy papírlapot.

– A juttatásaid között lesz egy-egy lakás Aberdeenben, Londonban és Moszkvában – kezdte. – Természetesen magánrepülőgéppel közlekedsz, és használhatod a Volgatek villáját Dél-Franciaországban. Az alapfizetéseden kívül kapsz még prémiumot és egyéb jutalmakat, amivel a teljes fizetésed ilyesmi összegre fog rúgni.

Kitette Mihail elé a papírt, és rámutatott a lap alján lévő számra. Mihail rápillantott, a tar fejét vakargatta, és fancsali képet vágott.

– Nos? – kérdezte Lazarev.

– Messze nem megfelelő.

Lazarev elmosolyodott.

– Gondoltam, hogy ezt fogod válaszolni – mondta, és újra kutatni kezdett a táskában –, ezért vettem magamnak a bátorságot, hogy kidolgozzak egy második ajánlatot is.

Kitette a lapot Mihail elé, és megkérdezte:

– Jobbnak tűnik?

– Alakul – mondta Mihail, és viszonzotta Lazarev mosolyát. – Határozottan alakul.

VÖRÖS TÉR, MOSZKVA

Aznap délután négyre már kibontakoztak a megállapodás körvonalai. Lazarev egyoldalnyi feljegyzést készített a történetekről, magántermet rendelt a Puskin kávéházban az ünnepléshez, és visszaküldte Mihailt a Ritzbe, hogy pihenjen. A séta rövid ideig tartott. Mihail egyedüli kísérője Gabriel volt, aki a füléig felhajtott gallérral és a fejébe húzott sapkával ment a másik járdán. Figyelte, ahogy Mihail belép a szálloda elegáns bejáratán, majd a Tverszkaja utcában továbbment a Forradalom térre. Ott rövid időre megállt, és azt nézte, ahogy egy Leninnek öltözött alak megrökönyödött japán turistákat próbál rávenni, hogy ragadják magukhoz a termelőeszközöket burzsoá uraiktól. Azután átment a Feltámadás-kapu ívén, és kilépett a Vörös térre.

Leszállt a sötétség, a szél pedig úgy döntött, hogy kis nyugalmat enged a városnak a szokásos esti ügyek intézésére. Gabriel lehajtott fejével és magasra húzott vállával pont úgy nézett ki, mint bármelyik kimerült, munkából hazafelé tartó moszkvai, ahogy végigment a Kreml északi fala mentén. A Lenin-mauzóleum előtt álló, félig megfagyott örök kifejezéstartalattal meredtek a semmibe. Közvetlenül előtte emelkedtek a Boldog Vazul-székesegyház fényárban úszó hagymakupolái. Gabriel

felnézett a Megváltó tornyának az órájára, majd továbbment a Kreml falának ahhoz a pontjához, ahol a milliókat meggyilkoltató Sztálin pihent békésen a díszhelyén. Hamarosan Eli Lavon is csatlakozott hozzá.

– Mit gondolsz? – kérdezte Gabriel németül.

– Szerintem jelöletlen sírba kellett volna eltemetniük egy mezőn – felelte Lavon. – De ez csak az én véleményem.

– Nem figyelnek minket? Tiszta a helyzet?

– Már amennyire tiszta lehet egy olyan helyen, mint Moszkva.

Gabriel szó nélkül megfordult, és átvezette Lavont a téren, a GUM bejáratához. A Szovjetunió felbomlása előtt ez volt az egyetlen áruház az országban, ahol az oroszok nagy valószínűséggel tudtak télikabátot vagy egy pár cipőt venni. Most már nyugati stílusú bevásárlóközpont lett belőle, tele mindazokkal a haszontalan csecsebecsékkal, amelyeket a kapitalizmus kínál. A magas üvegtető visszaverte az esti vásárlók hangját. Lavon, ahogy Gabriel mellett ment, a BlackBerryjét nézte. Ezekben a napokban tipikusan oroszos volt ilyesmit tenni.

– Gennagyij Lazarev titkárnője épp most küldött e-mailt a vezetőségnek a Puskin kávéházban tartandó ma esti vacsoráról – mondta Lavon. – Pavel Zsirov is a meghívottak listáján van.

– Nem hallottam a hangját, amikor Mihail ma bent volt a Volgateknél.

– Azért, mert nem volt ott – felelte Lavon, és még mindig a telefonját nézte kitartóan. – Egyenesen a jaszenyevói bázisra ment.

– Miért pont ma? Miért nem volt a Volgateknél az új fiú fogadásakor?

– Talán más dolga volt.

– Például micsoda?

– Talán valaki mást is el kell rabolni.

– Engem is ez aggaszt.

Gabriel megállt egy ékszerbolt kirakatánál, és a csillogó svájci órákat nézte. Az üzlet mellett volt egy szovjet időbeli étterem, ahol egy fehér köpenyes testes nő mert komor tekintettel olcsó orosz ételeket szürke, a Brezsnyev-korszakot idéző tálcákra. Még most is, több mint húsz évvel a kommunizmus bukása után, voltak oroszok, akik ragaszkodtak a totalitárius múlt emlékéhez.

– Nem ráz ki a hideg, ugye? – kérdezte Lavon.

– December van, és Moszkvában vagyunk, Eli. Ilyen hidegben lehetetlen elkerülni a hidegrázást.

– Mit akarsz tenni ellene?

– Szeretném, ha a szálloda a tervezettnél kicsit korábban adná át Nicholas Avedonnak a vezetőség ajándékát.

– Az ilyen ajándékokat helytelenítik a Puskin kávéházban.

– A Puskinba mindenki fegyverrel lép be, aki számít valamit.

– Kockázatos.

– Nem annyira, mint a másik lehetőség.

– Miért nem hagyjuk ki az ebédet, és kezdjük egyenesen a desszerttel?

– Szeretném – mondta Gabriel –, de az esti csúcsforgalom nem teszi lehetővé. Várnunk kell tíz óra

utánig. Különben sosem tudjuk őt kivinni a városból. Semmit nem tudnánk tenni.

– Nem hangzik túl jól.

– Küldd el az üzenetet, Eli.

Lavon megnyomott pár billentyűt a telefonján, és kivezette Gabrielt az Ilinka utcába. A szél ismét erőre kapott, a hőmérséklet pedig tovább csökkent. Gabriel szeméből csörgött a könny, ahogy elhaladtak a nagy birodalmi épületek húsvéti tojásra emlékeztető homlokzata előtt. A fülhallgatóból azt lehetett hallani, hogy Nicholas Avedon halkan dúdol magában, miközben a fürdőkádba vizet enged a Ritzben.

– Állandó és folytonos információt akarok róla – mondta Gabriel. – Vacsorázni megyünk vele, mellette ülünk a vacsoránál, utána pedig visszavisszük a szállodájába. És akkor kezdődik a dolog érdekes része.

– Csak akkor, ha Pavel hajlandó Mihail megmentésére sietni.

– Ő a Volgatek biztonsági főnöke. Ha a Volgatek legújabb vezetője úgy gondolja, hogy veszélyben az élete, Pavel rohanni fog. Akkor pedig gondoskodunk róla, hogy nagyon megbánja a döntését.

– Jobban érezném magam, ha el tudnánk őt vinni egy másik országba.

– Melyikbe, Eli? Ukrajnába? Fehéroroszországba? Vagy mit szólnál Kazahsztánhoz?

– Én történetesen Mongóliára gondoltam.

– Rosszak az ételek.

– Borzasztóak az ételek – értett egyet Lavon –, de legalább nem Oroszország.

Az utca végén balra fordultak, és felmentek a Ljubjanka tér felé vezető dombon.

– Gondolod, hogy valaha is megtörtént már ilyesmi?

– Micsoda?

– Egy KGB tiszt elrablása Oroszország határain *belül*.

– Már nincs KGB, Eli. A KGB a múlt része.

– Nem, nem az. Most FSZB-nek hívják. És abban a nagy, csúnya épületben székel, rögtön előttünk. És meglehetősen dühösek lesznek, ha rájönnek, hogy az egyik testvérük hiányzik.

– Ha simán kapjuk el, nem lesz idejük, hogy bármit is tegyenek.

– Ha simán kapjuk el – értett egyet Lavon.

Gabriel nem szólt semmit.

– Tegyel meg nekem egy szívességet, Gabriel. Ha nem tudsz biztonságosan löni, ne lőj!

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Nem szeretnék lemaradni a lehetőségről, hogy veled dolgozzam, amikor te leszel a főnök.

Felértek a domb tetejére. Lavon megállt, és a Ljubjanka tér másik oldalán lévő nagy, sárga erődöt nézte.

– Mit gondolsz, miért tartották meg? – kérdezte komolyan. – Miért nem bontották le és emeltek emlékművet a helyén az áldozatok tiszteletére?

– Ugyanazért, amiért Sztálin csontjait sem vették ki a Kreml falából – felelte Gabriel.

Lavon egy pillanatra hallgatásba merült.

– Utálom ezt a helyet – jegyezte meg végül. – És ugyanakkor szeretem is. Örült vagyok?

– Teljes mértékben – mondta Gabriel. – De ez csak az én véleményem.

– Jobban érezném magam, ha el tudnánk őt vinni egy másik országba.

– Én is, Eli. De nem tudjuk.

– Milyen messze van ide Mongólia?

– Autóval túl messze – mondta Gabriel. – És borzasztóak az ételek.

Öt perccel később, hogy Gabriel bement a Metropol túlfutott előcsarnokába, Joszi Gavish kilépett a Ritz-Carlton Hotel harmadik emeleti szobájából. Bankárok öltözetét idéző sötét öltöny és ezüstsínű nyakkendő volt rajta. Bal kezében arany névtáblát tartott, amelyen az ALEXANDER név volt olvasható – Joszi a történelmi ismeretei alapján választotta –, a jobb kezében pedig egy fényes zacskót ajándékok számára, rajta a hotel emblémájával. A zacskó nehezebb volt, mint ahogy Joszi kéztartása mutatta, mivel egy kilenc milliméteres Makarov pisztoly volt benne, egyik azok közül a fegyverek közül, amelyeket a moszkvai kirendeltség titkos forrásokból a csapat megérkezése előtt beszerezett. A fegyver három napig a szállodai szobában volt elrejtve az ágyrugók között, és Joszi határozottan örült, hogy végre megszabadulhat tőle.

Várt, amíg biztos lehetett benne, hogy a folyosón senki más sincs, majd gyorsan feltette zakója hajtókájára a névtáblát. Ezután odament a 421-es szoba ajtajához. A másik oldalon egy férfi a Penny Lane-t énekelte, méghozzá egész jól. Joszi kétszer kopogott, határozottan,

de udvariasan, mint ahogy egy szállodai alkalmazotthoz illik. Mivel nem kapott választ, újra kopogott, de most már erősebben. Ezúttal már ajtót nyitott egy fehér fürdőköpenyes férfi. Magas volt, kisportolt, és bőre a fürdő után rózsaszín árnyalatot vett fel.

– Most nem érek rá – vetette oda.

– Elnézést a zavarásért, Mr. Avedon – kezdte Joszi a szokásos, kozmopolita hanghordozással –, de a vezetőség egy kis ajándékot szeretne átadni önnek tiszteletünk jeléül.

– Mondja meg a vezetőségnek, hogy köszönöm, de nem tartok rá igényt.

– A vezetőség nagyon csalódott lesz.

– Remélem, hogy nem nyavalyás kaviár megint.

– Sajnálom, de nem mondták meg, hogy mi van benne.

A fehér köpenyes, rózsaszín férfi elvette az ajándék zacskóját, és becsapta az ajtót a színlelt, személyzetis mosollyal vigyorgó Joszi orra előtt. Ezután Joszi sarkon fordult, levette a névtáblát zakója hajtókájáról, és visszament a saját szobájába. Ott gyorsan kibújt a ruhájából, majd farmernadrágot és nehéz gyapjúpulóvert vett fel. Bőröndje az ágy lábánál állt; ha minden a tervek szerint alakul, a moszkvai kirendeltség futára pár órán belül elviszi, és megsemmisíti a tartalmát. Begyömöszölte a zakót egy oldalzsebbe, és behúzta a cipzárt. Ezt követően mindent letörölt, amihez hozzáért a szobában, és azzal a reménnyel távozott, hogy utoljára teszi.

Lent az előcsarnokban Dina lapozgatott unottan egy angol nyelvű moszkvai újságot. Joszi úgy ment el mellette, mintha nem ismernék egymást, és kilépett az utcára. A járda mellett egy Range Rover várt;

kipufogójának füstje páraszerű volt a csípősen hideg levegőben. Christopher Keller ült a kormánynál. Már akkor besorolt a Tverszkaja utca esti csúcsforgalmába, mielőtt még Joszi becsukta volna az ajtót. Rögtön előttük emelkedett a Kreml sarkán az Arzenál-torony, amelyen a vörös csillag úgy világított, mint valami jelzőfény. Keller vezetés közben magában dudorászott.

– Tudod az utat? – kérdezte Joszi.

– Balra az Ohotnij Rjád úton, balra a Bolsaja Dimitrovka úton, majd megint csak balra a körgyűrűn.

– Gyakran jársz Moszkvában, ugye?

– Még sosem részesültem az örömben, hogy itt legyek.

– Nem tudnád legalább színlelni az idegességet?

– Miért kellene idegesnek lennem?

– Mert egy KGB-tisztet készülünk elrabolni Moszkva kellős közepén.

Keller elmosolyodott, ahogy először balra fordult.

– Ec-pec kimehetsz...

Kellernek és Joszinak jó húsz percbe telt, hogy megtegyék a rövid utat a kijelölt várakozási helyig a körgyűrűn. Amikor megérkeztek, Joszi üzenetet küldött Gabrielnek a Metropolba, és ezt Gabriel az akcióközpont képernyőjére továbbította. Uzi Navot a szokásos helyén ült. A Ritz-Carlton előcsarnokából küldött élő videoközvetítést figyelte, amelyet a Dina kézitáskájában elrejtett parányi adókészülék sugárzott. Az idő 7.36 volt Moszkvában, és 6.36 Tel-Avivban. 6.38-kor megszólalt a Navot könyökénél lévő telefon. Uzi gyorsan a füléhez emelte a kagylót, valamit hörgött, ami mintha a saját neve lett

volna, és akkor Orit, a magántitkárnője hangját hallotta meg. A nőnek a Saul király úton az „Acélkupola” nevet adták, mivel páratlan képessége volt, hogy a főnökétől időt kérő minden kérést felfogjon és elhárítson.

– Ki van zárva – felelte Navot. – Semmi lehetőség nincs rá.

– Egyértelművé tette, hogy nem távozik.

Navot mélyet sóhajtott.

– Rendben van – mondta. – Küldje le, ha már muszáj.

Letette a telefont, és a szállodai előcsarnok képét nézte. Két perccel később meghallotta, hogy az akcióközpont ajtaja kinyílik, majd becsukódik mögötte. Ezután, szeme sarkából, azt vette észre, hogy egy májfoltos kéz két csomag török cigarettát és egy viharvert Zippo öngyújtót tesz le az asztalra. Az öngyújtó lángja fellobbant. A képernyőn látható képet füst homályosította el.

– Azt hittem, hogy minden belépési engedélyedet visszavontam – jegyezte meg Navot csendesen, és még mindig egyenesen maga elé nézett.

– Így is tettél – felelte Samron.

– Hogy jutottál be az épületbe?

– Alagutat fúrtam.

Samron az öreg öngyújtót forgatta az ujjai között. Két fordulat balra, kettő jobbra.

– Hallatlan arcátlanság a részedről, hogy idedugod az orrod – mondta Navot.

– Ez most nem a megfelelő idő és hely az ilyesmire, Uzi.

– Tudom – mondta Navot. – De ettől függetlenül, arcátlanság.

Két fordulat balra, kettő jobbra...

– Fel lehetne hangosítani a Mihail telefonjából érkező közvetítést? – kérdezte Samron. – A hallásom már nem a régi.

– Nem csak a hallásod nem a régi.

Samron elkapta az egyik technikus pillantását, és intett neki, hogy növelje a hangerőt.

– Melyik az a dal, amelyet most énekel?

– Miért fontos ez?

– Válaszolj a kérdésre, Uzi.

– A Penny Lane.

– A Beatles?

– Igen, a Beatles.

– Mit gondolsz, miért ezt a dalt választotta?

– Talán, mert tetszik neki.

– Talán – mondta Samron

Navot az órára pillantott. 7.42 volt Moszkvában, 6.42 Tel-Avivban. Samron elnyomta a cigarettáját, és azonnal rágyújtott egy másikra.

Két fordulat balra, kettő jobbra...

Mihail még mindig énekelt magában, amikor a vacsorához öltözve kilépett a szállodai szobájából. Az ajándékot tartalmazó zacskó a jobb kezében volt, ahogy belépett a liftbe, de amikor három perccel később kijött az előcsarnok mosdójából, már üres volt a keze. Az akcióközpont csapata először 7.51-kor pillantotta őt meg, amikor Dina kamerájának látószögébe ért, és a szálloda bejárata felé indult. Ott Gennagyij Lazarev várta feltartott kézzel, mintha éppen egy mentőrepülőgépnak integetne. A

kéz megragadta Mihailt a vállánál fogva, és behúzta egy várakozó Maybach limuzin hátsó ülésére.

– Remélem, hogy tudtál pihenni – mondta Lazarev, miközben az autó elindult a járdától –, mivel ma este az igazi Oroszországból kapsz ízelítőt.

PUSKIN KÁVÉHÁZ, MOSZKVA

Később, amikor az anyagokat rendezgették és az akció utáni jelentéseket írták, heves viták zajlottak Gennagyij Lazarev szavainak igazi értelmét illetően. Az egyik tábor ártatlan, jóindulatú kijelentésnek tartotta azt, ami elhangzott; a másik csoport számára egyértelmű figyelmeztetés volt, amelyet Gabrielnek, a jövőbeni főnöknek meg kellett volna szívlelnie. A vitát, mint általában, most is Samron döntötte el. Lazarev szavainak semmi következményük nem volt, jelentette ki, mivel Mihail sorsa abban a pillanatban megpecsételődött, hogy beszállt az autóba.

A későbbi események helyszíne, a nevezetes moszkvai Puskin kávéház nem is lehetett volna hívogatóbb, különösen egy olyan decemberi estén, amikor csípősen hideg volt a levegő és hópelyhek táncoltak a jeges szélben. A kávéház a Tverszkaja utca és a körgyűrű találkozásánál volt egy impozáns, tizennyolcadik századi épületben, amely úgy nézett ki, mintha a reneszánsz Itáliából vitték volna oda. A szép, francia stílusú ajtó előtt három sávban áramlott a forgalom; az út mögött pedig kis tér állt, ahol egykor Napóleon katonái vertek sátrat és hársfák tűzénél melegedtek. Moszkvaiak mentek sietve a kavicsos ösvényeken, és néhány bátor anya ült a lámpafényben a

padokon, azt figyelve, hogyan játszanak bebugyolált gyermekeik a hótól fehér gyepen. Mordeháj és Rimona csendben húzódott meg köztük – Mordeháj a Puskin kávéház bejáratát figyelte, Rimona a gyerekeket. Keller és Joszi az étteremtől ötven méterre talált parkolóhelyet. Jakov és Oded, ugyancsak Land Roverrel, ötven méterrel volt mögöttük.

A vacsorát nyolcra tervezték, de a szokásosnál nagyobb forgalom miatt Lazarev és Mihail csak húsz perccel nyolc után érkezett meg. Mordeháj feljegyezte az időt, és ugyanezt tették a Land Roverekben ülők is. Gabriel is feljegyezte, majd gyorsan üzenetet küldött a Saul király úti akcióközpontba. Az üzenet természetesen sürgősen volt, mivel Navot és Samron feszülten figyelte a Mihail telefonjából érkező élő közvetítést. Éppen ezért jól hallották Mihail nehéz lépteit a Puskin kávéház bejáratának lakkozatlan padlóján. Vagy ahogy az öreg lift zötykölődve felviszi az emeletre. És miképp fogadják nagy éljenzéssel, ahogy belép a megkoronázására kibérelt magánterembe.

Mihail számára az asztalfőn foglaltak helyet – tőle jobbra volt Lazarev, balra pedig Pavel Zsirov, a Volgatek biztonsági főnöke. Úgy tűnt, egyedül Zsirov nem örül, hogy Viktor Orlov protezsáltját sikerült megszerezniük. Egész este olyan kifejezéstelen tekintettel ült a helyén, mint egy tapasztalt szerencsejátékos, aki sokat veszít a ruletten. Sötét és komor pillantása sosem kalandozott el hosszú időre Mihail arcáról. Úgy tűnt, a veszteségét számolgatja, és megpróbálja eldönteni, hogy van-e kedve kivárni a kerék újabb pörgését.

Ha Mihailt esetleg nyugtalanította is Zsirov komorsága, ennek nem adta semmi jelét. Valójában akik Mihail aznap esti alakítását hallgatták, úgy nyilatkoztak róla, hogy az egyik legjobb volt, amit valaha is hallottak. Ő volt az a Nicholas Avedon, akit már korábban, távolról megszerettek mind. A szellemes Nicholas. Az izgatott Nicholas. Az a Nicholas, aki mindenki másnál okosabb a teremben – leszámítva Gennagyij Lazarevet, aki talán okosabb, mint bárki más a világon. Ahogy telt az este, Nicholas egyre kevesebbet beszélt angolul, és egyre többet oroszul, míg végül teljesen felhagyott az angol nyelv használatával. Már közjük tartozott. Nyikolaj Avdonyin volt. A Volgatek embere. Az orosz jövő embere. Az orosz múlt embere.

Az átalakulás nem sokkal tíz óra után vált teljessé, amikor Viktor Orlovot parodizálta, jól utánozva a bal szem rángatózását, amivel fergeteges sikert aratott. Úgy tűnt, hogy az alakítást egyedül Pavel Zsirov nem tartja szórakoztatónak. A Gennagyij Lazarev dicsérő megjegyzéseit követő ovációhoz sem csatlakozott. Végül a társaság kiment az utcára, ahol a Volgatek limuzinjai várakoztak a járda mellett. Lazarev még futólag megkérte Mihailt, hogy másnap délelőtt ugorjon be az irodába az elutazása előtt, mert pár részletet még pontosítani kell a megállapodásról készített feljegyzésben. Utána egy ott várakozó Mercedes nyitott hátsó ajtajához tessékelte.

– Ha nem bánod – mondta a matematikusokra jellemző mosolyával –, Pavel fog visszakísérni a szállodába. Szeretne még néhány kérdést feltenni útközben.

Mihail fesztelenül válaszolt:

– Semmi probléma, Gennagyij.

Utána habozás nélkül beült az autóba. Pavel Zsirov, az éjszaka egyetlen vesztese a másik oldalon ült, és vigasztalhatatlan tekintettel meredt ki az ablakon. Semmit nem szólt, miközben az autó elindult. Mihail a könyöktámaszt kopogtatta az ujjával, de kicsit később kényszerítette magát, hogy ezt hagyja abba.

– Gennagyij azt mondta, hogy néhány kérdést szeretnél feltenni nekem.

– Történetesen – felelte erőtlen hangján Zsirov –, csak egy kérdésem van.

– Micsoda?

Zsirov megfordult, és akkor nézett először Mihailre.

– Ki a fene vagy valójában?

– Úgy tűnik, hogy Pavel épp most változtatta meg a mérkőzés játékszabályait – jegyezte meg Navot.

Samron méltatlankodva nézett rá; a sporthasonlatokat nem tartotta megfelelőnek az olyan fontos tevékenységek esetében, mint a kémkedés. Felpillantott az egyik kijelzőre, és azt látta, hogy fények haladnak elég gyorsan Moszkva belvárosának a térképén. A Mihail helyzetét jelző fény pirosán villogott. Négy kék fénypont is együtt mozgott vele, kettő előtte, kettő pedig mögötte.

– Úgy tűnik, hogy ollóba fogtuk – mondta Samron.

– Méghezozzá nagyon ügyesen. Kérdés, hogy Pavelnek van-e saját biztosítása, vagy fedezet nélkül dolgozik.

– Nem hinném, hogy ez most sokat számít.

– Bármilyen javaslat?

– Játékba kell hozni a labdát – mondta Samron, és új cigarettára gyújtott. – Gyorsan.

Nagy tempóval robogtak végig a Tverszkaja utcán, és a körgyűrűn folytatták az utat.

– A szállodám abban az irányban van – mondta Mihail, és hüvelykujjával a háta mögé bökött.

– Milyen jól ismered Moszkvát – felelte Zsirov. Egyértelmű volt, hogy nem bóknak szánja a megjegyzést.

– Egyfajta szokás nálam.

– Micsoda?

– Alaposan memorizálni az idegen városok utcáit. Utálok útbaigazítást kérni. Nem szeretek úgy viselkedni, mint a tipikus turista.

– Szeretsz elvegyülni?

– Figyelj, Pavel. Nem tetszik ez az egész, ahogy...

– Vagy talán voltál már Moszkvában korábban is – jegyezte meg Zsirov.

– Még soha.

– Nem jártál itt mostanában?

– Nem.

– Gyerekként sem?

– A soha azt jelenti, hogy soha, Pavel. És ha nem haragszol, most szeretnék visszamenni a szállodámba.

Zsirov újra az ablakon nézett kifelé. Vagy inkább az oldalsó visszapillantó tükörben nézett valamit? Mihail nem tudta eldönteni.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdésekre – jegyezte meg végül Zsirov.

– Azért nem, mert az ilyesmivel nem is érdemes foglalkozni – adta meg a hirtelen választ Mihail.

– Ki vagy?

– Nicholas Avedon vagyok – felelte Mihail nyugodtan.

– A londoni Viktor Orlov Investments alkalmazottja. És ennek a kis színjátéknak hála, az is maradok.

Zsirovot a válasz egyértelműen nem győzte meg.

– Ki vagy? – kérdezte újra.

– Nicholas vagyok. Angliában nőttem fel. Cambridgeben és a Harvardon tanultam. Egy ideig Aberdeenben dolgoztam az olajiparban. Azután pedig Viktorhoz csatlakoztam.

– Miért?

– Miért Angliában nőttem fel? Miért mentem a Harvardra?

– Miért vállaltál munkát a Kreml egy olyan ellenségénél, mint Viktor Orlov?

– Mert keresett valakit, aki átveheti a helyét. És ebben a pillanatban sajnálom, hogy elárultam őt.

– Tudtál a politikai nézeteiről, amikor munkát vállaltál nála?

– Nem érdekelnek a politikai nézetei. Valójában senki politikai nézeteire nem vagyok kíváncsi.

– Szabadgondolkodó vagy?

– Nem, Pavel, üzletember vagyok.

– Kém vagy.

– Kém? Meghibbantál, Pavel?

– Kinek dolgozol?

– Vigyél vissza a szállodámba!

– A briteknek?

– A szállodámba akarok menni, Pavel.

– Az amerikaiaknak?

– Ti vettétek fel *velem* a kapcsolatot, emlékszel? Kopenhágában történt, az olajfórumon. Egy házban találkoztunk a semmi közepén. Te is ott voltál.

– Kinek dolgozol? – kérdezte Zsirov ismét, mint amikor egy tanárnak nagyon buta diákkal van dolga.

– Állítsd meg az autót! Ki akarok szállni.

– Kinek?

– Állítsd meg ezt a rohadt autót!

A kocsi megállt, de nem Zsirov miatt; a Petrovka utcához értek. Nagy kereszteződés volt, ahonnan több irányba ágaztak el utcák. Közvetlenül előttük egy Land Rover állt, két férfival az első ülésen. Mihail hátrapillantott, és mögöttük is meglátott egy Rovert. Abban a pillanatban a mobiltelefonja három rezgő jelzést adott.

– Mi volt ez? – kérdezte Zsirov.

– Csak a telefonom.

– Kapcsold ki, és vedd ki belőle az akkumulátort!

– Sosem lehetsz elég óvatos, ugye, Pavel?

– Kapcsold ki! – vetette oda Zsirov.

Mihail benyúlt a kabátjába, előhúzta a Makarovot, és keményen Zsirov bordái közé nyomta a csövét. Az orosz tekintete kerekre tárgult, de nem szólt semmit. Pár másodpercig Mihailt nézte, majd Jakovra irányult a tekintete, aki épp akkor szállt ki az előttük álló Land Roverből. Keller már kiszállt a második Land Roverből, és hátulról közeledett a Mercedeshez.

– Mondd meg a sofőrnek, hogy kapcsoljon parkoló fokozatba – jegyezte meg Mihail nyugodtan. – Különböző golyót küldök a szívedbe. Mondd meg neki, Pavel, vagy most azonnal meghalsz.

Mivel Zsirov nem válaszolt, Mihail felhúzta a fegyvert. Keller már ott állt Zsirov ablakánál.

– Mondd meg neki, Pavel.

A jelzőlámpa zöldre váltott. Valahol egy autó dudált. Utána egy másik.

– Mondd meg neki! – vakkantotta oda Mihail oroszul.

Zsirov belenézett a visszapillantó tükörbe, elkapta a sofőr pillantását, és bólintott. A vezető parkoló állásba kapcsolta a váltót, és rátette a kezét a kormány felső részére.

– Mondd meg neki, hogy szálljon ki, és tegye azt, amire utasítják.

Újabb pillantás a tükörbe, újabb fejbólintás. A sofőr ezután kinyitotta az ajtót, és lassan kiszállt. Jakov várta, hogy átvegye fölötte az ellenőrzést. Pár szót mormolt a vezető fülébe, odakísérte a Land Roverhez, belökte a hátsó ülésre, majd ő maga is beszállt. Addigra Keller már elfoglalta vezető helyét a Mercedes kormányánál. Amikor a Land Rover elindult, sebességbe kapcsolta a váltót, és követte. Mihail még mindig Zsirov bordáinál tartotta a Makarovot.

– Ki vagy? – kérdezte Zsirov.

– Nicholas Avedon vagyok – felelte Mihail.

– Ki vagy? – ismételte meg a kérdést Zsirov.

– Réálmáid megtestesítője – felelte Mihail. – És ha nem fogod be a szád, megöllek.

A Saul király úti akcióközpontban a csapat fényei Moszkva kivetített térképén függőleges irányban mozogtak – egy kivételével, amelyik mozdulatlanul állt a Színház sugárúton, a Ljubjanka tér dombjának lábánál. Nem voltak ünneplések, és nem voltak gratulációk a jól végzett munkáért. A helyzet nem engedte. Moszkvának még eszközei voltak a visszavágásra.

– Harminc másodperc a kezdettől a befejezésig – mondta Navot, a képernyőre szegezett tekintettel. – Nem rossz.

– Harminchárom – mondta Samron. – De ki számolta pontosan?

– Te voltál.

Samron gyengén elmosolyodott; tényleg ő számolta. Ami azt illeti, egész életében számolt. Hány családtagja halt meg a holokauszt tűzében. Hány honfitársa halt meg golyóktól és bombáktól. Hányszor került ő maga is a halál közelébe.

– Mennyi az út a titkos házig?

– Kétszázharmincöt kilométer a külső körgyűrűtől.

– Milyen az időjárási előrejelzés?

– Borzalmas – felelte Navot –, de megbirkóznak vele.

Samron semmi mást nem mondott. Navot a Moszkva térképén mozgó pontokat nézte meredten.

– Harminc másodperc – ismételte. – Nem rossz.

– Harminchárom – mondta Samron. – És reménykedjünk, hogy senki más nem figyelte az akciót.

Samron nem tudta, de ugyanezek a gondolatok jártak annak az embernek a fejében is, aki a Hotel Metropol

harmadik emeleti szobájának ablakában állt. A Színház sugárút kanyarulatán túl, a Ljubjanka téren felsejlő sárga erődöt nézte. Azon tűnődött, hogy észrevehet-e valami reakciót – fényeket a felső szinteken, a garázsból előrontó autókat –, de úgy döntött, hogy ez nem valószínű. A Ljubjanka mindig is jól titkolta az érzelmeit, mint ahogy Oroszország is mindig jól elrejtette a halottait.

Elfordult az ablaktól, kikapcsolta a számítógépét, és berakta a kézitáskájának oldalzsebébe. Azután a liften lement az előcsarnokba – csak pár prostituált volt vele a kabinban, tizenhét és negyvenöt év közöttiek. Kint egy Volvo terepjáró várakozott a járdánál, egy igencsak bánatos kinézetű portás felügyelete alatt. Nagy borraivalót adott a portásnak, majd beszállt a kormányhoz, és elhajtott. Húsz perccel később, miután megkerülte a Kreml falát, besorolt a Moszkvából kifelé tartó acél- és fényfolyamba. A Saul király úti akcióközpont képernyőjén azonban ő sem volt más, mint egy kis piros fénypont; a bosszú angyala az eretnekek városában.

TVERI TERÜLET, OROSZORSZÁG

A dácса egykor egy befolyásos emberé volt – a Központi Bizottság, vagy talán a Politbüro tagjáé. Most már senki sem tudta pontosan megmondani, hogy kié, mivel az ország összeomlása utáni kaotikus napokban minden elveszett. Állami üzemek maradtak zárva, mert senki nem találta a kulcsokat; a kormány számítógépeit nem lehetett használni, mert senki nem emlékezett a kódokra. Oroszország térképek és emlékezet nélkül érkezett a millennium szép új világába. Néhányan azt állították, hogy az országnak még mindig nem jó a memóriája, bár az amnézia szándékos.

Az elfelejtett dácса éveken át üresen és elhanyagoltan állt, amíg egy Bloch nevű újgazdag moszkvai befektető bagóért megszerezte, és a pincétől a padlásig felújította. Végül, mint az első oroszországi gazdagok közül sokan, Bloch is összeütközésbe került a Kreml új uraival, és úgy döntött, hogy elmenekül az országból, amíg tud. Izraelben telepedett le; részben azért, mert valamennyi zsidó vért érzett az ereiben, de főleg azért, mert egyetlen más ország sem fogadta volna be. Egy idő után eladta az oroszországi javait, de a Tveri területen lévő dácсát megtartotta. Ari Samronnak adta, hogy használja egészséggel.

Az épület egy névtelen tó partján volt, és olyan úton lehetett megközelíteni, amelyet egyetlen térképen sem tüntettek fel. Nem is igazán út volt, hanem egyfajta vízmosás, amely már akkor kialakult a nyírfaedőben, mielőtt még bárki hallott volna egy Oroszország nevű helyről. A dácsa eredeti kapuja a helyén maradt, akárcsak az ÁTHALADNI TILOS tábla – ezt Bloch, a sztálinista kor gyermeke, félt eltávolítani. A felirat rövid időre látható lett az autólámpák fényében, ahogy Gabriel zötykölődve haladt a havas bekötőúton. Azután a dácsa is feltűnt. A masszív, fával burkolt épületnek csúcsos teteje volt és verandák vették körbe. Számos jármű állt mellette, köztük a Volgatek Olaj és Gáz S osztályú Mercedese. Ahogy Gabriel kiszállt a Volvo terepjáróból, egy cigaretta parazsa tűnt fel a sötétben.

– Légy üdvözölve egy nem létező világban – szólalt meg Christopher Keller. Pehelybéléses dzsekit viselt, és egy Makarov pisztoly volt a kezében.

– Milyen a környék? – kérdezte Gabriel.

– Kegyetlenül hideg, de tiszta.

– Meddig tartotok itt ki?

Keller elmosolyodott.

– Katonaviselt ember vagyok.

Gabriel Keller mellett belépett a dácsába. A csapat többi tagja különböző pózokban pihent a tágas helyiségben lévő rusztikus bútordarabokon. Mihail még mindig a Puskin kávéházi vacsorához volt öltözve. Jobb kezét egy vödör jeges vízbe mártogatta.

– Mi történt? – kérdezte Gabriel.

– Belevertem valamibe.

– Mibe?

– Egy másik férfi arcába.

Gabriel meg akarta nézni a kezét. Csúnyán megdagadt, és három ujjpercéről lejött a bőr.

– Hányszor verted bele? – kérdezte Gabriel.

– Egyszer vagy kétszer. Vagy talán tíz-tizenkét alkalom is lehetett.

– Milyen most az az arc?

– Nézd meg magad!

– Hol van?

Mihail az ajtó felé mutatott.

A dácса luxufelszereltségéhez még egy atombunker is tartozott. Valamikor egy évre elegendő élelem, víz és egyéb kellék volt benne. Most csak két férfi. Mindkettőt alaposan összekötözték ragasztószalagokkal: a kezüket, lábukat és térdüket, s még a szájukat és szemüket is leragasztották. Ennek ellenére világosan látszott, hogy az idősebbik arca igencsak súlyos károsodást szenvedett a Mihail veszélyes jobb kezével való, többszöri érintkezés nyomán. Az alak a falhoz dőlt, a lábát pedig hosszan kinyújtotta a padlón. Ahogy az ajtónyitást meghallotta, a feje ide-oda kezdett forogni, mint amikor a radarantenna ellenséges repülőgépet keres. Gabriel leguggolt mellé, és letépte a szemet takaró szalagot, de a szemöldök egy darabja is vele jött, minek következtében a tekintet mintha állandó meglepődöttséget tükrözött volna. Mély vágás húzódott az egyik arcon, és a most görbe orr nyílásai körül alvadt vért lehetett látni. Gabriel elmosolyodott, és a száját takaró szalagot is levette.

– Üdvözlöm, Pavel – mondta. – Vagy használjam inkább a Paul nevet?

Zsirov nem szólt semmit. Gabriel a törött orrot vizsgálgatta.

– Bizonyára fájhat – jegyezte meg. – De az ilyesmi előfordul egy olyan helyen, mint Oroszország.

– Alig várom, hogy viszonyozhassam a kedvességet, Allon.

– Tehát mégiscsak megismer.

– Természetesen – mondta Zsirov kicsit túlságosan is magabiztosan. – Attól kezdve figyeljük, hogy betette a lábát Oroszországba.

– Kik figyelnek? – kérdezte Gabriel. – A Volgatek? Az SZVR? Az FSZB? Vagy egyszerűen tegyük félre a finomkodást, és hívjuk a szervezetet KGB-nek, mivelhogy erről van szó?

– Maga már halott, Allon – és az emberei is. Sosem fognak élve kijutni Oroszországból.

Gabriel mosolya cseppet sem halványult.

– Sosem tartottam hatásosnak az üres fenyegetést, Pavel.

– Ezzel teljes mértékben egyetérték.

– Akkor talán nem kellene úgy tennie, mintha tudott volna a moszkvai tartózkodásomról, vagy hogy tudta volna, Nicholas Avedon személyét valójában én találtam ki. Semmit sem tehetett volna ellene ma este az FSZB fedezete nélkül, ha tudja, hogy az én ügynököm.

– Ki állítja, hogy nem volt fedezetem?

– Én.

– Téved, Allon. De már hosszú a lista a maga tévedéseivel. Az FSZB csak arra vár, hogy meggyőződhesse, a csapata minden tagját azonosították. Mindössze pár órájuk lehet hátra. Utána *maga ül majd* törött orral egy cellában.

– Akkor talán hozzá kellene kezdenünk.

– Mihez?

– A vallomásához – felelte Gabriel. – Elmondja a világnak, hogyan rabolt el egy Madeline Hart nevű angol lányt, hogy a Volgatek Olaj és Gáz hozzáférjen az Északi-tenger olajához.

Zsirov meglepetést színlelt.

– Az angol lányt? Erről van szó?

Gabriel megcsóválta a fejét, mintha Zsirov válasza csalódást okozna neki.

– Ugyan már, Pavel – mondta. – Ennél egész biztosan többre is képes. A nőt a part menti útról hurcolták el Calvi mellett, pár órával az után, hogy együtt ebédeltek a Les Palmiers-ben. Egy Marcel Lacroix nevű marseille-i bűnöző vitte át magukat a kontinensre, ahol maga átadta a lányt egy másik marseille-i bűnözőnek, René Brossardnak, hogy vigyázzon rá. Akkor pedig, miután átvett tízmillió euró váltságdíjat a brit miniszterelnöktől, a lányt egy kocsí csomagtartójában hagyta a tengerparton Audresseles-nél, és meggyújtotta a gyufát.

– Nem rossz, Allon.

– Igazából nem is volt nehéz kideríteni. Rengeteg nyomot hagyott hátra. De ez is volt a szándéka. Azt akarta, hogy Madeline elrablása és megölése a francia bűnözők munkájának tűnjön. Egy hibát azonban

elkövetett, Pavel. Hallgatnia kellett volna rám, amikor figyelmeztettem, hogy ne bántsa a nőt. Pontosan megmondtam, hogy mi történik, ha ezt teszi. Megmondtam, hogy meg fogom magát találni. És azt is mondtam, hogy megölöm.

– Akkor miért nem tette? Miért kockáztatta az embereit, hogy elraboljanak és ide hozzanak?

– Nem raboltuk el, Pavel. Fogságba ejtettük. És azért hoztuk ide, mert a pillanatnyi helyzete ellenére, ez most a maga szerencsenapja. Olyasmit kap tőlem, ami nem túl gyakori a mi szakmánkban. Adok egy második esélyt.

– Mit kell tennem ezért a második esélyért?

– Válaszolnia kell pár kérdésre, és tisztáznia kell néhány dolgot.

– Ez minden?

Gabriel bólintott.

– És utána?

– Szabadon elmehet.

– Hová? – kérdezte Zsirov komolyan.

– Vissza a Volgatekhez. Vissza az SZVR-hez. Vissza a sziklához, amelyik alól kibújt.

Zsirovnak sikerült fölényes mosolyt öltenie.

– És mit gondol, mi történik majd velem Jaszenyevóban, miután válaszoltam a maga kérdéseire, és tisztáztam pár dolgot?

– Feltételezem, hogy a *vizsaja merára*, a legszigorúbb büntetésre számíthat.

Zsirov elismerően bólintott.

– Nagyon sokat tud a szolgálatomról – mondta.

– Pedig nem állt szándékomban beszerezni az információt – felelte Gabriel. – És hogy teljesen őszinte legyek magához, Pavel, fikarcnyit sem érdekel, hogy mit tesz magával a szolgálata.

– Pedig érdekelhetné – mondta Zsirov, ugyanazzal a fölényes mosollyal. – Most ugyanis azt ajánlja, hogy választhatok a halál és a halál között.

– Esélyt ajánlok, hogy láthasson még egy orosz napfelkeltét, Pavel. És ne aggódjon – tette hozzá Gabriel. – Gondoskodni fogok róla, hogy bőven legyen ideje egy kellemes és csendes helyen, hogy valami jó történetet találhasson ki az SZVR-nél dolgozó főnökei számára. Valami azt súgja, hogy jól fog kikerülni ebből az egészből.

– És ha visszautasítom?

– Akkor személyesen repítek golyót hátulról a nyakába, amiért megölte Madeline-t.

– Kis időre van szükségem, hogy gondolkodhassam.

Gabriel visszatette a ragasztószalagot Zsirov szemére és szájára.

– Öt percet kap.

Végül tíz perc is eltelt, mire Mihail, Jakov és Oded kivitte Zsirovot az atombunkerből az ebédlőbe, ahol lekötözték őt egy nehéz székre. Vele szemben ült Gabriel; mögötte állt Joszi, aki tekintetét arra a képernyőre szegezte, amelyen egy háromlábú állványra tett videokamera képe látszott. Miután Joszi valamennyit állított a felvétel szögén, bólintott Mihailnak, aki erre letépte a szalagot Zsirov szeméről és szájáról. Az orosz többször pislogott. Utána

végigjártatta a tekintetét a helyiségen, figyelmesen megnézett minden arcot, minden részletet, majd a tekintete a Gabriel kezében lévő fényképen állapodott meg. A kép Zsirovot ábrázolta, aki a készítésekor még igencsak másként nézett ki, és Madeline Hart társaságában ebédelt Calviban, a Les Palmiers-ben.

– Hogyan ismerkedett meg vele? – kérdezte Gabriel.

– Kivel? – kérdezte Zsirov.

Gabriel letette a képet az asztalra, és megkérte Joszit, hogy kapcsolja ki a kamerát.

Elvágták a fogoly köteleit, összekötözték a csuklóját, és kivitték a tó partjára. Egy húszméteres móló vezetett a sötétségbe, amelynek végén ott volt a jeges víz. Zsirov olyan esetlenül, minden kecsesség nélkül tűnt el benne, mint egy alaposan összekötözött valaki, amikor három dühös férfi belöki hátulról.

– Tudod, hogy mennyi ideig lehet életben maradni ilyen vízben? – kérdezte Keller.

– Két perc múlva kezdenek megszűnni az érzései, és nem tudja mozgatni a kezét. És jók az esélyek, hogy tizenöt perc múlva az öntudatát is elveszíti.

– Hacsak meg nem fullad addig.

– Ez az esély mindig fennáll – mondta Gabriel.

Keller egy pillanatig csendben figyelte a csapkodó alakot.

– Miből fogod tudni, hogy már elég volt neki? – kérdezte végül.

– Abból, hogy süllyedni kezd.

– Emlékeztess, hogy sose haragítsalak magamra.

– Az ilyesmi megtörténik egy olyan helyen, mint Oroszország.

TVERI TERÜLET, OROSZORSZÁG

Két perc elégnek bizonyult a tóban. Utána Zsirovnak már nem volt több tiltakozása, nem hangoztatta az ártatlanságát, és nem volt újabb fenyegetése, hogy az FSZB már úton van a megmentésére. Ahogy belenyugodott a sorsába, példás rab lett belőle. Egy kérése volt csak, hogy csináljanak valamit a megjelenésével. Mint a legtöbb kém, karrierje nagy részében ő is került a kamerákat, és nem akart úgy fellépni sztárként, mint egy ökölvívó-mérkőzés alaposan elagyabugyált vesztese.

Van valami igazság a titkosszolgálati munkával kapcsolatban: a közhiedelemmel ellentétben a legtöbb kém szeret beszélni, különösen akkor, ha olyan helyzetbe kerül, hogy a karrierje már menthetetlenné válik. Akkor ömlenek belőle a titkok, hogy bizonyítsa magának, nemcsak egyszerű fogaskerek volt egy titkos gépezetben, hanem fontos valaki, még akkor is, ha ez nem felelt meg a valóságnak.

Épp ezért nem érte meglepetésként Gabrielt, hogy Pavel Zsirov, amikor magához tért a tóban vett fürdő után, hirtelen beszédessé vált. Miután száraz ruhát adtak rá, és felmelegedett az édes teától és egy kevés brandytől, nem Madeline Harttal kezdte az elbeszélését, hanem saját magával. A *nomenklatura*, a Szovjetunió kommunista

elitjének gyermeke volt. Apjának a szovjet külügyminisztériumban volt fontos beosztása Andrej Gromiko irányítása alatt, ami azt jelentette, hogy Zsirov az elit gyerekeinek fenntartott különleges iskolába járt, és vásárolhatott a pártüzletekben, ahol olyan luxuscikkeket lehetett kapni, amelyekről a legtöbb szovjet polgár csak álmodhatott. És ott volt még a külföldi utazás szinte hallatlan kiváltsága. Zsirov gyerekkora nagy részét a Szovjetunió kívül töltötte – főleg a Szovjetunió kelet-európai csatlós államaiban, mivel ezek tartoztak az apja szakterületéhez, de egyszer fél évet New Yorkban is eltöltött, amikor az apja az ENSZ-nél dolgozott. Gyűlölte New Yorkot, mivel a párt hű gyermekeként olyan nevelést kapott, hogy gyűlölnie kell. „Az Egyesült Államok gazdagságára és mohóságára nem úgy tekintettünk, mint amit utánozni kell – mondta. – Olyan valami volt számunkra, mint amit az amerikaiak ellen használhatunk, hogy elpusztítsuk őket.”

Annak ellenére, hogy Zsirov nemtörődöm és gyakran engedetlen diák volt, felvették az előkelő moszkvai Idegen Nyelvek Főiskolájára. Úgy gondolták, hogy a diploma megszerzése után a külügyminisztériumban fog dolgozni. Ehelyett az Állambiztonsági Bizottság, ismertebb nevén a KGB egy toborzótisztje jelent meg Zsirov moszkvai lakásánál. Azt mondta, hogy a KGB Pavelt már gyerekkora óta figyeli, és úgy gondolják, megvannak benne egy tökéletes kém tulajdonságai.

„Rendkívül hízelgő volt számomra – ismerte be Zsirov. – 1975-öt írtunk. Ford és Brezsnyev barátságot színlelt Helsinkiben, de az enyhülés paravánja mögött tovább dült

a Kelet és a Nyugat, a szocializmus és a kapitalizmus közötti küzdelem.”

Először azonban, tette hozzá gyorsan, egy másik iskolát is ki kellett járnia: ez volt a Vörös Zászló Intézet, a KGB moszkvai kiképzőközpontja. Ott megtanulta a KGB-s munka alapjait. Legfőképpen azonban azt tanulta meg, hogyan lehet kémeket beszervezni, ami a KGB-nél iszonyúan lassú és szigorúan ellenőrzött folyamat volt, és egy évnél is tovább tartott. Az oktatás befejezése után az Első Főigazgatóság Ötödik Főcsoportfőnökségéhez került, és Brüsszelbe küldték. Ezt számos más nyugat-európai megbízás követte, majd Zsirov felettesei számára világossá vált a moszkvai központban, hogy beosztottjuknak a szakma sötétebb oldalaihoz is van érzéke. Áthelyezték az „S” Főcsoportfőnökséghez, ahhoz az egységhez, amely az „illegálisan” külföldön élő szovjet ügynököket tartotta ellenőrzés alatt. Később a „V” Főcsoportfőnökségen dolgozott, a KGB egy olyan részlegében, amelynek szakterülete a *mokrije gyela* volt.

– Piszkos ügyek – mondta Gabriel.

Zsirov bólintott.

– Nem olyan voltam, mint maga, Allon. Nem én húztam meg a ravaszt. A szervezéssel és a tervek kidolgozásával foglalkoztam.

– Végeztek tevékenységeket idegen zászló alatt, amikor a „V” Főcsoportfőnökségen volt?

– Szinte mindig – ismerte be Zsirov. – Az idegen zászlók gyakorlatilag hozzátartoztak a szokásos munkánk kellékeihez. Szinte sosem kezdtünk akciót, ha nem

tudtunk valami hihető fedőtörténetet kreálni, hogy valaki más áll az ügy mögött.

– Mennyi ideig volt a „V” Főcsoportfőnökségen?

– Végig.

Ezen a Szovjetunió végét értette, ami 1991 decemberében következett be, amikor széthullott az ország. A hajdan erős nagyhatalom egyik napról a másikra tizenöt külön országra esett szét, és Oroszország, a régi közösség szíve, első volt az egyenlők között. A KGB két külön szolgálatra bomlott. A moszkvai központ, a titkosszolgálat hajdani katedrálisa nehéz idők elé nézett. Repedések mutatkoztak az épület külsején, az előcsarnokot pedig össze nem gyűjtött szemét borította. Gyűrött ruhát viselő, borotvátlan tisztviselők bolyongtak a folyosókon, alkoholos kábulatban.

– Még vécépapír sem volt a férfimosdóban – jegyezte meg Zsirov, megvetéssel a hangjában. – Az egész hely disznóól lett. És nem tartozott senki irányítása alá.

Mindez megváltozott, mondta, amikor Borisz Jelcin végre letűnt a színről, és a *szilovikok*, a biztonsági szolgálatok emberei vették ellenőrzésük alá a Kremlt. Szinte azonnal elrendelték, hogy az SZVR fokozza az Egyesült Államok és Nagy Britannia, az új Oroszországi Föderáció névleges szövetségesei elleni akcióit. Zsirovot nevezték ki az SZVR új rezidensévé Washingtonban, a szolgálat egyik legfontosabb posztjára. Ám azon a napon, amikor el kellett volna indulnia Oroszországból, berendelték a Kremlbe. Az elnök, egy régi KGB-s kolléga beszélni akart vele.

– Arra gondoltam, hogy még néhány utolsó tanácsot akar adni a washingtoni munkával kapcsolatban – mondta Zsirov. – Kiderült azonban, hogy más tervei voltak velem.

– A Volgatek – mondta Gabriel.

Zsirov bólintott.

– A Volgatek.

Az utána történtek megértéséhez, mondta Zsirov, először meg kell érteni az orosz olaj fontosságát. Emlékeztette a közönségét, hogy a Szovjetunió évtizedeken át a világ második legnagyobb olajtermelője volt; csak Szaúd-Arábia és az amerikai ellenőrzés alatt álló Perzsa-öböl emirátusai előzték meg. Az 1970-es és '80-as évek olajválságai áldást jelentettek a gyengélkedő szovjet gazdaság számára – olyanok voltak, mint a lélegeztetőgép, mondta Zsirov, még akkor is életben tartották a pácienszt, amikor az agyműködés már rég megszűnt. Az új orosz elnök megértette, amit Borisz Jelcin nem, hogy az olaj újra nagyhatalommá teheti Oroszországot. Ezért ajtót mutatott a Viktor Orlovhoz hasonló oligarcháknak, és a teljes orosz energiaszektor a Kreml hathatós ellenőrzése alá vonta. Utána pedig megalapította a saját olajvállalatát.

– A KGB Olaj és Gáz céget – mondta Gabriel.

– Többé-kevésbé – értett vele egyet Zsirov, és bólintott.

– A mi vállalatunknak azonban másnak kellett lennie. Azt a feladatot kaptuk, hogy Oroszországon kívül szerezzünk fűrészi jogokat és finomítókat. Mindeközben tetőtől talpig a KGB voltunk. Az általunk termelt profit jelentős része igazából jaszenyevói számlákra kerül.

– És hová kerül a többi?

– Használja a fantáziáját!

– Az orosz elnök zsebébe?

– Nem úgy lett Európa leggazdagabb embere, hogy okos módon fektette be a KGB-s nyugdíját. Az elnökünknek most vagy negyvenmilliárd dollárja lehet, és a vagyon nagy része a Volgatektől származik.

– Kinek az ötlete volt az északi-tengeri fúrás?

– Az övé – felelte Zsirov. – Személyes ügy volt a számára. Azt az utasítást adta, hogy a Volgatek tegyen szívószálat a brit területi vizek alatti földbe, és addig szívja azon keresztül az olajat, amíg semmi nem marad ott. Megjegyzendő – tette hozzá – hogy én magam kezdettől fogva elleneztem az elgondolást.

– Miért?

– Biztonsági és akciófőnökként a munkámhoz tartozott, hogy egy létesítmény megszerzése vagy egy fúrási egyezmény megkötése előtt tanulmányozzam a pályát. A brit kilátások nem tűntek ígéretesnek. Megjósoltam, hogy a London és Moszkva közti politikai feszültségek hatására el fogják utasítani a kérvényünket, hogy a Külső-Hebridák mellett végezhesünk fúrásokat. És, sajnos, igazam is lett.

– Feltételezem, hogy az elnök csalódott volt.

– Dühösebb volt, mint amilyennek valaha láttam – mondta Zsirov. – Főleg azért, mert gyanította, hogy Viktor Orlovnak is köze van a dologhoz. Behívatott a Kremlben az irodájába, és arra kért, hogy bármilyen eszközzel, de szerezzem meg a szerződést.

– Ezért maga Jeremy Fallont kezdte figyelni.

Zsirov kicsit habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Bizonyára jó forrásai vannak Londonban – jegyezte meg egy pillanattal később.

– Ötmillió euró egy svájci bankszámlán – mondta Gabriel. – Ennyit adott Jeremy Fallonnak, hogy hozzájuttassa magát a szerződéshez?

– Kemény alkut folytatott. Mondani sem kell – tette hozzá Zsirov –, hogy rendkívül csalódottak voltunk, amikor nem szállította, amit megígért. Azt mondta, hogy semmit sem tehet. Lancaster és az energiaszektor emberei határozottan ellenezték az ügyletet. Valamit tennünk kellett, hogy változtassunk a körülményeken – átrendeztük a csatamezőt, ha így jobban tetszik.

– Tehát elrabolták a miniszterelnök barátnőjét.

Zsirov nem válaszolt.

– Ismerje be – mondta Gabriel –, vagy újabb fürdőt vesz a holdfényben.

– Igen – mondta Zsirov, és egyenesen a kamera lencséjébe nézett. – Én raboltam el a miniszterelnök barátnőjét.

– Honnan tudta, hogy Lancasternek viszonya van vele?

– A londoni *rezidentúra* egy ideje már szóbeszédeket hallott, hogy a párt központjából egy fiatal nő jár késő esténként a Downing Streetre. Megkértem őket, hogy kicsit nézzenek utána az ügynek. Nem tartott sokáig kideríteni, hogy kiről van szó.

– Fallon tudta, hogy el akarják rabolni a lányt?

Zsirov megrázta a fejét.

– Csak miután otthagytuk nála Madeline vallomását, akkor közöltem Fallonnal, hogy mi voltunk a háttérben. Mondtam neki, hogy használja ki a lehetőséget a

szerződés ügyének az elintézésére. Ha nem teszi, őt is lebuktatom.

– Kiszivárogtatja a hírt, hogy Fallon ötmillió euró kenőpénzt kapott egy orosz olajvállalattól, amely a Kreml tulajdonában van.

Zsirov bólintott.

– Mikor találkozott vele?

– Londonba utaztam, amikor maga a korzikai barátjával egész Franciaországot túvé tette a lány után. Lancastert annyira megbénította a stressz, hogy ráhagyta Fallonra, tegye azt, amit akar. Fallon az energiaügyi államtitkár tiltakozása ellenére keresztülvitte az ügyletet. Akkor pedig én kezdeményeztem a végjátékot.

– A váltságdíj követelését – mondta Gabriel. – Tízmillió euró, vagy a lány meghal. Fallon pedig végig tudta, hogy az egész csak egyfajta színjáték annak leplezésére, hogy a Volgateknek milyen szerepe volt Madeline eltűnésében.

– És hogy neki milyen szerepe volt benne – tette hozzá Zsirov.

– Mennyit tudott Lancaster?

– Semmit – felelte Zsirov. – Még mindig azt hiszi, hogy a barátnője és a politikai karrierje megmentésére fizetett ki tízmillió eurót.

– Miért ragaszkodott hozzá, hogy én adjam át a pénzt?

– Kis örömet akartunk a maga kárára.

– Úgy, hogy előttem ölik meg Madeline-t?

Zsirov nem felelt.

– Mondja el a kamera előtt, Pavel. Ismerje be, hogy maga ölte meg Madeline-t.

- Én öltem meg Madeline Hartot – ismételte el Zsirov.
 - Hogyan?
 - Beraktam egy Citroën csomagtartójába, amelyben benzines bomba volt.
 - Miért tették? – kérdezte Gabriel. – Miért ölték meg?
 - Meg kellett hálnia – mondta Zsirov. – Semmiképpen sem engedhettük meg, hogy visszatérjen Angliába.
 - Miért nem ölték meg engem is?
 - Elhiheti, Allon, boldogan megtettük volna. De arra gondoltunk, hogy élve több hasznát látjuk, mint holtan. Elvégre ki tanúsíthatta volna jobban, hogy Madeline-t szokványos, pénzért elkövetett emberrablás részeként ölték meg, mint a nagy Gabriel Allon?
 - Hol van a tízmillió euró?
 - Az orosz elnöknek ajándékoztam.
 - Szeretném visszakapni.
 - Sok szerencsét a próbálkozáshoz.
- Gabriel újra letette az asztalra a fényképet, amely a Les Palmiers-ben készült az ebédnél.
- Mi történt itt? – kérdezte.
 - Feltételezem, hogy egy romantikus beszerzés utolsó fázisának lehet nevezni.
- Gabriel arca szkeptikusan komor kifejezést vett fel.
- Egy szép, fiatal nő, mint Madeline, miért vonzódna egy magához hasonló patkányhoz?
 - Jól végzem a munkámat, Allon. Mint ahogy maga is. Mellesleg – tette hozzá Zsirov –, magányos lány volt. Könnyű volt őt megkapni.
 - Vigyázzon magára, Pavel. – Gabriel úgy tett, mintha figyelmesebben tanulmányozná a fényképet. – Furesa –

szólalt meg kicsit később –, de úgy tűnik, hogy egész jól ismerték egymást.

– A harmadik találkozásunk volt.

– Találkozás?

– Randevú – javította ki magát Zsirov.

– A fotó alapján nem az a véleményem, mintha nagyon jól érezték volna magukat – mondta Gabriel, miközben még mindig a fényképet nézte. – Ha nem tudnám az igazságot, most azt mondanám, hogy veszekedtek.

– Nem veszekedtünk – jegyezte meg Zsirov gyorsan.

– Biztos benne?

– Az vagyok.

Gabriel szó nélkül félretette a képet.

– Több kérdése is van még? – kérdezte Zsirov.

– Csak egy – felelte Gabriel. – Honnan tudták, hogy Madeline viszonyt folytatott Jonathan Lancasterrel?

– Erre a kérdésre már válaszoltam.

– Tudom – mondta Gabriel. – Most viszont az igazat szeretném hallani.

A magyarázat ugyanaz volt – az SZVR londoni *rezidensének* a fülébe jutó híresztelések –, de Gabriel semmit sem hitt el belőle. Még egy esélyt adott Zsirovnak; azután pedig, amikor az orosz ugyanazt a hazugságot mondta el, kivezette a móló végébe, és a tarkójához nyomta a Makarov csövét. És ott, a név nélküli, fagyos tó szélén kiderült az igazság. Egy részét Gabriel már régóta sejtette. De még így is alig akarta elhinni a történetet, amelyet Zsirovtól hallott. Igaznak kell azonban lennie,

gondolta. Valójában nem is volt más lehetséges magyarázat az eseményekre.

Bent a dácában Zsirov újra elmondta a történetet, ezúttal a videokamera előtt, majd összekötözve és felpeckelt szájjal visszavitték a bunkerbe. Az akció már majdnem véget ért. Bizonyítékot szereztek, hogy a Volgatek megvesztegetéssel és zsarolással jutott hozzá a csábító északi-tengeri olajhoz. Most már nem kellett mást tenniük, mint kijutni a repülőtérre, és külön-külön járatokkal hazajutni. Vagy, javasolta Gabriel, elhalaszthatják a távozást, hogy még valamit elintézzenek. A döntést nem hozhatta meg egyedül, ezért, a szokástól eltérően, szavazásra bocsátotta a kérdést. Ellenszavazat nem volt.

SZENTPÉTERVÁR, OROSZORSZÁG

Gabriel úgy döntött, hogy biztonságosabb vonattal menni. Okulovka városban volt állomás; eléri az első reggeli, helyi vonatot, és kora délutánra már Szentpéterváron lehet. Magában kis megkönnyebbülést érzett, mert Eli Lavon ragaszkodott hozzá, hogy vele menjen. Szüksége volt Lavon szemére. És az oroszudására is.

Okulovka hatvan kilométerre volt, de a borzalmas utak és időjárás hatására közel két órába telt odajutni. A Volvo terepjárót egy kis szélfúttá parkolóban hagyták, és sietve bementek az állomás épületébe, amely vörös téglából készült, és furcsa módon úgy nézett ki, mint valami gyáracsarnok. A vonatra való felszállás már megkezdődött, mire Lavonnak sikerült két első osztályú jegyet szereznie az üvegkalitkában ülő pénztárostól. A fülkében két orosz lány ült mellettük, akik szünet nélkül beszéltek, és egy sovány, elegáns megjelenésű üzletember, aki fel sem nézett a telefonjáról. Lavon időtöltésként a reggeli moszkvai lapokat olvasta, amelyekben semmilyen olajipari vezető eltűnéséről nem volt hír. Gabriel a befagyott ablakon túli, végtelen hómezőt nézte, míg a vagon hintázása valami álomszerű állapotba ringatta.

Hirtelen felébredt, ahogy a vonat befutott Szentpétervár moszkvai pályaudvarára. A nagy, boltozatos csarnokban

óriási volt a nyüzsgés; úgy tűnt, hogy a délutáni, Moszkvából érkező expresszvonat csecsen bombafenyegetés miatt késik. Gabriel, Lavonnal a nyomában, átküzdötte magát a síró gyerekek és veszekedő házaspárok tömegén, és kilépett a Felkelés térre. A hős város obeliszkje egy körforgalmi csomópont közepéről meredt az égnek, és a benne lévő aranycsillagot elhomályosította a hulló hó. A Néva sugárúton végig égtek a lámpák. Még csak délután kettőre járt, de a nap már rég lenyugodott.

Gabriel megindult a sugárúton, miközben Lavon ment mögötte és figyelte őt. Ez már nem Oroszország, gondolta. A cárok álomvilága, amelyet nyugati mintára építettek terrorizált parasztok. A barokk paloták homlokzata Firenzét idézte, és amikor átment a Mojka folyón, Velencére gondolt. Azon tűnődött, hány test fekdhet a jég alatt. Több ezer, gondolta. Több tízezer. A világ egyetlen más városa sem rejti el jobban a múltja borzalmait, mint Szentpétervár.

A sugárút vége felé állt az egyedüli dolog, ami nem illett a képbe – az Aeroflot régi épülete, egy borzalmas, kovásszürke monstrum, amelyet a velencei Dózse-palota ihletésére tervezhettek, és a biztonság kedvéért a firenzei Mediciek stílusából is kölcsönöztek neki valamennyit. Gabriel bekanyarodott a Bolsaja Morszkaja utcába, és azon ment ki a diadalív alatt a Palota térre. Ahogy a Sándor-oszlophoz közeledett, Lavon is elhaladt mellette, hogy megnyugtassa, senki nem követi. Gabriel ránézett a karórájára, amely mintha a karjára fagyott volna. Húsz perccel múlt kettő. *Ugyanakkor történik mindennap,*

mondta korábban Zsirov. *Mindannyian kicsit megkegyűlnek, amikor hazaérnek a hidegben töltött hosszú idő után.*

A Palota tér mellett van egy kis park, amely nyáron zöld, de most teljesen fehér volt a hótól. Lavon egy jeges padon üldögélt, miközben Gabriel egyedül sétált ki a palota előtti folyópartra. A Néva befagyott. Gabriel még egyszer rápillantott az órájára. Utána megállt a korlátnál, olyan mozdulatlanul, mint a híres folyó jege, és várt egy lányra, akit nem ismert.

Három előtt öt perccel vette észre, hogy a lány átmegy a Palota-hídon. Vastag kabátot viselt, és majdnem térdig érő csizmát. Világos haját gyapjúsapka takarta, és arca alsó részét is sál fedte. Gabriel ennek ellenére azonnal tudta, hogy ő az. A szeme árulta el – a szeme, és arccsontja formája. Mintha csak Vermeer gyöngy fülbevalós nőalakja szabadult volna ki a vászon börtönéből, hogy Szentpéterváron sétálhasson a folyó partján.

Úgy ment el Gabriel mellett, mintha a férfi láthatatlan lett volna, és továbbhaladt az Ermitázs felé. Gabriel várt, hogy megbizonyosodhasson róla, senki nem követi a lányt, és csak utána indult el ő is, de mire beért a múzeumba, a nő már elment. Nem számított; tudta, hogy hol találja meg. *Mindig ugyanaz a festmény,* mondta korábban Zsirov. *Senki sem érti, hogy miért.*

Belépőjegyet váltott, majd végigment a végtelen folyosókon és erkélyeken a 67-es teremig, a Monet-teremig. Ott ült a lány egyedül, és a *Tó a Montgeron parkban* című képet nézte. Amikor Gabriel leült mellé, a

lány csak futólag pillantott rá, és folytatta a festmény tanulmányozását. Gabriel álcája jobb volt. Semmit nem jelentett a nőnek.

Ahogy egy újabb perc eltelt, és még mindig nem mozdult, a lány feléje fordult, és másodszor is ránézett. Akkor vette észre a *Szoba kilátással* példányát a férfi térdén.

– Azt hiszem, hogy ez az öné – mondta Gabriel. Utána óvatosan a lány remegő kezébe tette a könyvet.

LJUBJANKA TÉR, MOSZKVA

Az FSZB központjának harmadik emeletén van néhány helyiség, amelyet a szervezet legkisebb és egyben legtitkosabb egysége használ. A csoport koordinációs osztályként ismert, és kizárólag nagyon kényes politikai ügyekkel foglalkozik, általában magának az orosz elnöknek a parancsára. Abban a pillanatban a hivatalát már régóta betöltő főnöke, Leonyid Milcsenko ezredes a nagy, finn gyártmányú íróasztalánál ült, telefonnal a fülénél, és a Ljubjanka teret nézte. Közvetlen helyettese, Vagyim Sztrelkin izgatottan várakozott az ajtónál. Abból, ahogy Milcsenko lecsapta a telefont, megállapította, hogy hosszú éjszaka elé néznek.

– Ki volt az? – kérdezte Sztrelkin.

Milcsenko a választ az ablaknak intézte.

– Ganaj – felelte Sztrelkin.

– Nem ganaj, Vagyim. Olaj.

– Mit akart?

– Pár szót négyszemközt.

– Hol?

– Az irodájában.

– Mikor?

– Már most késésben vagyunk.

– Mit gondolsz, miről van szó?

– Bármilyen lehet – felelte Milcsenko. – De ha a Volgatek is benne van, akkor már nem lehet jó.

– Hozom az autót.

– Jó ötlet, Vagyim.

Tovább tartott kihozni az autót a Ljubjanka alagsori labirintusából, mint megtenni a rövid utat a Volgatek Tverszkaja utcai központjáig. Dimitrij Bersov, a cég második számú vezetője feszülten várakozott az előcsarnokban, amikor Milcsenko és Sztrelkin belépett – újabb rossz jel. Semmit nem mondott, csak odavezette az FSZB két emberét a vezetők számára fenntartott lifthez, beszálltak, megnyomott egy gombot, és a lift közvetlenül egy az épület legfelső emeletén lévő irodába röpítette őket. Az iroda a legnagyobb volt, amelyet Milcsenko valaha is látott Moszkvában. Pár másodpercbe telt, hogy észrevegye Gennagyij Lazarevet, aki a hosszú igazgatói pamlag végén ült. Milcsenko úgy döntött, hogy állva marad, miközben a Volgatek legfőbb vezetője elmondta, hogy Pavel Zsirov, a biztonsági főnöke már az előző este tizenegy órától nem ad életjelt magáról. Milcsenko számára ismerős volt a név; ő és Zsirov egyszerre szolgáltak a KGB-nél. Ledobott egy bőrkötésű füzetet Lazarev üveglapos kávéasztalára, és leült.

– Mi történt tegnap este tizenegykor?

– A Puskin kávéházban tartottunk összejövetelt, hogy megünnepeljük a cég egy nagyon fontos leendő munkatársának a szerződtetését. Mellékesen – tette hozzá Lazarev –, a leendő munkatárs is eltűnt. És a sofőr is.

– Ezt már az elején is mondhatta volna.

– Erre akartam kilyukadni.

– Mi az új munkatárs neve?

Lazarev válaszolt a kérdésre.

– Orosz? – kérdezte Milcsenko.

– Nem igazán.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy orosz ősektől származik, de brit útlevele van.

– Tehát gyakorlatilag brit.

– Igen.

– Van még valami, amit tudnom kellene róla?

– Pillanatnyilag Viktor Orlov alkalmazásában áll, Londonban.

Milcsenko egy hosszú pillanatig Sztrelkinre nézett, majd szótlánul meredt a füzetére. Valami okos megjegyzést kellett volna beleírnia. Egy korábbi KGB-s tiszt és a Kreml lehangosabb ellenlábasának egyik társa eltűnt. Milcsenko már kezdett arra gondolni, hogy aznap reggel célszerű lett volna beteget jelentenie.

– Feltételezem, hogy együtt mentek el a Puskin kávéházból – jegyezte meg végül.

Lazarev bólintott.

– Miért?

– Pavel fel akart tenni neki néhány kérdést.

– Ami nem is meglepő.

Lazarev nem szólt semmit.

– Milyen kérdéseket? – kérdezte Milcsenko.

– Pavel néhány dolgot gyanúsnak tartott vele kapcsolatban.

– Ez mit jelent?

– Arra gondolt, hogy a leendő munkatárs esetleg kapcsolatban állhat egy külföldi titkosszolgálattal.

– Pontosan melyikkel?

– Nyilvánvaló okok miatt – kezdte Lazarev óvatosan –, a britekre gyanakodott.

– Tehát alapos vizsgálatnak akarta alávetni.

– Pár kérdést akart feltenni neki – mondta Lazarev kimérten.

– És ha a válaszok nem kielégítőek?

– Akkor valami másnak vetette volna alá.

– Örülök, hogy ezt tisztáztuk.

A Lazarev könyökénél lévő telefon megnyugtatóan doromboló hangot hallatott. Lazarev felvette, szó nélkül hallgatta a hívót, majd azt mondta, „máris”, és letette.

– Ez most mi volt? – kérdezte Milcsenko.

– Az elnök szeretne egy rövid beszélgetést.

– Ne várakoztassa!

– Történetesen – mondta Lazarev – magával akar találkozni.

SZENTPÉTERVÁR, OROSZORSZÁG

Abban a pillanatban a Milcsenko ezredes Kreml-beli berendeléséért felelős ember a szentpétervári Admiralitás sugárúton haladt. Már nem érezte a hideget, csak karjának azt a részét, ahol a nő keze kis időre megpihent, mielőtt elváltak volna egymástól. Szíve erősen dobogott. Egész biztos figyelték a nőt. Egész biztos őt is le fogják tartóztatni. Aggodalmait csitítására hazugságokkal áltatta magát. Nincs is Oroszországban, képzelte. Velencében, Rómában és Párizsban van, még hozzá egyszerre. Biztonságban van. Akárcsak a lány.

Az Izsák-székesegyház tűnt fel előtte, a hatalmas márványtemplom, amelyet a szovjetek az ateizmus múzeumává alakítottak. Bement a térről az épületbe, és a keskeny csigalépcsőn felkapaszkodott az aranyozott kupolát övező körfolyosóra. Ahogy számítani lehetett rá, a folyosó üres volt. A tündérmesék városa lélegzett a lába alatt, a széles sugárutakon lassan mozogtak a járművek. Az egyiken egy nő haladt egyedül, világos haját gyapjúsapka takarta, és arca alsó részét is sál fedte. Pár perc múlva már a lépteit is hallani lehetett a lépcső felől. Utána pedig a lány is ott állt előtte. A folyosón nem volt világítás, ezért alig lehetett őt látni a sötétben.

– Hogyan talált rám?

A nő hangja mintha nem is lett volna valódi. Talán az angol akcentus tette. Akkor Gabriel rádöbbsent, hogy a lány más kiejtéssel nem is tud beszélni.

– Nem érdekes, hogy miképp találtam magára – felelte.

– Hogyan? – hallatszott újra a kérdés, de Gabriel ezúttal már semmit nem válaszolt. Közelebb lépett a lányhoz, hogy az tisztán lássa az ő arcát.

– Emlékszik már rám, Madeline? Én vagyok az, aki mindent kockára tett a maga megmentése érdekében. Akkor eszembe sem jutott volna, hogy kezdettől fogva magának is aktív szerepe van az ügyben. Becsapott, Madeline. Mindnyájunkat becsapott.

– Nem játszottam aktív szerepet – csattant fel a nő. – Mindössze azt tettem, amit parancsoltak.

– Tudom – szólalt meg Gabriel egy pillanattal később.

– Ha nem tudnám, akkor most nem lennék itt.

– Ki maga?

– Történetesen – mondta Gabriel – én is ugyanezt akartam kérdezni magától.

– Madeline vagyok – felelte a lány. – Madeline Hart az angliai Basildonból. Minden szabályt betartottam. Jól tanultam az iskolában és az egyetemen. Állást kaptam a párt központjában. Fényes jövő állt előttem. Egy nap parlamenti képviselő lettem volna, vagy talán miniszter is.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Legalábbis ezt mondták rólam.

– Mi az igazi neve?

– Nem tudom az igazi nevem. Nagyon keveset beszélek oroszul. *Nem vagyok orosz.* Madeline vagyok, angol lány.

– Elővette a *Szoba kilátással* című könyvet a kabátzsebéből, és felemelte. – Hol találta meg?

– A szobájában.

– Mit keresett a szobámban?

– Megpróbáltam kideríteni, hogy az anyja miért ment el úgy Basildonból, hogy nem szólt róla senkinek.

– Nem az anyám.

– Most már tudom. Történetesen – tette hozzá Gabriel – talán már akkor sejtettem, amikor azt a fényképet láttam, amelyiken maga a szülei mellett áll. Ők úgy néznek ki, mint...

– A parasztok – mondta a lány megvetően. – Gyűlöltem őket.

– Most hol van az anyja és a testvére?

– Egy régi KGB-s kiképzőközpontban a semmi közepén. Nekem is velük kellett volna mennem, de nem voltam rá hajlandó. Mondtam nekik, hogy ha nem élhetek Szentpéterváron, akkor disszidálok Nyugatra.

– Szerencséje van, hogy nem ölték meg.

– Fenygették vele. – Kis időre felnézett a férfira. – Mennyit tud igazából rólam?

– Tudom, hogy az apja fontos tábornok volt a KGB Első Főigazgatóságán, talán maga a nagyfőnök. Az anyja volt az egyik gépirónője. Nem sokkal a maga születése után túl sok altatót vett be vodkával, legalábbis ezt mondják. Azután maga valami árvaházfélébe került.

– KGB-s árvaházba – szólt közbe a lány. – Igazából a farkasok neveltek.

– Egy bizonyos ponton – folytatta Gabriel a történetet – , már nem beszéltek magához oroszul az árvaházban.

Tulajdonképpen semmit sem mondtak a jelenlétében. Teljes némaságban nevelkedett, körülbelül hároméves koráig. Utána angolul kezdtek magához beszélni.

– A KGB angolságával – jegyezte meg a nő. – Egy ideig olyan volt a hanghordozásom, mint a moszkvai rádió bemondójaé.

– Mikor találkozott először az új szüleivel?

– Amikor úgy ötéves lehettem. Talán egy évig éltünk együtt a KGB egyik táborában, hogy megismerjük egymást. Azután Lengyelországban telepedtünk le. És amikor megkezdődött a nagy lengyel kivándorlás Londonba, mi is csatlakoztunk hozzá. A KGB-s szüleim már tökéletesen beszéltek angolul. Új személyazonosságra tettek szert, és nem túl lényeges kémkedési munkát is végeztek. Legfőképpen azonban rólam gondoskodtak. A házban sosem beszéltünk oroszul. Kizárólag angolul. Egy idő után el is felejtettem, hogy orosz vagyok. Könyveket olvastam, miképp lehetek igazi angol lány – Austen, Dickens, Lawrence és Forster regényeit.

– Szoba kilátással.

– Ez minden, amit akartam – mondta a nő. – Szobát kilátással.

– Miért tanácsi házban laktak Basildonban?

– A kilencvenes években jártunk. Oroszország anyagilag gyatrán állt. Az SZVR romokban hevert. Nem volt pénz egy illegális bevándorló család londoni fenntartására, ezért Basildonban telepedtünk le, és állami segíten éltünk. A brit jóléti állam kémet táplált a kebelén.

– Mi történt az apjával?

– Elkapta a bevándorlók betegségét.

– Gyötörte a bezártság?

A lány bólintott.

– Mondta a moszkvai központnak, hogy ki akar jutni. Ha nem teheti, akkor elmegy az MI5-hoz. A központ visszahozta Oroszországba. Az ég tudja, hogy mit tettek vele.

– Vízsjaja mera.

– Ez mit jelent?

– Nem számít.

A lányon kívül semmi sem számít, gondolta Gabriel. Lenézett a sötétbe borult térre, és látta, hogy Eli Lavon toporog a hideg miatt. Madeline is látta.

– Ő ki?

– Egy barátom.

– Biztonsági figyelő?

– A legjobb.

– Ügyesnek is kell lennie.

A nő elfordult, és lassan elindult a körfolyosón.

– Mikor aktiválták magát? – kérdezte Gabriel.

– Amikor egyetemista voltam. Azt mondták, hogy kormányzati karrierre készüljek. Politikatudományt és társadalomismeretet tanultam, utána pedig a pártközpontban kaptam munkát. A moszkvai központ ujjongott. Akkor Jeremy Fallon vett a szárnyai alá. A moszkvai központ eksztázisban volt.

– Lefeküdt vele?

A lány megfordult, és akkor mosolyodott el először.

– Látta már Jeremy Fallont?

– Igen.

– Akkor egész biztosan nem vonja kétségbe az állításomat, hogy nem feküdtem le Jeremy Fallonnal. Szerette volna, de csak annyi reményt adtam neki, hogy mindent megkapjak tőle, amit akarok.

– Mint például?

– Pár percet kettesben a miniszterelnökkel.

– Kinek az ötlete volt?

– A moszkvai központé. Soha semmit nem tettem a jóváhagyásuk nélkül.

– Úgy gondolták, hogy Lancastert esetleg meg lehet környékeezni?

– *Mind* megkönyékeezhetők – felelte a nő. – Jonathan, balszerencséjére, engedett a kísértésnek. Teljes mértékben kompromittálódott abban a pillanatban, amikor először szeretkezett velem.

– Gratulálok – mondta Gabriel. – Bizonyára nagyon büszke volt magára.

A lány hirtelen megfordult, és egy pillanatig szótlanul meredt a férfitra.

– Nem vagyok büszke rá, amit tettem – mondta végül. – Nagyon megkedveltem Jonathant. Nem akartam, hogy bármi bántódása legyen.

– Akkor talán el kellett volna mondania neki az igazságot.

– Gondoltam rá.

– Mi történt?

– Szabadságra mentem Korzikára – válaszolta a lány, és szomorúan elmosolyodott. – És utána meghaltam.

Ennél azonban többről volt szó. Minden egy üzenettel kezdődött, amelyet Madeline a moszkvai központból kapott, és amelyben arra utasították, hogy találkozzon az SZVR egy másik emberével Calviban, a Les Palmiers étteremben. Ez az ügynök tájékoztatta, hogy az angliai küldetése véget ért, visszatér Oroszországba, és mindezt emberrablásként kell feltüntetniük, a brit titkosszolgálat megtévesztésére.

– Veszekedtek – jegyezte meg Gabriel.

– Csendben, de hevesen. Közöltem vele, hogy Angliában akarok maradni, és Madeline Hartként akarom leélni életem hátralévő részét. Azt mondta, hogy nincs rá mód. Azt mondta, hogy ha nem teszem azt, amit mond, akkor az emberrablás valóságos lesz.

– Tehát a mopeden elment a villából, és balesetet szenvedett.

– Örülhetek, hogy nem ölt meg. Még mindig van rajtam pár horzsolás, amit az ütközés okozott.

– Mennyi időt töltött ténylegesen a francia bűnözők kezében?

– Túlságosan is sokat. De az idő nagy részében az SZVR csapatával voltam.

– És azon az éjszakán, amikor meglátogattam magát? – Az épületben mindenki az SZVR tagja volt. Köztük az a lány is, akit a pénz megszámlolására küldtek.

– Igencsak jó alakítást nyújtott aznap éjszaka, Madeline.

– Igazából nem színpadi alakítás volt. – A nő kis időre elhallgatott. – Tényleg azt akartam, hogy kiszabadítson.

– Megpróbáltam – mondta Gabriel. – De nem jártam szerencsével.

– Borzalmas lehetett.

– Különösen annak a lánynak volt az, akit beraktak a kocsi csomagtartójába.

A nő nem szólt semmit.

– Ki volt? – kérdezte Gabriel.

– A moszkvai utcán szedtek fel valamilyen lányt. A DNS-mintáit mindenütt otthagyták a londoni lakásomban, utána pedig... – nem folytatta.

– Meggyújtották a gyufát.

A nő arca elkomorodott. Elfordult, és a sötét, hideg várost nézte.

– Tudja, nem is olyan rossz itt. Kaptam egy szép lakást. Kilátással. Itt tölthetem életem hátralévő részét, és azt képzelhetem, hogy Rómában vagyok vagy Velencében, vagy Párizsban.

– Vagy Firenzében – folytatta Gabriel.

– Igen, Firenzében – értett vele egyet a lány. – Mint Lucy és Charlotte.¹

– Ezt akarja?

A lány ismét feléje fordult.

– Mi mást tehetnék?

– Velem jöhet.

– Azt nem lehet – mondta a nő, és lassan megcsóválta a fejét. – Megölnék magát. És engem is.

¹ Edward M. Forster (1879-1970) angol regényíró Szoba kilátással című művének szereplői. – A ford.

– Ha meg tudtam önt találni Szentpéterváron, Madeline, el is tudom vinni innen.

– Hogyan talált rám?

– Most még nem mondhatom meg.

– Ki maga?

– Azt sem mondhatom meg.

– Hová fog vinni?

– Haza – válaszolta a férfi –, és egy megálló lesz útközben.

A lány impozáns, öreg házban lakott a Néva túlsó partján, ahonnan a Téli Palotát lehetett látni. Eli Lavon titokban a bejáratig kísért, miközben Gabriel bejelentkezett az Astoria szállodába. A szobájában összeállított egy összefoglalót a legújabb eseményekről a Saul király úti központ számára, ennek egy példányát a fátyolos szemű Uzi Navot tel-avivi idő szerint délután 5.47-kor kapta meg. Csendben elolvasta, majd Samronra nézett.

– Mi van benne, Uzi?

– Moszkva helyett Szentpétervárról akarja az indulást.

– Miért?

– Nem hiszed el, ha megmondom.

Navot átadta az üzenetet Samronnak, aki egy füstfelhő közepén elolvasta. Mire a végére ért, Navot újabb üzenetet kapott.

– Videofelvételt is küldött.

– Mi van rajta?

Mielőtt Navot válaszolhatott volna, Paul Zsirov feldagadt arca jelent meg az egyik monitoron.

– Olyan, mintha csúnyán elesett volna.

– Több alkalommal is – jegyezte meg Navot.

– Mit mond?

Navot utasította a technikusokat, hogy vegyék erősebbre a hangot.

– Azt a feladatot kaptuk, hogy Oroszországon kívül szerezzünk fúrési jogokat és finomítókat. Mindeközben tetőtől talpig a KGB voltunk. Az általunk termelt profit jelentős része igazából jaszenyevói számlákra kerül.

– És hová kerül a többi?

– Használja a fantáziáját!

– Az orosz elnök zsebébe?

– Nem úgy lett Európa leggazdagabb embere, hogy okos módon fektette be a KGB-s nyugdíját...

Samron elmosolyodott.

– Ezt nevezem adu ásznak – mondta.

– És még két király is tartozik hozzá.

– Mikor indul az El Al következő járata Szentpétervárról?

Navot megnyomott pár billentyűt az előtte lévő számítógépen.

– A hatszázhuszonötös járat éjjel egy után tíz perccel indul a Ben Gurion repülőtérrel, és másnap reggel nyolckor száll le Szentpéterváron. A személyzet egy belvárosi szállodában tölti a napot pihenéssel, és még aznap éjszaka visszahozzák a repülőgépet Tel-Avivba.

– Hívd fel az El Al vezetőjét! – mondta Samron. – Mondd meg neki, hogy kölcsön kell vennünk azt a repülőgépet.

Navot a telefonért nyúlt. Samron a monitort nézte.

– Mondja el a kamera előtt, Pavel. Ismerje be, hogy maga ölte meg Madeline-t.

- Én öltem meg Madeline Hartot.
- Hogyan?
- Beraktam egy Citroën csomagtartójába, amelyben benzines bomba volt.
- Miért tették? Miért ölték meg?
- Meg kellett halnia. Semmiképpen sem engedhettük meg, hogy visszatérjen Angliába...

LJUBJANKA TÉR, MOSZKVA

Az ilyen helyzetek azok, gondolta Leonyid Milcsenko ezredes, amikor Oroszország hatalmas mérete inkább átok, mint áldás. Egy térkép előtt állt a Ljubjanka téri irodájában, mellette Vagyim Sztrelkin. Épp akkor értek vissza a Kremlből, ahol a köztársaság elnöke, maga a cár azt parancsolta nekik, hogy minden lehetségest tegyenek meg a három eltűnt ember felkutatására. A cár nem volt hajlandó elmagyarázni, hogy miért olyan fontos az ügy, csak azt mondta, hogy a szövetségi állam alapvető érdekei és az Egyesült Királysággal meglévő kapcsolat miatt lényeges. Miközben visszatértek a Ljubjankára, Sztrelkin emlékeztette Milcsenkót, hogy a Volgatek épp akkor szerzett ígéretes jogokat, hogy olaj után kutasson az Északi-tengeren.

– Gondolod, hogy a Volgatek nem tisztességes módon jutott hozzá az engedélyhez? – kérdezte Milcsenko, miközben még mindig a térképet nézte.

– Nem akarok megítélni egy helyzetet úgy, hogy nem ismerem az összes részletét – válaszolta Sztrelkin óvatosan.

– Az FSZB-nél dolgozunk, Vagyim. Sosem aggódunk a részletek miatt.

– Ugye tudod, főnök, hogy hívják a Volgateket?

– KGB Olaj és Gáz.

Sztrelkin nem szólt semmi.

– Akkor most tegyük fel, hogy a Volgatek nem játszott becsületesen az engedély megszerzésekor – mondta Milcsenko.

– Csak ritkán becsületesek. Legalábbis ez a szóbeszéd járja.

– Tegyük fel, hogy megvesztegettek valakit.

– Vagy valami rosszabb történt.

– És tegyük fel, hogy a brit titkosszolgálat erre válaszul ügynököt próbált bejuttatni a vállalatba.

– Tegyük fel! – mondta Sztrelkin, és bólintott.

– Azt is tételezzük fel, hogy a britek hallgatóztak, amikor Zsirov behúzza az emberüket az autóba és kérdésekkel kezdte bombázni.

– Bizonyára ezt tették.

– És hogy a britek úgy gondolták, az emberük veszélyben van.

– Veszélyben is volt.

– És hogy a britek válaszul kimenekítették az emberüket.

– Rendkívüli határozottsággal.

– És hogy Zsirovot és a sofőrt is elvitték, vele együtt.

– Bizonyára nem tehettek mást.

Milcsenko csendben töprengett.

– Akkor most hol van Zsirov? – kérdezte végül.

– Elő fog kerülni.

– Élve vagy holtan?

– A britek nem kedvelik a *mokrije gyelát*.

– Hol hallottál ilyeneket? – Milcsenko egy lépéssel közelebb ment a térképhez. – Ha brit volnál – mondta –, most mit próbálnál tenni?

– Megpróbálnám minél előbb kivinni az emberemet az országból.

– Hogyan tennéd?

– Talán elvihetném az egyik nyugati határátkelőhöz, de a kijutás leggyorsabb módját a seremetyjevoi repülőtér kínálja.

– Már más útlevele lesz.

– És új arca – tette hozzá Sztrelkin.

– Menj át a Ritzbe! – mondta Milcsenko. – Szerezz róla néhány képet a szálloda biztonsági felvételei közül! Utána pedig add oda a képeket a Seremetyevón dolgozó összes útlevélszervezőnek és rendőrnek!

Sztrelkin elindult az ajtó felé.

– Van még valami, Vagyim.

Sztrelkin megállt.

– Tedd meg ugyanezt Szentpéterváron is – mondta Milcsenko. – A biztonság kedvéért.

Abban a pillanatban a kérdéses ember békésen pihent egy mindentől elzárt dácában a Tveri területen, az izraeli csapat többi tagjával együtt. Nem sokkal hajnali öt után, egy újabb álmatlan éjszakát követően, kettesével-hármasával távoztak a dácából, és kimentek az okulovkai vasútállomásra – Christopher Keller kivételével, aki egyedül maradt ott a dácában, hogy vigyázzon Pavel Zsirovra és a sofőrre.

Okulovkából a vonat késve indult, ám ugyanez már nem volt igaz az El Al 625-ös járatára. Az pontosan éjjel 1.10-kor indult a Ben Gurion repülőtérrel, és 8.03-kor szállt le Szentpéterváron, két perccel a menetrendben jelzett idő előtt. Tizenkét fős személyzete egész addig a repülőgépen maradt, amíg az összes utas kiszállt. Azután, a vámvizsgálatot követően, beültek az El Al jelzés nélküli kisbuszába, hogy megtegyék a húszperces utat az Astoria szállóig, ahol szobákat kaptak arra a napra. Az egyik stewardess magas nő volt, sötét hajú, a szeme színe pedig mint a karamellé. Miután a guruló bőröndjét leállította az ágy lábához, odament az egyik szobához a folyosó végén, és a NE ZAVARJANAK! táblát figyelmen kívül hagyva, finoman kopogott. Mivel nem kapott választ, újra kopogott. Ezúttal az ajtó résnyire kinyílt, ő pedig besurrant.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte Gabriel.

Chiara a mennyezet felé pillantott, mintha csak emlékeztetni akarná a férjét, az izraeli titkosszolgálat leendő főnökét, hogy orosz szállodai szobában vannak, amelyben minden valószerűség szerint lehallgatókészülékeket helyeztek el. Gabriel megnyugtatta, hogy a szoba tiszta. Azután megismételte a kérdést. A kezét csípőre tette, és összehúzott szemmel nézett maga elé. Chiara már nagyon régóta nem látta ilyen dühösnek.

– Butaság volt a részemről – mondta –, de arra gondoltam, hogy talán örülni fogsz nekem.

– Hogy sikerült elintézned?

– Lányokra volt szükség a repülőgép személyzetébe. Jelentkeztem.

– És Uzi nem talált mást, mint a feleségemet?

– Uzi történetesen ellenezte.

– Akkor hogyan kerültél be a csapatba?

– Uzi háta mögött Samronhoz mentem. Közöltem vele, hogy benne akarok lenni az akcióban, és ha nem kapom meg, amit akarok, akkor nem adom oda neki azt, akit ő akar.

– Engem?

A nő elmosolyodott.

– Okos lány.

– A legjobbtól tanultam.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem akarsz Oroszországba jönni. Mintha azt mondtad volna, hogy nem tudnád elviselni a feszültséget.

– Meggondoltam magam.

– Miért?

– Mert veled akartam lenni. – Chiara odament az ablakhoz, és kinézett a Szent Izsák tér sötétségébe. – Van itt egyáltalán világos valamikor?

– Most világos van.

Chiara lehúzta a rolót az ablakon, és megfordult. A kék szoknyában és a keményített, fehér blúzban ellenállhatatlan volt. Gabriel már nem volt dühös, hogy a nő az ő akarata ellenére Oroszországba jött. Még örült is, hogy vele van. Sokkal elviselhetőbb lesz a következő néhány órában a várakozás.

– Hogy néz ki? – kérdezte Chiara.

– Madeline?

– Így hívják?

– Csak ezt az egy nevet tudja – mondta Gabriel. –
Annak idején...

– Mi volt?

– Farkasok nevelték.

– Talán ő maga is farkas.

– Nem az.

– Biztos vagy benne?

– Az vagyok, Chiara.

– Egyszer már téged is becsapott.

Gabriel nem szólt semmit.

– Sajnálom, Gabriel, de bizonyára figyelembe vetted a
lehetőséget, hogy a lány még mindig lojális a
szolgálatához.

– Figyelembe vettem – mondta Gabriel, és nem tudott
minden ingerültséget kiszűrni a hangjából. – De ha
gyanún felül áll, amikor ma délután kilép a lakásából,
idehozom. Utána pedig hazaviszem.

– Hová haza?

– Angliába.

– Nem kis kavarodást fog kelteni.

– Nem kicsit – ismerte el Gabriel.

– Mit akarsz kezdeni vele?

– Arra használok, hogy visszafizessek egy kis
adósságot – felelte Gabriel. – Utána pedig Graham
Seymour szakavatott kezére bízom.

– Szegény Graham.

Chiara leült az ágy szélére, és levette a cipőjét.

– Milyen volt a repülőút? – kérdezte Gabriel.

– Sikerrel jártam, és egyetlen utast sem sebesítettem meg az étel felszolgálása közben.

– Gratulálok.

– Volt egy kisbaba az első osztályon, Ankarától egész Minszkig sírt. Néhány utast kifejezetten zavart. Az anya teljesen maga alatt volt. – Chiara kis szünetet tartott, majd folytatta. – És én csak arra tudtam gondolni, hogy ő a legszerencsésebb nő a világon.

– Talán mégsem kellett volna eljőnnöd – jegyezte meg Gabriel egy pillanattal később.

– El *kell*ett jönnöm – válaszolta Chiara. – Nagyon élvezni fogom ezt az egészet.

Kibújt a szoknyájából, szépen összehajtogatva letette az ágyra, és kezdte kigombolni a blúzáát.

– Mit csinálsz? – kérdezte Gabriel.

– A látvány alapján mit gondolsz?

– Hogy egy csinos stewardess vetkőzik a szobámban.

– Kis pihenésre van szükségem. És neked is – tette hozzá a nő, miközben levette a blúzáát. – Ne érts félre, Gabriel, de borzasztóan nézel ki. Aludj egy vagy két órát! Sokkal jobban fogod érezni magad.

– Most nemigen tudnék aludni.

– Mit akarsz csinálni? Egész nap az ablakban állsz, és halálra izgulod magad?

– Ez volt a tervem.

– Erre akkor is bőven lesz időd, ha már te leszel a főnök. Gyere az ágyba! Megígérem, hogy nem bántalak.

Gabriel engedett a kérésnek, levette a cipőjét és a nadrágját, majd bebújt az ágyba a felesége mellé. A nő

teste lázasan meleg volt. Az ajka csók közben mézízű. Chiara végighúzta az ujját a férje orrán.

– Chiara...

– Mi az, kedves? – kérdezte, és újra megcsókolta a férfit.

– Szolgálatban vagyok.

– Mindig szolgálatban vagy. És életed végéig szolgálatban is maradsz.

Tovább csókolgatta a férfit. Az ajkát. A nyakát. A mellkasát.

– Azt hiszem, hogy mindenben igaza volt – mondta.

– Kinek? – dörmögte Gabriel.

– A korzikai öreg nőnek. Azt mondta, hogy akkor tudod meg az igazságot, ha Madeline már nem él. Bizonyos értelemben azon a reggelen a lány meghalt Franciaországban. Te pedig tudod az igazságot.

– Az öreg nőnek azonban egy dologban nem volt igaza. Figyelmeztetett, hogy ne menjek az eretnekek városába. Azt mondta, hogy meg fogok ott halni.

Chiara abbahagyta a csókokat, és közvetlenül a férfi szemébe nézett.

– Mintha azt mondtad volna, hogy megnyugtatót, és biztonságban leszel.

– Azt mondtam.

– Tehát hazudtál nekem.

– Sajnálom, Chiara. Nem kellett volna.

A nő újra megcsókolta.

– Végig tudtam, hogy hazudsz – mondta.

– Igazán?

– Mindig tudom, hogy mikor hazudsz, Gabriel.

– Pedig profi vagyok.
– Akkor nem, ha rólam van szó. – Áthúzta a fején a blúzt, és lovaglóülésben leereszkedett Gabriel csípőjére.
– Még mindig fennáll a lehetőség.
– Mire?
– Hogy meghalhatsz az eretnekek városában.
– Moszkvára gondolt. Azt hiszem, hogy már biztonságban vagyok.
– Történetesen – jegyezte meg Chiara, miközben végighúzta a kezét a férje hasán – halálos veszélyben vagy.

– Érzem.

A meleg, puha női test magába fogadta a férfit. Már nem Oroszországban van, gondolta Gabriel, hanem egy velencei szobában, ahol először szeretkeztek, fehér lepedős ágyban. Biztonságban van. És a felesége is.

– Talán el se jön a lány – jegyezte meg Chiara, ahogy Gabriel éppen kezdett álomba szenderülni.

– Eljön. És akkor hazavisszük.
– Én is haza akarok menni.
– Hamarosan.
– Lesz itt még egyáltalán világos?
– Nem lesz, Chiara. Ma már nem.

SZENTPÉTERVÁR, OROSZORSZÁG

Már vagy tucatnyi alkalommal csinálták, tucatnyi titkos csatamezőn, ezért Gabriel szobájában, az Astoriában csak pár percre volt szükségük a várostérkép előtt, hogy összeálljon a tervük, és meglegyen benne minden – az útvonalak, a megfigyelési pontok, a visszavonulási és menekülési lehetőségek. Gabriel úgy beszélt róla, mint a moszkvai központ végjátékáról. Még egy utolsó alkalommal végigsétáltatják a lányt Szentpétervár utcáin, hogy meggyőződhesseken róla, senki nem követi. Utána pedig kivetik rá a hálójukat, és a lány eltűnik. Újra.

Ezek voltak az előzményei annak, hogy azon a sötét, szentpétervári délutánon, két óra után pár perccel az izraeli titkosszolgálat hat ügynöke kisurrant az Astoria szállóból, hogy az álomszerű templomok és paloták között eljusson a megfigyelőpontjára. Eli Lavonnak kellett a legmesszebbre mennie, mivel ő várakozott Madeline lakása előtt, amikor a lány 2.52-kor kilépett a házból – pont akkor, amikor Gabriel kérte, mivel így jelezte, hogy szándékában áll disszidálni. Gyalog átment a Palota-hídon, áthaladt az Ermitázs folyóparti bejáratán, és egyenesen a Monet-terembe ment, ahol hét perccel három után már a szokott helyén ült a padon. Lavon két perccel később csatlakozott hozzá.

– Eddig minden rendben van – mondta halkán angolul.
– Most jól figyeljen, és pontosan azt tegye, amit mondok. Át kellett mennie a Palota téren, és a diadalív alatt ki a Néva sugárútra. Az Irodalmi kávéházban ivott egy kávét és megevett egy szelet orosz tortát, majd elment a Kazanyi-székesegyház oszlopai mellett, hogy vegyen pár dolgot a Zara üzletben. Az útvonal minden jelentős pontján elhaladt a csapat egy tagja előtt. És minden tag azt jelentette, hogy az ellentábornak nyoma sincs.

A Zara üzletből kilépve a Mojka folyó felé indult, és a velencei stílusú utcákon kijutott a tágas Szent Izsák térre, ahol Dina várakozott, és a jobb füléhez szorította a telefonját. Ha a telefon a bal fülénél lett volna, a jelzés arra utasítja Madeline-t, hogy menjen tovább. A jobb fül mutatta, hogy biztonságosan beléphet az Astoria szálló előcsarnokába. Ezt is tette 3.48-kor. Eli Lavon a liftben csatlakozott hozzá, és együtt mentek fel a második emeletre. Madeline a havas csizmáját nézte, Lavon pedig a díszes tetőt. Amikor az ajtó csörömpölve kinyílt, Lavon udvariasan kinyújtotta a kezét, és azt mondta:

– Csak ön után.

Madeline szó nélkül kilépett mellette, és a folyosó végén lévő szoba felé indult. Ahogy odaért, az ajtó kinyílt, és Gabriel behúzta.

– Ki maga? – kérdezte a lány.

– Nem mondhatom meg.

– Hová visznek?

– Hamarosan megtudja.

Két perccel később a Saul király úti akcióközpont képernyőjén is megjelent a legfrissebb üzenet. Uzi Navot egy pillanatig szinte hitetlenkedve olvasta. Azután Samronra nézett.

- Sikerült nekik, Ari. Megszerezték a lányt.
 - Ez remek – felelte Samron minden ujjongás nélkül.
 - Most az a kérdés, hogy meg tudják-e tartani.
- Újabb cigarettára gyújtott.
- Két fordulat jobbra, kettő balra...

Sötétre festették a lány haját és szemöldökét, és a Balti-tengert idéző arcra is a Földközi-tenger árnyalatát vitték. Mordeháj fényképet készített róla, és betette az útlevélbe, amely az országból való kilépéshez kell majd. Madeline-ből Ilana Savit lett. 1985 októberében született, és Tel-Aviv Rison le Cion negyedében élt, amely történetesen az egyik első zsidó település Palesztinában. Férje volt, de gyerekei már nem. A bátyja a legutóbbi libanoni háborúban halt meg. A nővérét a Hamasz egy öngyilkos merénylője ölte meg a második intifáda során. Ez nem kitalált élet, mondta neki Gabriel. Tipikus izraeli élet. És pár órára Madeline sorsa lesz.

A páncél egyedüli gyenge pontját az jelenthette, hogy a lány mindössze néhány sebtében megtanult szót tudott héber nyelven elmondani. Ezt a gyengeséget valamennyire kompenzálta, hogy orosz akcentus nélkül, tökéletesen beszélt angolul, és hogy a repülőgép személyzetének minden tagja együtt megy útlevél-ellenőrzésre. Valószínűleg rutinellenőrzés lesz, mindössze egy futó pillantás a fényképre, és egy kézmozdulat, hogy tovább

lehet menni. Gabriel biztosra vette, hogy Madeline ellen tud majd állni a természetes ösztönnek, hogy válaszoljon az oroszul feltett kérdésre. Egész életében ezt gyakorolta. Még egy alkalommal kell hazudnia, még egy utolsó alakításra van szüksége. És akkor végleg megszabadul.

Pár perccel 5.00 után a lányok levették Madeline öltözetének utolsó orosz darabjait is, ráadták a keményre vasalt El Al-egyenruhát, és az immár fekete hajat ügyes frizurába rendezték. Utána bemutatatták Gabrielnek, aki úgy vizsgálta egy hosszú pillanatig, mintha a lány festmény lett volna egy festőállványon.

– Mi a neve? – kérdezte határozottan.

– Ilana Savit.

– Mikor született?

– 1985. október 12-én.

– Hol lakik?

– A Rison le Cionban.

– Ez a név mit jelent héber nyelven?

– Cion után az első.

– Hogy hívták a bátyját?

– Mose.

– Hol ölték meg?

– Libanonban.

– Hogy hívták a nővérét?

– Dalia.

– Hol ölték meg?

– A Delfinárium diszkóban.

– Hány ember halt még meg aznap?

– Húsz.

– Mi a neve?

- Ilana Savit.
- Hol lakik?
- A Rison le Cionban.
- Ott melyik utcában?
- A Szokolovban.

Gabrielnek nem volt több kérdése. Az egyik kezét az arcára tette, és kicsit megdöntötte a fejét.

- Nos? – kérdezte a lány.
- Még öt perc – mondta Gabriel. – Utána indulunk.

Eli Lavon az előcsarnok homályában kávézott. Gabriel leült mellé.

- Különös érzésem van – mondta Lavon.
 - Mennyire különös?
 - Kettő az ajtó előtt, kettő a bárban, egy pedig a portás íróasztalától nem messze.
 - Bármilyen lehet – mondta Gabriel.
 - Éppenséggel lehet – jegyezte meg Lavon nem túl nagy meggyőződéssel.
 - Talán a szálloda egyik vendégét figyelik.
 - Én is pont ettől tartok.
 - Egy *másik* vendéget, Eli.
- Lavon semmit sem szólt.
- Biztos vagy benne, hogy senki nem figyelte, amikor behoztuk?
 - Teljes mértékben.
 - Akkor most tiszta – jegyezte meg Gabriel.
 - Akkor miért nyüzsgönek az előcsarnokban az FSZB emberei?
 - Bármilyen oka lehet.

– Éppenséggel lehet – ismételte meg Lavon.

Gabriel kinézett az ablakon az El Al kisbuszára, amely járó motorral várakozott a szálloda bejárata mellett.

– Mit fogunk tenni? – kérdezte Lavon.

– A tervek szerint megyünk el.

– Megmondod neki?

– Ki van zárva.

Lavon kortyolt a kávéjából.

– Bölcs döntés – mondta.

Három hosszú perc telt el, mire az El Al személyzetének első tagjai kiléptek a liftből az előcsarnokba. Két elegáns, fiatal nő, akik valóban az izraeli légitársaság alkalmazásában álltak, ám ugyanezt már nem lehetett elmondani az őket követő négy nőről és két férfiról, akik mind a Cég veteránjai voltak. Őket követte a kapitány és a fedélzeti mérnök, majd Mihail egy erősen álcázott változata, aki az első tiszt szerepét alakította. A bejáratnál álló FSZB-s ember megfordult, és leplezetlenül bámulta a nem igazi stewardesseket. Ahogy Gabriel az előcsarnok másik oldaláról figyelte a jelenetet, megengedett magának egy futó mosolyt. Ha az FSZB-s embernek van ideje, hogy az izraeli bájakban gyönyörködjön, akkor jók az esélyek, hogy nem egy eltűnt orosz keres.

Végül, 5.10-kor Chiara és Madeline is megjelent, maguk után húzva az El Al kerekas bőröndjét. Chiara valami történetet mesélt pergő héber nyelven egy korábbi út élményeiről, Madeline pedig úgy nevetett, mintha hosszú ideje nem hallott volna ilyen szórakoztatót. A

személyzet többi tagja körülvette őket. Azután együtt kimentek, és beszálltak az ott várakozó kisbuszba. Az ajtó bezárult, ők pedig már ott sem voltak.

– Mit gondolsz? – kérdezte Gabriel.

– Szerintem nagyon jó – felelte Eli Lavon.

– Nem figyelnek minket?

– Senki.

Gabriel szó nélkül felállt, felvette a kezításkáját, és kiment az örökös éjszakába.

Taxi várakozott a szálloda előtt, hogy Gabriel megtehesse az út utolsó szakaszát. Elhaladtak egy otromba szobor előtt, amely azt ábrázolta, hogy Lenin hetvenévnyi pangás és erőszak felé vezeti a népet. Elmentek egy olyan háború emlékműve előtt, amelyre már senki sem emlékezett. Kilométereken át romos bérházak szegélyezték az utat. Végül kiértek a Pulkovo nemzetközi repülőtérre. Bejelentkezett a tel-avivi járatra, akadálytalanul átjutott az útlelvizsgálaton, mint Jonathan Albright, a Markham Capital Services képviselője, majd elindult az El Al határozottan elszigetelt indulási csarnoka felé. Az oroszok azt állították, hogy a kordonok az Izraelbe induló utasok biztonságát szolgálják. Ennek ellenére Gabrielnek olyan kényelmetlen érzése támadt, mintha Európa utolsó gettójába lépne be.

Helyet foglalt a csarnok sarkában egy üres széken, haredi zsidók népes családja mellett. Senki nem beszélt oroszul, csak héber nyelven. Ha nincs az álcázás, egész biztos felismerték volna. Így viszont idegenként ülhetett közöttük, mint a titkosszolgálati ügynökük, a láthatatlan

védangyaluk. Hamarosan az egekig magasztalt titkosszolgálatuk vezetője lesz. Tényleg az lesz? Arra gondolt, hogy méltó mód lenne egy pályafutás befejezésére. Bizonyítékot szerzett, hogy az orosz titkosszolgálat tulajdonában álló, és az általuk működtetett olajvállalat zavart keltett az Egyesült Királyság kormányában, hogy hozzáférhessen az északi-tengeri olajhoz – és mindez magának az orosz elnöknek az utasítására. Ezután már nem lehet visszalépni, gondolta. Nem lesz több optimista nyilatkozat, hogy Oroszország a Nyugat barátja. Egyszer s mindenkorra bebizonyítja, hogy a KGB korábbi tagjai, akik most Oroszországot irányítják, kegyetlenek, önkényeskedők, és nem lehet bízni bennük – és hogy el kell szigetelni őket, ugyanúgy, mint a hidegháború napjaiban tették.

De minden értelmetlen, gondolta, ha elveszíti a lányt. Ránézett a karórájára, majd felpillantva azt látta, hogy Joszi és Rimona lép be az indulási csarnokba. Őket követte Mordeháj és Oded. Utánuk jött Jakov és Dina, végül pedig Eli Lavon, aki úgy nézett ki, mintha tévedésből kötött volna ki a repülőtéren. Egy ideig kóborolt a várócsarnokban, és minden széket megvizsgált, mintha rovaroktól tartana, majd leült Gabriellel szemben. Elnéztek egymás mellett, és nem is beszélgettek – két őrszem a véget érni nem akaró éjszakai szolgálatban. Nem lehetett más tenni, várni kellett. A várakozás, gondolta Gabriel. Mindig csak a várakozás. Várni egy hírforrásra. Várni a napfelkeltére a gyilkosság éjszakája után. És most várni a feleségére, hogy egy halott lányt visszavihessenek az élők közé.

Újra megnézte az óráját, majd Lavonra pillantott.

– Hol vannak? – kérdezte.

Lavon a kinyitott újságnak címezte a választ.

– Már túljutottak az útlevel-ellenőrzésen – felelte. – A vámos fiúk éppen most kotorásznak a csomagjaikban.

– Miért?

– Honnan tudjam?

– Nyugtass meg, hogy semmi baj nincs a csomagokkal.

– A csomagok teljesen rendben vannak.

– Akkor miért vizsgálják át őket?

– Talán unatkoznak. Vagy szeretnek női fehérneműt tapogatni. Oroszok, az isten szerelmére.

– Meddig tart még, Eli?

– Két percig. Talán már addig sem.

Lavon két perce eltelt, de a társaiknak nyoma sem volt. Eltelt a harmadik perc. Utána egy végeérhetetlen negyedik. Gabriel az óráját nézte, utána a piszkos szőnyeg mintáit, majd a mellette ülő gyermekeket – akármit, csak ne az indulási csarnok bejáratát kelljen figyelnie. Végül a szeme sarkából megpillantotta őket; a kék és a fehér villanását, mintha zászló lebbent volna. Mihail a kapitány mellett lépkedett, Madeline pedig Chiara oldalán. Idegesen mosolygott, és úgy tűnt, Chiara karjába kapaszkodik. Vagy pont fordítva volt? Gabriel nem tudta eldönteni. Figyelte, ahogy együtt a kapu felé fordulnak, és eltűnnek a személyzeti bejáróban. Utána Lavonra nézett.

– Mondtam neked, hogy minden rendben lesz – szólalt meg Lavon.

– Nem aggódtál?

– Kirázott a hideg a félelemtől.

– Miért nem mondtad?

Lavon nem válaszolt. Csak ült a helyén, és az újságját olvasta, míg végül bejelentették a járat indulását. Akkor felállt, és követte Gabrielt a repülőgépre. A biztonság kedvéért még egyszer ellenőrizte, hogy nem figyelik-e őket.

Az angol lány a harmadik sorban kapott helyet, az ablak mellett. Az üvegen át a pulkovói repülőtér nedves betonját nézte; ez volt számára az utolsó kép Oroszországból, amelyet sosem ismert igazán. Kék-fehér egyenruhájában, furcsa módon, úgy nézett ki, mint egy angol diáklány. Gabrielre pillantott, ahogy a férfi helyet foglalt mellette, de gyorsan el is fordította a tekintetét. Gabriel gyorsan elküldött még egy utolsó üzenetet a Saul király útra a BlackBerryjéről. Utána azt figyelte, hogy a felesége a felszálláshoz készíti elő a kabint. Ahogy a repülőgép mennydörgésszerű hanggal végiggurult a kifutópályán, Madeline szeme csillogni kezdett; és amikor a kerekék elhagyták az orosz talajt, könnycsepp folyt végig az arcán. Megfogta Gabriel kezét, és erősen szorította.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg – szólalt meg a hibátlan angol kiejtésével.

– Akkor nem is kell megköszönnie – hangzott a felelet.

– Mennyi ideig tart a repülőút?

– Öt órát.

– Meleg lesz Izraelben?

– Csak délen.

– Elvisz oda?

– Bárhová elviszem, ahová csak menni akar.

Megjelent Chiara, és mindkettőjüknek adott egy-egy pohár pezsgőt. Gabriel néma köszöntésként Madeline felé emelte a poharát, majd letette a középső tálcára, anélkül hogy ivott volna belőle.

- Nem szereti a pezsgőt? – kérdezte a lány.
- Borzasztóan megfájdul tőle a fejem.
- Nekem is.

Ivott valamennyit az italából, majd az ablakon át az alattuk lévő sötétséget nézte.

- Hogyan talált ott rám?
- Ez most nem fontos.
- Megmondja majd valaha is, hogy kicsoda?
- Hamarosan azt is megtudja.

HARMADIK RÉSZ

A botrány

LONDON – JERUZSÁLEM

Másnap délelőtt a britek a szavazóurnákhoz járultak. Jonathan Lancaster már korán reggel leadta a szavazatát a felesége, Diana és három bájos gyermeke társaságában, majd visszatért a Downing Streetre, hogy ott várja a választók ítéletét. A nap nem sok izgalmat tartogatott; a választás előtti napon végzett közvélemény-kutatás eredményei azt jelezték, hogy Lancaster pártja szinte egész biztosan több hellyel tudja növelni a parlamenti többségét. Késő délután a Whitehall földcsuszamlásszerű győzelemről szóló híresztelésektől volt hangos, kora este pedig már folyt a pezsgő a párt millbanki központjában. Lancaster ennek ellenére furcsán komornak tűnt, amikor kilépett a Royal Festival Hall színpadára, hogy megtartsa az ünnepi beszédét. A komor arckifejezésről beszámoló politikai újságírók egyike Samantha Cooke volt, a *Daily Telegraph* tudósítója. A miniszterelnök, írta, úgy néz ki, mint aki tudja, hogy a második ciklus már nem fog olyan simán menni, mint az első. De hát, tette hozzá, a második ciklus mindig nehezebb.

Lancaster problémái azon a héten később kezdődtek, amikor hozzálátott, hogy a szokásnak megfelelően átrendezze a kabinetjét és a vezetőséget. Ahogy mindenki számíthatott rá, a pénzügyminiszteri posztot egy bristoli

képviselő, Jeremy Fallon kapta, ami azt jelentette, hogy Lancaster esze és a miniszterelnöki figurát zsinóron mozgató bábjátékos a Downing Streeten is a szomszédja lesz. A férfi, akiről a sajtó korábban szinte úgy írt, mint miniszterelnök-helyettesről, most a Whitehall falain belül mindenki számára egyfajta szolgálattevő miniszterelnöknek tűnt. Fallon gyorsan összeszedte a Downing Street-i személyzetének maradék tagjait – legalábbis azokat, akik még hajlandók voltak neki dolgozni –, és a pártközpontban meglévő befolyása révén a híveinek adta a legfontosabb politikai posztokat. A színpad készen áll, írta Samantha Cooke, egy shakespeare-i méretű erőpróbára. Fallon hamarosan a tízes számú ajtón kopogtat, és kéri a kulcsot. Jeremy Fallon teremtette meg Lancastert. És úgy néz ki, jövendölte az újságíró, hogy Fallon az elpusztításával is egész biztos megpróbálkozik majd.

A választásokat követő politikai manőverek során Madeline Hart neve egyszer sem jelent meg az újságokban, még akkor sem, amikor a párt elnöke úgy döntött, hogy ideje betölteni az üres posztot. A központ egy alacsony beosztású tisztviselője kapta a morbid feladatot, hogy eltüntesse a lány hátrahagyott holmiját az irodából. Nem sok minden maradt – pár poros dokumentum, a naptára, a tollai és iratkapcsai, valamint a *Büszkeség és balítélet* egy számarfüles példánya, amelyet a ráérő pillanataiban olvasott. A beosztott átadta a holmit a párt elnökének, aki utána a titkárát bízta meg, hogy a lány emlékét a lehető legnagyobb mértékben tiszteletben tartva, csendben szabaduljon meg tőle. Egy befejezetlen élet

utolsó nyomait is eltávolították a párt központjából. Madeline Hart végleg eltűnt. Legalábbis így gondolták.

Először úgy látszott, hogy a fogság egyik formáját mindössze egy másik váltotta fel. Ezúttal a börtöncella szerepét betöltő lakás ablaka nem a Névára nézett Szentpéterváron, hanem a Földközi-tengerre Netanjában. Az épület tulajdonosainak azt mondták, hogy a lány egy hosszan tartó betegség után lábadozik, ami nem is állt túl messze az igazságtól.

Madeline egy hétig a lábát sem tette ki a lakásból. A napokból hiányzott minden, amit szokásos rendnek lehet tekinteni. Sokáig aludt, a tengert nézte, újra elolvasta a kedvenc regényeit, és mindezt a Cég biztonsági csapatának éber felügyelete alatt. Valamelyik nap orvos jött, hogy megvizsgálja. A hetedik nap, amikor megkérdezték, hogy van-e valami panasza, azt válaszolta, hogy végzetes unalomtól szenved.

– Jobb az unalomtól meghalni, mint orosz méregtől – jegyezte meg az orvos.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – válaszolta a lány a tipikusan brit hanghordozásával.

Az orvos megígérte, hogy a bezártságra vonatkozó panaszt a felsőbb hatóságok elé tárja; és az ottlét nyolcadik napján a felsőbb hatóság megengedte a lánynak, hogy rövid sétát tegyen a hideg, szélfúttá homokon a terasz előtt. Másnap megengedték, hogy kicsit messzebb menjen. És a tizedik nap már szinte egész Tel-Avivig elkóborolt, míg végül a gondviselői finoman berakták a Cég egyik autójának a hátsó részébe, és visszavitték a

lakásba. Ahogy belépett, a *Tó a Montgeron parkban* című kép pontos mását pillantotta meg a nappali szoba falán – egyedül a művész aláírása hiányzott. Az alkotó pár perccel később telefonált – ez volt az első alkalom, hogy az igazi nevén mutatkozott be.

- *Az a* Gabriel Allon? – kérdezte a lány.
- Attól tartok – hangzott a válasz.
- És ki volt a nő, aki segített felszállni a repülőgépre?
- Hamarosan azt is megtudja.

Gabriel és Chiara másnap délben érkezett meg Netanjába, miután Madeline visszatért a tengerparton tett reggeli sétájáról. Elvitték Caesareába ebédelni és kicsit sétálni a rómaiak és a keresztesek korából maradt romok között; utána északra mentek a parton, majdnem Libanonig, és megnézték Ros Hanikra tengeri barlangjait. Onnan kelet felé indultak a szigorúan őrzött határ mentén, elhaladtak az izraeli hadsereg megfigyelőpontja és a Hezbollahnal folytatott utolsó háború után néptelenné vált városkák mellett, és végül Kirjat Smonába jutottak. Gabriel két szobát rendelt egy régi kibuc vendégházában. Madeline-éből nagyszerű kilátás nyílt Felső-Galileára. A Cég egy biztonsági őre az ajtó előtt töltötte az éjszakát, egy másik pedig a szobához tartozó, kerti teraszon ült.

Másnap, miután megreggeliztek a kibuc közösségi éttermében, felmentek a Golán-fennsíkra. Az izraeli hadsereg emberei már várták őket; egy fiatal ezredes társaságában elmentek egy pontra a szíriai határon, ahol hallani lehetett, ahogy a rezsim csapatai a lázadók állásait lövik ágyúval. Ezután rövid időre felkeresték a Nimród

erődöt, a keresztesek ősi bástyáját, ahonnan a galieleai síkságot lehet látni majd továbbmentek Szafedbe, ebbe az ősi zsidó városba. A művésznegyedben ebédeltek, egy Ciona Levin nevű nő otthonában. Noha Gabriel Cionára úgy hivatkozott, mint a *dodájára*, vagyis a nagynénisére, a nő inkább számított egyfajta testvérének. Egyáltalán nem tűnt meglepettnak, amikor Gabriel megjelent az ajtajában egy szép nő kíséretében, akit az egész világ halottnak hitt. Tudta jól, hogy Gabrielnek szokása elveszett dolgokkal térni vissza Izraelbe.

– Hogy haladsz a munkáddal? – kérdezte, amikor a napsütötte kertben kávéztak.

– Remekül – felelte Gabriel, és Madeline-re pillantott.

– A művészeti munkádra gondoltam, Gabriel.

– Épp most fejeztem be egy szép Bassano-kép restaurálását.

– A saját munkádra kellene koncentrálnod – jegyezte meg a nő korholón.

– Azt teszem – felelte Gabriel bizonytalanul, és Ciona nem erőltette tovább a kérdést. Amikor megitták a kávé, bevitte őket a műtermébe, hogy megmutassa a legújabb festményeit. Azután Gabriel kérésére kinyitotta a raktárhelyiségét. Több száz festmény és vázlat volt bent, amelyeket Gabriel anyja készített, és amelyek közül néhány egy magas, SS-egyenruhát viselő férfit ábrázolt.

– Mintha azt mondtam volna, hogy égesd el ezeket – jegyezte meg Gabriel.

– Kértél rá – ismerte be Ciona –, de nem tudtam megtenni.

– Ki ez az ember? – kérdezte Madeline, ahogy a képeket nézte.

– Erich Radeknek hívták – válaszolta Gabriel. – Egy titkos nád programot vezetett, az Aktion 1005-öt. Az volt a célja, hogy eltüntessenek minden, a holokauszttal megtörténtét igazoló bizonyítékot.

– Az édesanyja miért festette meg a képét?

– A férfi majdnem megölte őt az auschwitz-i halálmenet során, 1945 januárjában.

Madeline kérdően vonta fel a szemöldökét.

– Nem Radeket fogták el pár éve Becsben, és hozták Izraelbe, hogy ítélkezzenek felette?

– Megjegyzendő – felelte Gabriel –, hogy Erich Radek *önként* jött Izraelbe.

– Igen – jegyezte meg Madeline kétkedően. – Engem pedig francia, marseille-i bűnözők raboltak el.

A következő nap Eilatba mentek. A Cég kibérelt egy hatalmas magánvillát, nem messze a jordániai határtól. Madeline azzal töltötte a napokat, hogy az úszómedence mellett feküdt és klasszikus angol regényeket olvasott. Gabriel rájött, hogy a lány gondolatban már készül visszatérni az országba, amely nem igazán az övé. Talán nem is teljesen valódi személy, gondolta. Mintha nem létezne. És már sokadszor tűnődött el, hogy Madeline számára nem lenne-e jobb Izraelben élni, mint az Egyesült Királyságban. A kérdést a délen eltöltött időszak utolsó estéjén tette fel neki. A Negev-sivatag egyik kiemelkedő szikláján ülve figyelték, ahogy a nap lenyugszik a Sínai-félsziget kopár vidéke fölött.

– Nagy a kísértés – felelte a lány.

– De?

– Nem az otthonom – válaszolta. – Olyan volna nekem, mint Oroszország. Idegennek érezném magam.

– Nehéz lesz, Madeline. Sokkal nehezebb, mint ahogy gondolná. A britek addig fogják gyötörni, amíg teljesen meggyőződnek a lojalitásáról. És utána elzárják valahová, ahol az oroszok sosem találhatnak magára. Soha nem térhet vissza a régi életéhez. Soha – ismételte meg. – Gyötrelmesnek fogja érezni.

– Tudom – hangzott a tétova válasz.

Igazából nem tudja, gondolta Gabriel, de talán jobb is így. A nap közvetlenül a látóhatár felett függött. A sivatagi levegő hirtelen lehűlt, és Madeline megborzongott.

– Ne menjünk vissza? – kérdezte Gabriel.

– Még ne.

Gabriel levette a kabátját, és ráterítette a lány vállára.

– Elárulok valamit, amit talán nem kellene – mondta. – Hamarosan én leszek az izraeli titkosszolgálat főnöke.

– Gratulálok.

– A részvét talán helyénvalóbb lenne – felelte Gabriel.
– Ám ez azt jelenti, hogy képes leszek törődni magával. Kap egy szép helyet, ahol lakhat. Családot is kap. Nem igazán jól funkcionáló család – tette hozzá sietve –, de ezen kívül nekem sincs más. Adunk magának egy országot. Hazát. Izraelben ezt tesszük. Hazát adunk az embereknek.

– Már van hazám.

Madeline semmi mást nem mondott. A nap lebukott a látóhatár mögött. Utána a lányt már alig lehetett látni a sötétben.

– Maradjon! – mondta Gabriel. – Maradjon velünk!

– Nem maradhatok – felelte a nő. – Madeline vagyok, egy angol lány.

Másnap este tartották a Salamon oszlopait bemutató kiállítás ünnepélyes megnyitóját a jeruzsálemi Izrael Múzeumban. Az elnök és a miniszterelnök is ott volt, akárcsak a minisztertanács tagjai, a Kneszet legtöbb tagja, valamint számos fontos író, művész és színész. Chiara is azok között volt, akik beszédet mondtak az újonnan épített kiállítócsarnokban. Nem említette, hogy a férje, a legendás izraeli titkosszolgálati ügynök, Gabriel Allon találta meg az oszlopokat, vagy hogy a mellette álló, szép, sötét hajú teremtes történetesen a Madeline Hart nevű halott angol lány. Csak néhány percig maradtak a koktélfogadáson, majd átmentek egy csendes étterembe Jeruzsálem másik részén, a Bezalel Művészeti és Formatervezési Akadémia régi diáknegyedében. Később, ahogy a Ben Yehuda utcában sétáltak, Gabriel újra megkérdezte Madeline-t, hogy nincs-e kedve Izraelben maradni, de a válasz ugyanaz volt. A lány az utolsó izraeli éjszakát Gabriel Narkisz utcai lakásának üres hálósobájában töltötte, abban a helyiségben, amelyet egy gyermeknek szántak. Másnap a kora reggeli sötétben kimentek a Ben Gurion repülőtérre, és felszálltak egy Londonba induló repülőgépre.

LONDON

Gabriel több napon át töprengett, figyelmeztesse-e Graham Seymourt, hogy egy meglehetősen szokatlan orosz disszidenst kapnak. Végül úgy határozott, hogy nem teszi. A döntésnek inkább személyes, mint szakmai oka volt. Nem akarta elrontani a meglepetést.

Ennek következtében a Heathrow repülőtéren aznap késő délelőtt várakozó fogadócsapat nem az MI5, hanem kizárólag csak a Cég embereiből állt. Feltűnés nélkül üdvözölték Gabrielt és Madeline-t, majd elvitték őket egy hirtelenjében megvásárolt szolgálati lakásba London közepén, a Pimlico városrészben. Azután Gabriel felhívta Seymourt a hivatalában, és közölte vele, hogy ismét a vendégkönyv aláírása nélkül lépett az Egyesült Királyság területére.

- Milyen szokatlan – jegyezte meg Seymour szárazon.
- Lesz még más is, Graham.
- Hol vagy?

Gabriel megadta a címet.

Seymour aznap ausztrál kémek delegációját fogadta, amit nem lehetett elhalasztani, ezért egy óra is eltelt, mire az autója megjelent az épület előtt. Ahogy a lakásba belépett, Gabriel egyedül volt a nappali szobában. A dohányzóasztalon egy notebook volt bekapcsolt

állapotban, és Gabriel bemutatott rajta egy videofelvételt, amelyen Pavel Zsirov bevallotta a Volgatek Olaj és Gáz néven ismert, a Kreml tulajdonában álló energiacég számos bűnét. Mire a felvétel véget ért, Seymour kifejezetten meghökkentnek tűnt. Ami Ari Samron egyik kedvenc szállóigéjét igazolja, gondolta Gabriel. A titkosszolgálat világában, akárcsak az életben, bizonyos dolgokról jobb nem tudni.

– Ő ebédelt Madeline-nel Korzikán? – kérdezte végül Seymour, és még mindig a számítógép képernyőjére meredt.

Gabriel megfontoltan bólintott.

– Arra kértél, hogy találjam meg – mondta –, és én megtaláltam.

– Mi történt az arcával?

– Valami olyasmit mondott Mihailnak, amit nem kellett volna.

– Hol van most?

– Elment – felelte Gabriel.

– Az elmenetelnek több formája van, ezt te is tudod.

Gabriel kifejezéstelen arca egyértelművé tette, hogy Pavel Zsirov az élők közül távozott.

– Az oroszok tudják? – kérdezte Seymour.

– Még nem.

– Mikor fogják megtudni?

– Talán tavasszal.

– Ki ölte meg?

– Ez egy másik történet egy másik alkalomra.

Gabriel kivette a DVD-t a számítógépből, és odaadta Seymournak, aki elfogadta, és mélyet sóhajtott, mintha csak a vérnyomását próbálná kordában tartani.

– Nagyon régóta üzöm ezt a játékot – mondta végül –, de ilyen veszélyes anyagot, mint ez a videofelvétel, még nem láttam.

– Még nem láttál mindent. Graham.

– Nem tudom, hogy észrevetted-e – mondta Seymour, mintha nem is hallotta volna Gabriel figyelmeztetését –, de nemrégiben választást tartottunk ebben az országban. Jonathan Lancaster a brit történelem egyik legnagyobb győzelmét aratta. És most Jeremy Fallon a pénzügyminiszter.

– Már nem sokáig – mondta Gabriel.

Seymour nem válaszolt.

– Ugye nem arra gondolsz, hogy futni hagyod őt, Graham?

– Nem. De ebből vérfürdő lesz.

– Mindig is tudtad, hogy az lesz.

– Reméltem viszont, hogy a vér nem fröccsen rám is.

Seymour mély hallgatásba burkolódzott.

– Van valami, ami a szívedet nyomja, és el akarod mondani, Graham?

– A miniszterelnök előléptetést ajánlott – hangzott a válasz némi habozás után.

– Milyen előléptetést?

– Olyat, amit nem utasíthatok vissza.

– Vezérigazgatói cím?

Seymour bólintott.

– De nem az MI5-nál – tette hozzá gyorsan. – Öfelsége titkosszolgálatának leendő főnökével beszélsz. Mi ketten együtt fogjuk felügyelni a világot – titokban, természetesen.

– Hacsak meg nem buktatod Lancaster kormányát.

– Így igaz – felelte Seymour. – Ha ezt teszem, jók az esélyek, hogy a nyílt tengeren találom magam, a többiekkel együtt. Te pedig elveszítesz közben egy jó szövetségest.

Halkabbra vette a hangját és még hozzátette:

– Szerintem a te helyzetemben ragaszkodni kellene egy olyan baráthoz, mint én vagyok. Nem bővelkedsz az ilyen barátokban manapság.

– Azt azért mégsem engedheted, hogy egy a KGB tulajdonában álló energiacég kutasson olaj után a felségterületekhez tartozó vizeken.

– Kötelességmulasztás lenne a részemről – értett egyet Seymour a megállapítással.

– Azt sem engedheted, hogy a Kreml fizetett ügynöke töltsen be a pénzügyminiszteri posztot nálatok. Mellesleg – tette hozzá Gabriel –, nincs kizárva, hogy még ő lehet a következő miniszterelnökök.

– Már a gondolattól kiráz a hideg.

– Akkor el kell őt pusztítanod, Graham. – Gabriel kis szünetet tartott. – Vagy máshová kell nézned, amíg ezt megteszem helyetted.

Seymour egy pillanatig csendben volt.

– Hogyan kezdenél hozzá?

– Egy szolgáltatás vizsgálatával.

– És mi lesz Lancasterrel?

– Egy kapcsolat volt csak a bűne. Jók az esélyek, hogy a brit nép megbocsát neki, különösen akkor, ha megtudják, hogy Jeremy Fallon ötmillió eurót tart egy svájci bankszámlán.

Gabriel kis szünetet tartott, majd folytatta:

– És van még egy enyhítő körülmény, amelyről eddig nem beszéltem neked.

– Micsoda?

Gabriel elmosolyodott, és felállt.

Belépett a hálósobába, és egy pillanattal később egy szép, fiatal nő társaságában tért vissza. A nőnek szénfekete haja volt, a korábban sápadt bőre pedig erősen leburnult a vörös-tengeri napsütésben. Seymour udvariasan felállt, és mosolyogva kezet nyújtott. Mivel a kezet nem fogadták el, töprengő kifejezés jelent meg az arcán. És akkor megértette. Gabrielre nézett, és csak suttogni tudott:

– Te jó ég!

Madeline Graham Seymournak is elmondott mindent, az elejétől – ugyanazt a történetet, amelyet Gabrielnek is elmondott azon a hideg délutánon Szentpéterváron, a Szent Izsák-székesegyház tetején. Utána nyugodt és kimért hangon közölte, hogy disszidálni kíván az Egyesült Királyságba, és ha lehetséges, a korábbi életét szeretné folytatni.

Az MI5 igazgatóhelyetteseként Graham Seymournak nem volt felhatalmazása, hogy menekültstátust adjon egy orosz kémnek; ezt csak egy ember tehetette meg, Madeline

korábbi szeretője, Jonathan Lancaster. Ez magyarázza, hogy aznap délután negyed háromkor Seymour miért jelent meg előzetes értesítés nélkül a tízes számú háznál, hogy kettesben beszélhessen a miniszterelnökkel. A találkozóra történetesen a dolgozószobában került sor. Thatcher bárónő ragyogó portréja alatt Seymour mindent elmondott a miniszterelnöknek, amit megtudott. Hogy az orosz miniszterelnök utasította a Volgateket, hogy minden létező módon férjen hozzá az északi-tengeri olajhoz. Hogy Jeremy Fallon, Lancaster legközelebbi segítője és bizalmasa, ötmillió orosz ezüstért elárulta. És hogy Madeline Hart, a korábbi szeretője orosz születésű kém, aki még igencsak életben van, és Nagy-Britanniában kér menedékjogot. Lancaster becsületére legyen mondván, hogy bár láthatóan megrázta a hír, nem habozott a válasszal. Fallon megy, Madeline marad, a forgács pedig hullhat, ahová éppen esik. Mindössze egy kérése volt, hogy ő maga közölhesse az információt a feleségével.

– Az ön helyében nem sokat várnék vele, miniszterelnök úr.

Lancaster a telefonért nyúlt. Seymour felállt, és hang nélkül kisurrant a helyiségből.

Ezután már csak azt kellett eldönteni, melyik újságíró kapja a lehetőséget, hogy közölhesse a brit politikai élet legszenzációsabb hírét. Seymour Tony Richmondot, a *Times* riporterét javasolta, vagy talán Sue Gibbonst, az *Independent* munkatársát, de Gabriel érve erősebb volt. Már ígéretet tett, mondta, és meg akarja tartani. Felhívta a

nőt a mobiltelefonján, az üzenetrögzítő jelentkezett, és rövid üzenetet hagyott. Az újságíró azonnal visszahívta.

– Négykor a Nero kávézóban – mondta Gabriel. – És ezúttal ne késsen!

Graham Seymour nagy csalódására Gabriel és Madeline ragaszkodott hozzá, hogy még egy utolsó sétát tegyenek kettesben. Csípős szélben mentek a Millbank egyik utcáján – elhaladtak a Victoria Tower parkja, a westminsteri apátság és a Parlament épülete mellett – és tíz perccel négy előtt beléptek a kávézóba. Gabriel feketekávét rendelt; Madeline Earl Gray teát ivott tejjel, és kekszet evett hozzá. Púderes szelencét vett elő a táskájából, és a tükörben nézegette az arcát.

– Hogy nézek ki? – kérdezte.

– Nagyon izraelinek.

– Ezt vegyem bőknak?

– Tegye el!

A lány engedelmeskedett az utasításnak. Utána kinézett az ablakon, és a Bridge Street járdáin hullámozó tömeget figyelte. Mintha még sosem látta volna, gondolta Gabriel. Mintha sosem látná újra. Szétnézett a kávézóban. Senki sem ismerte fel a lányt. Miért is tették volna? Meghalt, és eltemették Basildon egyik templomának kertjében – név és múlt nélküli lány volt egy lélektelen városban.

– Nem kell részt vennie ebben az egészben – jegyezte meg Gabriel egy pillanattal később.

– Dehogynem.

– Maga nélkül is van elég bizonyítékom. Megvan a Zsirovval készített videofelvétel.

– A Kreml letagadhatja Zsirovot – felelte Madeline. – De engem már nem tudnak letagadni.

Még mindig az ablakon nézett kifelé.

– Nézze meg jól – mondta Gabriel –, mert ha részt vesz a munkában, sok idő eltelhet, amíg újra visszaengedik Londonba.

– Mit gondol, hová küldenek?

– Egy titkos házba, valahol a semmi közepén. Talán egy laktanyába, amíg a vihar elmúlik.

– Nem tűnik túl biztatónak, ugye?

– Még mindig visszajöhet velem Izraelbe.

A nő nem felelt. Gabriel előrehajolt, és megfogta a kezét. A kéz picit remegett.

– Van egy kis házam Cornwallban – mondta csendesen.

– A település nem nagy, de a tenger mellett van. Ott lakhat, ha kedve van hozzá.

– Kilátás is tartozik a házhoz?

– Nagyon szép kilátás.

– Talán tetszene.

Bátran elmosolyodott. Az út másik oldalán a Big Ben toronyórája négyet ütött.

– Késik – jegyezte meg Gabriel hitetlenkedve. – Nem tudom elhinni, hogy késik.

– Mindig késik – jegyezte meg Madeline.

– Csak úgy mellékesen, maga határozottan jó benyomást tett rá.

– Nem csak rá.

Madeline akaratlanul is elnevette magát, és ivott a teájából. Gabriel komor tekintettel nézett a karórájára. Amikor felpillantott, Samantha Cooke épp akkor jött be

nagy sietve az ajtón. Egy pillanattal később már az asztaluk mellett állt, kicsit kifulladásra. Először Gabrielre nézett, majd a férfival szemben ülő szép, sötét hajú nőre. Akkor értette meg.

– Istenemre! – suttogta.

– Rendelhetünk magának valamit inni? – kérdezte Madeline a tipikusan brit kiejtésével.

– Történetesen – hebegte Samantha Cooke – talán jobb lenne, ha sétálnánk.

LONDON

Tizenhárom órával később a Downing Street egy alacsony beosztású alkalmazottja újságköteget vitt egy vörös téglás házhoz London Hampstead városrészében. A házban Simon Hewitt, Jonathan Lancaster miniszterelnök sajtószóvivője lakott, akit szokatlanul mély álmából ébresztett fel a küszöb elé eső újságköteg puffanása. Egy gyerekkori eseményről álmodott éppen, amikor az iskolaudvaron egy erős fiú behúzott neki. Az élmény egy fokkal jobb volt, mint az előző éjszakái, amikor azt álmodta, hogy farkasok tépik szét, vagy az azt megelőző, amikor álmában egy csapat méh csípte meg. A komor téma folyton visszatért. Lancaster választási győzelme ellenére Hewitt a közelgő végzet érzésének szorításában élt, hogy valami olyan borzalom történik, amit még nem tapasztalt az óta, hogy a Downing Streetre került. Meggyőződése volt, hogy a sajtócsend megtévesztő. Biztos volt benne, hogy hamarosan megrendül a föld.

Ez magyarázza, hogy azon a hideg londoni reggelen Hewitt miért olyan lassan kelt ki az ágyból, és nyitotta ki az ajtót. Ahogy felvette az újságköteget a küszöb elől, görcsöt érzett a hátában, ami arra emlékeztette, hogy milyen kedvezőtlen hatást tesz az egészségre a munkája. Bevitte a csomagot a konyhába, ahol a kávéfőző

halálhörgéshez hasonló hangon jelezte, hogy a kávé elkészült. Töltött magának egy nagy bögrével, tejszínt tett bele, majd kivette az újságokat a műanyag tasakból. Mint mindig, Hewitt régi újságja, a *Times* volt felül. Gyorsan átfutotta, de semmi kellemetlent nem talált benne, utána pedig a *Guardiant* vette kézbe. Azután következett az *Independent*. És végül a *Daily Telegraph*.

– A fenébe! – káromkodott magában. – A franc esne belé!

Az újságírók először teljesen tanácstalanok voltak, hogy minek nevezzék az esetet. A „Madeline Hart-ügy” nem adott elég információt. Mint ahogy a pár óráig használt „Fallon-fiaskó”, vagy az ITV műsorában rövid ideig szereplő „Orosz kapcsolat” sem. Dél tájban a BBC a „Downing Street-i ügy” mellett döntött, amely címbe mindenféle bűn belefért. A példát az újságok is hamarosan követték, és máris érlelődött a botrány.

A nap nagy részében a központi figura, Jonathan Lancaster miniszterelnök furcsamód csendben volt. Végül, aznap este hatkor, a tízes számú ház fekete ajtaja kinyílt, és Lancaster jelent meg egymaga, hogy szembenézzen az országgal. A hangja bánatos volt, de higgadtnak és határozottnak tűnt. Elismerte, hogy rövid és meggondolatlan kapcsolatot folytatott egy fiatal nővel, aki a párt központjában dolgozott. Azt is elismerte, hogy egy külföldi titkosszolgálat ügynökétől kért segítséget, keresse meg a fiatal nőt annak eltűnése után; helytelen módon, információt tartott vissza a brit hatóságoktól; és tízmillió eurót fizetett váltságdíjként, mert zsarolták. Egyetlen

alkalommal sem gyanakodott, hangoztatta, hogy a fiatal nő történetesen orosz származású időzített kém. Azt sem sejtette, hogy a lány eltűnése része volt egy jól megszervezett összeesküvésnek, amellyel egy a Kreml tulajdonában álló olajvállalat kutatási jogokat akart szerezni az Északi-tengeren. A Volgatek engedélyét a régóta mellette szolgáló kabinetfőnöke és politikai tanácsadója, Jeremy Fallon javaslatára hagyta jóvá. És az engedély, tette hozzá nyomatékosan, már természetesen nem érvényes.

Fallon az első nyilatkozatát, bölcs módon, írásban tette, mivel még a legjobb napjaiban is úgy nézett ki, mint akinek valamilyen bűne van. Elismerte, hogy segített a miniszterelnöknek kezelni a „könnyelmű viselkedés” következményeit, ám kategorikusan cáfolta, hogy bárkitől is pénzt fogadott volna el, aki a Volgatek Olaj és Gáz céggel állt kapcsolatban. A tudósítók felfigyeltek a kijelentés kemény hangvételére. Egyértelmű, állapították meg, hogy Jeremy Fallon azt hiszi, Lancaster karrierje nem éli túl az esetet, és a miniszterelnökség az ő ölébe hullhat. Éleződik a túlélésért folytatott harc, mondták. Talán életre-halálra menő lesz.

A következő nyilatkozatra nem Londonban, hanem Moszkvában került sor, ahol az orosz elnök a Kreml és az olajvállalata elleni állításokat rosszindulatú nyugati hazugságnak bélyegezte. Egyértelműen utalt rá, hogy az ügynek geopolitikai kihatásai is lesznek, és a brit titkosszolgálatot vádolta, hogy közük volt Pavel Zsirov eltűntetéséhez, annak az embernek az eltűnéséhez, akinek a nyilatkozatára az egész vádaskodást alapozták. Majd

mindenféle bizonyíték említése nélkül azt mondta, hogy Viktor Orlov, az Egyesült Királyságban élő orosz olajoligarcha is bizonyára benne van az ügyben. Orlov gúnyolódó hangon tagadta az egészet a mayfairi központjából, és a cáfolatban az orosz elnököt született hazudozónak és korruptnak nevezte, aki végre kimutatta a foga fehérét. Utána sietve az M15 biztonsági egységének védelme alá helyezte magát, és eltűnt a látókörből.

De ki volt az a titokzatos, külföldi ügynök, akit Lancaster Madeline Hart megkeresésére kért fel a lány korzikai eltűnése után? A nemzet biztonságára hivatkozva Lancaster nem volt hajlandó megnevezni az illetőt. Jeremy Fallon sem adott semmilyen tájékoztatást az ügyről. A találgatások először az amerikaiakra irányultak, mivel ismert volt, hogy Lancaster szoros kapcsolatban áll velük. Mindez azonban megváltozott, amikor a *Times* beszámolt róla, hogy az ismert izraeli titkosszolgálati ügynököt, Gabriel Allont a kérdéses időszakban két különböző alkalommal is látták belépni a miniszterelnök Downing Street-i rezidenciájára. A *Daily Mail* utána azt írta, hogy az egyik befolyásos parlamenti képviselő ugyanezt a Gabriel Allont látta kávézni egy fiatal nővel a Nero kávézóban, egy nappal a botrány kirobbanása előtt. A *Mail* írását szenzációhajhász örültségnek nyilvánították – a nagy Gabriel Allon egész biztos nem viselkedne annyira bután, hogy mindenki szeme láttára üldögéljen egy londoni kávézóban –, de a *Times* beszámolóját már nehezebb volt cáfolni. A hagyományokkal szakítva, a Cég tömör nyilatkozatban tagadta mindkét jelentés igaz voltát, amit a brit sajtó megcáfolhatatlan bizonyítékként

értelmezett arra vonatkozóan, hogy Allon benne van az ügyben.

Ezt követően a botrány a kiszivárogtatott hírek, cáfolatok és a nyílt politikai küzdelem mezsgyéjére került át, amire számítani is lehetett. Az ellenzék vezetője felháborodásának adott hangot, és Lancaster lemondását követelte. Amikor azonban az alsóházban végzett felmérés eredménye azt mutatta, hogy Lancaster kis többséggel ugyan, de átvészelné egy bizalmatlansági szavazást, az ellenzék vezetője nem kezdeményezett ilyet. Úgy látszott, még Jeremy Fallon is túlélte a vihart. Hiszen semmilyen bizonyíték nem volt rá, hogy bármi pénzt elfogadott a Volgátoktól; ezt csak egy orosz olajipari vezető állította, aki mintha eltűnt volna a Föld színéről.

Itt véget is érhetett volna a történet azzal, hogy Lancaster és Fallon kapcsolata súlyosan megsérült ugyan, de megmarad, ha nincs a *Daily Telegraph*nak az a száma, amely január második keddjén landolt nagy puffanással Simon Hewitt küszöbén. A címlapon Samantha Cooke cikke mellett egy fényképen azt lehetett látni, hogy Jeremy Fallon belép egy kis zürichi magánbankba. Pár órával később Lancaster újra megjelent egymagában a Downing Street híres fekete ajtaja előtt, ám ezúttal a pénzügyminisztere kirúgásáról szóló hírt közölte. Pár perc múlva a Scotland Yard tájékoztatást adott ki, hogy Fallon ellen csalás és vesztegetés vádjával indítottak vizsgálatot. Fallon megint csak az ártatlanságát hangoztatta. A Whitehall sajtószemélyzetének egyetlen tagja sem hitt neki.

Jeremy Fallon napnyugtakor távozott utoljára a Downing Streetről, és visszatért a Notting Hill-i üres aggregénylakásába, amely körül mintha London összes riportere és operátora ott nyüzsgött volna. Később sem sikerült kideríteni, Fallon miképp kerülte ki őket, ám egy ipari kamera felvételén világosan látszott, ahogy másnap hajnali 2.23-kor a Park Lane egy elhagyott szakaszán halad meggyötört arccal, már kötéllel a nyakán. Az apjától tanult tengerészcsomóval a kötélt másik végét egy lámpaoszlopra kötötte a Westminster híd közepén. Senki sem látta, ahogy Fallon átveti magát a híd korlátján, ezért egész éjszaka ott lógott, míg a nap sugarai végül megvilágították lassan lengő testét. Ezzel is bizonyította egy ősi és bölcs korzikai mondás igazságát: „Aki erkölcstelen életet él, az csúnya módon hal meg.”

KORZIKA

De ki küldte azt a végzetes felvételt, amely kiűzte Jeremy Fallont a hivatalából, és arra kényszerítette, hogy vesse le magát a Westminster hídról? A következő hónapokban ez a kérdés foglalkoztatta a brit politikai köröket; a varázslatos szigeten azonban, ahonnan a botrány kiindult, csak néhány, a kontinens ügyeivel törődő bölcselkedőt érdekelt. Időnként egy-egy pár fényképet csináltattak magukról a Les Palmiers-ben, ahogy Madeline Hart és Pavel Zsirov szerepében pózolnak, mintha a végzetes ebéd délutánja lenne, ám a szigeten élők a maguk részéről mindent megtettek, hogy elfelejtsék, a hely milyen szerepet játszott egy fontos brit politikus halálában. Ahogy érezhetően beköszöntött a tél, a korzikaiak ösztönösen visszatértek a régi szokásaikhoz. *Macchiával* fűtöttek. Az ujjukat rázták az idegenek felé, hogy távol tartsák maguktól a rontó tekintetet. És a délnyugati partvidékhez közel, egy elszigetelt völgyben Don Anton Orsatihoz fordultak segítségért, ha már máshoz nem mehettek.

Február közepének egy szeles délutánján, amikor a don az irodájában, a hatalmas tölgyfa íróasztalánál ült, szokatlan telefonhívást kapott. A vonal másik végén lévő férfi nem valakinek a likvidálását kérte – ami nem is meglepő, gondolta a don, mivel az illető számára semmi

gondot nem jelentett, hogy maga végezzen el egy gyilkosságot. A hívó villát keresett, ahol pár hetet kettesben tölthet a feleségével. A háznak olyan helyen kellett lennie, ahol senki sem ismer rá, és ahol nem lesz szüksége testőrökre. A don tudott ilyennel szolgálni. Volt azonban egy probléma. Csak egy úton lehetett megközelíteni – és az út az előtt a három öreg olajfa előtt haladt el, ahol Don Casablanca átkozott világosbarna kecskéje ütött tanyát.

– Van rá mód, hogy az állat tragikus balesetet szenvedjen még az érkezésünk előtt? – kérdezte a telefonáló.

– Sajnálom – felelte Don Orsati –, de itt Korzikán néhány dolog sosem változik.

Három nappal később érkeztek a szigetre, miután Tel-Avivból Párizsba repültek, majd Párizsból Ajaccióba. Don Orsati autót hagyott a repülőtéren, egy metálszürke Peugeot-t, amelyet Gabriel korzikai könnyedséggel vezetett. Először délre mentek a tengerparton, majd a *macchiával* sűrűn benőtt völgyekben a sziget belseje felé. Amikor megérkeztek a három öreg olajfához, a kecske fenyegetően állt fel a pihenőhelyéről, és elzárta az útjukat. Hamarosan azonban jobb belátásra tért, mivel Chiara pár nyugtató szót suttogott a rojtos fülébe.

– Mit mondtál neki? – kérdezte Gabriel, amikor már újra mozgásban voltak.

– Azt, hogy sajnálod, amiért a múltkor gonosz voltál hozzá.

– Nem sajnálom. Egyértelmű, hogy ő volt az agresszor.

- Csak egy kecske, kedves.
- Terrorista.
- Hogyan fogod vezetni a Céget, ha egy kecskével sem boldogulsz?
- Jó kérdés – jegyezte meg Gabriel komoran.

A villa vagy másfél kilométerre volt a kecske erődje mögött. Kicsi volt, egyszerűen berendezett, világos mészkőből készült a padlója, és gránittal burkolt terasz tartozott még hozzá. Erre a teraszra délelőttönként feketefenyők vetettek árnyékot, de délután a nap már vakítóan tűzött a kőre. A nappalok hűvösek és kellemesek voltak; éjszakánként a szél fűtyült a fenyőágak között. Korzikai vörösbort ittak a tűz mellett, és figyelték, hogyan hajladoznak a fák. A tűzben kékeszöld lánggal égő *macchia* rozmaring és kakukkfű illatát árasztotta. Hamarosan Gabriel és Chiara is.

Nem volt más tervük, mint hogy nagyon kevés dologgal foglalkozzanak. Sokáig aludtak. A délelőtti kávé a falu főterén itták meg. Ebédre halat ettek a tengernél. Délután, ha meleg volt, napoztak a gránitteraszon; ha hideg volt, visszavonultak az egyszerű hálósobába, és szeretkeztek, amíg csak el nem aludtak a kimerültségtől. Samron számos panaszos üzenetet küldött, amelyeket Gabriel teljes mértékben figyelmen kívül hagyott. Egy év múlva minden ébren töltött pillanatát lefoglalja majd a feladat, hogy megvédje Izraelt azoktól, akik az elpusztítására törnek. Most viszont csak Chiara volt, a hidegen ragyogó nap, a tenger, valamint a fenyő és a *macchia* részegítő illata.

Az első néhány napban nem olvastak újságokat, és az internetet és a televíziót sem nézték. Gabriel azonban fokozatosan felvette a kapcsolatot a problémákkal teli világgal, amely hamarosan az ő világa lesz. A Nemzetközi Atomenergia-ügynökség vezetője, az ENSZ nukleáris felügyelője azt jósolta, hogy Irán egy éven belül nukleáris hatalommá válik. A következő nap arról volt beszámoló, hogy a szíriai rezsim vegyi fegyvereket adott át a Hezbollahnak. Azután pedig arról szóltak a hírek, hogy az Egyiptomot vezető muzulmán testvér egy Izrael elleni új háborúról beszélt egy felvételen. Az egyedüli jó hír Londonból jött, ahol Jonathan Lancaster, miután átvészelte a Downing Street-i ügyet, Graham Seymourt nevezte ki az MI6 új főnökévé. Gabriel még aznap este felhívta Grahamet, hogy gratuláljon neki. Legfőképpen azonban Madeline felől akart érdeklődni.

– Jobban boldogul, mint reméltem – mondta Seymour.

– Hol van?

– Úgy tűnik, hogy egy barátja a rendelkezésére bocsátott egy kis házat a tenger mellett.

– Valóban?

– Valamelyest szokatlan módon – ismerte el Seymour – , de úgy döntöttünk, hogy az is van olyan jó hely, mint más.

– Vigyázzatok rá, Graham! Az SZVR keze nagyon messzire elér.

Az SZVR keze miatt volt, hogy Gabriel és Chiara szándékosan kerülte a nyilvánosságot a szigeten. Sötétedés után csak ritkán hagyták el a villát, Gabriel

pedig minden éjszaka többször is kiment a teraszra, hogy hallgatózzon, nincs-e mozgás a völgyben. Már egy hete voltak a házban, amikor egy csapott hátú Renault ismerős zúgását hallotta meg, pár pillanattal később pedig Keller villájában is kigyulladtak a fények. Várt másnap délutánig, és csak akkor ment át bejelentés nélkül. Keller bő fehér nadrágot viselt, és fehér pulóvert. Felbontott egy üveg Sancerre bort, amelyet kint, a napon ittak meg. Sancerre délután, korzikai vörösbor este – Gabriel arra gondolt, hogy egész jól meg tudná ezt szokni. Most már azonban nem fordulhat vissza. A népének szüksége van rá. Találkozója van a történelemmel.

– A Cézanne-ra ráférne egy kis restaurálás – jegyezte meg, csak úgy mellékesen. – Miért nem hagyod, hogy egy kicsit megtisztítsam, amíg itt vagyok?

– Nekem a Cézanne pont így tetszik. Mellesleg – tette hozzá Keller – pihenni jöttél.

– Neked nincs rá szükséged?

– Mire?

– Pihenésre – válaszolta Gabriel.

Keller semmit sem mondott.

– Hol voltál, Christopher?

– Üzleti úton.

– Olívaolaj vagy vér?

Amikor Keller csak a szemöldöke felhúzásával jelezte, hogy az utóbbiról volt szó, Gabriel rosszállón megcsóválta a fejét.

– Énekléssel nem kereshetünk pénzt – jegyezte meg Keller csendesen.

– A pénzkeresetnek más módjai is vannak, és ezt te is tudod.

– Akkor nem, ha a neved Christopher Keller, és mindenki halottnak hisz.

Gabriel ivott a borából.

– Nem azért vettelek be a csapatba, mert a segítségedre volt szükségem – mondta egy pillanattal később. – Meg akartam mutatni neked, hogy az élet többet is jelent, mint mások pénzért való megölését.

– Restaurálni akartál engem? Erre gondolsz?

– Nálam ez egyfajta természetes ösztön.

– Néhány dolgot már nem lehet kijavítani.

Keller kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Pár dolog menthetetlen.

– Hány embert öltél már meg?

– Nem tudom – felelte Keller ingerülten. – És *te* hányat öltél meg?

– Az én esetem más. Katona vagyok. Titkos katona, de ez nem számít. – Egy pillanatig komoly tekintettel nézett Kellerre. – És te is az lehetsz.

– Állást ajánlasz?

– Izraeli állampolgárságot kellene szerezned, és meg kellene tanulnod a héber nyelvet, hogy a Cégnél dolgozhass.

– Mindig is éreztem valamennyi zsidó vért az ereimben.

– Igen – mondta Gabriel –, már korábban is említetted.

Keller elmosolyodott, és csend támadt köztük. A délutáni szél kezdett élenkülülni.

– Van egy másik lehetőség is, Christopher.

– Micsoda?

– Észrevetted, hogy kit neveztek ki nemrég az MI6 vezérigazgatójának?

Keller nem válaszolt.

– Grahammel kis irattári kutakodást végzünk az érdekedben. Új személyazonosságot kaphatsz. Új életet.

Keller a völgy felé mutatott a borospoharával.

– Van életem, méghozzá egész kellemes.

– Bérgyilkos vagy. Bűnöző.

– Tiszteletbeli bandita vagyok. A kettő nem ugyanaz.

– Te tudod.

Gabriel pár ujjnyi bort töltött a poharába.

– Ezért jöttél Korzikára? Hogy újra megpróbálj rábeszélni a hazatérésre?

– Talán igen.

– Ha megengedem neked, hogy restauráld a Cézanne-t, akkor békén hagyasz?

– Nem – felelte Gabriel.

– Akkor talán élveznünk kellene a csendet.

KORZIKA

Három nappal később a don megkérte Gabrielt, hogy térjen be az irodájába egy kis beszélgetésre. Igazából nem meghívás volt, mert egy meghívást udvariasan vissza lehet utasítani. Egyfajta samroni parancsolat volt, kitörölhetetlenül kőbe vésett.

– Mit szólna az ebédhez? – kérdezte Gabriel, mivel tudta, hogy olyankor Orsati hangulata is jobb.

– Rendben van – válaszolta a don.

Utána még baljóslatúan hozzátette:

– De talán jobb volna, ha egyedül jönne.

Gabriel nem sokkal déli tizenkettő után indult el a villából. A kecskével most semmi összetűzése nem volt – az állat felismerte, hogy ő a szép olasz nő társa. A Don Orsati kapujánál álló őrök sem állították meg, mert a don megüzente nekik, hogy az izraelit várja. A don a tágas irodájában a pénztárkönyvei fölé hajolt.

– Hogy megy az üzlet? – kérdezte Gabriel.

– Még soha ilyen jó nem volt – felelte Orsati. – Több megrendelésem van, mint amennyit teljesíteni tudok.

A don nem mondta, hogy vérről vagy olívaolajról van-e szó. Ehelyett bevezette Gabrielt egy ebédlőbe, ahol korzikai ételek voltak az asztalon. A meszelt falakkal és az egyszerű bútorokkal a helyiség Gabrielt a pápa

magánébédlőjére emlékeztette az Apostoli palotában. Még egy nagy, nehéz kereszt is volt a falon, a don számára fenntartott szék mögött.

– Zavarja? – kérdezte Orsati.

– Egyáltalán nem – felelte Gabriel.

– Christopher azt mondta, hogy maga bejáratos a katolikus templomokba.

– Mi mást mondott még?

Orsati tekintete komorabb lett, de semmi mást nem mondott, miközben ételt rakott Gabriel tányérjára, és bort töltött a poharába.

– Elégedett a villával? – kérdezte végül.

– Tökéletes, Don Orsati.

– A felesége is jól érzi ott magát?

– Nagyon.

– Meddig kívánnak maradni?

– Amíg megtűr engem.

A don különös hallgatásba merült.

– Már visszaéltem volna a vendégszeretettel, Don Orsati?

– Addig maradnak a szigeten, ameddig óhajtanak.

A don kis szünetet tartott, majd folytatta:

– Amíg nem ártja magát olyan ügyekbe, amelyek kihatással vannak a munkámra.

– Nyilvánvalóan Kellerre gondol.

– Nyilvánvalóan.

– Nem akartam tiszteletlen lenni, Don Orsati. Én csak...

– Olyan dolgokkal foglalkozik, amelyek nem tartoznak magára.

A don telefonja zümmögő jelzést adott, de Orsati nem vette figyelembe.

– Nem segítettem magának, amikor a szigetre jött, és az angol lányt kereste?

– De igen – felelte Gabriel.

– És nem adtam oda Kellert térítés nélkül, hogy segítsen megtalálni?

– Nélküle nem boldogultam volna.

– És nem néztem el, hogy semmit sem ajánlott nekem a váltságdíjból, amit bizonyára visszaszerzett?

– A pénz az orosz elnök bankszámláján van.

– Legalábbis maga szerint.

– Don Orsati...

A don elutasítón legyintett.

– Erről van most szó? Pénzről?

– Nem – ismerte be a don. – Kellerről.

Szélfuvallat zörgette meg a Don Orsati kertjére nyíló üvegajtót. A libeccio volt, a délkeletről fújó szél. Télen általában esővel járt, de most tiszta volt az égbolt.

– Itt, Korzikán – szólalt meg a don egy pillanatnyi hallgatás után –, a hagyományok nagyon erősek. Például egy fiatalembernek eszébe sem jutna megkérni egy lány kezét úgy, hogy előtte nem kér engedélyt a lány apjától. Érti, mire gondolok, Gabriel?

– Azt hiszem, hogy igen, Don Orsati.

– Velem kellett volna beszélnie, mielőtt Christophernek az Angliába való visszatérést ajánlja.

– Hiba volt a részemről.

Orsati arckifejezése megenyhült. Kint a libeccio felborított egy asztalt és egy széket a kertben. Orsati

korzikai tájszólással valamit a mennyezet felé kiáltott, és pár másodperccel később már egy bajuszos férfi iramodott ki a házból, a vállán átvetett puskával, hogy mindent a helyére tegyen.

– Nem tudja, hogy Christopher barátja milyen állapotban érkezett ide Irakból – jegyezte meg Orsati. – Ramatyul nézett ki. Otthont adtam neki. Családot. Feleséget.

– Utána pedig munkát – mondta Gabriel. – Rengeteg megbízást.

– Remekül végzi.

– Igen, tudom.

– Még magánál is jobban.

– Ki mondta ezt?

A don elmosolyodott. Kis csend állt be köztük, és közben Gabriel gondosan megválogatta a következő szavait.

– Egy Christopherhez hasonló valakinek nem ilyen módon kellene gondoskodnia a megélhetéséről – mondta végül.

– Akinek vaj van a fején, Allon...

– Nem is tudtam, hogy ez is korzikai mondás.

– Minden bölcs dolog korzikai. – A don eltolta maga elől a tányért, és nehéz kezét felrakta az asztalra. – Van valami, amit bizonyára nem ért – mondta. – Christopher nem csak a legjobb *taddunaghium*. A fiamként szeretem. És ha elmenne... – A don kis időre elhallgatott. – Megszakadna a szívem.

– Az igazi apja halottnak hiszi.

– Így kellett történnie.

– Hogy érezné magát, ha ön lenne az ő helyében?

Orsati nem szólt semmit. Témát váltott.

– Komolyan gondolja, hogy ez a barátja a brit titkosszolgálatnál szívesen fogadná Christophert Angliában?

– Bolond lenne, ha nem tenné.

– De nemet is mondhat – mutatott rá a don. – És ha ilyen dolgokról beszél vele, akkor veszélyeztetheti Christopher helyzetét Korzikán.

– Úgy fogom intézni, hogy az Christopher számára semmi hátrányt ne jelentsen.

– Meg lehet bízni a maga barátjában?

– Az életemet is rábíznom. Valójában – mondta Gabriel – ezt már többször meg is tettem.

A don lemondón sóhajtott. Éppen áldását készült adni Gabriel szokatlan javaslatára, amikor a mobiltelefonja újra megszólalt. Ezúttal fogadta a hívást. Egy darabig csendben volt, majd pár szót mondott olaszul, és visszatette a telefont az asztalra.

– Ki volt az? – kérdezte Gabriel.

– A felesége – válaszolta a don.

– Valami baj van?

– Csak egy kis sétát akar tenni a faluban.

Gabriel távozni készült.

– Maradjon, és fejezze be az ebédjét! – mondta Orsati.

– Kiküldök néhányat a fiúk közül, hogy ügyeljenek rá.

Gabriel leült. A libeccio nagy erővel csapott le Orsati kertjére. A don egy pillanatig komor tekintettel figyelte a tombolását.

– Még mindig örülök, hogy nem öltük meg magát, Allon.

– Biztosíthatom, Don Orsati, hogy az érzés kölcsönös.

A szél végigkísérte Chiarát a keskeny ösvényen, majd elsűvített a lehúzott redőnyű házak és a macskák mellett, végül pedig kiért a főtérré, ahol az árkádok alatt felborította a boltosok kirakodáasztalait. Chiara kiment a piacra, és ebédre való dolgokat tett a szalmából font kosarába. Utána beült egy kávézóba, és kávért rendelt. A tér közepén néhány idős férfi űzte a boules néven ismert dobójátékot a kis portölcsérek között, a templom lépcsőjén pedig egy fekete ruhás, idős nő kék papírdarabot nyomott egy kisfiú kezébe. A fiúcskának hosszú, hullámos haja volt, és elragadóan nézett ki. Chiara szomorú mosollyal figyelte őt. Elképzelte, hogy Gabriel fia, Dani is hasonló lehetett volna, ha megéli a tízéves kort.

A nő lement a templom lépcsőjén, és eltűnt a kopott kis ház ajtajában. Utána a fiú is megindult a téren keresztül, a kék papírral a kezében. Chiara nagy meglepetésére belépett a kávézóba, és szó nélkül az asztalra tette a papírt. Chiara várt, amíg a fiú elment, és csak utána olvasta el az egyetlen sort. *Azonnal találkozni szeretnék magával...*

Az öreg *signadora* a háza ajtajában várakozott, amikor Chiara megérkezett. Elmosolyodott, finoman megérintette Chiara arcát, majd behúzta őt a házba.

– Tudja, hogy ki vagyok? – kérdezte az öreg nő.

– El tudom képzelni – válaszolta Chiara.

– Beszéltem rólam a férje?

Chiara bólintott.

– Figyelmeztettem, hogy ne menjen az eretnekek városába – mondta a *signadora* –, de nem hallgatott rám. Szerencséje van, hogy él.

– Nehéz őt megölni.

– Talán mégiscsak angyal. – Az öreg nő újra megérintette Chiara arcát. – És maga is elment, ugye?

– Ki mondta önnek, hogy elmentem Oroszországba?

– Úgy ment el, hogy nem szólt róla a férjének – folytatta a *signadora*, mintha nem is hallotta volna a kérdést. – Néhány óráig együtt voltak egy szállodai szobában, a sötétség városában. Emlékszik?

Az öreg nő elmosolyodott. A keze még mindig Chiara arcán volt. Onnan átsiklott a hajára.

– Folytassam? – kérdezte.

– Nem tudom elhinni, hogy látja a múltat.

– A férjének már maga előtt is volt felesége – mondta az öreg nő, mintha csak azt bizonyítaná, hogy Chiara téved. – Volt egy gyermek. Valami tűz. A gyermek meghalt, de a feleség nem. Ő még mindig él.

Chiara hirtelen elhúzódott.

– Sokáig szerelmes volt belé – folytatta az öreg nő –, ám *ő* nem vette magát feleségül, mert gyászolt. Egyszer elküldte önt de visszatért magához a víz városában.

– Honnan tudja?

– Festett egy képet magáról, ahogy ágyban fekszik.

– Csak vázlat volt – mondta Chiara.

Az öreg nő megvonta a vállát, mintha csak azt mondaná, hogy nem számít. Utána az asztal felé bólintott,

ahol egy tálban víz volt, egy kancsóban pedig olívaolaj, két égő gyertya mellett.

– Nem ülne le? – kérdezte.

– Inkább nem.

– Kérem – mondta az öreg nő. – Mindössze pár pillanat. Utána biztosan fogom tudni.

– Mit?

– Kérem – mondta a nő ismét.

Chiara leült. Az öreg nő vele szemben foglalt helyet.

– Mártsa bele az ujját az olajba, gyermekem. Utána pedig hagyja, hogy három csepp belehulljon a vízbe!

Chiara vonakodva engedelmeskedett. Az olaj, ahogy a víz felszínéhez ért, egyetlen cseppé állt össze. Az öreg nő felsóhajtott és könnycsepp gördült végig a fehérre púderezett arcán.

– Mit lát? – kérdezte Chiara.

Az öreg nő megfogta Chiara kezét.

– A férje már várja a villában – mondta. – Menjen haza, és mondja meg neki, hogy újra apa lesz.

– Fiú vagy lány?

Az öreg nő elmosolyodott és azt mondta:

– Egy fiú és egy lány.

A SZERZŐ UTÓSZAVA

Az angol lány szépirodalmi alkotás, és így is kell olvasni. A történetben szereplő nevek, személyek, helyek és események a szerző képzeletének termékei. Ha bármi valódi – élő vagy már halott – személyekre, vállalatokra, cégekre, eseményekre vagy helyszínekre emlékeztet, az pusztán a véletlen műve.

Jacopo Bassano festménye, a regényben megjelenő *Zsuzsanna és a vének* nem létezik. Ha létezne, nagyban hasonlítana ahhoz, amely a reimsi Musée des Beaux-Arts falán lóg. A jeruzsálemi Narkisz utcában valóban van egy kis mészkőből épült bérház – igazából több is van –, de nem lakik benne Gabriel Allon nevű izraeli titkosszolgálati ügynök. Az izraeli titkosszolgálat központja már nem a Saul király úton van Tel-Avivban; azért döntöttem úgy, hogy a képzeletbeli szolgálatom központját meghagyom ott, mert mindig is tetszett az utca neve. A Dávid király szállodában végrehajtott 1946-os robbantás történelmi tény, a könyvemben szereplő MI5-ügynök, Arthur Seymour apja azonban nem volt ott, hogy lássa. Az Izrael Múzeumban nem állították ki Salamon jeruzsálemi templomának oszlopait, mivel a templomnak még semmilyen romját nem találták meg.

Calviban, az Adolphe Landry mólón valóban van Les Palmiers nevű étterem, de a legjobb tudomásom szerint sosem szolgált két orosz kém találkozásának színhelyéül. Az Orsati Olive Oil Company a szerző fantáziájában

született meg, akárcsak a szerencsétlen baráti tűz, aminek hatására Christopher Keller, az angol gyilkos dezertált a Különleges Légi Szolgálatról, és korzikai bérgyilkos lett. Akik ismerik a szigetet és gazdag hagyományait, tudják, hogy a kitalált *signadorát* olyan képességekkel ruháztam fel, amilyenek a kolléganőit nem jellemzik.

A Volgatek Olaj és Gáz nevű orosz energetikai vállalat nem létezik. Mint ahogy az Olajtermelők Nemzetközi Szervezete kereskedelmi csoport sem, bár vannak hozzá hasonlók. A Tel-Aviv és Szentpétervár közötti El Al repülőjáratok menetrendjét több helyen megváltoztattam, hogy megfeleljen a regény cselekményének. Ha valaki van olyan bátor, hogy a tél közepén látogat Szentpétervárra, ne akarjon felmenni a Szent Izsák-székesegyház nagyszerű kupolájába, mert azt hideg időben bezárják. Megjegyzendő, hogy számomra határozottan szimpatikus a Nero kávézó a londoni Bridge Streeten. Őszintén elnézést kérek a Hotel Metropol, az Astoria Hotel és a Ritz-Carlton személyzetétől, amiért a titkosszolgálati akciókat az ő intézményeikből indítottam, de biztos vagyok benne, hogy nem én vagyok az első, aki ilyet ír.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy pontosan írjam le a Downing Street 10. belsejében uralkodó hangulatot, de be kell ismernem, hogy – Gabriel Allonnal ellentétben – én sosem tettem be a lábam a Whitehall biztonsági kerítése mögé. Jeremy Fallont, a képzeletbeli kabinetfőnököt a megalkotásakor olyan átfogó hatáskörrel ruháztam fel, amelyet Tony Blair miniszterelnök a valóságos kabinetfőnökének, Jonathan Powellnek adott. Biztos vagyok benne, hogy ha a tehetséges és

lelkiismeretes Powell állt volna Jonathan Lancaster mellett. *Az angol lányban* bemutatott egész piszkos ügyre nem kerülhetett volna sor.

Az orosz titkosszolgálatok nyugati célpontok elleni tokozott kémtevékenysége kellőképpen dokumentált. A KGB-től dezertált Oleg Gorgyijevszkij nemrég arról tájékoztatta a *Guardiant*, hogy az SZVR londoni *rezidentúrájának* mérete már a hidegháborús időket idézi. Gorgyijevszkij teljes határozottsággal állíthat illet, mivel 1982 és 1985 között a KGB-nek dolgozott Londonban. Mellesleg nincs egyedül az állításával; az MI5 is ugyanerre a következtetésre jutott. „Elkeserítő számomra – mondta az MI5 vezérigazgatója, Jonathan Evans –, hogy milyen sok eszközt, pénzt és időt köt le ez a fenyegetés. Sokkal szívesebben fordítanám ezeket a nemzetközi terrorizmus fenyegetése ellen.”

Miközben London nyilvánvalóan az orosz titkosszolgálati tevékenység egyik jelentős színhelye, a moszkvai központ figyelme továbbra is elsődlegesen az Egyesült Államokra irányul. Az FBI erre bőséges bizonyítékot szolgáltatott 2010 júniusában, amikor letartóztattak tíz orosz kémét, akik már több éve éltek illegálisan az Egyesült Államokban. Mivel az Obama-kormány nem akarta veszélyeztetni a Kremlllel meglévő és árgus szemekkel figyelt jó kapcsolatot, gyorsan beleegyezett, hogy visszaküldi az összes kémét Oroszországba – a hidegháború vége óta ez volt a legnagyobb ilyen fogolycsere az Egyesült Államok és Oroszország között. Az orosz kémek között a leghírhedtebb Anna Chapman volt, a „végzet csinos

asszonya”, aki évekig élt Londonban, majd New Yorkban telepedett le, mint ingatlanügynök és társasági nő. Oroszországba való visszatérése után Chapman egy televíziós műsor házigazdája volt, újságcikkeket írt, és francia fehérműben pózolt egy magazin címlapján. Az Egységes Oroszország párt irányítása alá tartozó és a Kreml politikáját támogató Ifjú Gárda vezetőségi tagjává is kinevezték. Az Ifjú Gárda kritikusi gyakran hivatkoznak a szervezetre a komor „Putyinjugend” elnevezéssel.

Oroszország leginkább ipari és mezőgazdasági téren kémkedik az Egyesült Államok ellen. Az ok túlságosan is egyértelmű. Közel negyed évszázaddal a Szovjetunió bukása óta Oroszország továbbra is gazdasági nyomorék, nagymértékben függ a nyersanyagoktól, és természetesen az olajtól és a gáztól. Putyin elnök nem csinál belőle titkot, hogy mit jelent az energia az új Oroszországnak. A Kreml ezt nyíltan le is írta egy 2003-as stratégiai kiadványban, amelyben kifejtették, hogy „a globális energiapiacra betöltött szerep jelentősen meghatározza az ország geopolitikai befolyását”. A Kreml bölcsen halkabbra vette a hangját, amikor az orosz energiaszektor fontosságáról beszélt, ám a célok változatlanok maradnak. Oroszország a birodalmát elvesztette, katonailag sem olyan erős már, így most nem nukleáris fegyverekkel és marxista-leninista ideológiával akarja a hatalmát érvényesíteni a világszínpadon, hanem olajjal és gázzal. Ráadásul a Kreml állami energetikai óriásai már nem elégszenek meg az Oroszország határain belüli tevékenységgel, mivel az országban az olaj- és

gáztermelés már stabilizálódott. Stratégiájuk részeként kitermelési és feldolgozó létesítményeket vásárolnak, hogy globális szereplőkké válhassanak az energiapiacon. Röviden összefoglalva, Oroszország arra törekszik, hogy az eurázsiai Szaúd-Arábiává váljék.

A Gazprom, az állami tulajdonú orosz behemót a világ legnagyobb gázipari cége, bevételei pedig a Kreml éves költségvetésének jelentős részét adják. Több korábbi szovjet tagköztársaság a földgázszükségletének *egészét* Oroszországtól kapja, akárcsak Finnország. Ausztria a gáz több mint nyolcvan százalékát szerzi be Oroszországtól; Németország körülbelül a negyven százalékát. Ahogy a fűrási technológiák fejlődése több gázt juttat a nemzetközi piacra, az Európát Oroszországgal összekötő vezetékek még éveken át fenntartják a Gazprom meghatározó szerepét. Számos európai ügyfelének azonban nem szabad elfelejtenie, hogy a Gazprom a politikai elnyomás eszközeként is szerepet kapott 2001-ben, amikor megvásárolta az NTV-t, Oroszország egyedüli független nemzeti tévécsatornáját, amely élesen kritizálta Vlagyimir Putyint és pártját, az Egységes Oroszországot. Az NTV műsorai most megbízhatóan a Kreml érdekeit szolgálják.

Putyint a miniszterelnökként betöltött rövid hivatali ideje után 2011 márciusában ismét Oroszország elnökévé választották. A KGB korábbi ügynöke most olyan helyzetben van, hogy legalább 2024-ig hatalmon lehet; tovább, mint Leonyid Brezsnyev volt, és majdnem olyan sokáig, mint ameddig Joszif Sztálin vezette az országot. Mondani sem kell, hogy nem minden orosz támogatja Putyin diktatórikus hatalmi ambícióit, de az ellenzék

hangját egyre inkább elnyomják, időnként meglehetősen erőszakosan. 2009 novemberében, harminckilenc éves korában hirtelen meghalt egy oroszországi börtönben Szergej Magnyickij, az adóhivatalnokokat és rendőröket vesztegetéssel vádoló moszkvai ügyvéd és könyvvizsgáló, ami nemzetközi elítélést és ENSZ-szankciókat váltott ki. Most úgy tűnik, hogy a Kreml Alekszej Navalnijt vonta megfigyelés alá, Oroszország legismertebb ellenzéki politikusát, és annak a tiltakozó megmozdulásnak a vezetőjét, amely Putyin elnöki hatalomba való visszatérése után rázta meg az országot. E sorok írása közben Navalnij éppen tárgyalásra vár, amelyet vesztegetés miatt indítottak ellene olyan vádakkal, amelyeket támogatóinak hadával együtt politikai koholmányoknak tart. Ha elítélik, tíz évet tölthet börtönben, ahol nem jelenthet fenyegetést Putyinra és a Kreml-beli *szilovíkokra*.

Vlagyimir Putyin új Oroszországában bármilyen időtartamú börtönbüntetés nagyon gyakran a halálos ítélettel ér fel. Csak 2012-ben 4121 ember halt meg őrizetben, de a demokráciát szorgalmazók szerint a valóságos szám ennél sokkal nagyobb lehet. Ez magyarázza, hogy Alekszandr Dolmatov orosz demokráciapárti aktivista miért követett el öngyilkosságot egy rotterdami menekültközpontban 2013 januárjában. A letartóztatástól és az oroszországi tárgyalástól való félelmében Dolmatov Hollandiába menekült, és politikai menedékjogot kért; amikor a kérelmét elutasították, felakasztotta magát. A holland kormány azt állította, hogy a menedékjog megtagadásának semmi köze nem volt

Dolmatov öngyilkosságához. Dolmatov ellenzéki barátai ezt másképp gondolják.

Magnyickij, Navalnij, Dolmatov: nevük jól ismert a nyugati világban. De sokan mások is sínylődnek orosz börtönökben pusztán azért, mert tiltakozó táblát mertek vinni, internetes blogot írtak, vagy mert kritizálni merészték Vlagyimir Putyint. Oroszország tovább süllyed az önkény uralmába. A számlát pedig a Kreml olaj- és gázóriásai állják.